

Sophie
KINSELLA

POLIROM

Am numărul tău

Sophie Kinsella

Am numărul tău

Traducere din limba engleză
de Mihaela Doagă

POLIROM
2012

© 2012 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN ePub: 978-973-46-2838-4

ISBN PDF: 978-973-46-2839-1

ISBN print: 978-973-46-2650-2

Coperta: Radu Răileanu

Pe copertă: ilustrație de Radu Răileanu

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

SOPHIE KINSELLA s-a născut în 1969, la Londra. A studiat științele politice, filozofia și economia la Oxford și a lucrat ca ziaristă specializată în domeniul financiar, însă succesul romanului ei de debut a convins-o să se dedice în exclusivitate scrisului. La Editura Polirom au apărut: *La cumpărături în rochie de mireasă* (2005), *Poți să ții un secret?* (2006), *La cumpărături cu sora mea* (2006), *Goana după cumpărături la New York* (2007), *Mă dau în vânt după cumpărături* (2006), *Supermenajera* (2007), *La cumpărături cu bebe* (2008), *Îți amintești de mine?* (2008), *Fata fantomă* (2009), *La cumpărături cu Minnie* (2010).

Am numărul tău (2012) urmărește cu un umor savuros peripețiile unei tinere aflate la un pas de împlinirea celui mai frumos vis – căsătoria cu bărbatul iubit. Viața lui Poppy Wyatt pare să fi intrat pe un făgaș fericit. Are o carieră de succes ca fizioterapeut și doar câteva zile o mai despart de nunta cu Magnus Tavish, un lector universitar dintr-o familie distinsă. Dar visul începe să-i alunece printre degete din clipa în care își pierde inelul de logodnă – o bijuterie aflată în familia viitorilor socri de trei generații – și telefonul mobil în timpul unei alarme de incendiu la hotelul unde lua masa cu prietenele. Lucrurile se complică și mai tare când găsește din întâmplare, aruncat într-un coș de gunoi, telefonul lui Sam Roxton, directorul extrem de ocupat al unei firme de consultanță. Poppy nu rezistă tentației de-a se amesteca în viața personală și profesională a lui Sam Roxton, de care se simte irezistibil atrasă, și se pomenește antrenată în cele mai neașteptate și mai nostime situații.

Unu

Perspectivă. Am nevoie să văd lucrurile în perspectivă. Nu e vorba de un cutremur sau un nebun înarmat sau un accident nuclear, da? Raportat la alte dezastre, acesta nu e unul major. *Nu* major. Îmi închipui că într-o zi o să râd când îmi voi aminti de acest moment și o să-mi spun „Ha, ha, ce fraieră am fost să-mi fac griji“.

Încetează, Poppy. Nici să nu te gândești. Nu-mi vine să râd – de fapt, mi-e rău. Umblu năucă prin sala de recepții a hotelului, cu inima bătând să-mi sară din piept, căutând zadarnic de-a lungul mochetei albastre cu model, în spatele scaunelor aurite, sub șervețelele aruncate, în locuri unde n-ar putea să fie.

L-am pierdut. Singurul lucru din lume pe care nu trebuia să-l pierd. Inelul meu de logodnă.

Ar fi prea puțin zis că e un inel special. Există în familia Tavish de trei generații. Are un smarald superb, încadrat de două diamante și Magnus a trebuit să-l scoată dintr-un seif special de la bancă înainte de a mă cere în căsătorie. L-am purtat cu grijă zi de zi, timp de trei luni, noaptea așezându-l cu sfințenie pe o tăviță specială de porțelan, verificând odată la 30 de secunde să văd dacă-l am pe deget... și acum, chiar în ziua în care părinții lui se întorc din State, l-am pierdut. Taman în *ziua* asta.

Profesorii universitari Antony Tavish și Wanda Brook-Tavish sunt, chiar în acest moment, la bordul unui avion, în drum spre casă, după șase luni de concediu sabatic la Chicago. Mi-i și imaginez, ronțăind alune prăjite cu miere și citind lucrări academice, fiecare cu Kindle-ul lui. Sincer, nu știu care te intimidează mai mult.

El. E atât de sarcastic.

Nu, ea. Cu părul ei zburlit, întrebându-te tot timpul ce părere ai despre feminism.

OK, amândoi te sperie la culme. Și vor ateriza cam într-o oră și cu siguranță o să

vrea să vadă inelul...

Nu. Nu intra în panică, Poppy. Gândește pozitiv. Trebuie doar să abordez problema dintr-un alt unghi. Cum ar fi... oare ce-ar face Poirot? Poirot nu s-ar criza. Și-ar păstra calmul, și-ar folosi materia cenușie și și-ar aminti un detaliu minuscul, crucial, care ar fi indiciul ce rezolvă întregul mister.

Închid strâns ochii. Haideți, celule cenușii. Faceți ce știți mai bine.

Faza e că nu știu dacă Poirot băuse trei pahare de șampanie roz și un *mojito* înainte să rezolve crima din Orient Expres.

— Domnișoară?

O femeie de serviciu căruntă încearcă să treacă pe lângă mine cu un aspirator și eu tresar îngrozită. Deja dau cu aspiratorul? Dacă aspiră inelul?

— Mă scuzați.

O apuc de umăr, prin uniforma de nailon albastru.

— Puteți să mă lăsați să mai caut cinci minute înainte să dați cu aspiratorul?

— Încă vă mai căutați inelul?

Clatină din cap, a îndoială, apoi zâmbește.

— Sunt sigură c-o să dați de el acasă. Probabil că în tot timpul ăsta a fost acolo.

— Poate.

Mă silesc să încuviințez politicos, deși îmi vine să urlu: „Nu sunt chiar *atât* de proastă!“.

În celălalt capăt al salonului zăresc o altă femeie de serviciu care strânge firimituri

și șervețele mototolite de hârtie într-un sac negru de gunoi. Nu e deloc atentă la ce face. Oare nu m-a ascultat?

— Mă scuzați! zbier cu o voce ascutită în timp ce țâșnesc spre ea. *Îmi căutați inelul, nu-i așa?*

— Nu l-am văzut deocamdată, drăguță.

Și răstoarnă încă un rând de resturi de pe masă în sac, nepăsându-i că mă umplu de glazură cu cremă de unt pe mâini.

— Drăguță, eu încerc să fac curat.

Femeia îmi smulge șervețelele din mână.

— Uite ce mizerie faci!

— Știu, știu. Îmi pare rău.

Încerc să strâng formele de briose pe care le-am scăpat pe jos.

— Dar nu înțelegeți. Dacă nu găsesc inelul ăsta am încurcat-o.

Îmi doresc să înșfac sacul de gunoi și să inițiez o analiză criminalistică a conținutului, cu o pensă. Îmi doresc să sigilez întreaga încăpere cu bandă izolantă și s-o declar locul crimei. Trebuie să fie aici, *trebuie*.

Dacă nu cumva l-a luat cineva. Asta e posibilitatea alternativă de care mă agăț. Una din prietenele mele îl are încă pe deget și cumva nu și-a dat seama. Poate c-a alunecat într-o geantă... poate c-a picat într-un buzunar... a rămas agățat într-un pulover... posibilitățile din imaginația mea devin din ce în ce mai absurde, dar nu pot renunța la ele.

— Ați căutat la toaletă?

Femeia încearcă să treacă pe lângă mine.

Normal c-am căutat la toaletă. Am verificat fiecare cabină în patru labe. Și apoi fiecare chiuvetă. De două ori. Și apoi am încercat să-l conving pe receptioner să închidă baia și să permită verificarea fiecărei țevi de la chiuvetă, dar a refuzat. A zis că ar fi altceva dacă aș fi fost sigură că l-am pierdut acolo și că era sigur că poliția i-ar da dreptate și m-a rugat să mă dau la o parte pentru că mai așteptau și alte persoane.

Poliția. Pff. Mi-am închipuit c-o să vină cu o mașină cu sirenă de îndată ce i-am sunat, nu c-o să-mi zică să vin la secție și să depun o plângere. N-am timp să depun o plângere! Trebuie să-mi găsesc inelul!

Mă întorc grăbită la masa rotundă la care am stat în după-amiaza asta și mă târăsc sub ea, pipăind din nou mocheta. Cum am putut lăsa să se întâmple una ca asta? Cum am putut să fiu atât de *proastă*?

A fost ideea vechii mele prietene din școală Natasha să luăm bilete la „Ceaiul cu Șampanie la Marie Curie“. N-a putut ajunge la petrecerea burlăcițelor, care constase într-un weekend la spa, așa că ăsta era un fel de substitut. Eram opt la masă, sorbind voioase șampanie și îndopându-ne cu briose și, chiar înainte să înceapă tombola, una din ele a zis: „Hai, Poppy, lasă-ne să încercăm și noi inelul“.

Acum nici măcar nu-mi amintesc care din ele a fost. Oare Annalise? Annalise mi-a fost colegă de facultate și acum lucrăm împreună la First Fit Physio, cu Ruby care a urmat și ea cursul de fizioterapie cu noi. Ruby a fost și ea la ceai, dar nu sunt sigură că a încercat inelul. Sau l-o fi încercat?

Nu-mi vine să cred cât de varză sunt la chestia asta. Cum pot să aplic metoda lui Poirot dacă nu-mi amintesc nici măcar lucrurile esențiale? Adevărul e că parcă *toată lumea* voia să încerce inelul: Natasha, Clare, Jane (prietene din școală din Taunton), Lucinda (cea care-mi organizează nunta și mi-a devenit prietenă cumva), asistenta ei, Clemency, Ruby și Annalise (care nu-mi sunt doar prietene din facultate și colege, ci și cele mai bune prietene. O să fie și domnișoarele mele de onoare).

Recunosc: mă bălăceam în admirație. Încă nu-mi vine să cred că un lucru atât de frumos și distins îmi aparține. De fapt, încă nu-mi vine să cred *nimic* din toate astea. Sunt logodită! Eu, Poppy Wyatt. Sunt logodită cu un lector universitar, înalt și chipeș, care a scris o carte și a apărut chiar și la TV. Cu doar șase luni în urmă, viața mea amoroasă era zonă calamitată. Nu se întâmplase nimic interesant de un an și, cu inima îndoită, eram pe cale să-i acord o a doua șansă tipului cu respirația urât-mirositoare întâlnit prin match.com... și acum în zece zile urmează să mă mărit! Mă trezesc în fiecare dimineață și, în timp ce privesc spatele neted, pistruiat, al lui Magnus, încă adormit, îmi spun: „Logodnicul meu, Dr. Magnus Tavish, bursier la King’s College London¹“ și parcă nu-mi vine a crede. Apoi mă întorc și mă uit la inel cum strălucește opulent pe noptieră și iar nu-mi vine a crede.

Ce-o să spună Magnus?

Simt o gheară în stomac și mi se pune un nod în gât. Nu. Nu te gândi la asta. Haideți, celule cenușii. Faceți-vă treaba.

Îmi amintesc că Clare a purtat inelul o bună bucată de vreme. Chiar nu mai voia să și-l scoată. Apoi Natasha a început să tragă de el, spunând „E rândul meu, e rândul meu!“. Și îmi amintesc că eu am strigat „Aveți grijă!“.

Vreau să spun, nu e ca și cum aș fi fost *iresponsabilă*. Urmăream cu grijă inelul în timp ce era plimbat în jurul mesei.

Dar apoi mi-a fost distrasă atenția pentru că au început să strige numerele de la tombolă și premiile erau grozave. O săptămână într-o vilă din Italia, un tuns la un salon select și un voucher la Harvey Nichols... Salonul era plin de oameni care trăgeau bilete, se anunțau numerele de pe podium, iar femeile săreau în sus strigând „E-al meu!“.

Și *acesta* a fost momentul când am greșit. Acesta este momentul care îmi provoacă un gol în stomac, momentul de cotitură. Dacă aș putea să mă întorc în timp, acesta e momentul în care m-aș întoarce spre mine și mi-aș spune, sever, „Poppy, atenție la
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

priorități“.

Dar nu realizezi, este? Se întâmplă într-o clipă, faci greșea crucială și apoi momentul a trecut și faptul e consumat.

Și s-a întâmplat următorul lucru: Clare a câștigat la tombolă bilete la Wimbledon. Mi-e foarte dragă Clare, dar mereu a fost cam mototoală. Nu s-a ridicat și n-a strigat „Eu! Uraaa!“ din toți rărunchii, doar a ridicat infimitezimal mâna. Nici măcar noi cei de la *masa* ei nu ne-am dat seama c-a câștigat.

Tocmai când îmi dădeam seama că scutură un bilet de tombolă în aer, prezentatorul de pe scenă a zis:

— Cred că va trebui să tragem din nou, dacă nu există nici un câștigător...

— Strigă! am împuns-o pe Clare, fluturându-mi frenetic mâna. Aici! Câștigătoarea-i aici!

— Și noul număr este... 4403.

Nu mi-a venit să cred când am văzut o brunetă aflată în celălalt capăt al sălii țipând de bucurie și fluturând un bilet.

— N-a câștigat ea! am exclamat indignată. Tu ai câștigat.

— Nu contează.

Clare se făcea mică.

— *Ba* contează! am strigat fără să mă pot abține și toată lumea de la masă a început să râdă.

— Hai, Poppy! a strigat Natasha. Hai, White Knightess²! Fă dreptate!

— Hai, Knightie!

Asta e o glumă mai veche care a început în vremea școlii. Doar pentru că a existat *un* singur incident la școală, când am inițiat o petiție pentru salvarea hamsterilor, toată lumea a început să-mi spună „White Knightess“. Sau, în forma prescurtată, Knightie. Aparent, expresia care mă definește este „*Ba* contează!“³.

În fine. Pe scurt, două minute mai târziu, eram pe scenă alături de brunetă, certându-mă cu prezentatorul și susținând că biletul prietenei mele era mai valid decât al ei.

Știu acum că n-ar fi trebuit în veci să plec de la masă. N-ar fi trebuit să scap din ochi inelul, nici măcar o clipă. Îmi dau seama cât de imbecilă am fost. Dar, în apărarea mea, nu *știam* că se va declanșa alarma de incendiu, este?

A fost ceva incredibil. Acum stăteam cu toții relaxați la un ceai cu șampanie. În clipa următoare, a început să răsunе o alarmă și toată lumea a sărit în picioare, îndreptându-se spre ieșire într-o vălmășeală totală. Le-am zărit pe Annalise, Ruby și celelalte fete înșfăcându-și poșetele și croindu-și drum spre capătul sălii. Un tip în costum a urcat pe scenă și a început să ne împingă pe mine, pe brunetă și pe prezentator spre o ieșire laterală, nevrând să ne lase s-o luăm în altă parte.

— Prioritatea mea este siguranța dumneavoastră, spunea întruna⁴.

Chiar și atunci, nu e ca și cum mi-aș fi făcut *griji*. Nu m-am gândit că inelul avea să *dispară*. Am presupus că una din prietenele mele îl pusese într-un loc sigur și aveam să-l recuperez când mă reîntâlneam cu toată lumea afară.

Desigur, afară era un haos. La hotel avea loc, în același timp cu ceaiul nostru, o mare conferință de afaceri, delegații ieșeau rânduri-rânduri pe diverse uși, angajații hotelului încercau să facă anunțuri la difuzor, mașinile claxonau și mi-a luat o veșnicie să le găsesc pe Natasha și Clare în zăpăceala aia.

— Inelul meu e la voi? am întrebat imediat, încercând să nu sune ca o acuzație. La cine e?

Amândouă m-au privit cu chipul lipsit de expresie.

— Habar n-am, a zis Natasha, ridicând din umeri. Nu era la Annalise?

Așa că am plonjat din nou în mulțime în căutarea Annalisei, dar nu era la ea, ea avea impresia că e la Clare. Și Clare avea impresia că e la Clemency. Iar Clemency credea că s-ar putea să fie la Ruby, dar Ruby nu plecase deja?

Faza cu panica e că te cuprinde pe neașteptate. Acum ești încă destul de calmă, spunându-ți „Nu fi ridicolă. Normal că nu se poate să se fi rătăcit“. În clipa următoare, personalul de la Marie Curie anunță că evenimentul trebuie să ia sfârșit mai devreme din cauza unor circumstanțe neprevăzute și încep să împartă hainele și punguțele cu cadouri. Toate prietenele tale au plecat ca să prindă metrour. Nu e nici un inel pe degetul tău. Și auzi în minte o voce care strigă „Dumnezeule! Știam că asta o să se întâmple! Nimeni n-ar fi trebuit să-mi încredințeze mie un inel de colecție! Mare greșeală! Mare greșeală!“.

Și așa sfârșești o oră mai târziu băgată sub masă, pipăind o mochetă hidoasă, rugându-te să se întâmple un miracol. (Deși tatăl logodnicului tău a scris un întreg tratat, cu vânzări record, afirmând că miracolele nu există, că nu sunt decât superstiții și că până și să spui „Dumnezeule!“ e o dovadă că ești cam sărac cu duhul)⁵.

Deodată realizez că ecranul telefonului meu licărește și-l înșfac cu mâinile tremurânde. Am primit trei mesaje și le parcurg rapid, cu o undă de speranță.

L-ai găsit? Annalise xx

Îmi pare rău, iubito, nu l-am văzut. Nu-ți face griji, nu-i suflu o vorbă lui Magnus. N xxx

Hei, Pops! Doamne, ce nasol, să-ți pierzi inelul! De fapt, cred că l-am văzut... (mesaj în curs de transmitere)

Mă uit la telefon, ca hipnotizată. Clare crede că l-a văzut? Unde?

Mă târăsc de sub masă și îmi flutur telefonul de colo-colo, dar restul mesajului se încăpățânează să rămână suspendat. Semnalul e sub orice critică aici. Oare cum îndrăznesc să se dea un hotel de cinci stele? Va trebui să ies.

— Hei!

Mă apropii de femeia de serviciu cărunță, strigând ca să acopăr huruitul aspiratorului.

— Ies să trimit un mesaj. Dar dacă găsiți *totuși* inelul, sunați-mă, v-am dat numărul meu de mobil, sunt afară în stradă...

— Sigur, draguță, îmi răspunde ea răbdătoare.

Trec grăbită prin hol, fentez grupurile de delegați veniți la conferință și încetinesc în dreptul receptionerului.

— Vreo veste...

— Nu s-a găsit nimic deocamdată, doamnă.

Afară e plăcut, e o adiere de vară în aer, deși suntem abia la sfârșitul lui aprilie. Sper să fie așa și peste zece zile, pentru că rochia mea de mireasă e fără spate și mă bazez pe ideea c-o să fie o zi frumoasă.

La intrarea hotelului sunt niște trepte late, nu foarte înalte, și mă tot plimb de-a lungul lor, fluturând telefonul încoace și-ncolo, încercând zadarnic să prind semnal. În cele din urmă cobor pe trotuar, fâlfâi telefonul și mai frenetic, îl ridic deasupra capului, apoi mă îndrept spre liniștita stradă Knightsbridge cu telefonul întins înainte.

Haide, telefonule, îl îndemn în gând. Poți s-o faci. Fă-o pentru Poppy. Prinde mesajul. Trebuie să existe semnal pe undeva... poți s-o faci.

— Aaaaaaah!

Îmi aud propriul țipăt șocat înainte de a realiza măcar ce s-a întâmplat. Simt o durere ascuțită în umăr. Îmi simt degetele zdrelite. O siluetă pe bicicletă pedalează grăbit spre capătul străzii. N-apuc decât să deslușesc un hanorac vechi gri și o pereche de blugi negri mulați înainte ca bicicleta să dea colțul.

Nu mai am nimic în mână. Ce naiba...

Îmi privesc uluită mâna goală. A dispărut. Tipul mi-a furat telefonul. Mama naibii, mi l-a furat!

Telefonul ăla e *viața* mea. Nu pot să trăiesc fără el. E un organ vital.

— Doamnă, vă simțiți bine?

Portarul coboară în fugă scările.

— S-a întâmplat ceva? V-a rănit?

— Am... am fost jefuită, reușesc să bâigui. Mi s-a furat telefonul.

Scoate un țâțâit compătimator.

— ăștia fac orice pentru bani. Trebuie să fii atent într-o zonă ca asta...

Nu-l mai ascult. Am început să tremur toată. Nu m-am simțit niciodată atât de văduvită și panicată. Ce mă fac fără telefonul meu? Cum o să pot funcționa? Îl tot caut involuntar în locul lui obișnuit, în buzunar. Instinctiv, simt nevoia să trimit cuiva un mesaj cu textul „OMG, mi-am pierdut telefonul!“, dar cum naiba să fac asta fără telefon?

Telefonul meu înseamnă toți ai mei. Prietenii mei. Familia mea. Înseamnă munca mea. Lumea mea. Înseamnă totul. Mă simt ca și cum cineva m-ar fi deconectat brusc de la un aparat care mă ținea în viață.

— Vreți să chem poliția, doamnă?

Portarul mă privește îngrijorat.

Sunt prea preocupată ca să-i răspund. Tocmai m-a izbit un gând și mai groaznic. Inelul. Am dat numărul meu de mobil tuturor: femeilor de serviciu, celor care se ocupă de toaletă, personalului de la Marie Curie. Dacă-l găsește cineva? Dacă l-a găsit cineva și încearcă să mă sune *chiar în clipa asta* și nu-i răspunde nimeni pentru că tipul cu hanorac a aruncat deja cartela SIM în râu?

Oh, Doamne⁶. Trebuie să vorbesc cu recepționarul. O să le dau numărul de acasă.

Nu. Nu-i o idee bună. Dacă-mi lasă un mesaj, s-ar putea să-l audă Magnus⁷.

OK, atunci... atunci... o să le dau numărul de la serviciu. Da.

Atâta doar că nu e nimeni la birou azi. Nu pot să mă duc să stau cu orele acolo, pentru orice eventualitate.

Încep să intru în panică serios acum. Totul se duce de râpă.

Ca să fie tacâmul complet, când dau fuga înapoi în holul hotelului, recepționarul e ocupat. Biroul lui e înconjurat de un grup mare de delegați de la conferință, care vorbesc despre rezervările de la restaurant. Încerc să-i prind privirea, sperând c-o să-mi acorde prioritate, dar se face că nu mă vede și mă simt puțin jignită. Știu că i-am răpit destul timp în după-amiaza asta, dar oare nu realizează în ce criză oribilă sunt?

— Doamnă.

Portarul a intrat după mine în hol, cu o expresie îngrijorată.

— Putem să vă oferim ceva care să atenueze șocul? Arnold!

Cheamă grăbit un chelner.

— Un coniac pentru doamna, te rog, din partea casei. Și, dacă vorbiți cu recepționarul, o să vă ajute să chemați poliția. Vreți să luați un loc?

— Nu, mulțumesc.

Deodată îmi vine o idee.

— Poate ar trebui să sun la numărul meu! Să-l sun pe hoț! Aș putea să-l rog să se întoarcă, să-i ofer o recompensă... ce credeți? Îmi puteți împrumuta telefonul?

Portarul aproape că se dă înapoi când întind mâna spre el.

— Doamnă, cred că e o idee foarte nesăbuită, îmi spune sever. Și sunt sigur că poliția va fi de acord cu mine că nici nu se pune problema să faceți așa ceva. Cred că sunteți în stare de șoc. Vă rog, luați un loc și încercați să vă liniștiți.

Hmm. Poate are dreptate. Nu țin morțiș să-mi dau întâlnire cu un infractor cu hanorac. Dar nu pot să stau jos și să mă liniștesc; sunt mult prea agitată. Ca să-mi liniștesc nervii, încep să mă plimb în cerc, bocănind pe podeaua de marmură. Trec pe lângă ghiveciul cu ficus uriaș... pe lângă masa cu ziare... pe lângă un coș de gunoi mare și strălucitor... înapoi la ficus. E un mic circuit care mă liniștește și în timpul ăsta pot să stau cu ochii pe recepționar, așteptând să se elibereze.

În hol forfotesc oameni de afaceri de la conferință. Prin ușile de sticlă îl văd pe portar întors la postul lui pe scări, ocupat să cheme taxiuri și să primească bacșișuri. În apropiere se află un japonez îndesat într-un costum albastru, scoțând exclamații furioase în ceea ce pare a fi japoneză și gesticulând la toată lumea, cu ecusonul de conferință atârnat de gât cu un șnur roșu. E atât de mărunțel și ceilalți par atât de intimidați, încât mai că-mi vine să zâmbesc.

Coniacul îmi este adus pe o tavă și fac o scurtă pauză, dându-l pe gât dintr-o înghițitură, apoi îmi reiau plimbarea, urmând același traseu repetitiv.

Ghiveciul cu ficus... masa cu ziare... coșul de gunoi... ghiveciul cu ficus... masa
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

cu ziare... coșul de gunoi...

Acum că m-am mai calmat un pic, încep să clocesc gânduri criminale. Oare tipul în hanorac realizează că mi-a distrus viața? Realizează cât de *crucial* e un telefon? E cel mai rău lucru pe care i-l poți fura cuiva. *Cel mai rău.*

Și nici măcar nu era un telefon grozav. Era destul de vechi. Așa că baftă dacă tipul în hanorac vrea să scrie „B“ într-un mesaj sau să intre pe net. Sper că va încerca și nu-i va ieși figura. *Atunci* o să-i pară rău.

Ficus... ziare... coș... ficus... ziare... coș.

Și m-a și lovit la umăr. Ticălosul. Poate dacă-l dau în judecată aș putea să obțin daune de milioane. Dacă-l prind vreodată, ceea ce nu se va întâmpla.

Ficus... ziare... coș.

Coș.

Stai așa.

Ce-i asta?

Rămân țintuită locului, privesc fix coșul și mă întreb dacă cineva își bate joc de mine sau dacă am halucinații.

E un telefon.

În coșul de gunoi. Un telefon mobil.

1. Specialitatea sa este Simbolismul Cultural. Am citit în viteză cartea lui, *Filosofia simbolismului*, după a doua întâlnire cu el și apoi am încercat să pretind că aș fi citit-o de mult, pur întâmplător, de plăcere. (Nu că m-ar fi crezut vreun moment,

drept să spun.) Oricum, ideea e că am citit-o. Și ce m-a impresionat cel mai mult: avea atâtea note de subsol. Am devenit foarte pasionată de ele. Nu-i așa că sunt foarte comode? Le trântești pur și simplu oriunde vrei și automat pari mai deștept. Magnus spune că notele de subsol sunt pentru lucruri care nu sunt principala ta temă de interes, dar care te interesează totuși într-o oarecare măsură. Bun. Asta e nota mea de subsol despre notele de subsol.

2. White Knightess – joc de cuvinte intraductibil, forma feminizată a expresiei „White Knight“ (*Cavalerul Alb*), ce denumește o persoană, de obicei de sex masculin, care vine în ajutorul cuiva aflat la ananghie. (n.tr.)
3. O expresie pe care n-o folosesc niciodată, de fapt. Întocmai cum Humphrey Bogart n-a spus niciodată „Mai cântă-l o dată, Sam“. E o legendă urbană.
4. Evident, hotelul nu luase foc. A fost un scurtcircuit. Am descoperit ulterior chestia asta, nu că ar fi fost vreo consolare.
5. Oare Poirot a zis vreodată „Dumnezeule“? Pariez c-a zis. Sau „Sacré Bleu!“, care e tot pe-acolo. Oare asta nu infirmă teoria lui Antony, dat fiind că celulele cenușii ale lui Poirot sunt în mod vădit mai eficiente decât ale oricui altcuiva? S-ar putea să-i atrag atenția asupra acestui lucru lui Antony într-o zi. Când o să am curajul. (Ceea ce, evident, n-o să se întâmple în veci, dacă am pierdut inelul.)
6. Semn că ești sărac cu duhul.
7. Am dreptul să-mi acord măcar o șansă să-l recuperez fără ca el să afle vreodată, nu?

Doi

Clipesc de câteva ori și apoi mă uit din nou, dar e tot acolo, pe jumătate ascuns între câteva programe de la conferință aruncate la coș și un pahar de la Starbucks. Ce caută un telefon în *coșul de gunoi*?

Privesc în jur să văd dacă mă observă cineva, apoi îmi strecur cu grijă mâna în coș și-l scot de-acolo. Are câteva urme de cafea pe el, dar altfel pare în regulă. Și e un telefon bun. Nokia. Nou-nouț.

Mă întorc precaută și studiez mulțimea din hol. Nimeni nu mă bagă câtuși de puțin în seamă. Nu sare nimeni exclamând „*Iată-l, telefonul meu!*“. Și mă plimb pe-aici de zece minute. Oricine o fi aruncat telefonul aici, a făcut-o cu ceva vreme în urmă.

Pe spatele telefonului e un abțibild pe care scrie *White Globe Consulting Group*, cu litere minuscule, și un număr. Oare cineva l-a aruncat pur și simplu la coș? Să fie stricat? Apăs pe butonul de pornire și ecranul se luminează. Pare să fie perfect funcțional.

În mintea mea un firicel de voce îmi șoptește c-ar trebui să-l predau. Să-l duc la recepție și să spun „Mă scuzați, cred că cineva și-a pierdut telefonul“. Asta e ce-ar trebui să fac. Să mă îndrept spre recepție chiar acum, ca un cetățean responsabil, cu simț civic...

Picioarele mele refuză să se miște. Mâna mea strânge, posesiv, telefonul. Faza e că am *nevoie* de un telefon. Pariez că *White Globe Consulting Group*, oricine ar fi ei, au milioane de telefoane. Și nu e ca și cum l-aș fi găsit pe jos sau la toaletă, nu? Era în coșul de gunoi. Lucrurile aruncate la coș sunt considerate gunoi. Sunt o pradă legitimă. Oricine le poate revendica. Asta e regula.

Mă chiorăsc în coș și zăresc un șnur roșu, ca acelea purtate de delegați. Arunc un ochi spre recepționar să mă asigur că nu se uită la mine, apoi bag mâna în coș și scot un

ecuson de conferință, pe care văd poza unei fete superbe, sub care scrie „Violet Newton, White Globe Consulting Group“.

Am o teorie destul de limpede acum. Aș putea să fiu Poirot. Acesta e telefonul lui Violet Newton și ea l-a aruncat la coș. Dintr-un motiv... sau altul.

Ei bine, e vina ei, nu a mea.

Deodată, telefonul începe să vibreze și tresar. La naiba! A prins viață. Începe să sune cu volumul la maxim, și are la sonerie *Single Ladies* a lui Beyoncé. Apăs repede pe „Respinge“, dar o clipă mai târziu începe din nou, tare și imposibil de confundat.

Oare nu se poate regla volumul la drăcia asta? Câteva femei de afaceri aflate în apropiere se întorc și se uită lung la mine, iar eu sunt atât de stânjenită, încât apăs pe „Răspunde“ în loc de „Respinge“. Femeile continuă să se uite la mine, așa că duc telefonul la ureche și le întorc spatele.

„Numărul apelat nu poate fi contactat“, spun, încercând să imit robotul. „Vă rugăm să lăsați un mesaj“. Asta o să mă ajute să scap de oricine ar fi.

— Unde dracu' ești? se aude o voce masculină rasată și sunt cât pe-acți să scot un chițait, uluită că mi-a mers figura! Chiar crede că vorbește cu un robot!

— Tocmai am vorbit cu Scottie. Are un contact despre care crede c-ar putea face treaba. O să fie ca o operație laparoscopică. E foarte bun. Nu lasă nici o urmă.

Nici nu îndrăznesc să respir. Sau să-mi scarpin nasul, care a început să mă mănânce subit.

— OK, spune tipul. Așa că, orice-ai face, fii pe fază, la naiba.

Închide și eu rămân uitându-mă la telefon, uluită. Nu m-aș fi gândit în veci că cineva chiar va lăsa un *mesaj*.

Acum mă simt puțin vinovată. Țsta e un mesaj real și Violet l-a ratat. Adică, nu e vina *mea* că și-a aruncat telefonul, dar chiar și-așa... Pradă unui impuls, scotocesc în geantă după un pix și după singura chestie pe care pot nota ceva, un program vechi de la teatru¹. Notez: „Scottie are un contact, operație laparoscopică, nici o urmă, fii pe fază, la naiba“.

Dumnezeu știe despre ce-o fi vorba. Liposucție, poate? Oricum, nu contează. Ideea e că, dac-o s-o întâlnesc vreodată pe tipa asta, Violet, o să pot să-i transmit mesajul.

Înainte să apuce să sune din nou telefonul, dau fuga la recepție, care s-a eliberat în mod miraculos.

— Bună, zic, cu respirația tăiată. Tot eu sunt. Mi-a găsit cineva inelul cumva?

— Doamnă, vă asigur, îmi zice el cu un zâmbet glacial, că v-am fi anunțat dacă-l găseam. Avem *totuși* numărul dumneavoastră.

— Nu, nu-l aveți! îl întrerup, aproape triumfătoare. Tocmai asta e! Numărul pe care vi l-am dat este... ă... nu mai e valabil. A expirat. Definitiv.

Ultimul lucru pe care mi l-aș dori e să-l sune pe Tipul în Hanorac să-i pomenească de un inel cu smarald foarte valoros.

— Vă rog să nu sunați la el. Puteți să folosiți acest număr în locul lui?

Copiez cu grijă numărul notat pe spatele telefonului de la White Globe Consulting.

— De fapt, ca să mă asigur... pot să fac o probă?

Întind mâna spre telefonul fix de la recepție și formez numărul notat. O clipă mai târziu aud răsunând în telefon melodia lui Beyoncé. OK. În sfârșit pot să mă relaxez un pic. Am un număr.

— Doamnă, mai doriți ceva?

Recepționerul are un aer ușor iritat și în spatele meu s-a format o coadă. Așa că-i mulțumesc din nou și mă îndrept spre o canapea aflată în apropiere, simțindu-mă plină de adrenalină. Am un telefon și am un plan.

Nu-mi ia mai mult de cinci minute să-mi notez noul număr de mobil pe 20 de hârtii cu antetul hotelului, pe care scriu cu litere uriașe „POPPY WYATT – INELUL CU SMARALD, VĂ ROG SUNAȚI!!!“. Spre enervarea mea, ușile de la sala de recepție sunt încuiate acum (deși sunt *sigură* că le aud pe femeile de serviciu înăuntru), așa că sunt obligată să mă plimb pe holurile hotelului, în ceainărie, pe la toalete și chiar și la spa, împărțind hârtii cu numărul meu fiecărui angajat al hotelului pe care-l întâlnesc și spunându-i toată povestea.

Îi trimit un mesaj lui Ruby, al cărei număr îl știu pe de rost, în care scriu:

Bună! Mi s-a furat telefonul. Țasta e noul meu număr de mobil. Poți să-l transmiți mai departe? Vreo veste despre inel???

Apoi mă trântesc extenuată pe canapea. Mă simt ca și cum mi-aș fi petrecut toată ziua în hotelul ăsta afurisit. Ar trebui să-l sun și pe Magnus și să-i dau numărul ăsta – dar nu mă simt în stare. Am sentimentul inexplicabil că ar putea să ghicească după vocea mea că mi-a dispărut inelul. Că va intui că nu-l mai am pe deget din clipa în care spun „Bună“.

Te rog, întoarce-te, inelule. Te rog, TE ROG întoarce-te...

M-am lăsat pe spătarul canapelei și încerc să trimit un mesaj telepatic în eter. Așa că, atunci când se aude din nou Beyoncé, tresar. Poate că de asta e vorba! Inelul meu! L-a găsit cineva! Nici măcar nu mă uit la număr înainte de a răspunde, entuziasmată, „Alo?“.

— Violet?

Mă izbește în urechi o voce de bărbat. Nu e cel care a sunat mai devreme, e un tip cu o voce mai joasă. Pare ușor irascibil, dacă poți să-ți dai seama de asta din doar trei silabe². Și găfâie, ceea ce înseamnă fie că e un pervers, fie că face mișcare.

— Ești în hol? Grupul japonez e încă acolo?

Din reflex, mă uit în jur. Sunt o mulțime de japonezi în dreptul ușilor.

— Da, sunt, zic. Dar nu sunt Violet. Țăsta nu mai e telefonul lui Violet. Țmi pare rău. Poate anunțați restul lumii că numărul ei s-a schimbat.

Trebuie să scap de amicii lui Violet. Nu pot să mă trezesc că mă sună din secundă-n secundă.

— Mă scuzați, cine e la telefon? mă întrebă tipul. De ce răspundeți la acest număr? Unde e Violet?

— Acum e în posesia mea, spun, încercând să par mai sigură pe mine decât sunt.

Ceea ce e adevărat. Ce ai în posesie greu ți se mai ia³.

— E în posesia ta? Ce naiba – ei drăcie!

Mai înjură un pic și aud pași în fundal. Se aude ca și cum ar coborî în fugă scările⁴.

— Spune-mi doar atât, sunt pe cale să plece?

— Japonezii?

Mă chiorăsc la grup.

— Poate. Nu-mi dau seama.

— E și un tip scund între ei? Supraponderal? Cu păr des?

— Vreți să spuneți tipul în costum albastru? Da, e chiar în fața mea. Pare nervos. Acum își pune impermeabilul.

Japonezul îndesat tocmai a luat paltonul Burberry pe care i-l întinde un coleg. Privește încruntat în jur în timp ce se îmbracă și de pe buze i se revarsă un șuvoi de fraze furioase în japoneză, pe care prietenii lui le încuviințează intimidăți.

— Nu!

Exclamația de la celălalt capăt al firului mă ia prin surprindere.

— Nu poate să plece.

— Ei bine, tocmai pleacă. Îmi pare rău.

— Trebuie să-l oprești. Du-te la el și nu-l lăsa să părăsească hotelul. Du-te la el chiar acum. Fă orice să-l oprești.

— *Poftim?*

Mă uit lung la telefon.

— Uite ce e, îmi pare rău, dar nici măcar nu vă cunosc.

— Nici eu, îmi răspunde. Cine ești, de fapt? Ești prietenă cu Violet? Poți să-mi spui de ce s-a hotărât să-și dea demisia în mijlocul celei mai mari conferințe de anul acesta? Oare își închipuie că în mod subit nu mai am *nevoie* de o asistentă?

Aha. Deci Violet e asistenta lui. Se explică. Și l-a lăsat baltă! Ei bine, nu e de mirare, la cât de autoritar e.

— Oricum, nu contează, urmă el. Ideea e că sunt pe scări, la etajul nouă, liftul e blocat, o să ajung la parter în mai puțin de trei minute și trebuie să-l ții pe Yuichi Yamasaki acolo până ajung eu. Oricine ai fi.

Ce tupeu.

— Sau? răspund eu.

— Sau un an de negocieri laborioase se duc pe apa sâmbetei din cauza unei neînțelegeri stupide. Se alege praful de cea mai mare afacere a anului. O echipă de 20 de oameni își vor pierde slujbele.

Vocea lui e nemiloasă.

— Directori, secretare, toată gașca. Și totul doar pentru că eu n-am putut ajunge acolo îndeajuns de repede, iar singura persoană care putea ajuta n-a vrut s-o facă.

Oh, la naiba.

— Bine! exclam furioasă. O să fac tot ce pot. Cum ziceai că-l cheamă?

— Yamasaki.

— Așteptați! strig, alergând de-a lungul holului. Vă rog! Dle Yamasaki? Puteți să așteptați o clipă?

Domnul Yamasaki se întoarce, cu un aer întrebător, și câțiva lachei înaintează, gata să-l protejeze. Are o față lată, încă încrețită de furie, și un gât lat, ca de taur, în jurul căruia și-a înfășurat un fular de mătase. Am sentimentul că nu-i place să stea la șuete.

Habar n-am ce-aș putea să-i spun în continuare. Nu vorbesc japoneza, nu știu nimic despre lumea afacerilor sau cultura japoneză. În afară de sushi. Dar nu pot să mă duc la el și să spun „Sushi!“ așa, din senin. Ar fi ca și cum m-aș duce la un om de afaceri american de prima mână și i-aș spune „biftec!“.

— Sunt... un mare fan, improvizez. Al activității dumneavoastră. Aș putea să vă cer un autograf?

Pare intrigat și unul din colegii lui îi șoptește la ureche traducerea. Se luminează pe
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

dată și face o plecăciune înaintea mea.

Îi răspund precaută la plecăciune și el pocnește din degete, răcnind niște instrucțiuni. Într-o clipă, i se pune dinainte o mapă elegantă de piele și el scrie ceva complicat în japoneză.

— Mai e acolo? se aude brusc vocea necunoscutului la telefon.

— Da, mormăi în telefon. La limită. Unde ești?

Îi zâmbesc larg dlui Yamasaki.

— La etajul 5. Ține-l acolo. Prin orice mijloace.

Dl Yamasaki îmi întinde hârtia, pune capacul la stilou, mai face o plecăciune și dă să plece.

— Așteptați! strig disperată. Aș putea... să vă arăt ceva?

— Domnul Yamasaki e foarte ocupat.

Unul din colegii lui, care poartă ochelari cu rame de metal și o cămașă de un alb imaculat, se întoarce spre mine.

— Vă rugăm să luați legătura cu biroul nostru.

Se îndreaptă din nou spre ieșire. Ce mă fac acum? Nu pot să-i cer încă un autograf. Nu pot să-l plachez ca la rugby. Trebuie să-i atrag atenția cumva...

— Am un anunț special! exclam, fugind după ei. Sunt o telegramă muzicală! Am un mesaj de la numeroșii fani ai dlui Yamasaki. Ar fi foarte nepoliticos dacă refuzați să mă ascultați.

Cuvântul „nepoliticos“ i-a făcut să se oprească locului. Se încruntă și se uită încurcați unii la alții.

— O telegramă muzicală? Întreabă, bănuitor, bărbatul cu ochelari.

— Ca o „Gorilo-gramă“⁵? explic eu. Dar muzicală.

Nu sunt sigură că asta i-a lămurit prea mult.

Traducătorul murmură frenetic la urechea dlui Yamasaki și, o clipă mai târziu, se întoarce spre mine.

— Puteți prezenta mesajul.

Dl. Yamasaki se întoarce și toți colegii lui îi urmează exemplul, încrucișându-și brațele, în așteptare, și aliniindu-se. Văd câteva persoane din alte grupuri de afaceriști de pe hol privind cu interes spre mine.

— Unde ești? murmur, disperată, în telefon.

— La etajul 3, aud după o pauză. Încă o jumătate de minut. Nu-l lăsa să-ți scape.

— Începeți, spune, pe un ton apăsător, tipul cu ochelari.

Câteva persoane aflate în apropiere s-au întors să se uite. Oh, Doamne. Cum m-am băgat în chestia asta? Unu, nu știu să cânt. Doi, despre ce pot să-i cânt unui om de afaceri japonez pe care-l văd pentru prima dată? Trei, *de ce* am zis telegramă muzicală?

Dar, dacă nu fac ceva acum, douăzeci de oameni ar putea să rămână pe drumuri.

Fac o plecăciune până-n pământ, doar ca să mai câștig puțin timp, și toți japonezii se apleacă la rândul lor.

— Începeți, repetă tipul cu ochelari, cu o sclipire de rău-augur în ochi.

Inspir adânc. Haide. Nu contează ce fac. Trebuie doar să umplu o jumătate de minut. Apoi pot să fug și n-o să mă mai vadă niciodată.

— Dle Yamasaki..., încep precaută, pe melodia de la *Single Ladies*. Dle Yamasaki, dle Yamasaki, dle Yamasaki.

Îmi rotesc umerii și șoldurile înspre el, exact ca Beyoncé⁶.

— Dle Yamasaki, dle Yamasaki.

De fapt, e destul de ușor. N-am nevoie de versuri, pot pur și simplu să repet la infinit „Dle Yamasaki“. După câteva clipe, câțiva dintre japonezi încep chiar să-mi țină isonul, bătându-l pe umăr pe dl Yamasaki.

— Dle Yamasaki, dle Yamasaki, dle Yamasaki, dle Yamasaki.

Ridic un deget și-l îndrept înspre el, făcându-i cu ochiul.

— Ooh-ooh-ooh... ooh-ooh-ooh...

Cântecul e surprinzător de popular. Toți japonezii cântă acum, în afară de dl Yamasaki, care a rămas țintuit locului, părând încântat. Câțiva delegați aflați în apropiere s-au alăturat corului și îl aud pe unul din ei întrebând „E un eveniment gen flash mob?“.

— Dle Yamasaki, dle Yamasaki, dle Yamasaki... Unde ești? mormăi în telefon, continuând să zâmbesc larg.

— Privesc spectacolul.

— Poftim?

Ridic instinctiv privirea și studiez holul.

Deodată dau cu ochii de un bărbat care stă de unul singur, la vreo 20 de metri de mine. Poartă un costum închis la culoare, are părul negru, des și ciufulit, și ține un telefon la ureche. Chiar și de la distanța asta îmi dau seama că râde.

— De cât timp stai acolo? îl întreb furioasă.

— Abia am ajuns. Nu voiam să te întrerup. Ai făcut o treabă grozavă, apropo, adaugă. Cred că l-ai câștigat pe Yamasaki de partea noastră, aici și acum.

— Mersi, răspund, sarcastic. Mă bucur c-am putut ajuta. Îl las în grija ta.

Fac o plecăciune ca la teatru dinaintea dlui Yamasaki, apoi fac stânga împrejur și mă îndrept grăbită spre ieșire, ignorând exclamațiile de dezamăgire ale japonezilor. Am griji mai importante pe cap decât necunoscuții aroganți și afacerile lor stupide.

— Așteaptă! aud vocea lui în receptor. Telefonul acela. E al asistentei mele.

— Ei bine, n-ar fi trebuit să-l arunce la coș atunci, răspund, deschizând ușile de sticlă. Ce-i găsit e bun găsit.

Sunt douăsprezece stații de metrou de la Knightsbridge până la casa părinților lui Magnus din North London și, de îndată ce ies la suprafață, verific telefonul. Anunță c-am primit mesaje noi – vreo zece SMS-uri și douăzeci de e-mailuri –, dar numai cinci mesaje sunt pentru mine și nici unul nu aduce vești legate de inel. Unul e de la poliție și tresar la vederea lui – însă doar confirmă c-am depus o plângere și mă întrebă dacă vreau să mă întâlnesc cu un ofițer specializat în consilierea victimelor.

Restul sunt SMS-uri și e-mailuri pentru Violet. În timp ce le parcurg, observ că „Sam“ e pomenit în titlul mai multor e-mailuri. Simțindu-mă din nou ca Poirot, verific apelurile recente și, exact cum bănuiam, ultimul număr de la care am primit un apel este „Sam Mobil“. Așadar, el e. Șeful lui Violet. Păr-negru-ciufulit. Și, o dovadă în plus, adresa lui de e-mail este samroxtonpa@whiteglobeconsulting.com.

Dintr-o curiozitate nevinovată, deschid unul dintre e-mailuri. Este de la jennasmith@grantlyassetmanagement.com și titlul este „Re: Cină?“.

Mulțumesc, Violet. Ți-aș fi recunoscătoare dacă nu i-ai pomeni nimic lui Sam despre asta. Mă simt puțin stânjenită acum!

Ooh. Oare de ce e stânjenită? Fără să mă pot abține, am dat deja mai jos să văd e-mailul anterior, trimis ieri.

De fapt, Jenna, ar trebui să știi un lucru: Sam e logodit. Cele bune, Violet.

E logodit. Interesant. Citind din nou propoziția, simt o reacție ciudată, pe care nu prea reușesc s-o definesc – surprindere?

Deși, de ce aș fi surprinsă? Nici măcar nu-l cunosc pe tipul ăsta.

OK, acum *trebuie* să aflu toată povestea. De ce e Jenna stânjenită? Ce s-a întâmplat? Dau și mai jos și descopăr un e-mail lung de prezentare de la Jenna, care, în mod vădit, l-a întâlnit pe acest Sam Roxton la o recepție pentru oameni de afaceri, a făcut o pasiune pentru el și l-a invitat la cină acum două săptămâni, dar el n-a mai sunat-o.

...am încercat din nou ieri... poate c-am un număr greșit... cineva mi-a zis că e cunoscut pentru asta și că asistenta lui e întotdeauna cea mai bună cale de a-l contacta... îmi cer scuze că te deranjez... te rog să-mi dai de veste dacă se poate sau nu...

Biata fată. Mă simt revoltată în numele ei. De ce nu i-a răspuns? Cât de greu e să scrii un e-mail rapid în care să spui nu, mersi? Și apoi se dovedește că e logodit, pentru
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

Dumnezeu.

Mă rog. Treaba lor. Realizez subit că mi-am băgat nasul în corespondența altcuiva când am lucruri mai importante pe cap. *Prioritățile*, Poppy. Trebuie să cumpăr o sticlă de vin pentru părinții lui Magnus. Și o felicitare de bun-venit. Și, dacă nu găsesc inelul în următoarele douăzeci de minute... o pereche de mănuși.

Dezastru. *Dezastru*. Descopăr că nu se vând nicăieri mănuși în aprilie. Singurele pe care le găsesc sunt în încăperea din spate de la *Accessorize*. Rămase de la Crăciun și disponibile doar în cea mai mică măsură.

Nu-mi vine să cred că mă gândesc serios să-mi întâmpin viitorii socri purtând mănuși roșii de lână, cu reni, care mă strâng. Cu ciucuri.

Dar n-am de ales. Ori mănușile, ori va trebui să apar cu mâinile goale.

În timp ce încep să urc dealul pe care se află casa părinților lui Magnus, mă cuprinde o senzație de rău. Nu e vorba doar de inel. E toată treaba asta cu viitorii socrii care-mi dă fiori. După colț, văd toate ferestrele luminate. Sunt acasă.

N-am văzut niciodată o casă care să se potrivească atât de bine cu locatarii ca în cazul casei familiei Tavish. E mai veche și mai impunătoare decât toate celelalte de pe stradă și le privește cu superioritate din sferile sale înalte. În grădină sunt câteva tise și un *Araucaria araucana*. Pereții de cărămidă sunt acoperiți de iederă, iar ferestrele și-au păstrat ramele originare din 1835. Înăuntru au tapet în stilul William Morris datând din anii '60 și podelele sunt acoperite de covoare turcești.

Atâta doar că nu se *văd* covoarele pentru că sunt acoperite aproape cu totul de manuscrise și documente vechi pe care nimeni nu se obosește să le strângă vreodată. Nimeni din familia Tavish nu se omoară cu ordinea. Odată am găsit un ou fiert fosilizat într-un pat, într-una din camerele de oaspeți, aflat încă în păhărelul lui, cu o felie de

pâine prăjită tăiată fâșii, uscată complet. Trebuie să fi fost acolo de aproape un an.

Și peste tot, prin toată casa, găsești cărți. Stivuite pe trei rânduri pe rafturi, așezate în teancuri pe podea și în dreptul fiecărei căzi acoperite de calcar. Antony scrie cărți, Wanda scrie cărți, Magnus scrie cărți și fratele lui mai mare, Conrad, scrie cărți. Până și soția lui Conrad, Margot, scrie cărți⁷.

Ceea ce e grozav. Adică, e un lucru minunat să ai atâția intelectuali de geniu într-o familie. Dar te face să te simți puținel complexată.

Nu mă înțelegeți greșit, cred că sunt destul de inteligentă. Vreau să zic, pentru o persoană normală care a făcut o școală și o facultate și are o slujbă și toate cele. Dar ei nu sunt persoane normale, sunt ceva cu totul aparte. Au creiere ultraperformante. Sunt *The Incredibles* în varianta academică⁸. I-am întâlnit doar de câteva ori pe părinții lui, când au venit la Londra pentru ca Antony să țină o prelegere Reith la radio, dar mi-a fost de ajuns. În timp ce Antony își ținea prelegerea despre teorie politică, Wanda prezenta o lucrare legată de iudaismul feminist la nu știu ce grup de analiză important și apoi au fost invitați amândoi la *The Culture Show*, unde au adoptat perspective *opuse* asupra unui documentar legat de influența Renașterii⁹. Așa că acesta era contextul în care ne întâlneam. Nici un fel de presiune, cum ar veni.

Am fost prezentată părinților vreunui iubit de mai multe ori de-a lungul anilor, dar, de departe, asta a fost cea mai oribilă experiență. Tocmai făcusem cunoștință și făceam puțină conversație și îi spuneam Wandei destul de mândră de mine ce facultate am făcut, când Antony m-a privit pe deasupra ochelarilor ovali, cu ochii lui pătrunzători și reci, și a zis:

— O diplomă în fizioterapie. Ce năstrușnic.

M-am simțit zdrobită dintr-o lovitură. N-am știut ce să spun. De fapt, m-am fâstâcit atât de tare, încât am ieșit din încăpere și-am dat fuga la baie¹⁰.

După aceea, normal, m-am blocat. Acele trei zile au fost un iad. Cu cât conversația

devenea mai intelectuală, cu atât mai stânjenită eram și nu îndrăzneam să mai spun nimic. Aproape cel mai dezagreabil moment: când am pronunțat „Proust“ greșit și a urmat un schimb de priviri între ceilalți¹¹. Momentul cel mai dezagreabil: când ne uitam cu toții la *University Challenge*¹² în salon și au ajuns la o secțiune despre oase. Disciplina mea! Am studiat asta! Știi toate numele latinești și toate cele! Dar, în timp ce mă pregăteam să răspund la prima întrebare, Antony dăduse deja răspunsul corect. Am fost mai rapidă a doua oară – dar tot mi-a luat-o înainte. Toată treaba a fost ca o întrecere și el a câștigat. Apoi la sfârșit s-a uitat spre mine și m-a întrebat „Nu se face anatomie la școala de fizioterapie, Poppy?“ și eu am fost *stânjenită la culme*.

Magnus spune că mă iubește *pe mine*, nu intelectul meu, și că trebuie pur și simplu să-i ignor pe-ai lui. Și Natasha îmi spune să mă gândesc la diamant și la casa din Hampstead și la vila din Toscana. Ceea ce spune multe despre Natasha. Cât despre propria mea abordare, a fost mai curând: pur și simplu nu te gândi la ei. A mers perfect. Erau la Chicago, la mii de mile depărtare.

Dar acum s-au întors.

Oh, Doamne. Și încă nu m-am lămurit cu „Proust“ (Proost? Prost?). Și nu mi-am recapitulat numele oaselor în latină. Și port mănuși roșii de lână cu reni în aprilie. Cu ciucuri.

Îmi tremură picioarele în timp ce sun la ușă. Îmi tremură la propriu. Mă simt ca vrăjitoarea din *Vrăjitorul din Oz*. Cât de curând o să mă prăbușesc pe alee și Wanda o să mă ardă pe rug pentru că am pierdut inelul.

Ajunge, Poppy, totul e în regulă. Nimeni n-o să bănuiască nimic. Povestea pe care o s-o bag e că m-am ars la mână. Asta va fi scuza mea.

— Bună, Poppy!

— Felix! Bună!

Sunt atât de ușurată că mi-a deschis Felix, că salutul meu iese ușor întretăiat.

Felix e mezinul familiei – are doar 16 ani și e încă la școală. De fapt, eu și Magnus am stat în aceeași casă cu el cât au fost părinții lui plecați, ca un soi de baby-sitteri. Nu că Felix ar avea nevoie de baby-sitter. E foarte retras, citește tot timpul și nici nu-l simți în casă. Odată am încercat să-i țin o scurtă prelegere amicală despre riscurile drogurilor. M-a corectat politicos la fiecare afirmație, apoi a zis c-a observat că beam mai mult decât cantitatea recomandată de Red Bull și m-a întrebat dacă nu cumva era o dependență. Aia a fost ultima dată când am încercat s-o fac pe sora mai mare.

Mă rog. S-a sfârșit cu asta acum că Antony și Wanda se întorc din State. M-am mutat înapoi în apartamentul meu și am început să căutăm o locuință cu chirie. Magnus ar fi vrut să rămânem aici. Se gândea că putem să folosim în continuare camera de oaspeți și baia de la etaj și oare n-ar fi mai la îndemână, dat fiind că ar fi avut în continuare la dispoziție biblioteca tatălui lui?

E cu capul? În nici un *caz* n-am de gând să locuiesc în aceeași casă cu soții Tavish.

Felix mă conduce în bucătărie, unde Magnus stă tolănit pe un scaun, arătând spre o pagină tehnoredactată și spunând „Cred că argumentația ta devine șubredă aici. În al doilea paragraf“.

Oricum ar sta, orice ar face, Magnus reușește cumva să emane un aer de eleganță. Și-a întins picioarele încălțate cu pantofi de velur pe un scaun, ține în mână o țigară fumată pe jumătate¹³ și părul lui castaniu-roșcat se înalță deasupra frunții ca o cascadă.

Membrii familiei Tavish au toți aceeași culoare de păr, ca o familie de vulpi. Chiar și Wanda își vopsește părul cu henna în aceeași nuanță. Dar Magnus e cel mai arătos dintre ei, și nu zic asta doar pentru că urmează să mă mărit cu el. Are pistrui pe piele, dar se bronzază repede, și părul lui castaniu-roșcat e ca dintr-o reclamă la șampon. De-asta și-l ține lung¹⁴. De fapt, e destul de vanitos în privința asta.

În plus, deși e profesor universitar, nu e un tip ofilit care stă toată ziua în casă și
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

citește. Schiază foarte bine și o să mă învețe și pe mine. Așa ne-am întâlnit de fapt. Și-a scrântit încheietura la schi și a venit să facă fizioterapie. Trebuia să lucreze cu Annalise, dar ea a preluat în locul lui unul din pacienții ei obișnuiți, iar el a sfârșit prin a ajunge la mine. În săptămâna următoare m-a invitat la o întâlnire și, după o lună, m-a cerut în căsătorie. O lună!¹⁵

Acum Magnus își ridică privirea și fața i se luminează.

— Iubito! Ce face fata mea frumoasă?

Îmi face semn să vin să mă sărute, apoi îmi cuprinde fața în mâini, cum face întotdeauna.

— Bună!

Mă silesc să-i zâmbesc.

— Așadar, au ajuns părinții tăi? Cum au călătorit? De-abia aștept să-i văd.

Încerc să par cât mai entuziastă, deși picioarele mele și-ar dori să fugă, să iasă pe ușă și să coboare dealul.

— N-ai primit mesajul meu?

Magnus pare intrigat.

— Ce mesaj? *Oh*.

Deodată îmi pică fisa.

— Desigur. Mi-am pierdut telefonul. Am un număr nou. O să ți-l dau.

— Ți-ai pierdut telefonul?

Magnus se uită lung la mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic! zic, pe un ton degajat. Pur și simplu... l-am pierdut și a trebuit să-mi iau altul. Nu e grav, nu-i o tragedie.

Am hotărât, ca abordare generală, că, cu cât îi spun mai puțin acum lui Magnus, cu atât mai bine. Nu vreau să începem o discuție despre motivul pentru care m-am agățat disperată de un telefon găsit întâmplător într-un coș de gunoi.

— Și ce spuneai în mesaj? adaug repede, încercând să schimb subiectul.

— Avionul părinților mei a fost deviat. Au trebuit să meargă la Manchester. Ajung abia mâine.

Deviat?

Manchester?

Oh, Doamne. Sunt în siguranță! Am fost grațiată! Picioarele mele se pot opri din tremurat! Îmi vine să cânt „Aleluia“. *Ma-an-chester! Ma-an-chester!*

— Doamne, ce *nasol*.

Încerc să schițez o grimasă menită să exprime dezamăgirea.

— Bieții de ei. Manchester. E la câteva sute de kilometri distanță! Și abia așteptam să-i văd. Ce necaz.

Cred că par îndeajuns de sinceră. Felix mă privește cam ciudat, dar Magnus deja s-a așezat la loc și a pus din nou mâna pe document. N-a zis nimic de mânușile mele. Nici Felix.

Aș putea să mă relaxez și eu un pic.

— Așadar... băieți, zic, studiind bucătăria. Cum rămâne cu casa?

Magnus și Felix au zis c-o să facă puțină curățenie în după-amiaza asta, dar toată casa arată ca după bombardament. Pe masa din bucătărie sunt îngrămădite cutii cu mâncare de la fast-food, deasupra plitei e un teanc de cărți, e una chiar și într-o tigaie.

— Părinții voștri se întorc mâine. N-ar trebui să facem ceva în privința asta?

Magnus pare impasibil.

— N-o să le pese.

Lui i-e ușor să zică asta. Dar *eu* sunt nora (viitoare) care a locuit aici și pe care o să dea vina.

Magnus și Felix au început să discute despre nu știu ce notă de subsol¹⁶, așa că mă îndrept spre plită și încep o curățenie rapidă. Nu îndrăznesc să-mi scot mănușile, dar băieții nici nu se uită la mine, din fericire. Cel puțin știu că în restul casei e OK. Am luat totul la mână ieri, am înlocuit sticlele vechi și infecte cu spumă de baie și am luat o jaluzeă nouă pentru baie. Cel mai important, am reușit să găsesc niște anemone pentru biroul Wandei. Toată lumea știe că adoră anemonele. A scris chiar și un articol despre „anemone în literatură”. (Ceea ce e o chestie tipică pentru familia asta – nu-i de ajuns să-ți placă ceva, trebuie să devii un expert de prim-rang în asta.).

Magnus și Felix sunt cufundați încă în discuție când termin. În casă e ordine. Nimeni nu m-a întrebat nimic de inel. O să mă retrag în glorie.

— Așadar, o iau și eu spre casă, anunț degajată și îl sărut pe creștet pe Magnus. Tu rămâi aici, ține-i de urât lui Felix. Spune-le bun venit alor tăi din partea mea.

— Rămâi aici peste noapte!

Magnus îmi cuprinde talia cu brațul și mă trage spre el.

— O să vrea să te vadă!

— Nu, întâmpină-i tu. Eu recuperez mâine.

Zâmbesc larg, ca să-i distrag atenția de la faptul că mă furișez spre ușă, cu mâinile la spate.

— Avem destul timp.

— Nu te învinovățesc, spune Felix, întâlnindu-mi privirea pentru prima dată de când am intrat în casă.

— Poftim? întreb, puțin intrigată. Pentru ce nu mă învinovățești?

— Că nu vrei să rămâi pe-aici.

Ridică din umeri.

— După mine, ești extrem de stăpânită, având în vedere reacția lor. Voiam să-ți spun asta de câteva săptămâni. Trebuie să fii un om foarte bun, Poppy.

Oare despre ce *vorbește*?

— Nu știu... Ce vrei să spui?

Mă întorc spre Magnus, sperând să mă lumineze.

— Nu contează, spune el, repede.

Dar Felix se uită lung la fratele lui mai mare, ca și cum tocmai ar fi realizat ceva.

— Oh, Doamne. Nu i-ai spus?

— Felix, ține-ți gura.

— Nu i-ai spus, nu-i așa? Nu e tocmai corect, este, Mag?

— Ce să-mi spună?

Mă întorc de la unul la celălalt.

— Ce?

— Nimic.

Magnus pare încurcat.

— Doar că...

Într-un final mă privește în ochi.

— OK. Părinții mei n-au fost tocmai în culmea fericirii când au aflat că ne-am logodit. Asta-i tot.

Pentru o clipă nu știu cum să reacționez. Mă uit fix la el, în tăcere, încercând să procesez ceea ce tocmai mi-a spus.

— Dar ai zis...

Îmi cam tremură vocea.

— Ai zis că au fost încântați. Ai zis că s-au entuziasmat!

— Vor fi încântați, zice, îmbufnat. Când le vine mintea la cap.

Vor fi?

Întregul meu univers se clatină. Era îndeajuns de rău când credeam că părinții lui Magnus sunt doar niște genii care te intimidează. Dar în tot acest timp ei *s-au opus căsătoriei noastre?*

— Mi-ai zis că nu și-ar fi putut imagina o noră mai dulce și fermecătoare.

Tremur toată acum.

— Ai zis că îmi transmit toată dragostea lor de la Chicago! Au fost toate numai *minciuni*?

— N-am vrut să te supăr!

Magnus îi aruncă o privire cruntă lui Felix.

— Uite ce e, nu e ceva grav. O să ajungă la sentimente mai bune. Cred doar că ne cam pripim... nu te cunosc ca lumea... Sunt niște idioți, încheie, încruntându-se. Și le-am și zis-o.

— Te-ai certat cu părinții tăi?

Îl privesc, întristată.

— De ce nu mi-ai zis nimic din toate astea?

— N-a fost o ceartă, îmi răspunde, defensiv. A fost mai curând... un diferend.

Un diferend? *Un diferend?*

— Un diferend e mai rău decât o ceartă! mă tânguiesc, nefericită. E de un milion de ori mai rău! Oh, Doamne, mi-aș dori să-mi fi spus... Ce mă fac? Cum o să dau ochii cu ei?

Știam eu. Domnul și doamna Prof. Dr. cred că nu sunt destul de bună pentru ei. Sunt ca fata aia dintr-o operă care se desparte de iubitul ei pentru că nu e potrivită pentru el și apoi face tuberculoză și moare și așa-i trebuie, fiindcă-i era inferioară și ignorantă. Probabil că nici ea nu știa cum se pronunță „Proust“.

— Poppy, liniștește-te! exclamă Magnus, irascibil.

Se ridică de pe scaun și îmi cuprinde umerii.

— Tocmai de-asta nu ți-am spus. E o prostie de familie și n-are nimic de-a face cu

noi. Te iubesc. Ne căsătorim. O să fac lucrul ăsta și o să-l duc până la capăt indiferent ce zic alții, fie că e vorba de părinții sau de prietenii mei sau de oricine altcineva. Asta ne privește pe noi.

Tonul lui e atât de hotărât, încât încep să mă mai liniștesc.

— Și oricum, de îndată ce petreci puțin timp cu ei, o să le vină mintea la cap. Sunt convins.

Zâmbesc fără să vreau.

— Așa, asta e fata mea frumoasă!

Magnus mă îmbrățișează strâns și îl cuprind la rândul meu cu brațele, încercând din răputeri să-l cred.

Când se desprinde din îmbrățișare, dă cu ochii de mâinile mele și se încruntă, intrigat.

— Iubito... de ce porți mănuși?

Sunt în pragul unei căderi nervoase. Chiar sunt.

Întregul dezastru cu inelul a fost cât pe-acți să iasă la lumină. Ar fi ieșit, dacă n-ar fi fost Felix. Eram pe la jumătatea poveștii mele absurde, chinuite, despre cum m-am ars la mână, așteptându-mă în orice clipă ca Magnus să înceapă să aibă suspiciuni, când Felix a căscat și a zis „Mergem să bem ceva?“, iar Magnus și-a amintit subit de un e-mail pe care trebuia să-l trimită și toată lumea a uitat de mănușile mele.

Eu am profitat de ocazie să plec. Cât mai repede.

Acum sunt în autobuz, cu privirea pierdută în întuneric, simțind că mă ia cu frig. Am pierdut inelul. Soții Tavish nu vor să mă căsătoresc cu Magnus. Am rămas fără mobil.

Mă simt ca și cum toate lucrurile care-mi dădeau o stare de bine mi-ar fi fost răpite în același timp.

Melodia lui Beyoncé se revarsă din nou din telefonul aflat în buzunarul meu și îl pescuiesc, fără să-mi fac mari speranțe.

Exact cum bănuiam, nu e vreuna dintre prietenele mele care să mă sune să-mi spună „L-am găsit!”. Nici poliția sau recepționarul de la hotel. E el. Sam Roxton.

— Ai fugit, îmi spune, fără vreun preambul. Trebuie să recuperez acel telefon. Unde ești?

Fermecător. Nici vorbă de „Mulțumesc frumos pentru că m-ai ajutat în afacerea cu japonezii“.

— Cu plăcere, spun. Și-altă dată.

— Oh.

Pare fâstâcit pentru o clipă.

— Corect. Mulțumesc. Îți rămân îndatorat. Acum, cum facem să recuperez telefonul ăla? Ai putea să mi-l lași la birou sau aș putea trimite un curier să-l ia. Pe unde ești?

Nu-i răspund nimic. N-am de gând să i-l dau înapoi. Am nevoie de numărul ăsta.

— Alo?

— Da.

Strâng telefonul în mână și înghit în sec.

— Faza e că trebuie să împrumut telefonul ăsta. Doar un pic.

— Iisuse.

Îl aud oftând.

— Uite ce e, mă tem că nu poate fi „împrumutat“. E proprietatea companiei și am nevoie de el. Sau prin „a împrumuta“ înțelegi de fapt „a fura“? Pentru că, crede-mă, *pot* să-ți dau de urmă și n-am de gând să-ți plătesc o sută de lire recompensă.

Oare asta-și închipuie? Că vreau bani? Că mă ocup cu „răpirea“ telefoanelor?

— Nu vreau să-l *fur*! exclam, indignată. Doar că-mi trebuie câteva zile. Am dat numărul tuturor și e vorba de o urgență...

— *Ce-ai făcut?*

Pare uluit.

— De ce-ai face așa ceva?

— Mi-am pierdut inelul de logodnă.

Mi-e greu și s-o spun cu voce tare.

— E foarte vechi și valoros. Și apoi mi s-a furat telefonul și eram absolut disperată și apoi am trecut pe lângă coșul de gunoi și acolo l-am văzut. La coș, adaug, pentru efect dramatic. Secretara ta pur și simplu l-a aruncat la coș. Odată ce un lucru ajunge la coș, devine proprietate publică, să știi. Oricine-l poate revendica.

— Aiurea, îmi dă el replica. Cine ți-a spus asta?

— E... e ceva ce știe toată lumea.

Încerc să par sigură pe mine.

— Oricum, cum se face că asistenta ta s-a cărat pur și simplu și a aruncat telefonul la coș? Nu pare să fi fost cine știe ce asistentă, după mine.

— Nu. Nu cine știe ce asistentă. Mai curând fiica unui prieten care n-ar fi trebuit să primească postul în veci. E angajată de trei săptămâni. I s-a oferit un contract ca model exact azi la prânz. Într-un minut, a și șters-o. Nici nu s-a obosit să-mi spună că pleacă, a trebuit să aflu de la una din asistente.

Pare chiar furios.

— Uite ce e, domnișoară... Cum te numești?

— Wyatt. Poppy Wyatt.

— Ei bine, ajunge cu gluma, Poppy. Îmi pare rău pentru inelul tău. Sper să-l găsești. Dar telefonul ăsta nu e un accesoriu amuzant pe care poți să-l șterpelești pentru scopurile tale. E un telefon de companie pe care se primesc constant mesaje de afaceri. E-mailuri. Lucruri importante. Asistenta mea coordonează ceea ce fac. Am *nevoie* de acele mesaje.

— O să ți le transmit, îl întrerup grăbită. Îți transmit tot. Ce zici?

— Ce...

Mormăie ceva înfundat.

— OK. Ai câștigat. Îți cumpăr un telefon nou. Dă-mi adresa ta, trimit un curier cu el...

— Am nevoie de ăsta, insist. Am nevoie de numărul ăsta.

— Pentru Dumnezeu...

— Planul meu ar putea să meargă!

Cuvintele mi se revarsă de pe buze.

— Tot ce vine pe telefon îți transmit imediat. Nici n-o să simți diferența! Vreau să

spun, ar trebui să faci asta oricum, nu? Dacă ai rămas fără asistentă, la ce-ți mai folosește telefonul pentru asistentă? Așa ieși *mai bine*. În plus, îmi ești dator pentru că l-am reținut pe dl Yamasaki, adaug, fără să vreau. Tocmai ai spus asta.

— Nu *asta* voiam să spun și știi și tu...

— N-o să pierzi nimic, promit! îi întrerup bombănelile irascibile. O să-ți transmit fiecare mesaj. Uite, îți demonstrez, dă-mi doar două secunde...

Închid, parcurg toate mesajele care au sosit pe telefon de azi dimineață și le transmit, unul câte unul, pe numărul lui Sam. Degetele mi se mișcă uluitor de repede.

Mesaj de la „Vicks Myers“: transmis. Mesaj de la „Sir Nicholas Murray“: transmis. Îmi ia doar câteva secunde să le retransmit pe toate. Și toate e-mailurile pot fi retransmise la samroxtan@whiteglobeconsulting.com.

E-mail de la „Relații Umane“: retransmis. E-mail de la „Tania Phelps“: retransmis. E-mail de la „Tata“...

Aici șovăi o clipă. Trebuie să fiu precaută cu ăsta. Oare e tatăl lui Violet sau tatăl lui Sam? Numele de la începutul mesajului este davidr452@hotmail.com, ceea ce nu mă ajută prea mult.

Îmi spun că e pentru o cauză nobilă și îl parcurg rapid.

Dragă Sam,

N-am mai vorbit de mult. Mă gândesc deseori la tine, mă întreb ce mai faci și mi-ar plăcea să stăm de vorbă la un moment dat. Ai primit vreunul din mesajele mele telefonice? Nu-ți face griji, știu că ești ocupat.

Dacă se întâmplă să treci prin zonă, știi că poți veni oricând. Ar fi un lucru mărunț pe care aș vrea să-l discut cu tine – destul de interesant, de fapt –, dar, cum ziceam, nu-i nici o grabă.

Cu drag,

Tata

Când ajung la sfârșitul mesajului, sunt puțin șocată. Știu că nici nu-l cunosc pe tipul ăsta și nu e treaba mea. Dar zău așa. Ai crede c-ar putea măcar să răspundă la mesajele pe care i le lasă propriul tată. Cât de greu e să-ți rupi o jumătate de oră să stai un pic de vorbă? Și tatăl lui pare o persoană atât de drăguță și modestă. Bietul bătrânel, să trebuiască să trimită mesaje pe adresa secretarei fiului. Îmi vine să-i răspund eu. Îmi vine să-i fac o vizită în căsuța lui¹⁷.

Mă rog. Treaba lor. Nu e viața mea. Apăs pe „Forward“ și e-mailul țâșnește după celelalte. După o clipă o aud din nou pe Beyoncé. E tot Sam.

— Când i-a trimis Sir Nicholas Murray mesaj lui Violet? întrebă brusc.

— Ăă..., mă chiorăsc la telefon. Acum vreo patru ore.

Primele câteva cuvinte din mesaj sunt afișate pe ecran, așa că nu e mare chestie dacă apăs pe el și citesc și restul, nu? Nu c-ar fi prea interesant.

Violet, te rog spune-i lui Sam să mă sune. Are telefonul închis.

Numai bine, Nicholas.

— *La naiba. La naiba.*

Sam rămâne tăcut o clipă.

— OK, dacă îți trimite mesaj din nou, mă anunți imediat, da? Mă suni.

Deschid gura involuntar, gata să-i spun: „Dar tatăl tău? Pe el de ce nu-l suni niciodată?“. Apoi o închid la loc. Nu, Poppy. E o idee *proastă*.

— Ooh, a lăsat cineva un mesaj mai devreme, spun, amintindu-mi subit. Despre
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

liposucție sau așa ceva, cred. Nu cumva era pentru tine?

— *Liposucție?* repetă, surprins. Din câte știu, nu.

Nu e cazul să fie atât de disprețuitor. Era doar o întrebare. Trebuie să fi fost pentru Violet. Nu c-ar părea să aibă nevoie atâta vreme cât a început o carieră de model.

— Așadar... ne-am înțeles? Rămâne cum am stabilit?

O bună bucată de vreme nu zice nimic și mi-l imaginez uitându-se urât la telefon. Am senzația că nu prea-l încântă soluția asta. Dar pe de altă parte, ce alternativă are?

— O să redirecționez mesajele spre asistentă în inboxul meu, spune, îmbufnat, vorbind mai mult cu sine. O să vorbesc cu echipa tehnică mâine. Dar SMS-urile o să tot vină. Dacă ratez vreunul...

— N-o să ratezi niciunul! Uite ce e, știu că nu e soluția ideală, zic, încercând să-l îmbunez. Și-mi pare rău. Dar sunt chiar disperată. Și toți angajații de la hotel au numărul acesta... toate femeile de serviciu... e singura mea speranță. Doar câteva zile. Și promit să-ți transmit fiecare mesaj. Pe onoarea mea de Brownie¹⁸.

— Pe ce?

Pare că habar n-are despre ce vorbesc.

— Pe onoarea mea. De Brownie? Un fel de cercetaș? Ridici mâna, faci un semn și depui jurământul... Stai așa, îți arăt...

Îi închid.

În fața mea, în autobuz, e o oglindă jengoasă. Pozez în ea, ținând telefonul într-o mână, făcând semnul cercetașelor și schițând cel mai convingător zâmbet menit să zică „Sunt întregă la cap“. Fac o poză și o trimit imediat pe numărul de mobil al lui Sam.

După cinci secunde primesc mesaj:

Aș putea să trimit asta la poliție și să le cer să te aresteze.

Răsufu ușurată. *Aș putea*. Asta înseamnă că n-o s-o facă.

Îți sunt sincer recunoscătoare, îi răspund. MS.

Nu primesc nici un răspuns.

1. De la *Regele Leu*. Natasha a avut bilete gratuite. Am crezut c-o să fie o chestie jalnică pentru copii, dar a fost *genial*.
2. Și eu cred că poți.
3. N-am fost niciodată foarte sigură ce înseamnă asta. [În original „Possession is nine tenths of the law” – expresie utilizată frecvent în limba engleză, conform căreia o persoană care are în folosință un bun are mai multe șanse să i se recunoască dreptul de proprietate asupra acestuia – n.tr.]
4. Până la urmă, poate nu e un pervers.
5. Gorilo-gramă: tip de serviciu disponibil în Marea Britanie, în care un mesaj personalizat, care include de obicei un moment artistic, este transmis cuiva de un curier purtând un costum de gorilă (n.tr.).
6. OK, nu chiar ca Beyoncé. Ca mine imitând-o pe Beyoncé.
7. Nu cărți cu o intrigă, apropo. Cărți cu note de subsol. Cărți care abordează *teme*, cum ar fi istoria, antropologia și relativismul cultural în Turkmenistan.
8. Mă întreb dacă iau cu toții untură de pește. Să nu uit să-i întreb.

9. Nu mă întrebați. Am ascultat foarte atent și tot n-am reușit să înțeleg în ce privință nu erau de acord. Cred că nici prezentatorul n-a reușit să-i urmărească.
10. Magnus a zis ulterior că fusese o glumă. Dar n-a *sunat* a glumă.
11. Nici măcar n-am citit nimic de Proust. Nu știu de ce-a trebuit să-l pomenesc.
12. University Challenge – emisiune concurs de cultură generală la care participă două echipe de studenți (n.tr.).
13. Știu. I-am spus de un milion de ori.
14. Nu lung strâns în coadă, asta ar fi de prost gust. Doar ceva mai lung.
15. Nu cred că Annalise m-a iertat vreodată. În imaginația ei, dacă n-ar fi schimbat programările, ea ar fi cea care s-ar mărita cu el acum.
16. Vedeți? Totul se reduce la note de subsol.
17. Presupunând că locuiește într-o casuță. Dă impresia că ar locui. Singur-singurel, având poate un câine credincios care-i ține de urât.
18. *Brownie* – membră a unei organizații asemănătoare cercetașilor, pentru fete cu vârsta cuprinsă între 7 și 10 ani, organizație reprezentată în majoritatea țărilor anglofone. (n.tr.)

Trei

În dimineața următoare mă trezesc și brusc văd c-am primit un mesaj nou de la Berrow Hotel și sunt atât de ușurată, încât îmi vine să plâng. L-au găsit! L-au găsit!

Deblochez telefonul cu degete tremurânde; imaginația mea a luat-o razna deja. Una din femeile de serviciu din tura de dimineață l-a descoperit blocând sita de la aspirator... l-a găsit la toaletă... a văzut ceva sclipind pe covor... acum e în siguranță în seiful hotelului...

Distins oaspete,
Prețuri reduse la jumătate în perioada vacanței de vară.
Vizitează www.berrowhotellondon.co.uk pentru mai multe detalii.
Toate cele bune,
Echipa Berrow

Mă trântesc la loc în pat, simțind o greutate ca de plumb în suflet. Ca să nu mai zic de furie la adresa oricui m-a pus pe lista lor de e-mail. Cum au putut face una ca asta? *Încearcă* să se joace cu nervii mei?

În același timp, un gând oribil îmi întoarce stomacul pe dos. Au trecut încă 12 ore de când am pierdut inelul. Cu cât trece mai mult fără să fie găsit...

Ce mă fac dacă...

Nu pot nici măcar să-mi duc gândul până la capăt. Mă ridic imediat din pat și pornesc lipăind spre bucătărie. O să-mi fac un ceai și o să-i transmit mesajele lui Sam Roxton. Asta o să-mi ia gândul de la altele.

Au început să se reverse din nou SMS-urile și e-mailurile, așa că pun de ceai, mă

cocoș în firida de la fereastră și încep să le parcurg, încercând din răspuțeri să nu-mi fac speranțe. Cum mă așteptam, toate mesajele sunt de la prietene care mă întrebă dacă am găsit inelul și-mi dau sugestii cum ar fi „Ai verificat în buzunarele de la geantă?“.

N-am primit nici un mesaj de la Magnus, deși i-am trimis câteva SMS-uri azi noapte, întrebând ce-au mai spus ai lui despre mine și când avea de gând să-mi spună și cum o să dau ochii cu ei acum și nu cumva îmi ignoră mesajele?

Într-un final trec la mesajele lui Sam. În mod evident, încă n-a transferat adresa de e-mail, pentru că am primit în jur de 50, azi-noapte și în dimineața asta. Măiculiță, vorbea serios. E clar că asistenta lui *chiar* îi coordonează fiecare aspect al vieții.

Găsești de toate și pe toată lumea aici. Doctorul, colegi de-ai lui, solicitări de donații, invitații... E ca o linie de acces direct în universul lui Sam. Aflu de unde-și cumpără cămășile (Turnbull și Asser). Aflu unde a făcut facultatea (Durham). Aflu cum îl cheamă pe instalatorul lui (Dean).

În timp ce le parcurg, încep să mă simt stânjenită. N-am avut niciodată atâta acces la telefonul altcuiva. Nici în cazul prietenelor mele, nici în cazul lui Magnus. Există lucruri pe care pur și simplu nu le împărtășești. Vreau să zic, Magnus a văzut fiecare centimetru din corpul meu, chiar și părțile mai puțin plăcute, dar nu l-aș lăsa *în veci* să se apropie de telefonul meu.

Mesajele lui Sam sunt intercalate aleatoriu printre ale mele, ceea ce-mi dă un sentiment și mai bizar. Parcurg două mesaje pentru mine, apoi șase pentru Sam, apoi încă unul pentru mine. Unul lângă altul; în contact direct. În viața mea n-am împărțit o cutie poștală virtuală cu cineva. Nu m-am așteptat să fie o experiență atât de... *intimă*. E ca și cum am împărți subit sertarul de lenjerie intimă sau ceva asemănător.

Mă rog. Nu contează. Nu va dura mult.

Îmi fac ceai și îmi umplu un bol cu cereale de la Shreddies. Apoi, în timp ce ronțai, parcurg încet mesajele, lămurindu-mă care sunt pentru Sam și transmițându-i-le. N-am

de gând să-l *spionez* sau așa ceva. Evident că nu. Dar trebuie să dau click pe fiecare mesaj ca să-l trimit mai departe și uneori apăs din greșeală pe „Deschide“, prinzând cu coada ochiului conținutul mesajului. Doar uneori¹.

Evident, nu numai tatăl lui nu reușește să ia legătura cu el. Trebuie să fie *chiar* anti-talent la a răspunde la e-mailuri și SMS-uri, la câte rugăminți și jelanii îi sunt adresate lui Violet: „Pot lua legătura cu Sam astfel?“, „Bună! Îmi cer scuze că te deranjez, dar i-am lăsat mai multe mesaje lui Sam...“, „Bună, Violet, poți să-i amintești lui Sam de un e-mail pe care i l-am trimis săptămâna trecută? O să reiau esențialul aici...“.

Nu e ca și cum aș citi fiecare e-mail *în întregime* sau mai știu eu ce. Sau ca și cum aș da mai jos să văd mesajele anterioare. Sau i-aș critica toate răspunsurile, reformulându-le în sinea mea. La urma urmei, nu e treaba mea ce scrie sau nu scrie el. Poate să facă ce vrea. E o țară liberă. Părerea mea chiar nu contează...

Doamne, răspunde atât de sec! Mă scoate din minți! Oare chiar toate răspunsurile *trebuie* să fie atât de scurte? Chiar trebuie să fie atât de tăios și nepoliticos? În timp ce înregistrez încă un mesaj laconic, nu mă pot abține și exclam cu voce tare:

— Ești cumva alergic la a scrie la calculator sau ce?

E ridicol. Pare că și-a impus să folosească numărul minim de cuvinte.

Da, în regulă. Sam

Rezolvat. Sam

OK, Sam

Oare i-ar pica greu dacă ar adăuga „Cele bune“? Sau un zâmbet? Sau dacă ar spune „mulțumesc“?

Și, dacă tot suntem la capitolul ăsta, de ce nu poate pur și simplu să le *răspundă* oamenilor? Biata Rachel Elwood încearcă să organizeze un cros pentru scopuri caritabile în cadrul companiei și l-a întrebat de două ori deja dacă ar vrea să fie căpitanul uneia din echipe. De ce n-ar fi dispus să facă asta? E ceva relaxant, e sănătos, se strâng fonduri pentru cauze nobile, cum poate să nu-ți placă?

N-a răspuns nici la mesajul legat de cazarea pentru conferința companiei, care va avea loc săptămâna viitoare în Hampshire. E de la Hotelul Chiddingfold, care pare un loc grozav, va sta într-un apartament, dar trebuie să-i confirme cuiva numit Lindy dacă rămâne valabil că va sosi mai târziu. Și n-a confirmat.

Și mai grav, cei de la cabinetul dentistului lui i-au scris de patru ori în legătură cu o programare la un control. *De patru ori.*

Nu mă pot abține și mă uit la mesajele anterioare. În mod vădit, Violet s-a dat bătută. De fiecare dată când i-a făcut o programare, i-a trimis un mesaj cu textul: „Anuleaz-o. S.“, ba chiar, o dată, „Sper că glumești“.

Oare *vrea* să i se macine dinții?

Până în momentul când plec spre lucru la 8.40, a mai sosit un rând de e-mailuri. E clar că oamenii ăștia încep cu toții lucrul dis-de-dimineată. Primul e de la Jon Mailer și titlul e „Care-i treaba?“, ceea ce pare destul de interesant așa că, în timp ce merg pe stradă, îl deschid.

Sam,

M-am întâlnit cu Ed la Groucho Club azi noapte, părea c-a luat ceva la bord. Tot ce vreau să-ți zic e: nu-l lăsa prea curând în aceeași cameră cu Sir Nicholas, bine?

Cele bune,

Jon

Ooh, acum vreau și eu să știu care-i treaba. Cine-i Ed și de ce luase ceva la bord la Groucho Club?²

Al doilea e-mail e de la cineva numit Willow și, cum dau click pe el, majusculele mă izbesc din toate părțile.

Violet,

Hai să ne purtăm ca niște adulți. Ne-ai AUZIT pe Sam și pe mine certându-ne. N-are rost să mă ascund de tine.

Așadar, dat fiind că Sam REFUZĂ să răspundă la e-mailul pe care i l-am trimis acum o jumătate de oră, ești amabilă să prindezi documentul atașat și să I-L PUI PE BIROU CA SĂ-L CITEASCĂ?

Mulțumesc foarte mult.

Willow

Mă uit uluită la ecranul telefonului și mai că-mi vine să râd. Willow probabil că e logodnica lui. Foarte tare.

Adresa ei de e-mail e willow@whiteglobeconsulting.com. Așadar, e clar că lucrează la White Globe Consulting, dar comunică tot pe e-mail cu Sam? Nu e cam bizar? Dacă nu cumva lucrează la etaje diferite. E de înțeles atunci. Odată i-am trimis un e-mail de la etaj lui Magnus, rugându-l să-mi facă un ceai.

Mă întreb ce conține atașamentul.

Degetele îmi șovăie pe buton în timp ce aștept la trecerea de pietoni. Ar fi urât din partea mea să-l citesc. Foarte, foarte urât. Vreau să zic, acesta nu e vreun mesaj deschis, trimis mai multor oameni. E un mesaj privat între doi oameni aflați într-o relație. N-ar trebui să mă uit la el. Deja am greșit citind e-mailul de la tatăl lui.

Dar pe de altă parte... vrea să fie printat, nu? Și să fie lăsat pe biroul lui Sam, unde l-ar putea citi oricine ar intra în birou. Și nu e ca și cum aș fi indiscretă. N-o să pomenesc nimănui de asta; nimeni nu va ști vreodată c-am văzut mesajul...

Degetele mele par să aibă o voință proprie. Deja dau click pe documentul atașat. Îmi ia un moment să mă pot concentra pe mesaj, la cât de încărcat e de majuscule.

Sam,

Încă nu mi-ai răspuns.

Ai de gând s-o faci? Ți se pare că NU e IMPORTANT????

Dumnezeule.

Nu-i decât cel mai important lucru DIN VIAȚA NOASTRĂ. Cum poți să-ți vezi de treburile tale atât de calm... zău dacă știu. Îmi vine să plâng.

Trebuie, trebuie neapărat să vorbim. Și știu că port vina pentru o parte din problemă, dar până nu începem să deslușim itele ÎMPREUNĂ, cum putem ști cine trage sforile? Cum?

Problema e, Sam, că uneori nici nu sunt sigură că există o sfoară în cazul tău. Atât de grav e. NU ȘTIU DACĂ EXISTĂ O SFOARĂ.

Mi te și închipui clătinând din cap, Domnule Refuză-Realitatea. Dar chiar așa e. AȘA DE GRAV E, OK???

Dacă ai avea vreo fărâmbă de emoție în tine, ți-ar fi dat lacrimile deja. Că mie mi-au dat. Încă un lucru, am o întâlnire la zece cu Carter, pe care tocmai ai DISTRUS-O, pentru că mi-am lăsat acasă NENOROCITUL ĂLA DE RIMEL.

Așa că poți să fii mândru de tine.

Willow

Am făcut ochii cât cepele. N-am mai văzut așa ceva în viața mea.

Îl recitesc – și, involuntar, izbucnesc în râs. Știu că n-ar trebui. Nu-i de râs. În mod vădit e foarte supărată. Și știu că și eu i-am spus câteva chestii demente lui Magnus, la beție sau când își făceau de cap hormonii. Dar niciodată, *în veci*, nu le-aș scrie într-un e-mail și n-aș ruga-o pe secretara lui să printeze mesajul...

Tresar, realizând subit un lucru. La naiba! Nu mai există Violet. Nimeni n-o să printeze mesajul ca să-l lase pe biroul lui Sam. N-o să știe nimic despre asta și n-o să-i răspundă și Willow o să se înfurie și mai tare. Lucrul cel mai groaznic e că îmi vine să râd și mai tare când realizez asta.

Mă întreb dacă a avut o zi proastă sau ia întotdeauna lucrurile atât de dramatic. Nu rezist tentației, așa că tastez Willow în căsuța de căutare și îmi apare un șir de e-mailuri. E unul de ieri, cu titlul „Încerci să mi-o tragi sau să mă FACI cu nervii, Sam? Sau NU TE POȚI HOTĂRÎ???” și mă izbește un nou acces de chicotit. Ptiu. Probabil au o relație cu năbădăi. Poate că aruncă cu diverse obiecte unul după celălalt și zbiară și răcnesc și apoi fac sex pătimaș în bucătărie...

Deodată, din telefon se revarsă melodia lui Beyoncé și mai că-l scap din mână când văd *Sam Mobil* pe ecran. Mă izbește un gând subit, complet nebunesc, cum că e medium și știe că mi-am băgat nasul în viața lui amoroasă.

Nu-mi mai bag nasul, îmi promit pe dată. Nu mai dau căutări cu Willow. Număr până la trei – apoi răspund.

— Oh, bună!

Încerc să adopt un ton cât mai degajat și nevinovat, ca și cum mă gândeam la cu totul altceva, nici vorbă să mi-l imaginez cum i-o trage logodnicei lui în mijlocul unui morman de veselă făcută bucăți.

— Am primit un mesaj de la Ned Murdoch azi dimineață? Începe, fără să zică măcar „Bună“.

— Nu. Ți-am transmis toate e-mailurile. Bună dimineața și ție! adaug, voioasă. Eu sunt foarte bine, tu?

— M-am gândit că s-ar putea să-ți fi scăpat unul, spune, ignorându-mi complet aluzia. E foarte important.

— Ei bine, sunt foarte meticuloasă, îi răspund, apăsător. Crede-mă, vei primi tot ce vine pe telefonul acesta. Și n-ai primit nimic de la Ned Murdoch. Tocmai ai primit un mesaj de la cineva numit Willow, apropo, adaug degajat. O să ți-l transmit. Are și un atașament, care părea destul de important. Dar, evident, nu m-am uitat deloc la el. Sau

să-l citesc și mai știu eu ce.

— Hrrmm, scoate un mormăit nu foarte interesat. Așadar, ți-ai găsit inelul?

— Nu încă, recunosc fără chef. Dar sunt sigură că va apărea.

— Ar trebui să informezi compania de asigurare, să știi. Uneori au un termen până la care poți să declari pierderea. Un coleg de-al meu a pățit-o.

Compania de asigurare? Termen?

Mă copleșește subit un sentiment de vinovăție. Nu m-am gândit deloc la asta. Nu mi-am verificat polița de asigurare sau asigurarea soților Tavish sau orice altceva. În loc să fac asta, am lălăit-o la trecerea de pietoni, ratând culoarea verde, citind e-mailurile altora și râzând pe seama lor. *Prioritățile*, Poppy,

— Așa e, reușesc să spun într-un final. Da, știam. Mă ocup.

Închid și rămân țintuită locului o clipă, în timp ce traficul continuă netulburat dinaintea mea. E ca și cum mi-ar fi spart balonul de săpun. Trebuie să spun adevărul. E inelul familiei Tavish. Ar trebui să afle că l-am pierdut. Va trebui să le spun.

Salutare! Eu sunt, fata pe care n-o vreți ca noră și, știți ce, am pierdut inelul neprețuit al familiei!

O să-mi mai acord 12 ore, decid dintr-odată, și apăs din nou butonul pentru pietoni. Poate totuși. *Poate totuși.*

Și apoi le spun.

M-am gândit întotdeauna c-aș fi putut să fiu dentist. Mai mulți membri ai familiei mele sunt dentiști și întotdeauna mi s-a părut o carieră destul de onorabilă. Dar apoi, la cincisprezece ani, am fost trimisă cu școala într-o practică de o săptămână la secția de
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

fizioterapie de la spitalul local. Toți terapeuții erau atât de entuziasmați de ceea ce făceau, încât, deodată, mi s-a părut că nu mi-e de ajuns să mă limitez la dinți. Și niciodată n-am regretat decizia, nici măcar o clipă. Pur și simplu mi se potrivește să fiu fizioterapeut.

Fac fix 18 minute pe jos de la apartamentul meu din Balham până la First Fit Physio Studio, cum treci de Costa, lângă Brutăria Greggs. Nu e cel mai select cabinet din lume – probabil că aș câștiga mai mult dacă aș lucra la vreun centru sportiv cu pretenții sau într-un spital mare. Dar lucrez aici de când mi-am luat certificatul de practică și nu mă văd lucrând nicăieri altundeva. În plus, lucrez cu prietenele mele. Nu v-ați grăbi să renunțați la așa ceva, este?

Ajung la nouă, așteptându-mă să avem ședința obișnuită de personal. Avem una în fiecare joi dimineață, în care discutăm despre pacienți și obiective, terapii noi, cercetări recente, chestii de-astea³. Există o pacientă anume despre care vreau să vorbesc, de fapt: Doamna Randall, bătrânică mea simpatcă de 65 de ani, care avea o problemă cu un ligament. S-a recuperat aproape definitiv – dar săptămâna trecută a venit de două ori și săptămâna asta și-a programat trei ședințe. I-am zis că trebuie doar să mai facă gimnastică acasă cu benzi elastice, dar ea insistă că are nevoie de ajutorul meu. Cred c-a devenit complet dependentă de noi – ceea ce ne priește, poate, financiar vorbind, dar *nu* e bine pentru ea.

Așa că aștept cu nerăbdare întâlnirea. Dar, spre surprinderea mea, sala de ședință arată altfel decât de obicei. Masa a fost mutată într-un capăt al camerei, cu două scaune în spatele ei – și un singur scaun așezat de cealaltă parte, în mijlocul camerei. Arată ca un loc unde urmează să se țină un interviu.

Sonera de la intrare anunță c-a intrat cineva și, când mă întorc, dau cu ochii de Annalise care aduce cu ea o tavă cu cafea de la Costa. Părul ei lung și blond e împletit cu dichis și arată întocmai ca o zeiță grecească.

— Bună, Annalise! Ce se întâmplă?

— Ar fi mai bine să vorbești cu Ruby.

Mă privește cu coada ochiului, cu un aer grav.

— Ce e?

— Nu cred c-ar trebui să-ți spun.

Ia o gură de cappuccino și mă privește misterios.

Ce s-o mai fi întâmplat? Annalise e cam susceptibilă, de fapt, e ca un copil. Nu mai zice nimic, se îmbufnează, apoi descoperi că în ajun ai zorit-o cu dosarul vreunui pacient și ai ofensat-o.

Ruby e total opusul. Are un ten neted, de culoarea cafelei cu lapte, un piept generos și are atâta simț practic, încât îi iese și pe urechi. De cum ești cu ea, te simți instantaneu o persoană mai lucidă, mai calmă, mai veselă și mai puternică. Nu-i de mirare că acest cabinet a avut succes. Vreau să zic, eu și Annalise suntem OK, dar Ruby e vedeta. Toată lumea o iubește. Bărbați, femei, bunicuțe, copii. Totodată, ea e cea care-a adus capitalul pentru această afacere⁴, așa că oficial e șefa mea.

— Bună dimineața, iubito.

Ruby țâșnește din camera ei de tratament, zâmbind larg, ca întotdeauna. Și-a tapat părul și l-a prins într-un coc, cu șuvițe împletite cu dichis de-o parte și de alta. Și Annalise și Ruby sunt înnebunite după coafuri – e ca o întrecere între ele.

— Uite ce e, mă doare sufletul, dar trebuie să organizăm o comisie disciplinară.

— *Poftim?*

O privesc cu gura căscată.

— Nu e vina mea!

Își ridică mâinile în defensivă.

— Vreau să obțin acreditarea de la organismul ăsta nou, PFFA. Tocmai am citit documentația și acolo scrie că, dacă un angajat flirtează cu pacienții, trebuie să-l tragi la răspundere. Ar fi trebuit s-o facem oricum, știi asta, dar acum trebuie să avem procesul-verbal pregătit pentru inspecție. O s-o facem foarte repede.

— N-am flirtat cu el, spun, în defensivă. El a flirtat *cu mine!*

— Cred că asta e ceva ce va decide comisia, nu crezi? intervine Annalise, pe un ton amenințător.

Are un aer atât de grav, încât simt o undă de îngrijorare.

— Ți-am spus că nu te-ai comportat etic, adaugă. Ar trebui să fii pusă sub acuzare.

— *Acuzare?*

Mă întorc spre Ruby. Nu-mi vine să cred că mi se întâmplă așa ceva. Când Magnus m-a cerut în căsătorie, Ruby a zis că e o poveste atât de romantică, încât îi dau lacrimile și că OK, formal vorbind, era o încălcare a regulamentului, dar, după ea, dragostea învinge totul și, te rog, *te rog*, pot să-ți fiu domnișoară de onoare?

— Annalise, n-ai vrut să spui „sub acuzare“.

Ruby își dă ochii peste cap.

— Haide. Să vedem comisia.

— Cine e în comisie?

— Noi, spune degajat Ruby. Eu și Annalise. Știu c-ar trebui să avem și pe cineva din afară, dar n-am știut pe cine să chem. O să-i spun inspectorului că găsisem pe cineva și s-a îmbolnăvit persoana.

Se uită la ceas.

— OK, avem douăzeci de minute. ,Neața, Angela! adaugă, voios, când recepționista noastră deschide ușa de la intrare. Să nu fim deranjate, OK?

Angela încuviințează, adușmecând, și-și trânteste rucsacul pe podea. Are un prieten care cântă într-o formație, așa că niciodată nu e prea comunicativă dimineața.

— Oh, Poppy, spune Ruby peste umăr în timp ce ne conduce în sala de ședință. Trebuia să te anunț cu două săptămâni înainte, ca să te pregătești. N-ai nevoie de asta, nu? Putem să zicem că ai avut cele două săptămâni? Pentru că mai e doar o săptămână și-un pic până la nuntă, așa că asta ar însemna să te luăm din luna de miere sau să amânăm până te întorci și chiar vreau să rezolv cu hârțoagele...

Mă împinge spre scaunul stingher, rătăcit în mijlocul camerei, în timp ce ea și Annalise se așază în spatele mesei. Dintr-o clipă în alta mă aștept să mi se pună o lumină orbitoare în ochi. E oribil. Deodată totul s-a schimbat. Sunt ele contra mea.

— Ai de gând să mă *concediezi*?

Simt o panică absurdă.

— Nu! Sigur că nu!

Ruby deșurubează capacul la stilou.

— Nu fi prostuță!

— S-ar putea, spune Annalise, aruncându-mi o privire care nu prevestește nimic bun.

În mod vădit își savurează rolul de Trepăduș Malefic. Știu despre ce e vorba de fapt. Motivul e că eu am pus mâna pe Magnus în locul ei.

Uite care-i faza. Annalise e cea frumoasă între noi. Până și *eu* aș sta toată ziua s-o
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

privesc, iar eu sunt fată. Dacă ai fi întrebat pe cineva anul trecut, „Care dintre fetele astea trei o să-și găsească un iubit și-o să fie logodită până vara viitoare?“, ar fi răspuns pe dată „Annalise“.

Așa că înțeleg perspectiva ei. Probabil că se uită la reflecția ei în oglindă (Zeită Grecească) și apoi se uită la mine (picioare ca niște bețe, părul castaniu, singurul atu: gene lungi) și-și spune în sinea ei... WTF?

În plus, după cum am spus deja, Magnus avea inițial programare la ea. Și am făcut schimb în ultimul moment. Ceea ce *nu e vina mea*.

— Așa.

Ruby își ridică privirea din dosar.

— Haideți să recapitulăm ce s-a întâmplat, domnișoară Wyatt. În data de 15 decembrie l-ați tratat pe numitul Magnus Tavish aici la cabinet.

— Da.

— Ce problemă medicală avea?

— O entorsă la încheietură, suferită în timp ce schia.

— Și, în timpul acestei ședințe, a dovedit un... interes necorespunzător la adresa dumneavoastră? Sau dumneavoastră față de el?

Mă întorc cu gândul la momentul când Magnus a intrat în încăpere. Purta o haină lungă, gri, de tweed, stropi de ploaie străluceau în părul lui roșcat și era îmbujorat la față de la mersul pe jos. Întârziase zece minute și a venit glonț la mine, mi-a cuprins mâinile în ale lui și mi-a zis „Îmi cer *mii* de scuze“, cu vocea lui superbă, rasată.

— Eu... ă... nu, spun, în defensivă. A fost o ședință ca oricare alta.

În timp ce spun asta, știu că nu-i adevărat. La o ședință ca oricare alta, inima nu
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

începe să-ți galopeze de îndată ce cuprinzi brațul pacientului. Nu ți se ridică părul de pe ceafă. Nu-i ții mâna cu o fracțiune de secundă mai mult decât ar trebui.

Nu c-aș putea să recunosc vreunul din lucrurile astea. Atunci chiar aș fi concediată.

— Am tratat pacientul de-a lungul mai multor ședințe, spun, încercând să adopt un ton calm și profesionist. În momentul în care am realizat afecțiunea pe care o simțeam unul pentru celălalt, tratamentul lui se încheiase. Ca urmare, n-a fost deloc lipsit de etică.

— El mi-a declarat c-a fost dragoste la prima vedere! atacă Annalise. Cum poți explica *asta*? Mi-a zis că ați fost atrași instantaneu unul de celălalt și că își dorea să te posed pe dată, chiar acolo pe canapea. A zis că nu mai văzuse niciodată ceva mai sexy decât tu în uniformă.

Îl *omor* pe Magnus. De ce-o fi trebuit să spună asta?

— Obiecție! mă încrunt la ea. Mărturia a fost obținută când martorul era sub influența alcoolului și într-o calitate non-profesională. Ca urmare, nu poate constitui o probă.

— Ba da! Și *ai jurat* să declari adevărul! mă împunge cu degetul.

— Obiecția se acceptă, o întrerupe Ruby, ridicându-și privirea din foaie, cu o expresie visătoare, melancolică. Chiar a fost dragoste la prima vedere?

Se apleacă înainte, cu pieptul gata să i se reverse din uniformă.

— *Ai știut?*

Închid ochii și încerc să-mi amintesc ziua aceea. Nu sunt sigură că am știut, cu excepția faptului că și eu mi-aș fi dorit să-l posed chiar acolo pe canapea.

— Da, zic într-un final. Cred că da.

— E așa de romantic, oftează Ruby.

— Și lipsit de etică, intervine tăios Annalise. Cum a arătat un interes față de tine, ar fi trebuit să-i spui: „Domnule, acesta este un comportament inadecvat. Aș dori să punem capăt acestei ședințe și să vă transferați la alt terapeut“.

— Oh, alt terapeut! Nu reușesc să-mi rețin un chicotit. Cum ai fi *tu*, cumva?

— Poate! De ce nu?

— Și dacă s-ar fi arătat interesat de tine?

Își ridică bărbia, mândră.

— Aș fi făcut față situației fără să-mi compromit principiile etice.

— M-am comportat etic! exclam revoltată. M-am comportat complet etic!

— Oh, da?

Își îngustează ochii, ca un procuror în timpul unui proces.

— Ce v-a făcut să propuneți să facem schimb de fapt, domnișoară Wyatt? Oare îl studiaseși deja pe Google și ai decis că-l vrei pentru tine?

Iar ne întoarcem la asta?

— Annalise, *tu* ai vrut să facem schimb! Eu n-am propus nimic! Habar n-aveam cine e! Așa că dacă ai impresia c-ai ratat o ocazie, ghinion. Nu mai face schimb data viitoare!

Annalise rămâne tăcută o clipă. Se îmbujorează din ce în ce mai tare la față.

— Știu, explodează în sfârșit, lovindu-se peste frunte. Știu! Am fost atât de *proastă*. De ce am făcut schimb?

— Ce-are a face? o întrerupe ferm Ruby. Annalise, las-o moartă. E evident că Magnus nu ți-era menit ție, ci lui Poppy. Așadar, ce mai contează?

Annalise tace. Îmi dau seama că nu e foarte convinsă.

— Nu e corect, mormăie într-un final. *Știi* câți bancheri am avut la masaj la Maratonul de la Londra? *Știi* cât efort am depus?

Annalise a devenit o fană a Maratonului de la Londra acum câțiva ani, când se uita la TV și-a realizat că acolo erau o mulțime de tipi la 40 de ani, în formă și ambițioși, care probabil că n-aveau o prietenă pentru că tot ce făceau era să alerge și OK, la 40 de ani erau cam bătrâiori, dar *închipești-vă* ce salarii trebuie să fi avut.

Așa că de-atunci face voluntariat ca fizioterapeut de urgență acolo an de an. Se îndreaptă glonț spre toți bărbații arătoși și le masează mușchii gambei sau mai știu eu ce, în timp ce-i privește cu ochii ei mari și albaștri și le spune că și *ea* a sprijinit dintotdeauna acea organizație caritabilă⁵.

Ca s-o spun pe-a dreaptă, se alege cu-o mulțime de întâlniri din chestia asta și a întâlnit chiar și-un tip care-a dus-o într-o excursie la Paris, dar nici o relație de durată sau serioasă, așa cum și-ar dori de fapt. Desigur, ceea ce nu vrea să recunoască e că-i foarte pretențioasă. Susține că ceea ce-și dorește e un „tip onest și de treabă, cu valori sănătoase“, dar a avut mai mulți dintre aceștia îndrăgostiți la nebunie de ea și le-a dat papucii, chiar și actorul acela foarte arătos (piesa lui s-a jucat doar o stagiune și nu i s-a mai oferit nici o slujbă). Ceea ce-și dorește de fapt e un tip care să arate ca dintr-o reclamă la Gillette, cu un salariu gras și/sau un titlu. De preferință ambele. Cred că de-asta e atât de furioasă că i-a scăpat Magnus, pentru că e „Dr.“. Odată m-a întrebat dacă o să ajungă „Prof. Dr.“ într-o zi și eu am zis probabil că da și s-a înverzit.

Ruby mai notează ceva, apoi pune capacul la stilou.

— Bun, cred c-am lămurit cum s-au petrecut lucrurile. V-ați descurcat bine.

— Nu-i dăm un avertisment disciplinar sau ceva?

Annalise e încă țâfnoasă.

— Oh, corect.

Ruby încuviințează, apoi își drege glasul.

— Poppy, să nu se mai repete.

— OK, spun, ridicând din umeri.

— O să consemnez totul în procesul-verbal și o să i-l arăt inspectorului, asta ar trebui să-i închidă gura. Apropo, ți-am zis c-am găsit un sutien *perfect*, fără bretele, pe care să-l port la rochia mea de domnișoară de onoare? anunță Ruby, zâbind larg, cu voioșia ei obișnuită. Dintr-un satin bleumarin. E foarte elegant.

— Pare minunat!

Mă ridic și întind mâna spre tava de la Costa Coffee.

— E vreuna din astea pentru mine?

— Ți-am luat cafea cu lapte, spune Annalise, încă îmbufnată. Cu nucșoară.

Când iau cafeaua de pe tavă, Ruby scoate o exclamație de uimire.

— Poppy! Nu ți-ai găsit inelul?

Ridicându-mi privirea, le văd pe amândouă uitându-se fix la mâna mea stângă.

— Nu, mă văd silită să recunosc. Vreau să zic, sunt sigură c-o să apară undeva...

— La naiba.

Annalise și-a pus mâna la gură.

— Am crezut că l-ai găsit, se încruntă Ruby. Sunt sigură c-am auzit pe cineva zicând că l-ai găsit.

— Nu. Nu încă.

Chiar nu mă încântă reacția lor. Nici una din ele nu zice „Nu-ți face griji“ sau „Se mai întâmplă“. Amândouă par alarmate, chiar și Ruby.

— Așadar, ce-ai de gând să faci?

Ruby mă privește încruntată.

— Ce-a zis Magnus? sare și Annalise.

— Eu... iau o gură de cafea, ca să mai câștig puțin timp. Încă nu i-am zis.

— Auuu.

Ruby oftează.

— Cât valorează?

Poți conta pe Annalise să pună toate întrebările la care nu vreau să mă gândesc.

— Destul, cred. Vreau să zic, există și asigurarea..., încerc, fără să par prea convinsă.

— Așadar, când ai de gând să-i spui lui Magnus?

Ruby mă privește cu un aer de dezaprobare. Urăsc expresia asta a ei. Mă face să mă simt mică și mai că-mi vine să intru în pământ de rușine. Ca în momentul acela oribil când m-a prins trimițând SMS-uri în timpul unui masaj cu ultrasunete⁶. Ruby e genul de persoană pe care vrei instinctiv s-o impresionezi.

— În seara asta. Nu l-a văzut nici una din voi, nu? Întreb involuntar, deși e stupid,

ca și cum ar putea subit să spună „Ba da, e în poșeta mea!“.

Amândouă clatină din cap. Până și Annalise pare să mă compătimizească.

Oh, Doamne. E chiar nasol.

Până la șase, situația se agravează. Annalise a căutat pe Google inele cu smarald.

Am rugat-o eu să facă asta? Nu. Magnus nu mi-a spus niciodată cât valorează inelul. L-am întrebat, în glumă, când mi l-a pus pe deget, și el mi-a răspuns, tot în glumă, că era neprețuit, ca și mine. Totul a fost minunat și foarte romantic. Luam cina la *Bluebird* și nici nu bănuiam c-o să mă ceară în căsătorie. Deloc⁷.

Oricum, ideea e că n-am știut niciodată cât costă inelul și nici n-am vrut să știu. În tot răstimpul ăsta, îmi tot repet în minte ce-aș putea să-i spun lui Magnus, de pildă: „Ei bine, nu mi-am dat seama că e atât de valoros! Ar fi trebuit să-mi *spui!*“.

Nu c-aș avea tupeul să-i și spun așa ceva. Vreau să zic, cât de imbecil ar trebui să fii să nu-ți dai seama că un smarald scos dintr-un seif de la bancă valorează ceva? Cu toate astea, m-am simțit mai liniștită cât timp nu aveam o cifră precisă în minte.

Dar acum iat-o pe Annalise fluturându-mi în față o foaie cu ceva scos de pe internet⁸.

— Art Deco, smarald tăiat pătrat cu diamante în baghetă, citește cu voce tare. Preț estimativ 25 000 de lire.

Poftim? Simt un gol în stomac. Nu se poate să fie atât.

— Nu mi-ar fi dăruit ceva atât de scump.

Vocea îmi tremură un pic.

— Profesorii sunt *săraci*.

— El nu e sărac! Gândește-te în ce casă stă! Tatăl lui e celebru! Uite, ăsta e treizeci de mii.

Îmi arată altă foaie.

— Arată întocmai ca al tău. Nu crezi, Ruby?

Nu mă simt în stare să mă uit.

— *Eu* una nu mi l-aș fi scos în veci de pe deget, adaugă Annalise, arcuindu-și sprâncenele și mai că-mi vine s-o pocnesc.

— *Tu* ești cea care-a vrut să-l încerce! exclam furioasă. Dacă nu erai tu, îl aveam și-acum!

— Ba nu! îmi răspunde indignată. Eu doar l-am încercat odată cu toată lumea! Deja circula în jurul mesei.

— Ei bine, cine-a venit cu ideea, atunci?

Iar m-am chinuit să-mi amintesc – dar, dacă ieri aveam o amintire încețoșată, azi e și mai rău.

N-o să mai cred niciodată vreuna din poveștile cu Poirot. Niciodată. Toți martorii ăia care spun „Da, îmi amintesc că era fix 3.06 pm pentru că m-am uitat la ceas în timp ce întindeam mâna să iau cleștele pentru zahăr și sunt sigur că Lady Favisham stătea în dreapta șemineului“.

Aiurea. Habar n-au unde stătea Lady Favisham, pur și simplu nu vor să recunoască față de Poirot. Mă mir că reușește să rezolve cazurile.

— Trebuie să plec.

Îi întorc spatele lui Annalise, înainte să apuce să mă mai necăjească arătându-mi alte inele scumpe.

— Te duci să-i spui lui Magnus?

— Mai întâi am o întâlnire legată de nuntă cu Lucinda. Apoi cu Magnus și ai lui.

— Să ne ții la curent. Trimite-ne mesaj!

Annalise se încruntă.

— Apropo, Poppy, cum de ți-ai schimbat numărul?

— Oh, asta. Ei bine, am ieșit din hotel să prind un semnal mai bun și-mi țineam telefonul întins...

Mă opresc. Dacă mă gândesc mai bine, n-are rost să le spun toată povestea cu jaful și telefonul din coș și Sam Roxton. E prea din cale-afară și n-am energia necesară.

Ridic din umeri.

— Pur și simplu... știți voi. Mi-am pierdut telefonul. Mi-am luat altul. Ne vedem mâine.

— Baftă, draguță.

Ruby mă îmbrățișează pe fugă.

— Mesaj! o aud pe Annalise strigând după mine în timp ce mă îndrept spre ușă. Vrem noutăți din oră în oră!

Annalise e genul de persoană căreia i-ar fi plăcut execuțiile publice. Ar fi fost cea din primul rând, care dă din coate să vadă mai bine ghilotina, schițând deja aspectele cele mai macabre ca să le pună la avizierul din sat, în caz c-a ratat cineva execuția.

Sau, mă rog, orice făceau oamenii înainte să existe Facebook.

Nu știi de ce m-am grăbit, pentru că Lucinda întârzie, ca de obicei.

De fapt, nu știi de ce m-am obosit să angajez pe cineva care să mă ajute să organizez nunta. Dar nu-mi șoptesc chestia asta decât în sinea mea, pentru că Lucinda e o veche prietenă a familiei Tavish și, de fiecare dată când pomenesc de ea, Magnus mă întreabă „Vă înțelegeți bine?“, pe un ton plin de speranță, de parcă am fi doi urși panda pe cale de dispariție care trebuie să se împerecheze.

Nu e vorba că nu mi-ar *plăcea* Lucinda. Atâta doar că mă agasează. Îmi trimite tot timpul dări de seamă prin SMS, despre unde e și ce face, tot repetându-mi ce eforturi face în numele meu, cum ar fi să găsească un furnizor pentru șervețele, o *întreagă* saga, ce i-a luat o veșnicie și a inclus trei drumuri la un depozit de materiale textile din Walthamstow.

De asemenea, prioritățile ei par puțin cam ciudate. De pildă, a angajat un „specialist IT pentru nunți“, care ne-a costat o avere și a pus la punct chestii ultrasofisticate cum ar fi un sistem de comunicare prin SMS, care le transmite oaspeților informații de ultim moment⁹, și o pagină web unde oaspeții pot înregistra ce vor purta, ca să evite „suprapunerile nefericite“¹⁰. Dar, în timp ce făcea chestia asta, nu a confirmat comanda la compania de catering pe care ne-o doream și a fost cât pe aci să-i pierdem.

Ne întâlnim în holul de la Claridges – Lucindei îi plac la nebunie holurile hotelurilor, nu mă întrebați de ce. O aștept răbdătoare douăzeci de minute, bând ceai negru slab, dorindu-mi să fi anulat întâlnirea și simțindu-mă din ce în ce mai agitată la gândul că va trebui să dau ochii cu părinții lui Magnus. Tocmai mă întreb dacă va trebui să mă duc la toaletă să vomit când își face apariția brusc, cu părul ei negru ca pana corbului ce flutură în jur, răspândind parfum Calvin Klein, cu șase panouri de prezentare sub braț. Tocurile joase ale pantofilor ei de piele întoarsă bocănesc pe pardoseala de marmură, iar haina roz de cașmir flutură în urma ei ca și cum ar avea
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

aripi.

După ea vine Clemency, „asistenta“ ei. (Dacă o fată de 18 ani, pe care n-o plătește, poate fi considerată asistentă. Eu i-aș zice mai curând sclav pe plantație.) Clemency e foarte rafinată și foarte drăguță și o știe de frică pe Lucinda. A răspuns la un anunț dat de aceasta în *The Lady*, pentru un internship, și îmi tot spune cât de minunat e să învețe meserie direct de la o persoană cu experiență¹¹.

— Așa, am vorbit cu preotul. N-o să meargă povestea cu aranjamentele. Afurisitul de amvon trebuie să rămână la locul lui.

Lucinda se tolănește pe un scaun, întinzându-și picioarele lungi, în pantaloni de la *Joseph*, iar panourile îi scapă din mâini și se împrăstie pe podea.

— Pur și simplu nu știu de ce unii oameni nu pot fi mai *amabili*. Vreau să zic, ce ne facem acum? Și n-am primit nici o veste de la firma de catering...

De-abia pot să mă concentrez la ce spune. Deodată îmi doresc să fi aranjat să mă întâlnesc mai întâi între patru ochi cu Magnus și să-i spun despre inel. Atunci am fi putut să-i înfruntăm împreună pe-ai lui. Oare e prea târziu? Oare aș putea să-i trimit un SMS rapid de pe drum?

— ... și încă n-am găsit un trompetist.

Lucinda oftează din rărunchi, ducând două degete cu unghii lăcuite la frunte.

— Sunt prea multe de făcut. E o nebunie. *O nebunie*. M-ar fi *ajutat* dacă Clemency ar fi scris ca lumea la computer programul slujbei, adaugă, puțin cam prea înverșunat.

Biata Clemency se înroșește toată și îi zâmbesc compătimator. Nu e vina ei că are o dislexie pronunțată și a scris „himen“ în loc de „imn“ și toată chestia a trebuit refăcută.

— Reușim noi! Încerc s-o încurajez. Nu-ți face griji!

— Îți spun, după ce termin cu toate astea, o să am nevoie de o săptămână la spa. Ai văzut cum arată *mâinile* mele?

Lucinda mi le vâcă sub nas.

— E din cauza stresului.

Habar n-am la ce se referă – mâinile ei arată perfect normal, după mine. Dar le privesc ascultătoare.

— Vezi? Distruse. Și totul pentru nunta ta, Poppy! Clemency, comandă-mi un gin tonic.

— Da. Sigur.

Clemency sare imediat în picioare.

Încerc să ignor o undă de iritare. Lucinda aruncă întruna astfel de aluzii mărunte în conversație: „Totul pentru nunta ta“, „Doar că să fii tu fericită, Poppy!“, „Mireasa are întotdeauna dreptate!“.

Poate fi cam tăioasă uneori, ceea ce mi se pare destul de deconcertant. Vreau să zic, nu i-am *cerut* eu să organizeze nunți, nu? Și îi plătim un onorariu bunicele, nu? Dar nu vreau să zic nimic pentru că e o veche prietenă de-a lui Magnus și așa mai departe.

— Lucinda, mă întrebam, am rezolvat cu mașinile? Întreb, timid.

Se lasă o tăcere de rău augur. Îmi dau seama că Lucinda s-a încordat toată și e gata să răbufnească după felul cum încep să-i tresalte nările. Într-un final explodează, chiar când se întoarce biata Clemency.

— Oh *la naiba*. Oh fir-ar... *Clemency!*

Își revarsă furia asupra bieteii fetei, care tremură toată.

— *De ce* nu mi-ai amintit de mașini? Au nevoie de mașini! Trebuie să le închiriem!

— Eu...

Clemency mă privește neajutorată.

— Hm... eu n-am știut...

— Întotdeauna mai e ceva!

Lucinda aproape că vorbește singură.

— Întotdeauna mai e ceva la care trebuie să te gândești. E o poveste fără sfârșit. Oricât m-aș da peste cap, nu termini niciodată...

— Uite ce e, vrei să mă ocup eu de mașini? spun repede. Sunt sigură că pot să rezolv eu asta.

— Ai vrea?

Lucinda pare că-și vine în fire.

— Ai putea? Știi, nu pot să mă împart și am petrecut toată *săptămâna* punând la punct detaliile, totul pentru nunta *ta*, Poppy...

Pare atât de stresată, încât simt o undă de vinovăție.

— Da! Nici o problemă. O să caut pur și simplu în Pagini Aurii sau ceva de genul.

— Cum ai rezolvat cu părul, Poppy?

Lucinda își fixează deodată privirea asupra capului meu și în sinea mea îmi doresc să-mi crească părul instantaneu cu un centimetru.

— E totul în regulă! Sunt sigură c-o să meargă prins în coc. Categoric.

Încerc să par mai optimistă decât sunt de fapt.

Lucinda mi-a repetat cam de-o sută de ori cât de nesăbuită am fost să-mi tund părul la nivelul umerilor chiar când urma să mă logodesc¹². Mi-a mai zis, de asemenea, la magazinul cu rochii de mireasă, că o rochie albă nu s-ar potrivi în veci cu pielea mea deschisă la culoare¹³ și c-ar trebui să port una verzui-deschis. La nunta mea. Din fericire, a intervenit proprietara magazinului și-a zis că Lucinda nu știe ce vorbește: albul s-ar potrivi de minune cu părul și ochii mei negri. Așa c-am decis s-o cred pe ea.

I se aduce ginul tonic și Lucinda ia o dușcă zdravă. Iau și eu încă o gură din ceaiul negru, călduț. Biata Clemency n-a comandat nimic, dar arată ca și cum ar încerca să devină una cu scaunul și să nu atragă deloc atenția.

— Și... urma să te interesezi de confetti? adaug, precaută. Dar pot să mă ocup eu și de asta, o dau la întoarsă de îndată ce-i văd expresia Lucindei. O să-l sun pe preot.

— Minunat!

Lucinda oftează din rărunchi.

— Ți-aș fi foarte recunoscătoare! Pentru că *sunt* un singur om și nu *pot* să fiu în zece locuri...

Se întrerupe brusc, uitându-se la mâna mea.

— Unde ți-e inelul, Poppy? Oh, Doamne, nu l-ai *găsit* încă?

Când își ridică privirea, pare atât de șocată, încât simt că mi se face rău iar.

— Nu încă. Dar o să apară curând. Sunt sigură. Toți cei de la hotel îl caută...

— Și nu i-ai spus lui Magnus?

— O să-i spun! zic, cu un nod în gât. Curând.

— Dar nu e o moștenire importantă de familie?

Ochii ei căprui sunt cât cepele.

— N-o s-o ia razna?

Oare *vrea* să-mi provoace o cădere nervoasă?

Telefonul îmi vibrează și îl înșfac, recunoscătoare c-am fost întrerupte. Magnus tocmai mi-a trimis un SMS care-mi zdrobește speranțele tainice că părinții lui au fost loviți subit de vreo enterocolită și vor trebui să anuleze cina:

Luăm cina la 8, toată familia, de-abia aștept să te văd!

De asemenea, Ned Murdoch, cine-o mai fi și el, l-a contactat în sfârșit pe Sam. Am pândit toată ziua să văd dacă apare e-mailul ăsta. Îi arunc o privire, cu gândul aiurea, dar mie una nu mi se pare ceva să te dea pe spate. Re: Oferta de la Ellerton. Sam, bună. Doar câteva aspecte. O să vezi în documentul atașat, bla bla bla.

Oricum, mai bine i-l trimit imediat. Apăs pe „Forward“ și mă asigur c-a fost trimis. Apoi tastez un răspuns rapid pentru Magnus, atât de agitată că-mi tremură degetele.

Grozav! De-abia aștept să-i văd pe-ai tăi!!! Atât de entuziasmată!!! ☺ ☺ ☺ PS putem să ne întâlnim mai întâi afară? Vreau să vorbim despre ceva. Un lucru foarte mărunț. Xxxxxxxx

1. OK, n-au fost doar câteva mesaje, au fost în jur de șapte. Numai la cinci din ele am apăsat pe „Trimite“.
2. Poirot probabil că ar fi aflat deja răspunsul.

3. Suntem doar trei și ne cunoaștem de ani și ani. Așa că doar *ocasional* ajungem să discutăm alte subiecte, cum ar prietenii noștri sau reducerile de la Zara.
4. OK, mai curând, taică-său. Are deja mai multe birouri xerox.
5. De asemenea, le ignoră complet pe bieteles femeii care și-au luxat glezna. Dacă ești fată, să nu participi niciodată la maraton când e Annalise de gardă.
6. În apărarea mea, era o urgență. Natasha se despărțise de prietenul ei. Și nu e ca și cum pacientul vedea ce fac eu. Dar da, știu c-am greșit.
7. Știi că fetele spun chestia asta și ce vor să spună de fapt e „I-am dat un ultimatum și apoi l-am lăsat să creadă c-a fost ideea lui și, după șase săptămâni, bingo.“ Dar eu n-am făcut asta. Sincer, nici n-am bănuțit. Ei bine, nu te-ai aștepta după o *lună*, nu?
8. Chestie pe care pariez că *n-a* făcut-o în pauza de prânz. *Ea* e cea pentru care ar trebui să se întrunească o comisie disciplinară.
9. Pe care nu l-am folosit deloc.
10. Pe care nu s-a înregistrat nimeni.
11. Eu una am îndoțieli în ceea ce privește așa-zisa „experiență“ a Lucindei. Oricând o întreb despre alte nunți pe care le-a organizat, pomenește de una singură, pentru o altă prietenă, unde au fost treizeci de persoane și petrecerea a avut loc la un restaurant. Dar, evident, nu spun niciodată chestia asta de față cu familia Tavish. Sau Clemency. Sau oricine altcineva.
12. Oare ar fi trebuit să am capacități de medium?
13. „Alb funerar“, după cum i-a zis ea.

Patru

Acum înțeleg mai bine istoria. Efectiv știu cum se simțeau cei care se îndreptau spre ghilotină în timpul Revoluției Franceze. În timp ce urc dealul, de la metrou, strâng bine în mână sticla de vin pe care am cumpărat-o ieri și merg din ce în ce mai încet. Și mai încet.

De fapt, realizez că nu mai merg deloc. Stau pe loc. Mă uit fix la casa familiei Tavish și simt constant un nod în gât, în timp ce încerc să mă mobilizez să merg înainte.

Privește în perspectivă, Poppy. E doar un inel.

Sunt doar viitorii tăi socri.

N-a fost decât un „diferend“. Conform spuselor lui Magnus¹, n-au zis niciodată explicit că se opun căsătoriei noastre. Doar au *sugerat-o*. Și poate s-au răzgândit!

În plus, am descoperit un lucru mărunț care-mi dă speranțe. Aparent, polița mea de asigurare de locuință oferă compensații pentru orice pierdere. Așa că e ceva. Mă întreb chiar dacă să încep conversația despre inel pornind de la asigurare și cât de la îndemână ar fi.

— Știi, Wanda, citeam o broșură de la HSBC deunăzi...

Oh, Doamne, pe cine încerc să păcălesc? Nu există nici o cale de ieșire din asta. E un coșmar. S-o facem, și cu asta basta.

Telefonul zbârnâie și îl scot din buzunar doar de dragul zilelor de odinioară. Nu mai sper într-un miracol.

— ... Aveți un mesaj nou, aud vocea cunoscută, feminină și relaxată, a robotului.

Am senzația c-o cunosc pe femeia asta, la cât de des am auzit-o vorbind. Oare câți

oameni au ascultat-o, dorindu-și să spună odată ce-are de zis, cu inimile bătând să le sară din piept, pradă spaimei sau animați de speranță? Și totuși ea pare întotdeauna la fel de impasibilă, ca și cum nici măcar nu-i *pasă* ce urmează să auzi. Ar trebui să ai la dispoziție mai multe opțiuni pentru diverse vești, astfel c-ar putea să înceapă: „Ghici! Vești grozave! Ascultă-ți mesajele! Iu-huu!”. Sau: „Ia un loc, drăguță. Toarnă-ți un pahar. Ai primit un mesaj și nu e de bine“.

Apăs tasta „1“, mut telefonul în cealaltă mână și-o pornesc din nou pe povârniș. Probabil că e Magnus, care se întreabă pe unde sunt.

— Bună ziua, sunăm din partea Hotelului Berrow, avem un mesaj pentru Poppy Wyatt. Dra Wyatt, se pare că inelul dumneavoastră *a fost* găsit ieri. Însă, din cauza haosului produs de alarma de incendiu...

Ce? Ce?

Simt o explozie de bucurie în toată ființa mea. Nu pot să ascult până la capăt. Nu reușesc să mă concentrez. L-au găsit!

Am închis deja mesageria. Formez automat numărul recepționarului. Îl iubesc. Îl *iubesc!*

— Hotelul Berrow – e vocea recepționarului.

— Bună! zic, cu răsuflarea tăiată. Poppy Wyatt la telefon. Mi-ați găsit inelul! Sunteți minunat! Pot să vin chiar acum să-l iau?

— Domnișoară Wyatt, mă întrerupe el. Ați ascultat mesajul?

— Ă... o parte din el.

— Mă tem...

Face o pauză.

— Mă tem că în momentul de față nu știm sigur unde se află inelul.

Rămân ținută locului, uitându-mă fix la telefon. Oare tocmai a zis ce cred eu c-a zis?

— Ați zis că l-ați găsit.

Încerc să-mi păstrez calmul.

— Cum e posibil să nu știți sigur unde se află?

— Conform unuia din angajații noștri, o chelneriță a *găsit* un inel cu smarald pe mocheta sălii de bal când s-a declanșat alarma de incendiu și l-a predat managerului care se ocupă de oaspeți, doamna Fairfax. Însă nu suntem siguri ce s-a întâmplat după aceea. N-am reușit să-l găsim în seif, nici în celelalte locuri protejate. Suntem profund dezolați și vom face tot posibilul să...

— Ei bine, vorbiți cu doamna Fairfax!

Încerc să-mi țin în frâu enervarea.

— Aflați ce-a făcut cu el!

— Desigur. Din păcate, a plecat într-o vacanță și, în ciuda tuturor eforturilor noastre, n-am reușit să luăm legătura cu ea.

— L-a *furat*? exclam îngrozită.

O să-l găsească. Pe orice cale. Detectivi, poliție, Interpol... Deja mă văd în boxa martorilor, arătând spre inelul aflat într-o pungă de plastic rezervată probelor, în timp ce o femeie între două vârste, bronzată după cât a huzurit într-un loc bine-ascuns pe Costa del Sol, mă privește crunt din boxa acuzaților.

— Dna Fairfax este de treizeci de ani o angajată de încredere a hotelului și prin mâna ei au trecut multe alte obiecte valoroase aparținând oaspeților.

Pare ușor ofensat.

— Mi-e greu să cred că ar fi făcut așa ceva.

— Atunci, probabil că e încă în interiorul hotelului?

Simt o rază de speranță.

— Asta încercăm să aflăm. Evident, de îndată ce vom ști mai multe, vă vom da de veste. Vă pot contacta în continuare pe acest număr, da?

— Da!

Instinctiv, strâng și mai tare telefonul în mână.

— Mă găsiți la acest număr. Vă rog sunați-mă *de îndată* ce aveți vreo veste. Mulțumesc.

Când închid, abia mai pot să respir. Nici nu știu cum să mă simt. Vreau să zic, e o veste bună. Într-un fel. Nu?

Atâta doar că inelul nu s-a întors la locul lui convenit pe degetul meu. Toată lumea se va îngrijora în continuare. Părinții lui Magnus vor crede în continuare că sunt aiurită și iresponsabilă și n-o să mă ierte în veci că le dau asemenea emoții. Așa că mă așteaptă în continuare un coșmar.

Dacă nu cumva... Dacă nu cumva aș putea...

Nu, n-aș putea să fac asta. Oare-aș putea?

Am rămas pironită pe trotuar, în timp ce mintea mea gonește nebunește. OK. Hai să cântărim bine lucrul ăsta. Logic și etic. Dacă inelul nu e pierdut *de fapt*...

Am trecut pe lângă o farmacie Boots pe strada principală, la vreo 300 de metri în urmă. Aproape fără să conștientizez ce fac, fac cale îtoarsă. Cu capul în pământ, mă

îndrept spre raionul de prim-ajutor. Au o chestie ca o mânușă pe care poți să ți-o pui și benzi de leucoplast. O să iau de toate.

Zece minute mai târziu, urc din nou dealul, cu pași mari. Mâna mea e înfășurată în bandaje și nu se vede dacă port sau nu inelul și nici măcar nu trebuie să mint. Pot să spun „E greu să porți un inel când te-ai ars la mână“. Ceea ce adevărat.

Aproape c-am ajuns în dreptul casei când telefonul bâzâie și primesc un SMS de la Sam Roxton.

Unde e atașamentul?

Tipic. Nici „bună“, nici vreo explicație. Pur și simplu se așteaptă să ghicesc despre ce vorbește.

Ce vrei să spui?

E-mailul de la Ned Murdoch. Nu avea nici un atașament.

Nu e vina mea! Eu doar ți-am transmis e-mailul. Probabil c-au uitat să-l atașeze. De ce nu-i rogi să ți-l trimită din nou, CU documentul atașat? Direct pe adresa ta?

Știu că par puțin exasperată și, evident, el reacționează imediat.

Faza cu împărțirea telefonului a fost ideea ta, mai știi? Dacă te-ai plictisit, n-ai decât să-mi înapoiezi telefonul.

Îi răspund imediat.

Nu, nu! E OK. Dacă-l primesc, ți-l trimit. Nu-ți face griji. Credeam că e-mailurile le transferi pe adresa de birou???

IT-iștii au zis c-o rezolvă asap. Dar sunt niște mincinoși.

Urmează o scurtă pauză, apoi îmi scrie:

Apropo, ai găsit inelul?

Aproape. L-au găsit în hotel, apoi l-au pierdut din nou.

Tipic.

Știu.

Între timp m-am oprit din mers și mă sprijin de un zid. Știu că încerc să amân momentul când va trebui să intru în casă, dar nu pot să mă abțin. Mă liniștește oarecum să am această conversație virtuală, în eter, cu cineva care nu mă cunoaște pe mine, pe Magnus sau pe altcineva din cercul meu. După câteva clipe, îi scriu, simțind nevoia să mă confesez:

Nu le spun socrilor c-am pierdut inelul. Crezi că e foarte grav?

Se lăsă tăcerea un pic – apoi îmi răspunde:

De ce să le spui?

Ce întrebare mai e și asta? Îmi dau ochii peste cap și tastez:

E inelul lor!

Răspunsul vine aproape instantaneu.

Nu e inelul lor. E inelul tău. Nu e treaba lor. Nu-i mare chestie.

Cum poate să spună „Nu-i mare chestie?“. Răspund, lovind iritată tastele:

E MOȘTENIRE de familie, la naiba. Trebuie să iau cina cu ei chiar acum. Se vor aștepta să vadă inelul pe degetul meu. Chiar e mare chestie, mulțumesc.

O vreme nu mai zice nimic și mă gândesc că m-a lăsat baltă. Apoi, chiar când sunt gata să mă urnesc, primesc un mesaj nou.

Cum o să explici lipsa inelului?

În mine se dă o luptă. Ce-ar fi să cer o a doua opinie? Apropiind cu grijă telefonul, îmi pozez mâna bandajată și-i trimit poza prin MMS. După cinci secunde îmi răspunde:

Sper că glumești.

Ușor înciudată, îi scriu:

TU ce-ai face în locul meu?

Pe undeva, sper că ar putea să aibă vreo idee genială la care eu nu m-am gândit. Dar mesajul următor spune doar:

De-asta bărbații nu poartă inele.

Grozav. Ei bine, asta chiar îmi e de ajutor. Sunt pe punctul de a-i scrie o replică sarcastică, dar imediat primesc un al doilea mesaj:

Arată fals. Scoate-ți un bandaj.

Mă uit amărâtă la mâna mea. Poate că are dreptate.

OK. Ms.

Desfac un bandaj și tocmai îl bag în geantă când aud vocea lui Magnus.

— Poppy! Ce faci?

Îmi ridic privirea și-l văd venind spre mine. Fâstâcită, dau drumul telefonului în geantă și trag fermoarul. Aud semnalul care anunță un nou mesaj, dar va trebui să-l las pe mai târziu.

— Bună, Magnus! Ce faci aici?

— Am ieșit să cumpăr lapte. Nu mai avem.

Se oprește în fața mea și-mi pune mâinile pe umeri, privindu-mă cu o sclipire afectuoasă de amuzament în ochii lui căprui.

— Ce se întâmplă? Amâni momentul neplăcut?

— Nu!

Râd, în defensivă.

— Sigur că nu! Tocmai veneam spre voi.

— Știi despre ce voiai să vorbim.

— Știi?

Involuntar, privirea mi se îndreaptă spre mâna bandajată, apoi mă uit în altă parte.

— Iubito, ascultă-mă! *Trebuie* să nu-ți mai faci griji în legătură cu părinții mei. O să te iubească atunci când te vor cunoaște mai bine. O să mă asigur c-o fac. O să avem o seară plăcută, OK? *Trebuie* doar să te relaxezi și să fii tu însăși.

— OK, încuviințez într-un final și el mă strânge în brațe, apoi se uită la bandajul meu.

— Tot nu s-a vindecat mâna? Biata de tine.

Nici măcar n-a pomenit de inel. Întrezăresc o rază de speranță. Poate că totul o să fie OK în seara asta, totuși.

— Ei, le-ai spus alor tăi despre repetiția pentru nuntă? Mâine seară la biserică.

— Știu.

Îmi zâmbește.

— Nu-ți face griji. Vom fi acolo.

În timp ce merg, îmi închipui scena cu voluptate. Biserica veche de piatră. Muzica de orgă care mă va întâmpina. Jurămintele.

Știu că unele mirese sunt fascinate mai ales de muzică sau de flori sau de rochie. Dar eu sunt fascinată de jurămintele. *La bine și la rău... În belșug și la nevoie... Și prin aceasta mă dăruiesc ție...* Toată viața am auzit aceste cuvinte magice. La nunți în familie, în filme, chiar și la Nunta Regală. Aceleași cuvinte, repetate la infinit, ca un poem transmis de-a lungul secolelor. Și acum o să ni le spunem unul celuilalt. Simt fiori pe șira spinării la gândul ăsta.

— Abia aștept să ne rostim jurămintele, mă trezesc spunându-i, deși i-am mai zis-o cam de-o sută de ori.

Pentru foarte scurt timp, imediat după ce ne-am logodit, Magnus a părut să creadă că

ne vom căsători la starea civilă. Nu-i o persoană foarte religioasă și nici ai lui nu sunt. Dar de îndată ce i-am explicat cu câtă nerăbdare așteptasem, dintotdeauna, să rostesc jurămintele de cununie, a cedat și-a zis că nu-și poate închipui ceva mai minunat.

— Știu.

Îmi cuprinde mijlocul cu brațul.

— Și eu.

— Chiar nu te deranjează dacă păstrăm formulele tradiționale?

— Iubito, mi se par foarte frumoase.

— Și mie, oftez, fericită. Sunt atât de romantice.

De fiecare dată când mă văd alături de Magnus în fața altarului, ținându-ne de mână, spunându-ne acele cuvinte cu voci limpezi și răsunătoare, mi se pare că nimic altceva nu mai contează.

Dar, după douăzeci de minute, când am ajuns în dreptul casei, coconul în care mă simțeam ocrotită începe să se topească. Se vede treaba că soții Tavish chiar s-au întors. Toată casa e luminată și prin geam se revarsă muzică de operă. Îmi amintesc brusc de momentul când Antony m-a întrebat ce părere am despre *Tannhäuser* și eu i-am răspuns că nu fumez.

Oh, Doamne. *De ce* n-am făcut un curs intensiv despre operă?

Magnus deschide larg ușa de la intrare, apoi scoate un țâțâit.

— La naiba. Am uitat să-l sun pe domnul doctor Wheeler. Durează doar câteva minute.

Nu-mi vine să cred. Deja a țâșnit pe scări, îndreptându-se spre birou. Nu poate să mă lase singură.

— Magnus.

Încerc să nu par prea panicată.

— Tu intră! Părinții mei sunt în bucătărie. Oh, ți-am luat ceva pentru luna de miere. Deschide-l!

Îmi aruncă o beza și dispare după colț.

Pe canapeaua din hol e o cutie uriașă, legată c-o fundă. Ooh. Știu magazinul ăsta și e scump. Îl desfac, rupând hârtia creponată scumpă, verde-deschis, și descopăr înăuntru un chimonou cu imprimeuri în alb și gri. E absolut superb și are chiar și o cămășuță asortată.

Mânată de un impuls, mă refugiez în salonașul din față, unde nu intră nimeni. Îmi scot bluza și puloverul, îmi trag cămășuța pe mine, apoi mă schimb la loc în hainele mele. Mi-e puțin cam mare, dar e superbă oricum. Atingerea de mătase îți dă un sentiment de voluptate.

Este un cadou minunat. Chiar e. Dar, sinceră să fiu, ce-aș fi preferat acum e să-l am pe Magnus alături, ținându-mă strâns de mână, pentru susținere morală. Împăturesc chimonoul și-l îndes la loc în ambalajul desfăcut, fără să mă grăbesc.

Magnus tot n-a apărut. Nu mai pot să amân momentul.

— Magnus? se aude vocea ascuțită, inconfundabilă, a Wandei, din bucătărie. Tu ești?

— Nu, eu sunt! Poppy!

Gâtul îmi e atât de încleștat de emoție, încât nu-mi mai recunosc vocea.

— Poppy! Vino înăuntru!

Să mă relaxez. Să fiu eu însămi. Haide.

Strâng sticla de vin mai bine în mână și pătrund în bucătărie, unde e cald și miroase a sos Bolognese.

— Bună, ce faceți? spun, într-un ritm accelerat de emoție. V-am adus niște vin. Sper să vă placă. E roșu.

— *Poppy.*

Wanda vine glonț spre mine. Părul ei mereu vâlvoi tocmai a fost vopsit cu henna și poartă una din rochiile ei bizare, largi, care par făcute din mătasea folosită pentru parașute, și balerini Mary-Janes cu talpă de cauciuc. Tenul ei e la fel de palid ca de obicei, lipsit de machiaj, deși și-a tras o dâră cam șui de ruj roșu². Își atinge obrazul de al meu și simt o undă de parfum răsuflet.

— „Lo-god-nica!“

Silabisește cuvântul cu o grijă ce frizează ridicolul.

— „Viitoarea soață“.

— Fidanțata, îi ține isonul Antony, ridicându-se de la masă.

E îmbrăcat cu haina de tweed pe care o poartă în poza de pe coperta cărții lui și mă studiază cu același zâmbet și aceeași privire pătrunzătoare care te intimidează.

— „Gangurul își alege o pereche aidoma,/ Crinul se nuntește cu albina“³. Încă un citat pentru colecția ta, draga mea? îi spune Wandei.

— Așa e! Am nevoie de un stilou. Pe unde-o fi un *stilou*?

Wanda începe să scotocească printre hârtiile care s-au adunat deja pe suportul de

gătit.

— *Răul* produs cauzei feministe de un antropomorfism *ridicol*, izvorât din lene. „Gangurul își alege o pereche aidoma“. Te întreb pe tine, Poppy! se întoarce spre mine și eu schițez un zâmbet mecanic.

N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbesc. Chiar nici una. De ce nu pot să spună pur și simplu „Bună, ce mai faci?“ ca oamenii normali?

— Ce părere ai *tu* despre reacția culturală la antropomorfism? Din perspectiva unei tinere fete?

Simt un gol în stomac când realizez că Antony se uită spre mine. Oh, măiculiță. Cu mine vorbește?

Antro-ce?

Am senzația că, dacă mi-ar da întrebările scrise și mi-ar lăsa cinci minute să mă uit pe ele (poate c-un dicționar), aș avea oareșce șanse să găsesc un răspuns inteligent. Vreau să zic, am *mers* la facultate. Am *scris* eseuri care conțineau cuvinte lungi și o disertație⁴. Ba chiar profa mea de engleză mi-a zis odată că am o „minte care se mișcă“⁵.

Dar n-am cinci minute la dispoziție. Așteaptă să zic ceva. Și e ceva în privirea lui intensă care face să mi se împleticească limba.

— Ei bine, hm, cred că e... e... o dezbatere interesantă, spun timid. Foarte importantă în zilele noastre. Așadar, cum ați călătorit? adaug repede. Poate reușim să trecem la filme sau un alt subiect.

— Oribil.

Wanda își ridică privirea din foaia pe care mâzgălește.

— *De ce* călătoresc oamenii cu avionul? *De ce*?

Nu mi-e clar dacă așteaptă un răspuns sau nu.

— Hm... când merg în vacanță și chestii de-astea...

— Am început deja să iau notițe pentru o lucrare pe această temă, mă întrerupe Wanda. „Impulsul migrației“. De ce simt ființele umane nevoia imperioasă să survoleze globul? Oare urmărm străvechile traiectorii pe care migrau strămoșii noștri?

— L-ai citit pe Burroughs? o întreabă Antony, sincer interesat. *Nu* romanul, teza lui de doctorat.

Nimeni nu mi-a oferit nimic de băut deocamdată. Încet, încercând să nu ies în evidență, mă strecur în bucătărie și-mi torn vin într-un pahar.

— Înțeleg că Magnus ți-a dăruit inelul cu smarald al bunicii lui?

Tresar, cuprinsă de panică. Am ajuns deja la inel. Oare s-a strecurat o notă tăioasă în vocea Wandei sau mi se pare? Oare *știe*?

— Da! E... e superb.

Îmi tremură așa de tare mâinile, încât sunt cât pe-aci să vărs vinul.

Wanda nu zice nimic, doar îi aruncă o privire lui Antony, arcuindu-și sprâncenele cu subînțeleș.

Ce-a vrut să spună cu asta? De ce-a ridicat din sprânceană? Oare ce gândesc? La naiba, la naiba, o să mă întrebe de inel și o să se prăbușească totul...

— E... e greu să porți un inel când ai o arsură la mână, exclam, disperată.

Așa. N-am spus o minciună. Nu tocmai.

— O arsură?

Wanda se întoarce și dă cu ochii de mâna mea bandajată.

— Biata copilă! Trebuie să te consulte Paul.

— Paul, încuviințează Antony. Sigur. Sună-l, Wanda.

— Vecinul nostru, explică ea. E dermatolog. Cel mai bun.

Deja a pus mâna pe telefon, răsucind firul în spirală, de pe vremuri, în jurul încheieturii.

— Stă vizavi.

Vizavi?

Sunt țintuită locului de spaimă. Cum s-au dus lucrurile de râpă atât de rapid? Îmi imaginez un tip vioi cu o geantă de medic intrând în bucătărie și spunând „Haideți să vedem“ și toată lumea strângându-se în jurul meu să privească în timp ce-mi desfac bandajul.

Oare ar trebui să fug la etaj să caut un chibrit? Sau niște apă clocotită? Sinceră să fiu, cred că mai curând aş îndura durerea cruntă decât să trebuiască să recunosc adevărul...

— La naiba! Nu răspunde.

Pune receptorul în furcă.

— Ce păcat, reușesc să spun, chiar când Magnus apare în prag, urmat de Felix, care mă salută și apoi se cufundă din nou în manualul pe care-l citește.

— Așadar!

Magnus se uită la mine, apoi la părinții lui, ca și cum ar încerca să aprecieze starea de spirit din încăpere.

— Ce face toată lumea? Nu-i așa că Poppy e și mai frumoasă ca de obicei? Nu-i așa că arată minunat?

Îmi ridică părul într-un mănunchi și-l lasă să-mi cadă pe spate.

Mi-aș dori să nu facă asta. Știu că încercă să fie drăguț, dar mă face să mă simt stânjenită la culme. Wanda e încurcată, ca și cum n-ar ști ce replică să dea.

— Splendid.

Antony zâmbește politicos, ca și cum ar admira grădina cuiva.

— Ai reușit să vorbești cu Dr. Wheeler? îl întreabă Wanda.

— Da, răspunde Magnus. Zice că tema *este* geneza culturală.

— Ei bine, probabil c-am citit eu greșit, spune ea, țâfnoasă. Încercăm să vedem dacă reușim să publicăm cu toții niște lucrări în aceeași revistă, adaugă, întorcându-se spre mine. Noi șase, inclusiv Conrad și Margot. Un proiect de familie, știi. Felix o să se ocupe de indexuri. Ne-am implicat toți!

Toți în afară de mine, îmi trece prin minte.

Ceea ce e ridicol. Pentru că oare *vreau* să public o lucrare academică în nu știu ce revistă obscură pe care n-o citește nici naiba? Nu. Oare aș putea? Nu. Am măcar habar ce-i aia geneză culturală? Nu⁶.

— Știți, Poppy a publicat lucrări în domeniul ei, anunță brusc Magnus, ca și cum mi-ar fi citit gândurile și sare să mă apere. Nu-i așa, iubito?

Îmi zâmbește, mândru de mine.

— N-ai de ce să fii modestă.

— Ai publicat?

Antony reacționează imediat, uitându-se la mine mai atent decât a fost vreodată.

— Ah. Ei bine, chestia *asta* chiar e interesantă. În ce revistă?

Mă uit neajutorată la Magnus. Despre ce *vorbește*?

— Îți amintești? insistă el. Nu ziceai că ai publicat ceva în jurnalul de fizioterapie?

Oh, Doamne. Nu.

Îl omor pe Magnus. *Cum* a putut să pomenească despre asta?

Antony și Wanda așteaptă amândoi un răspuns. Până și Felix și-a ridicat privirea, interesat de discuție. Evident, se așteaptă să anunț o descoperire revoluționară legată de influența culturală a fizioterapiei asupra triburilor nomade sau ceva de genul.

— Era *Buletinul de Fizioterapie*, mormăi într-un final, cu privirea în pământ. Nu e un periodic. Mai curând... o revistă non-științifică. Au publicat o scrisoare de-a mea odată.

— Era rezultatul unei cercetări? întrebă Wanda.

— Nu.

Simt un nod în gât.

— Era despre tratarea pacienților care au un miros corporal pronunțat. Am sugerat că ar trebui să purtăm măști de gaze. Era... știți. Voiam să fie o glumă.

Se lasă tăcerea.

Sunt atât de stânjenită, încât nici nu îndrăznesc să-mi ridic privirea.

— Dar ai scris o lucrare de diplomă, intervine Felix. Nu mi-ai spus odată?

Mă întorc surprinsă și văd că mă privește serios, dornic să mă încurajeze.

— Da. Adică... n-a fost niciodată publicată sau ceva, ridic din umeri, încurcată.

— Mi-ar plăcea s-o citesc odată.

— OK.

Zâmbesc – dar sincer, e patetic. Evident că nu-și dorește s-o citească, vrea doar să fie amabil. Ceea ce e drăguț din partea lui, dar mă face să mă simt și mai prost, dat fiind că eu am 29 de ani și el are 17. În plus, dacă încerca să-mi crească încrederea în fața alor lui, n-a funcționat, fiindcă ei nici măcar nu ascultă.

— Desigur, umorul *este* o formă de expresie care trebuie inclusă într-o narațiune culturală, spune Wanda, pe gânduri. Cred că Jacob C. Goodson are un studiu interesant intitulat „De ce glumesc ființele umane?“...

— Cred că se numea „*Glumesc ființele umane?*“ o corectează Antony. De bună seamă teza lui era că...

Iar au început. Oftez, încă roșie la față. Nu mai rezist. Vreau să aud pe cineva discutând despre vacanțe, sau *EastEnders*, sau orice altceva.

Vreau să zic, îl iubesc pe Magnus și toate cele. Dar sunt aici de cinci minute și deja sunt un pachet de nervi. Cum o să fac față Crăciunului an de an? Ce mă fac dacă odraslele noastre vor fi toți niște genii și nu voi putea să înțeleg ce spun și mă vor privi cu superioritate pentru că n-am un doctorat?

Simt un miros înțepător și deodată îmi dau seama că se arde sosul Bolognese. Wanda e pironită lângă aragaz, sporovăind despre Aristotel, și nici măcar nu observă. Îi iau ușor lingura din mână și încep să amestec. Slavă Domnului că nu trebuie să am un Premiu Nobel pentru asta.

Cel puțin contribuția mea la gătit m-a făcut să mă simt utilă. Dar după o jumătate de oră ne-am așezat cu toții la masă și am amuțit din nou, intimidată.

Nu-i de mirare că Antony și Wanda nu vor să mă mărit cu Magnus. E clar că mă consideră o imbecilă. Suntem pe la jumătatea cinei și n-am scos o vorbă. E prea greu. Conversația e ca un tăvălug. Sau poate ca o simfonie. Da. Și eu sunt flautul. Și *am* o melodie și chiar mi-ar plăcea s-o cânt, dar nu există nici un dirijor care să mă introducă în ansamblu. Așa că tot încerc să-mi iau inima-n dinți și apoi îmi pierd curajul.

— ... din păcate, editorul n-a fost de acord. Așa că nu vor reedita cartea mea.

Antony scoate un țâțâit resemnat.

— *Tant pis.*

Deodată, ciulesc urechea. Pentru prima dată chiar înțeleg despre ce se discută și am ceva de spus!

— Groaznic! exclam, plină de compasiune. De ce nu vor s-o reediteze?

— Trebuie să existe cititori. Trebuie să existe cerere.

Antony oftează, teatral.

— Asta e. Nu contează.

— *Ba* contează!

M-am înfierbântat.

— Ce-ar fi să scriem cu toții editorului, declarând că suntem cititori, spunând cât de minunată e cartea și cerând să fie reeditată?

Deja formulez scrisoarea în minte. *Stimate domn, Mă șochează faptul că nu a fost reeditată această carte minunată.* Am putea să le scriem cu fonturi diferite și să le

punem la poștă din diverse zone ale țării.

— Și ai fi dispusă să cumperi tu personal o mie de exemplare?

Antony mă fixează cu privirea lui care te străpunge.

— Eu... hm..., bâigui, pusă în dificultate. Poate...

— Pentru că, din nefericire, Poppy, dacă editura ar scoate o mie de exemplare care nu se vor vinde, aș fi într-o situație mai proastă ca oricând.

Îmi aruncă un zâmbet care-ți dă fiori.

Mă simt complet strivită și proastă.

— Înțelegi?

— Da, mormăi. Da. În... înțeleg. Îmi pare rău.

Încercând să-mi păstrez calmul, încep să strâng masa. Magnus demonstrează ceva pe un petic de hârtie pentru Felix și nici nu sunt sigură c-a auzit. Îmi zâmbește absent și îmi pune mâna pe fund când trec prin dreptul lui. Ceea ce, sinceră să fiu, nu mă face să mă simt mai bine.

Dar, când ne așezăm din nou la masă pentru budincă, Magnus își lovește paharul cu furculița și se ridică.

— Vreau să propun un toast în cinstea lui Poppy, declară, ferm. Și s-o întâmpin cu bucurie în familia noastră. Nu numai că e frumoasă, e o persoană afectuoasă, amuzantă și minunată. Sunt un bărbat foarte norocos.

Se uită de jur-împrejurul mesei, ca și cum i-ar provoca să-l contrazică, și îi răspund cu un zâmbet plin de recunoștință.

— De asemenea, le urez bun-venit mamei și tatei.

Magnus ridică paharul și ei îi răspund plecându-și capetele.

— V-am dus dorul!

— Eu nu, intervine Felix, și Wanda izbucnește în râs.

— Evident că nu, băiat rău ce ești!

— Și, în sfârșit...

Magnus bate din nou în pahar spre a ne atrage atenția.

— Desigur... La mulți ani, mamă! Multă fericire din partea noastră, a tuturor.

Îi aruncă o bezea.

Poftim? *Ce a zis acum?*

Zâmbetul mi-a înghețat pe buze.

— Bine zis!

Antony ridică paharul.

— La mulți ani, Wanda, dragostea mea!

E *ziua* mamei lui? Dar nu mi-a spus. N-am nici o felicitare. N-am nici un cadou. Cum a putut să-mi facă una ca asta?

Bărbații sunt *de toată jena*.

Felix tocmai a scos un pachet de sub scaun și i-l întinde Wandei.

— Magnus, îi șoptesc disperată când se așază. Nu mi-ai zis că e ziua mamei tale. N-ai suflat o vorbă! Trebuia să-mi zici!

Aproape că mă bâlbâi de panică. Prima mea întâlnire cu părinții lui de când ne-am logodit și nu mă plac și acum și chestia asta.

Magnus pare uluit.

— Iubito, ce s-a întâmplat?

Cum poate să fie atât de greu de cap?

— I-aș fi luat un *cadou*! șoptesc, profitând că Wanda tocmai exclamă „E minunat, Felix!“, despre o carte antică și de demult pe care tocmai o desface din ambalaj.

— Oh! Magnus scutură impasibil din mână. N-o să se supere. Nu-ți mai face griji. Ești un înger și toată lumea te iubește. Apropo, ți-a plăcut cana?

— Ce anume?

Nici măcar nu reușesc să-l urmăresc.

— Cana cu „Proaspăt căsătoriți“. Am lăsat-o pe cuierul din hol? Pentru luna de miere? adaugă, văzând expresia mea intrigată. Ți-am zis despre ea! Destul de simpatică, mi s-a părut.

— N-am văzut nici o cană.

Îl privesc fără să înțeleg.

— Am crezut că mi-ai luat cutia mare legată cu fundă.

— Ce cutie mare? întrebă el, intrigat.

— Și acum, draga mea, îi spune Antony, plin de el, Wandei, nu mă sfiesc să-ți spun că anul acesta am cam *intrat la cheltuială* de dragul tău. Un moment...

Se ridică și iese în hol.

Oh, Doamne. Simt un gol în stomac. Nu. Te rog, Doamne, nu...

— Cred..., încep, dar vocea mi se frânge. Cred că s-ar putea... din greșeală...

— *Ce mama...?* Se aude vocea lui Antony din hol. Ce s-a întâmplat cu chestia asta?

Revine după o clipă, ținând în mână cutia. E distrusă. Hârtia creponată e împrăștiată peste tot. Chimonoul se revarsă din cutie.

Simt cum îmi crește tensiunea.

— Îmi cer mii de scuze, abia reușesc să bâigui. Am crezut... Am crezut că e pentru mine. Așa că am... l-am desfăcut.

Se lasă o tăcere mormântală. Citesc uimirea pe chipurile tuturor, chiar și pe al lui Magnus.

— Iubito..., începe șovăind, apoi se oprește, ca și cum n-ar ști ce să spună.

— Nici o problemă! intervine prompt Wanda. Dă-mi-l. Nu mă deranjează c-a fost desfăcut.

— Dar mai era ceva!

Antony împunge, iritat, hârtia.

— Unde e celălalt articol? Era aici?

Brusc, realizez la ce se referă și icnesc în sinea mea. De fiecare dată când cred că nu se poate mai rău de-atât, mă afund și mai mult. Se desface o prăpastie și mai adâncă, și mai înspăimântătoare.

— Cred că... Vă referiți la..., mă bâlbâi, roșie ca macul. Asta?

Trag un capăt al cămășuței de sub tricou și toată lumea se uită la ea, amuțită de

uimire.

Iau cina purtând lenjeria de corp a viitoarei mele soacre. E ca într-un vis bizar din care te trezești și-ți spui: „Măiculiță! Slavă Domnului că *asta* nu s-a întâmplat cu adevărat!“.

Toți au rămas încremeniți în jurul mesei, cu gura căscată, de parc-ar fi cu toții versiuni ale tabloului acela, „Țipățul“.

— O s-o... o s-o dau la curățat, șoptesc, cu o voce înfundată, într-un final. Îmi pare rău.

OK. Așadar seara asta cu greu ar fi putut merge mai rău. Există o singură soluție, anume să torn vin în mine până când nu mai simt nimic sau nu mai știu de mine. Care-o veni mai întâi.

Am terminat masa și toată lumea a trecut peste incidentul cu cămășuța. Oarecum.

De fapt, s-au hotărât să-l transforme într-o glumă de familie. Ceea ce e drăguț din partea lor, dar implică faptul că Antony o ține în glume stupide cum ar fi „Să mâncăm niște bomboane de ciocolată? Dacă nu cumva Poppy le-a *mâncat* deja *pe toate*?“. Și știu c-ar trebui să am simțul umorului, dar mă crispez de fiecare dată.

Acum stăm pe canapelele vechi și pline de noduri din salon, jucând Scrabble. Familia Tavish e înnebunită după Scrabble. Au o tablă specială care se învârte, piese dichisite din lemn, ba chiar și o agendă cu copertă din piele în care scriu scorurile, datând din 1998. Wanda este actualul campion, urmată la mică distanță de Magnus.

Antony a început jocul scriind SURCLASA (70 de puncte). Wanda a scris IRIDIU (64 de puncte). Felix a avut CARIATIDĂ (80 de puncte). Magnus a scris CONTUZIE (65 de puncte⁷). Iar eu am scris STEA (5 puncte).

În familia mea, „STEAL“ ar fi un cuvânt bun. Cinci puncte ar fi un scor bunicele. N-ar atrage priviri compătimitoare, făcându-i pe ceilalți să-și dregă glasul și pe tine să te simți ultimul om.

Nu mi se întâmplă prea des să mă gândesc la trecut sau să mă las cuprinsă de nostalgie. Chiar nu e stilul meu. Dar stând acolo, paralizată de rușine, cu genunchii la piept, inspirând mirosurile înțepătoare din casa Tavish, mirosul de cărți, covoare Kilim și fum, nu mă pot abține. Doar o frântură. Doar un instantaneu. Noi în bucătărie. Eu și frații mei mai mici, Toby și Tom, mâncând pâine prăjită cu Marmite în jurul tablei de Scrabble. Îmi amintesc fiecare detaliu; parcă simt gustul de Marmite. Toby și Tom se necăjiseră atât de tare, încât făcuseră o mulțime de piese în plus din hârtie și hotărâseră că poți să ai câte litere vrei. Pretutindeni erau împrăștiate petice de hârtie pe care erau mâzgălite cu pixul litere. Tom își făcuse vreo șase piese cu „Z“ și Toby avea zece de „E“. Și, cu toate astea, n-au reușit să obțină mai mult de patru puncte într-o tură și au sfârșit prin a se încăiera, strigând „Nu-i corect! Nu-i corect!“.

Simt că mai e un pic și-o să-mi dea lacrimile și clipesc nervoasă. Mă comport prosteste. *Ridicol*. Unu, aceasta e noua mea familie și încerc să-mi găsesc locul între ei. Doi, Toby și Tom sunt amândoi la facultate acum. Au voci de bărbați în toată firea și Tom și-a lăsat barbă. Nu mai jucăm de mult Scrabble. Nici nu știu pe unde-o fi jocul. Trei...

— Poppy?

— Așa. Da! Eu... mă gândesc...

Am început tura a doua. Antony a transformat SURCLASA în SURCLASÂND. Wanda a scris OD⁸ și OVAR. Felix a scris EXTRAGE și Magnus a optat pentru ȘUGUI, pe care Felix l-a contestat, dar s-a dovedit că era în dicționar și asta i-a adus o mulțime de puncte peste punctajul pentru cinci litere. Iar eu îmi tot succesc și învârtesc piesele de vreo cinci minute.

Mă simt atât de rușinată, încât nici nu îndrăznesc să mă urnesc. N-ar fi trebuit să accept în veci să joc. M-am uitat și m-am tot uitat la literele astea imbecile și, sincer, acesta e cel mai bun cuvânt pe care l-am putut găsi.

— P-O-R-C, citește Antony pe litere când pun jos piesele. Porc. Adică... mamiferul, să înțeleg?

— Bravo! exclamă Magnus. Șase puncte.

Nu îndrăznesc să mă uit la el. Mă joc amărâtă cu celelalte două piese. A și I. De parcă mi-ar folosi la ceva.

— Hei, Poppy, spune Felix, intrând în cameră. Îți sună telefonul în bucătărie. Ce-ai scris? Oh, „porc“.

E gata să izbucnească în râs, dar Wanda îl privește încruntată.

Nu mai rezist.

— Dacă nu vă supărați, mă duc să văd cine m-a sunat, spun. S-ar putea să fie important.

Mă refugiez în bucătărie, îmi pescuiesc telefonul din geantă și mă sprijin de soba care răspândește o căldură plăcută. Am primit trei mesaje de la Sam, începând cu „Baftă!“, trimis acum două ore. Apoi acum douăzeci de minute mi-a trimis „Am nevoie de un serviciu“, urmat de „Ești pe-acolo?“.

Și apelul tot de la el e. Cred c-ar fi cazul să aflu ce vrea. Îi formez numărul, ciugulind posomorâtă resturile de tort de pe bufet.

— Minunat. Poppy. Poți să-mi faci o mare favoare? zice, de cum a răspuns. Aici e un dezastru general cu rețeaua. Nu pleacă nimic. Trebuie să-i trimit un e-mail lui Vivien Amberley. Te superi dacă te rog?

— Aham, Vivien Amberley, încep, sigură de mine – apoi mă opresc brusc.

Poate n-ar trebui să-i dezvălui că am citit toate mesajele legate de Vivien Amberley. Lucrează în departamentul Strategii de Afaceri și a aplicat pentru o slujbă la o altă companie de consultanță. Sam încearcă disperat s-o convingă să rămână, dar n-a funcționat nici o metodă și tocmai a anunțat că mâine își va da demisia.

OK. Știu c-am fost indiscretă. Dar odată ce începi să citești e-mailurile altcuiva, nu te mai poți opri. Trebuie să știi ce s-a întâmplat. Te prinde pe măsură ce parcurgi șiruri nesfârșite de mesaje și reconstitui poveștile. Mergând mereu înapoi. Ca și cum ai înfășura fire de viață la loc pe mosor.

— Ți-aș fi foarte recunoscător dacă i-ai putea trimite un e-mail rapid, spune Sam. De pe una din adresele mele de e-mail. Către vivienamberly@aol.com, ai notat?

Pe bune acum. Ce sunt eu, secretara lui?

— Nu poți s-o faci chiar tu? întreb.

— Nu-mi merge e-mailul nici pe telefon, îmi explică răbdător. Altfel, evident, n-aș vorbi cu tine acum.

— Bine...fie, spun, îmbufnată, apăsând pe adresa ei. Ce să-i scriu?

„Bună Viv. Aș vrea să mai discutăm o dată situația. Te rog sună-mă să programăm o întâlnire oricând ți-e la îndemână mâine. Sunt sigur că putem ajunge la o soluție. Sam“.

Tastez cu grijă, cu mâna nebandajată – apoi ezit.

— L-ai trimis? întreabă Sam.

Sunt cu degetul pe buton, gata să apăs pe „Trimite“. Dar nu pot.

— Alo?

— Nu-i spune Viv, mă trezesc spunând. Detestă asta. Îi place să i se spună Vivien.

— *Poftim?*

Sam pare uluit.

— De unde naiba...

— Spunea într-un e-mail mai vechi care-a fost trimis mai departe. Îl ruga pe Peter Snell să nu-i spună Viv, dar el n-a observat. Nici Jeremy Atheling. Și acum îi spui și tu Viv!

Pentru un moment se lasă tăcerea.

— Poppy, zice într-un final Sam, și îl și văd cu sprâncenele lui negre încrețite. Mi-ai citit e-mailurile?

— Nu! exclam, în defensivă. Doar *am aruncat un ochi* la câteva...

— Ești sigură în ceea ce privește chestia asta cu Viv?

— Da! Sigur!

— Caut acum mesajul...

Face o pauză și îl aud tastând. Îmi îndes o bucată de glazură în gură cât aștept, apoi Sam revine pe fir.

— Ai dreptate.

— Normal că am dreptate!

— OK. Poți să modifici Viv în „Vivien“ în mesaj?

— Stai un pic...

Modific mesajul și-l trimit.

— Gata.

— Mulțam. M-ai salvat. Ai fost foarte pe fază. Așa ești mereu?

Da, cum să nu. Sunt atât de pe fază, că singurul cuvânt pe care-l pot găsi la Scrabble e „porc“.

— Da, întotdeauna, spun, sarcastic, dar nu cred că sesizează ironia.

— Ei bine, îți rămân dator. Și îmi cer scuze că te-am deranjat. Numai că e o situație relativ urgentă.

— Nici o problemă, înțeleg, spun, plină de compasiune. Știi, sunt sigură că Vivien vrea să rămână la White Globe Consulting de fapt.

Oh. Mi-a scăpat porumbelul.

— Oh, așa deci? Credeam că nu mi-ai citit e-mailurile.

— Nu le-am citit! spun imediat. Adică... știi tu. Poate doar unul-două. Îndeajuns cât să-mi fac o impresie.

— O impresie!

Râde, scurt.

— OK, Poppy Wyatt, și ce impresie ți-ai făcut? Am cerut părerea tuturor, nu strică s-o aud și pe-a ta. De ce principalul nostru consultant de strategii se reorientează spre o companie inferioară când i-am oferit tot ce și-ar putea dori, de la o promovare, la bani, la mai multă expunere...

— Ei bine, tocmai asta-i problema, îl întrerup, uimită.

S-a prins și el, nu?

— Nu-și dorește nici unul din lucrurile astea. Devine foarte stresată din cauza presiunii, mai ales când e vorba de apariții media. Ca atunci când a trebuit să vorbească la Radio 4 fără să fie anunțată dinainte.

Se lasă o tăcere prelungită la celălalt capăt al firului.

— OK... Ce naiba se întâmplă? spune, într-un final, Sam. Cum poți să știi *tu* așa ceva?

N-am cum s-o dau cotită de data asta.

— Scrie în evaluarea ei, mărturisesc în cele din urmă. Mă plictiseam foarte tare în metrou odată și era într-un atașament...

— *Nu* scrie așa ceva în evaluarea ei.

Pare țâfnos.

— Crede-mă, am citit documentul ăla cap-coadă și nu scrie nimic acolo despre aparițiile în mass-media...

— Nu în cea mai recentă evaluare.

Îmi vine să intru în pământ de rușine.

— În evaluarea ei de acum trei ani.

Nu-mi vine să cred că tocmai am recunoscut că am citit-o și pe-aia.

— În plus, spune asta și în primul e-mail pe care ți l-a trimis, „V-am spus despre problemele mele, nu că ar fi băgat cineva de seamă“. Cred că la asta se referă.

Faza e că mă identific complet cu Vivien. Și eu aș fi îngrozită la culme de

perspectiva de a vorbi la Radio 4. Toți crainicii de acolo vorbesc întocmai ca Antony și Wanda.

Se lasă din nou tăcerea, atât de mult timp, că mă întreb dacă Sam mai e pe-acolo.

— S-ar putea să fie ceva adevăr în ce zici, spune în cele din urmă. Chiar s-ar putea să fie.

— E doar o idee, dau înapoi imediat. Vreau să zic, probabil că n-am dreptate.

— Dar de ce nu mi-ar *spune* lucrurile astea?

— Poate i-e rușine, zic, ridicând din umeri. Poate crede că deja a zis ce-avea de zis și n-o să faci nimic în privința asta. Poate consideră că e mai ușor să-și schimbe slujba.

— OK, oftează Sam. Mulțumesc. O să studiez problema. Mă bucur că te-am sunat și îmi cer scuze că te-am deranjat.

— Nici un deranj.

Îmi vâr, posomorâtă, capul între umeri și mai ciugulesc câteva firimituri din tort.

— Sinceră să fiu, m-am bucurat să fug un pic.

— Așa de bine merge, deci?

Pare amuzat.

— Cum a ieșit cu bandajul?

— Crede-mă, bandajul e ultima mea problemă acum.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi cobor vocea, uitându-mă înspre ușă.

— Jucăm Scrabble. E un coșmar.

— Scrabble?

Pare surprins.

— Scrabble e un joc grozav.

— Nu, când joci cu o familie de genii nu e. Ei formează cu toții cuvinte ca „iridiu“.
Și eu scriu „porc“.

Sam izbucnește în râs.

— Mă bucur că ți se pare amuzant, exclam, posacă.

— OK, haide.

Se oprește din râs.

— Îți sunt dator. Spune-mi ce litere ai. O să te ajut să formezi un cuvânt bun.

— Nu mi le mai amintesc! spun, dându-mi ochii peste cap. Sunt în bucătărie.

— Trebuie să-ți amintești o parte din ele. Încearcă.

— Bine. Am un H. Și un Â.

Conversația asta e atât de bizară, încât nu-mi pot reține un chicotit.

— Du-te și uită-te la restul. Trimite-mi mesaj. Și eu o să-ți alcătuiesc un cuvânt.

— Credeam că ești la un seminar!

— Pot să fiu la un seminar și să joc Scrabble în același timp.

Oare vorbește serios? Asta e cea mai ridicolă și absurdă idee pe care am auzit-o

vreodată.

Pe deasupra, s-ar chema că trișez.

În plus, cine-mi garantează că e bun la Scrabble?

— OK, zic, după câteva momente. Ne-am înțeles.

Închid și mă întorc în salon, unde pe tablă a apărut încă o serie de cuvinte imposibile. Cineva a scris UG. Asta e în engleză? Sună a ceva în limba eschimoșilor.

— Totul e în regulă, Poppy? mă întrebă Wanda pe un ton atât de voios și artificial, încât ghicesc pe dată că tocmai vorbeau despre mine.

Probabil că-i spuneau lui Magnus că, dacă se însoară cu mine, îl dezmoștenesc sau ceva de genul.

— Sigur! spun, cu o falsă voioșie. Era un pacient la telefon, adaug, încrucișându-mi degetele la spate. Uneori fac consultații online, așa că s-ar putea să trebuiască să trimit un mesaj, dacă nu vă deranjează.

Nimeni nu se obosește să-mi răspundă. Sunt ghemuiți din nou deasupra tăblițelor.

Așez strategic telefonul astfel încât să încadrez tabla și teancul meu de litere. Apoi fac poză.

— O poză de familie! adaug repede când toată lumea își ridică privirea, ca reacție la blitz.

Deja îi trimit poza lui Sam.

— E rândul tău, Poppy, spune Magnus. Ai nevoie de ajutor, iubito? adaugă, în șoaptă.

Știu că vrea să fie drăguț. Dar e ceva în felul cum o spune care mă deranjează.

— E în regulă, mersi. Mă descurc, spun, începând să mut piesele de colo-colo pe tăbliță, încercând să par sigură pe mine.

După un minut sau două mă uit la telefon, să văd dacă nu cumva am primit un mesaj pe care nu l-am auzit, dar nu se vede nimic.

Ceilalți sunt absorbiți de tăblițele lor sau de tabla de joc. Nu se aude nici musca și atmosfera e tensionată ca într-o sală de examen. Îmi mut piesele de colo-colo mai vioi, sperând să-mi sară în față vreun cuvânt minunat. Dar, orice-aș face, e o situație nasoală. Aș putea să scriu RAID. Sau ARID.

Și telefonul meu rămâne tăcut. Sam probabil că glumea când a zis c-o să mă ajute. *Normal* că glumea. Mă simt stânjenită la culme. Ce-o să creadă când primește pe telefon o poză cu o tablă de Scrabble?

— Ai găsit ceva, Poppy? îmi spune Wanda, pe un ton încurajator, ca și cum aș fi un copil cu deficiențe.

Brusc mă întreb dacă Magnus le-a spus alor lui să fie drăguți cu mine, în timp ce eram în bucătărie.

— Încerc să mă hotărăsc, spun, încercând să schițez un zâmbet voios.

OK. Trebuie s-o fac. Nu mai pot amâna. O să scriu ARID.

Ba nu, RAID.

Oh, ce mai contează?

Amărâtă, tocmai pun A și R pe tăbliță, când primesc un mesaj.

HÂRCÂIND. Folosește „N”-ul de la SURCLASÂND. Obții un scor triplu, plus 50 de puncte bonus.

Oh, Doamne.

Nu mă pot abține și izbucnesc în râs, iar Antony mă privește intrigat.

— Scuze, spun repede. Doar... o glumă de-a pacientului meu.

Telefonul meu bâzâie din nou.

E în dialect scoțian, apropo. Folosit de Robert Burns.

— Așadar, ce cuvânt ai scris, Poppy?

Antony se uită la încercarea mea patetică.

— „ARID“? Minunat. Bravo!

Vioiciunea lui mă irită.

— Scuze, spun pe dată. Am greșit. Dacă mă gândesc mai bine, cred c-o să aleg cuvântul *ăsta* în loc.

Scriu cu atenție HÂRCÂIND pe tăbliță și adopt un aer nonșalant.

Toată lumea a amuțit.

— Poppy, iubito, spune într-un final Magnus. Trebuie să fie un cuvânt *real*, știi. Nu poți să inventezi un cuvânt...

— Oh, nu știți cuvântul acesta? spun, prefăcându-mă surprinsă. Scuze, am crezut că
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

e unul relativ cunoscut.

— HĂR-CÂIND? Încearcă Wanda, suspicioasă. HĂR-CÂIND? Cum se pronunță de fapt?

Oh, Doamne. N-am nici cea mai vagă idee.

— E... hm... depinde de regiune. Provine din dialectul scoțian, evident, adaug cu aerul unui cunoscător, de parc-aș fi Stephen Fry⁹. Apare la Robert Burns. Chiar am văzut un documentar despre el aseară. Am o pasiune pentru el, de fapt.

— Nu știam că ești interesată de Burns.

Magnus pare uluit.

— Oh da, spun, cât mai convingător cu putință. Dintotdeauna.

— În ce poezie apare „hârcâind“? insistă Wanda.

— E...

Inspir adânc.

— E o poezie foarte frumoasă. Nu-mi mai amintesc titlul acum, dar sună cam așa...

Șovăi, încercând să-mi amintesc cum sună poezia lui Burns. Am auzit un fragment la o petrecere de Anul Nou în stil scoțian, nu c-aș fi înțeles ceva.

— „Hârcâind... hârca... hohotea de jale.“ Și așa mai departe! exclam, voioasă. Nu vă mai plictisesc cu restul.

Antony își ridică privirea din dicționar, volumul de la T la W, pe care a pus mâna de îndată ce mi-am pus tăblița la vedere și a început să-l răsfoiască.

— Perfect valid.

Pare perplex.

— „Hârcâind“. Regionalism scoțian pentru „horcâind“ ... Bravo, bravo. Admirabil.

— Bravo, Poppy.

Wanda calculează.

— Așadar, scor triplu, plus un bonus de 50 de puncte... asta înseamnă... 131 de puncte! Cel mai bun punctaj de până acum!

— 131?

Antony îi smulge hârtia din mână.

— Ești sigură?

— Felicitări, Poppy!

Felix se întinde să dea mâna cu mine.

— N-a fost mare lucru, spun cu un zâmbet larg, făcând pe modesta. Jucăm în continuare?

1. Într-un final am reușit să scot asta de la el la telefon în jurul prânzului.
2. Magnus zice că Wanda n-a făcut plajă în viața ei și că ea consideră că persoanele care merg în vacanță ca să zacă într-un pat trebuie să fie reduse mintal. E valabil și pentru mine, deci.
3. Versurile citate fac parte dintr-un fragment inclus adesea în jurămintele de cununie, aparținând unui autor necunoscut. (n.tr.)
4. „Studiu asupra mișcării pasive continue în urma unei artroplastii totale la genunchi“. O am și acum, în mapa ei de plastic.
5. N-a precizat *încotro* se mișcă.

6. Deși mă descurc binișor cu notele de subsol. Ar putea să mă însărcineze cu asta.
7. Nu știu ce înseamnă cuvintele astea. Habar n-am.
8. Care, aparent, chiar *e* un cuvânt. Câtă ignoranță din partea mea. [„Od“ – imprecție eufemistică, învechită, provenind din forma prescurtată a substantivului „God“ (Dumnezeu) – n.tr.]
9. Stephen Fry în *QI*, vreau să zic. Nu în *Jeeves and Wooster*. Deși Jeeves probabil că era și el familiarizat cu poezia lui Burns. [*QI* – emisiune de divertisment și cultură generală prezentată de Stephen Fry; *Jeeves and Wooster* – serial de comedie britanic inspirat de povestirile lui P.G. Wodehouse – n.tr.]

Cinci

Am câștigat! Am câștigat jocul de Scrabble!

Toți erau șocați. Se prefăceau că nu sunt – dar erau. Ridicatul din sprânceană și privirile uluite deveneau din ce în ce mai frecvente și mai vădite pe măsură ce înainta jocul. Când am obținut scorul triplu pentru „saxatil“, Felix a început chiar să aplaude și să strige „Bravo!“. Când strângeam prin bucătărie după joc, Wanda m-a întrebat dacă m-am gândit vreodată să studiez lingvistica.

Numele mi-a fost înscris în caietul de Scrabble al familiei, Antony mi-a înmânat „paharul de porto al campionului“ și toată lumea a aplaudat. A fost un moment tare frumos.

OK. Știu că trișam. Știu că era un lucru urât ce făceam. Sinceră să fiu, mă tot așteptam să fiu prinsă. Dar am pus telefonul pe silențios și nimeni nu și-a dat seama că, în tot timpul ăsta, îi trimiteam mesaje lui Sam¹.

Și da, *normal* că mă simt vinovată. Pe la jumătatea jocului, m-am simțit și mai prost când i-am scris, plină de admirație, lui Sam:

De unde știi toate cuvintele astea?

Și el mi-a răspuns:

Nu le știu, internetul meu le știe.

Internetul lui?

Pentru o clipă am fost prea șocată să răspund. Am crezut că *se gândea* la cuvinte, nu că le găsea pur și simplu pe Scrabblewords.com sau cine știe unde. I-am scris.

Asta înseamnă TRIȘAT!!!

Mi-a răspuns:

Ai trecut deja de faza asta. Ce mai contează?

Și apoi a adăugat:

Mă flatează că m-ai crezut așa genial.

Normal că m-am simțit complet imbecilă după aceea.

Și avea dreptate. Odată ce te-ai apucat să trișezi, mai contează ce metode folosești?

Știu că nu fac decât să-mi creez probleme pe termen lung. Știu că Sam Roxton n-o să fie întotdeauna la celălalt capăt al firului să-mi furnizeze cuvinte. Știu că e imposibil să repet figura. Motiv pentru care îmi propun să mă retrag din competițiile de Scrabble în familie, începând de mâine. A fost o carieră scurtă și strălucită. Și acum s-a încheiat.

Singura persoană care nu m-a copleșit cu laude a fost Magnus, ceea ce m-a surprins

puțin. Vreau să zic, a zis „Bravo“, odată cu restul lumii, dar nu m-a îmbrățișat să mă felicite și nici măcar nu m-a întrebat cum de știam toate cuvintele alea. Și, când Wanda a spus „Magnus, nu ne-ai zis că Poppy e așa de talentată!“, a schițat un zâmbet și-a spus „V-am zis, Poppy e grozavă în tot ce face.“ Ceea ce a fost drăguț, dar nu însemna nimic.

Faza e că... el a ieșit pe locul doi.

E imposibil să fie *gelos* pe mine, nu-i așa?

Acum e în jur de 11 și ne-am întors la apartamentul meu. Mă încercă un gând să merg să vorbesc cu Magnus despre asta, dar a șters-o să pregătească o prelegere despre „Simboluri și gândirea simbolică la Dante“², pe care trebuie s-o țină mâine. Așa că mă cuibăresc pe canapea și încep să transmit câteva e-mailuri adresate lui Sam.

După câteva, nu-mi pot reține o exclamație de frustrare. Jumătate din ele sunt mesaje menite să-i amintească ceva. N-a răspuns nici acum la mesajul de la Chiddingfold Manor legat de cazarea pentru conferință, nici la cel privind crosul pentru scopuri caritabile sau cel din partea cabinetului dentistului. Sau mesajul privind noul costum la comandă care-l așteaptă la James & James, spre a fi ridicat când dorește el. Cum poți să ignori hainele noi?

Există doar câteva persoane cărora pare să le răspundă prompt. Una este o tipă pe nume Vicks, care coordonează departamentul de PR. Mesajele ei sunt scurte și la obiect, ca și ale lui, și l-a consultat în legătură cu o lansare de presă pe care o organizează împreună. Adesea trimite mesajele și pe adresa lui Violet, dar, până să retransmit e-mailul, Sam i-a răspuns deja. O alta este un tip pe nume Malcolm care-i cere sfatul lui Sam legat de una sau alta aproape din oră-n oră. Și, desigur, Sir Nicholas Murray, care e în mod vădit o persoană foarte importantă și sus-pusă și în momentul de față e însărcinat cu niște treburi guvernamentale³. El și Sam par să se înțeleagă de minune, dacă e să te iei după e-mailurile lor. Mesajele lor se țin lanț, ca o conversație între prieteni vechi. Nu înțeleg nici jumătate din ce-și spun – mai ales toate glumele cu trimitere – dar tonul vorbește de la sine, ca și faptul că Sam are mai multe mesaje de la

și către Sir Nicholas decât de la/ către oricine altcineva.

Compania lui Sam este, clar, un fel de firmă de consultanță. Dau sfaturi companiilor cum să-și coordoneze afacerea și au o mulțime de acțiuni de „facilitare“, ce-o mai însemna și asta. Bănuiesc că sunt un fel de negociatori, de mediatori sau așa ceva. Probabil că sunt foarte buni la ce fac, pentru că Sam pare foarte popular. A fost invitat la trei petreceri numai săptămâna asta și la vânătăoare cu angajații unei bănci private weekend-ul viitor. Și o fată pe nume Blue tocmai i-a trimis un al treilea e-mail, să-l întrebe dacă ar vrea să ia parte la o recepție specială care marchează fuziunea dintre Johnson Ellison și Greene Retail. Va fi o petrecere la Savoy, cu o formație de jazz, aperitive și cadouri.

Și n-a răspuns nici acum. Nici acum.

Pur și simplu nu-l înțeleg. Dacă aș fi fost invitată la un eveniment atât de select, aș fi răspuns imediat: „Da, vă rog! Mulțumesc foarte mult! De-abia aștept! ☺ ☺ ☺.“ Pe când el nici măcar nu s-a obosit să *confirme primirea*.

Dându-mi ochii peste cap, îi retransmit fiecare e-mail, apoi îi scriu un SMS:

Ms din nou pentru Scrabble! Tocmai ți-am transmis câteva e-mailuri noi.

Poppy

După o clipă, sună telefonul. E Sam.

— Oh, bună... încep.

— OK, ești un geniu, mă întrerupe el. Vivien încă nu plecase de la birou. Am prins-o la o șuetă și i-am pomenit de lucrurile de care vorbeam. A ieșit totul la iveală. Ai avut dreptate. O să stăm din nou de vorbă mâine, dar cred c-o să rămână.

— Oh, zic, încântată. Super.

— Nu, spune el apăsător. Nu doar super. Genial. Incredibil. Știi de cât timp, câți bani și câte eforturi m-ai scutit? Îți rămân dator vândut.

Face o pauză.

— Oh, și ai dreptate, detestă să i se spună Viv. Așa că-ți sunt dator de două ori.

— Nici o problemă! Și-altă dată.

— Așadar... asta-i tot ce voiam să-ți spun. Nu te mai rețin.

— Noapte bună. Mă bucur că a funcționat.

Când închid, îmi mai amintesc ceva și-i scriu repede un mesaj:

Ți-ai făcut programare la dentist? O să-ți distrugi dinții!!!

După câteva secunde primesc răspunsul:

Îmi asum riscul.

Își asumă riscul? E *nebun*? Mătușa mea e asistentă de stomatologie, așa că știu despre ce vorbesc.

Caut pe net cea mai scârboasă, cea mai oribilă poză cu dinți cariați pe care-o pot găsi. Sunt toți înnegriți și sunt și câteva măsele lipsă. Apăs pe „Trimite“ și i-o trimit ca mesaj.

Răspunsul vine aproape instantaneu:

M-ai făcut să-mi vărs băutura.

Chicotesc și-i răspund:

Teme-te!!!

Sunt cât pe-aci să adaug „Willow n-o să fie prea încântată când vei rămâne știrb!!!“. Dar mă opresc, rușinată. Trebuie să știi unde să te oprești. În ciuda tuturor mesajelor pe care ni le trimitem, nu-l *cunosc* de fapt pe omul ăsta. Și cu siguranță n-o cunosc pe logodnica lui.

Deși, drept să spun, am senzația că o cunosc. Și nu într-un sens bun.

N-am mai avut niciodată de-a face cu ceva sau cineva ca Willow. E incredibilă. Aș zice că i-a trimis vreo douăzeci de e-mailuri lui Sam de când e la mine telefonul. Unul mai dement decât altul. Măcar a renunțat să-i trimită mesaje adresate direct lui Violet. Cu toate astea, continuă să trimită mesajele și pe adresa asistentei, ca și cum vrea să se asigure că mesajele ei vor ajunge la Sam pe orice cale și nu-i pasă cine ce vede.

Oricum, de ce trebuie să-i scrie pe e-mail gândurile ei cele mai intime? De ce nu pot să aibă aceste conversații în *pat*, ca oamenii normali?

În seara asta îi dădea cu un vis pe care l-a avut noaptea trecută despre el și cum se simțea sufocată și ignorată în același timp și oare el realiza cât de mult rău îi face?

Oare realiza că îi MĂCINA SPIRITUL???

Acum întotdeauna îi scriu un răspuns, nu mă pot abține. De data asta am scris:

Dar tu realizezi cât rău faci TU, Willow Vrăjitoare?

Și apoi îl șterg. Normal.

Lucrul care mă frustrează cel mai tare e că nu pot să văd răspunsurile lui Sam. Nu există o serie de mesaje reciproce; întotdeauna îi trimite un mesaj nou. Uneori sunt afectuoase – de pildă ieri i-a trimis un mesaj în care scria doar „Ești un bărbat foarte, foarte special, Sam, știi asta?”. Ceea ce era foarte drăguț. Dar nouă din zece mesaje sunt lamentații. Fără să vreau, mi-e milă de el.

Mă rog. E viața lui. Logodnica lui. Treaba lui.

— Iubito!

Magnus tocmai a intrat și mi-a întrerupt firul gândurilor.

— Oh, bună! spun, închizând repede telefonul. Ți-ai terminat treaba?

— Nu vreau să te deranjez, zice, arătând spre telefon. Vorbești cu fetele?

Răspund printr-un zâmbet ambiguu și îmi strecor telefonul în buzunar.

Știu, știu, știu. E urât ce fac. Că am secrete față de Magnus. Că nu i-am spus despre inel sau telefon sau toată povestea. Dar cum aș putea să-i spun acum? De unde să încep? Și poate că aș regreta. Dacă îi mărturisesc totul și provoc o ruptură între noi și după o jumătate de oră apare inelul și n-ar fi fost nevoie să-i spun nimic?

— Știi cum sunt eu! zic, în cele din urmă, râzând. Despre ce ai vorbit cu părinții tăi
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

în seara asta? spun, trecând rapid la subiectul care mă interesează *cu adevărat*, anume, ce părere au ai lui despre mine și s-au răzgândit cumva?

— Oh, ai mei.

Face un gest exasperat și se trânteste pe canapea. Bate darabana cu degetele pe celălalt braț, cu o expresie absentă.

— Te simți bine? întreb precaută.

— Grozav.

Se întoarce spre mine și privirea i se luminează. Deodată pare concentrat la ceva.

— Îți amintești prima noastră întâlnire?

— Da, zâmbesc la rândul meu. Sigur că-mi amintesc.

Începe să mă mângâie pe picior.

— Am ajuns acolo așteptându-mă să dau ochii cu femeia-bărbat. Dar când colo, te-am găsit pe *tine*.

Mi-aș dori să nu-i mai spună lui Ruby „femeia-bărbat“. Nu e. E frumoasă și drăguță și sexy, brațele ei sunt doar *un piculeț* cam musculoase. Dar îmi ascund unda de iritare și continui să zâmbesc.

— Arătai ca un înger în uniforma aceea albă. N-am mai văzut ceva mai sexy în viața mea.

Mâna lui îmi urcă țintit pe picior.

— Voiam să te am, pe loc.

Lui Magnus îi place să spună povestea asta și mie îmi place s-o aud.

— Și eu te-am dorit.

Mă aplec spre el și-l mușc încet de ureche.

— De cum te-am văzut.

— Știu. Mi-am dat seama.

Îmi scoate bluza și începe să-mi sărute umărul dezgolit.

— Hei, Poppy, ce-ar fi să ne întoarcem într-o zi în camera aia, îmi șoptește. A fost cea mai tare partidă de sex pe care-am avut-o vreodată. Tu, în uniformă aia albă, pe canapeaua aia, cu uleiul de masaj... Oh, Doamne...⁴

Începe să tragă de fusta mea și ne prăbușim amândoi pe covor. Nici nu bag de seamă bâzâitul care anunță un mesaj nou.

Abia mult mai târziu, când ne pregătim să ne culcăm și eu mă dau cu loțiune de corp⁵, Magnus aruncă bomba.

— Oh, a sunat mama mai devreme.

Vorbește înfundat din cauza pastei de dinți.

— În legătură cu dermatologul.

— Ce anume?

Scuipă și își clătește gura.

— Paul. Vecinul nostru. O să vină la repetiția pentru nuntă să-ți examineze mâna.

— *Poftim?*

Mâna mi se încleștează automat și împrăștii loțiune de corp prin toată baia.

— Mama zice că trebuie să fii foarte precaută când vine vorba de arsuri și sunt de acord cu ea.

— Nu era nevoie să faci asta!

Încerc să nu par foarte panicată.

— Iubito.

Mă sărută pe creștet.

— Totul e aranjat.

Iese din baie și eu rămân uitându-mă la propria reflecție. Norișorul meu de fericire post-sex s-a risipit. M-am întors în gaura neagră a spaimei. Ce mă fac? Nu pot s-o dau cotită la infinit.

N-am nici o arsură la mână. N-am inelul de logodnă. N-am cunoștințe enciclopedice în materie de Scrabble. Sunt o impoștare.

— Poppy?

Magnus apare în prag, privindu-mă cu subînțeleș. Știu că vrea să se culce devreme pentru că mâine trebuie să plece la Warwick.

— Vin acum.

Îl urmez în pat și mă cuibăresc în brațele lui, imitând destul de convingător pe cineva care se cufundă într-un somn liniștit. Dar în sinea mea sunt toată numai zbucium. De fiecare dată când încerc să adorm, mă năpădesc un milion de gânduri. Oare Wanda va avea suspiciuni dacă anulez întâlnirea cu Paul dermatologul? Oare aș putea să improvizez o falsă arsură la mână? Ce-ar fi să-i spun totul lui Magnus chiar acum?

Încerc să-mi imaginez ultima variantă. Știu că e cea mai înțeleaptă. E cea pe care-o recomandă persoanele care dau sfaturi prin reviste. Trezește-l și spune-i.

Dar pur și simplu nu pot. Nu pot. Și nu doar pentru că Magnus e întotdeauna foarte irascibil dacă-l trezești noaptea din somn. Ar fi atât de șocat. Părinții lui m-ar vedea întotdeauna ca pe fata care a pierdut inelul familiei. M-ar asocia pe veci cu lucrul ăsta. Ar arunca o umbră asupra a orice altceva.

Și ideea e că nu e *nevoie* să afle. Nu e *musai* ca lucrul ăsta să iasă la lumină. Doamna Fairfax ar putea suna oricând. Dacă-aș putea doar să rezist până atunci...

Îmi doresc să recuperez inelul, să mi-l strecor pe tăcute pe deget și nimeni să nu știe vreodată. Asta îmi doresc.

Mă uit la ceas – 2.45 –, apoi la Magnus, care doarme liniștit, și simt un val de ciudă irațională. El n-are nici o grijă.

Brusc îmi trag picioarele de sub pătură și mă întind după un halat. O să merg să-mi fac un ceai de plante, așa cum se recomandă în articole din reviste despre cum să învingi insomnia, pe lângă a-ți scrie toate problemele pe o hârtie⁶.

Telefonul meu e la încărcat în bucătărie și, cât aștept să fiarbă apa, parcurg agale toate mesajele, transmițându-le metodic pe cele pentru Sam. Am primit un mesaj de la un pacient nou, care tocmai a suferit o operație la nivelul ligamentului încrucișat anterior și are probleme cu recuperarea, așa că-i trimit un mesaj rapid care să-l liniștească, spunând c-o să încerc să-l programez mâine⁷. Tocmai torn apă fierbinte peste un pliculeț de ceai cu mușețel și vanilie, când aud semnalul de mesaj nou, ce mă face să tresar.

Cum de nu dormi la ora asta?

E de la Sam. Cine altcineva să fie? Mă așez comod cu ceaiul, iau o gură, apoi îi răspund:

Nu pot să dorm. TU cum de nu dormi la ora asta?

Aștept să vorbesc cu un tip din LA. De ce nu poți să dormi?

Viața mea se sfârșește mâine.

OK, poate am exagerat un pic, dar așa mă simt acum.

Înțeleg de ce chestia asta ți-ar provoca insomnie. De ce se sfârșește?

Dacă vrea într-adevăr să afle, o să-i spun. În timp ce-mi beau ceaiul, umplu cinci mesaje cu povestea despre cum inelul a fost găsit și pierdut din nou. Și cum Paul dermatologul vrea să-mi examineze mâna. Și cum soții Tavish sunt *deja* destul de agresivi în privința inelului și nici măcar nu știu că l-am pierdut. Și cum se strânge lațul în jurul meu. Și cum mă simt ca un împătimit al jocurilor de noroc care mai are nevoie de o singură tură la ruletă și totul s-ar putea termina cu bine, doar c-am rămas fără jetoane.

Am tastat cu atâta înverșunare, încât mă dor umerii. Fac câteva exerciții de rotație, iau câteva guri de ceai și tocmai mă întreb dacă să deschid un pachet de biscuiți digestivi când primesc un nou mesaj.

Îți sunt dator.

Citesc mesajul și ridic din umeri. OK. Îmi e dator. Și ce-i cu asta? După o clipă primesc al doilea mesaj.

Aș putea să-ți iau eu un jeton.

Mă uit uluită la ecran. Și-a dat seama că faza cu jetonul e o *metaforă*, nu? Sper că nu vorbește de un jeton concret de poker.

Sau unul de jucărie.

Zumzetul obișnuit al traficului din timpul zilei lipsește, astfel că în încăpere domnește o tăcere stranie, tulburată doar sporadic de trepidația frigiderului. Mă chiorăsc la ecran în lumina artificială și apoi mă frec la ochi, întrebându-mă dacă ar trebui oare să închid telefonul și să merg să mă culc.

Cum adică?

Răspunsul vine aproape instantaneu, ca și cum și-ar fi dat seama că mesajul anterior a sunat bizar.

Am un amic bijutier. Face imitații pentru TV. Foarte convingătoare. Ai putea câștiga timp.

Un inel fals?

Probabil că sunt tare nătângă. Pentru că mie nici măcar nu-mi *trecuse* prin cap ideea asta.

1. Antony și Wanda nu-și câștigă existența din supravegheatul la examene? Zic și eu.
2. Când Magnus mi-a zis prima dată că specialitatea sa sunt Simbolurile, am crezut că se referă la Boluri muzicale. Acelea pe care le izbești ca să scoată sunete. Nu c-aș fi recunoscut vreodată asta de față cu el.
3. Nu că mi-aș fi băgat nasul sau mai știi ce. Dar nu poți să nu tragi cu coada ochiului la un mesaj când îl trimiți mai departe și să nu observi referiri la „PM” și „Nr. 10” [Referire la 10 Downing Street, adresa oficială a primului-ministru britanic – n.tr.]

4. OK. M-ați prins. N-am zis *tot* adevărul în timpul audierii disciplinare.

Uite care-i treaba: știi că m-am comportat complet neprofesionist. Știi c-ar trebui să fiu eliminată. Îndrumarul de etică pentru fizioterapie practic *începe* cu „Orice-ați face, nu faceți sex cu pacientul pe canapea”.

Dar eu gândesc în felul următor: dacă faci o greșeală care de fapt nu face rău nimănui și despre care nu știe nimeni, ar trebui să fii pedepsită și să-ți ratezi întreaga carieră? Nu trebuie să vezi lucrurile în ansamblu?

În plus, n-am făcut-o decât o dată. Și am făcut-o pe fugă. (Nu în sensul rău. Doar c-a fost pe fugă.)

Și Ruby a folosit o dată biroul pentru o petrecere și a blocat ieșirile de incendiu, ceea ce e *total* contrar regulamentului de protecție. Așa. Nimeni nu e perfect.

5. Asta face parte din regimul meu de pregătire pentru nuntă, care include exfoliere zilnică, folosirea zilnică a unei loțiuni, mască facială, mască de păr și mască pentru ochi, o dată pe săptămână, o sută de abdomene în fiecare zi și meditație pentru relaxare. Deocamdată am reușit să bifez loțiunea.

6. Poftim? Și s-o găsească prietenul tău?

7. Nu le dau numărul meu de telefon tuturor pacienților. Doar celor pe care-i tratez de

mult, cazurilor urgente și celor care par că au nevoie de sprijin. Tipul ăsta e genul care spune că se simte foarte bine și apoi vezi că s-a albit la față de durere. A trebuit să *insist* să mă sune oricând are nevoie și să i-o repet și soției lui, altfel ar fi continuat s-o facă pe viteazul.

Şase

OK. Ideea de a face un inel fals e o idee *proastă*. Dintr-un milion de motive. Cum ar fi:

1. Nu e cinstit.
2. Probabil că n-ar arăta convingător.
3. E imoral¹.

Cu toate astea, iată-mă în Hatton Garden la ora zece în dimineața următoare, plimbându-mă de colo-colo și încercând să ascund faptul că ochii sunt gata să-mi sară din cap. N-am mai fost în Hatton Garden până acum, nici nu ştiam că există. O *stradă* întreagă cu magazine de bijuterii?

Există mai multe diamante aici decât am văzut în toată viața mea. Peste tot sunt tăblițe care fac reclamă la cele mai bune prețuri, cel mai mare gramaj, o valoare unică și modele la comandă. În mod vădit acesta e cartierul inelelor de logodnă. Perechile se plimbă de-a lungul străzii și fetele arată câte un inel în vitrină și bărbații zâmbesc dar toți arată ca și cum ar fi gata să li se facă rău când iubitele lor se uită în altă parte.

N-am intrat niciodată într-un magazin de bijuterii. Nu într-unul adevărat, pentru oameni în toată firea, ca acestea. Toate bijuteriile mele sunt cumpărate de la tarabe sau de la Topshop, locuri de genul ăsta. Ai mei mi-au dăruit o pereche de cerceuși cu perle când am împlinit 13 ani, dar n-am intrat în magazin cu ei. Magazinele de bijuterii sunt locuri pe lângă care obișnuiam să trec, gândindu-mă că nu sunt de mine. Dar acum, dacă tot sunt aici, nu rezist tentației de a arunca o privire.

Cine-ar cumpăra o broșă din diamante galbene dispuse în formă de păianjen care costă 12500 de lire? E un mister pentru mine, după cum e și cine-ar cumpăra acele canapele oribile cu brațe care se rotesc la care fac reclamă la TV.

Magazinul prietenului lui Sam se numește Mark Spencer Designs și, din fericire, nu văd păianjeni galbeni înăuntru. În schimb, văd o mulțime de diamante montate pe inele subțiri de platină și un anunț: „Șampanie gratuită pentru cuplurile logodite. Transformați căutarea inelului de logodnă într-o experiență specială“. Nu e nici anunț despre copii sau falsuri și încep să am emoții. Dacă Sam a înțeles greșit? Dacă mă trezesc că ajung să cumpăr de rușine un inel veritabil cu smarald și îmi voi petrece restul vieții plătind pentru el?

Și, că tot veni vorba, unde e Sam? A promis că vine să mă prezinte prietenului lui. Cică biroul lui e chiar după colț – deși n-a precizat exact unde. Mă întorc și scrutez strada. E oarecum straniu că nu ne-am întâlnit niciodată propriu-zis, față în față.

Văd un bărbat brunet care merge grăbit pe celălalt trotuar și pentru o clipă mă gândesc că s-ar putea să fie el, dar apoi aud o voce joasă spunând „Poppy?“.

Mă întorc – și evident, *acesta* e el: tipul cu părul negru, ciufulit, care se îndreaptă cu pași mari spre mine. E mai înalt decât mi-l aminteam eu, atunci când l-am zărit în trecăt în holul hotelului, dar are aceleași sprâncene dese și aceeași privire intensă, pătrunzătoare. Poartă un costum închis la culoare și o cămașă de un alb imaculat, cu o cravată cafeniu-închis.

Schițează un zâmbet și observ că are o dantură perfectă, de un alb strălucitor.

Mă rog. N-o să mai fie mult așa dacă nu se duce la dentist.

— Bună, Poppy.

Șovăie când se apropie de mine, apoi îmi întinde mâna.

— Mă bucur că facem cunoștință cum se cuvine.

— Bună.

Îi răspund cu un zâmbet stângaci și dăm mâna. Îmi place felul lui de a-ți strânge

mâna, cald și hotărât.

— Așadar, Vivien s-a hotărât să rămână în cadrul companiei.

Își înclină capul într-o parte.

— Mulțumesc încă o dată pentru sfatul tău inspirat.

— Nici o problemă!

Ridic din umeri, stânjenită.

— N-am făcut nimic special.

— Serios, îți sunt recunoscător.

E ciudat că vorbim față în față. Forma frunții lui și părul lui ciufulit de vânt îmi distrag atenția. Era mai ușor când comunicam prin SMS. Mă întreb dacă și el are aceeași senzație.

— Așadar.

Arată spre magazinul de bijuterii.

— Intrăm?

Magazinul ăsta e foarte mișto și foarte scump. Mă întreb dacă el și Willow și-au ales inelul de logodnă de-aici. Probabil că da. Mai că-mi vine să-l întreb, dar cumva nu mă simt în stare s-o pomenesc. E prea jenant. Știu mult prea multe despre ei.

Cu majoritatea cuplurilor te vezi la un pub sau la ei acasă. Vorbiți despre lucruri inofensive. Concedii, hobby-uri, rețete de-ale lui Jamie Oliver. Abia treptat îndrăznești să discuți subiecte personale. Dar cu ei doi mă simt ca și cum aș fi fost proiectată direct într-un fel de documentar despre ei, pândindu-i nevăzută. Azi-noapte am găsit un e-mail mai vechi de la Willow în care scria doar atât: „Știi cât m-ai făcut să SUFĂR, Sam? Și

nu mă refer doar la EPILATUL BRAZILIAN!“.

Tare îmi doresc să nu-l fi citit. Dacă o voi întâlni vreodată, doar la asta o să-mi stea mintea. La epilatul brazilian.

Sam a apăsător pe sonerie și mă îndeamnă să intru în magazinul elegant, cu o lumină difuză. Imediat își face apariția o fată îmbrăcată într-un costum gri-albăstrui.

— Bună ziua, cu ce vă pot fi de folos?

Are o voce blândă, catifelată, care se potrivește de minune cu ambianța discretă a magazinului.

— Avem o întâlnire cu Mark, spune Sam. Mă numesc Sam Roxton.

— Așa e, încuviințează o altă fată într-un costum identic. Vă așteaptă. Condu-i înăuntru, Martha.

— Doriți un pahar de șampanie? întreabă Martha, zâmbindu-mi cu subînțeleș în timp ce ne conduce. Domnule? Șampanie?

— Nu, mulțumesc, spune Sam.

— Nici eu, îi țin isonul.

— Sunteți siguri?

Îmi face cu ochiul.

— E un moment important pentru amândoi. Doar un păhărel, să vă mai liniștească emoțiile?

Oh, Doamne! Crede că suntem logodiți. Încurcată, mă uit la Sam, dar el tastează ceva pe telefon. Și în nici un *caz* n-am de gând să depăn povestea despre cum mi-am pierdut neprețuitul inel moștenire de familie în fața unor persoane necunoscute și să le

aud exclamațiile compătimitoare.

— Mă simt bine, sincer, spun, zâmbind stânjenită. Nu e... adică, nu suntem...

— Aveți un ceas superb, domnule!

Ceva i-a distras atenția Marthei.

— E Cartier de colecție? N-am mai văzut unul asemănător.

— Mulțumesc, răspunde Sam, înclinând din cap. L-am cumpărat la o licitație în Paris.

Acum că mă uit la el, ceasul lui Sam chiar e ceva nemaivăzut. Are o curea veche de piele și cadranul aurit poartă patina vremii. Și l-a cumpărat de la Paris. Asta e foarte tare.

— Dumnezeule.

În timp ce ne îndreptăm spre birou, Martha mă ia de braț și se apleacă spre mine, șoptindu-mi ca între fete:

— Are gusturi *impecabile*. Norocoaso! Nu poți să spui același lucru despre toți bărbații care vin aici. Unii dintre ei aleg adevărate orori. Dar un bărbat care-și cumpără un Cartier de colecție sigur știe ce face!

Povestea asta e jenantă. Ce pot să-i răspund?

— Hm... așa e, mormăi, cu privirea-n pământ.

— Oh, îmi cer scuze, n-am vrut să te fac să te simți prost, spune Martha, pe un ton adorabil. Vă rog să-mi spuneți dacă vă răzgândiți în privința șampaniei. Să aveți o întâlnire plăcută cu Mark!

Ne poștește într-un birou mare cu podeaua de beton, în care sunt aliniate dulapuri cu

uși de metal. Un tip îmbrăcat în blugi, cu ochelari fără rame, se ridică de la un banc de lucru și îl întâmpină călduros pe Sam.

— Sam! Nu ne-am văzut de secole!

— Mark! Ce mai faci?

Sam îl bate amical pe spate, apoi se dă la o parte.

— Ea e Poppy.

— Încântat de cunoștință, Poppy.

Mark dă mâna cu mine.

— Așadar, înțeleg că ai nevoie de o imitație.

Am un acces subit de vinovăție combinată cu paranoia. Chiar trebuia s-o spună așa cu voce tare, să-l audă toată lumea?

— Doar temporar, spun, aproape șoptit. Doar până îl găsesc pe cel veritabil. Ceea ce-o să se întâmple foarte, foarte curând.

— Am înțeles, încuviințează. Oricum nu strică să ai o copie. Facem o mulțime de imitații pentru călătorii și așa mai departe. De obicei nu facem copii decât după bijuterii create de noi, dar putem să facem câte o excepție din când în când pentru prieteni, spune, făcându-i cu ochiul lui Sam. Deși încercăm să fim *oarecum* discreți în privința asta. N-am vrea să ne afecteze activitatea principală.

— Da! exclam imediat. Evident, și eu doresc discreție. Foarte mult.

— Ai vreo poză? O fotografie?

— Da.

Scot o poză pe care am printat-o azi-dimineață de pe computerul meu. Suntem eu cu Magnus la restaurantul unde m-a cerut în căsătorie. Am rugat cuplul de la masa alăturată să ne facă o poză și eu mi-am ridicat mândră mâna stângă să se vadă bine inelul. Arăt total amețită – cum mă și simțeam, de fapt.

Amândoi se uită tăcuți la poză.

— Așadar ăsta-i tipul cu care te măriți, zice în cele din urmă Sam. Amatorul de Scrabble.

— Da.

E ceva în tonul lui care mă face să mă simt în defensivă. Habar n-am de ce.

— Îl cheamă Magnus, adaug.

— Nu e proful acela universitar?

Sam se uită concentrat la poză.

— Care-avea o emisiune TV?

— Da, spun, simțind o undă de mândrie. El e.

— E un smarald de patru carate, bănuiesc? Întreabă Mark Spencer, după ce s-a chiorât cu atenție la poză.

— Probabil, spun, încurcată. Nu știu.

— Nu *știi* câte carate are inelul tău de logodnă?

Amândoi mă privesc ciudat.

— Ce e?

Simt că mă înroșesc.

— Îmi pare rău. Nu *știam* c-o să-l pierd.

— Asta-i ceva foarte drăguț, spune Mark, rânjind mânzește. Majoritatea fetelor învață numărul pe de rost, cu zecimale cu tot. Și apoi rotunjesc.

— Oh, mă rog, ridic din umeri, ca să-mi ascund stânjeneala. E un inel de familie. Nu prea am discutat despre el.

— Avem o mulțime de monturi în stoc. Stați să mă uit...

Mark împinge scaunul la o parte și începe să caute prin sertarele de metal.

— Așa deci, încă nu știe că l-ai pierdut? întreabă Sam, arătând înspre Magnus.

— Încă nu.

Îmi mușc buza.

— Sper c-o să apară și...

— Nu va trebui să afle vreodată că l-ai pierdut, încheie Sam propoziția în locul meu. O să-i ascunzi secretul până pe patul de moarte.

Îi evit privirea, simțindu-mă copleșită de vinovăție. Nu-mi place chestia asta. Nu-mi place să am secrete față de Magnus. Nu-mi place să fiu genul de persoană care are întâlniri în taină fără știrea logodnicului ei. Dar nu există nici o altă cale.

— Uite, primesc în continuare e-mailurile lui Violet pe ăsta, spun, arătând spre telefon, ca să-mi iau gândul de la altele. Credeam că echipa tehnică se ocupă de asta?

— Și eu. Dar au fost ocupați pentru că a clacat tot sistemul informatic.

— Ei bine, ai primit câteva mesaje noi. E deja a patra oară când ești întrebat în legătură cu crosul pentru scopuri caritabile.

— Hmm.

Dă din cap, absent.

— N-ai de gând să răspunzi? Și cum rămâne cu cazarea pentru conferința din Hampshire? Ai nevoie de cazare pentru o noapte sau două nopți?

— O să văd. Nu sunt sigur încă.

Sam pare atât de impasibil, încât simt o undă de exasperare.

— Tu nu obișnuiești să *răspunzi* la e-mailuri?

— În funcție de priorități.

Apasă calm pe ecran.

— Ooh, e ziua lui Lindsay Cooper!

Acum citesc o circulară.

— Lindsay de la marketing. Vrei să-i urezi „la mulți ani“?

— Nu, nu vreau.

Pare atât de hotărât, încât mă simt un pic jignită.

— Ce-i rău în a ura „la mulți ani“ unei colege?

— N-o cunosc.

— Ba da! Lucrezi cu ea.

— Lucrez în aceeași companie cu 243 de oameni.

— Dar nu e fata care a propus documentul cu strategia pentru website deunăzi?

spun, amintindu-mi brusc un e-mail mai vechi. N-ați fost cu toții foarte încântați atunci?

— Da, zice el, impasibil. Ce-are a face cu asta?

Doamne, căpos mai e. Lăsând-o moartă cu ziua lui Lindsay, trec la mesajul următor.

— Peter a finalizat afacerea cu Air France. Vrea să-ți prezinte raportul complet luni, imediat după ședința de personal. E OK?

— Bine.

Sam nici nu se ostenește să-și ridice privirea.

— Doar forwardează-mi mesajul. Mersi.

Dacă fac cum zice, o să-l lase toată ziua fără să-i răspundă.

— Ce-ar fi să-i răspund eu? Îi propun. Dacă tot ești aici și am e-mailul deschis? Durează un minut.

— Oh.

Pare surprins.

— Mersi. Spune-i doar „da“.

Da, tastez cu grijă.

— Altceva?

— Aducă „Sam“.

Mă uit îmbufnată la ecran.

Da. Sam.

Pare atât de sec. Atât de nepoliticos.

— Ce-ar fi să adaugi ceva de genul „Bravo“? sugerez. Sau „Ai reușit! Ura!“. Sau pur și simplu „Numai bine, mulțumesc pentru tot“?

Sam nu pare prea impresionat.

— „Da. Sam“ e mai mult decât suficient.

— Tipic, mormăi înfundat.

Atâta doar că poate că n-a fost *atât* de înfundat pe cât mi-aș fi dorit, pentru că Sam își ridică privirea.

— Poftim?

Știu c-ar trebui să-mi mușc limba. Dar sunt atât de exasperată, încât nu mă pot abține.

— Ai un stil atât de abrupt! Toate e-mailurile tale sunt atât de scurte! Sunt oribile!

Se lasă o tăcere prelungită. Sam pare la fel de uimit de parcă tocmai i-ar fi vorbit scaunul.

— Scuze, adaug într-un final, ridicând stânjenită din umeri. Dar e adevărat.

— OK, răspunde în cele din urmă Sam. Hai să lămurim lucrurile. În primul rând, faptul că ai împrumutat acest telefon *nu* îți dă dreptul să-mi citești și să-mi critici mesajele.

Șovăie.

— În al doilea rând, e bine să fie scurte.

Deja regret c-am deschis gura. Dar acum nu mai pot să dau înapoi.

— Nu chiar *atât* de scurte, îi dau replica. Și pe majoritatea oamenilor îi ignori complet! E nepoliticos!

Gata. I-am zis-o.

Sam mă privește furios.

— După cum ziceam, în funcție de priorități. Acum, dat fiind că problema cu inelul tău e rezolvată, poate c-o să binevoiești să-mi înapoiezi telefonul și n-o să mai fii agasată de e-mailurile mele.

Întinde mâna.

Oh, Doamne. Oare *de-asta* mă ajută? Ca să-i înapoiez telefonul?

— Nu! mă agăț de telefon. Vreau să spun... te rog, nu! Încă mai am nevoie de el. M-ar putea suna în orice clipă de la hotel. Dna Fairfax probabil că are numărul acesta...

Știu că e absurd, dar am sentimentul că, odată ce renunț la telefonul ăsta, nu mai am nici o șansă să găsesc inelul.

Întind coarda și-l ascund la spate, privindu-l cu un aer rugător pe Sam.

— Dumnezeuule.

Sam oftează din rărunchi.

— E *ridicol*. Mâine am un interviu pentru angajarea unei alte asistente. Telefonul ăsta aparține companiei. Nu poți să-l păstrezi pur și simplu!

— N-o să-l păstrez! Dar pot să-l mai țin doar câteva zile? N-o să-ți mai critic e-mailurile, adaug, cuminte. Promit.

— OK, dragilor, ne întrerupe Mark. Am vești bune. Am găsit o montură. Acum o să selectez câteva pietre să ți le arăt. Scuzați-mă o clipă...

Chiar când iese, primesc un mesaj nou.

— E de la Willow, spun, uitându-mă la telefon. Uite, spun, arătându-i mâinile. Îl transmit. Fără să fac nici un comentariu. Absolut nici unul².

— Hrrmm.

Sam răspunde cu același mârâit greu de interpretat pe care l-a scos și mai devreme când am pomenit de Willow.

Pentru o clipă se lasă o tăcere stânjenitoare. Oare ce s-ar *putea* întâmpla acum dacă i-aș pune o întrebare de curtoazie cum ar fi „Așadar, cum v-ați cunoscut?” sau „Când vă căsătoriți?” și începem o conversație despre liste de cadouri și prețurile companiilor de catering? Dar, dintr-un motiv obscur, pur și simplu nu mă simt în stare. Relația lor e atât de stranie, încât pur și simplu nu vreau să deschid o discuție despre asta.

Știu că poate să fie irascibil și tăios uneori, dar tot nu mi-l pot închipui cu o scorpie obsedată de propria persoană, care se lamentează tot timpul, ca Willow. Mai ales acum că l-am întâlnit în carne și oase. Probabil că e foarte, foarte, *foarte* atrăgătoare, conchid. Adică, vreun top-model. Frumusețea ei orbitoare îl împiedică să vadă adevărata ei persoană, asta e singura explicație.

— O mulțime de oameni răspund la e-mailul lui Lindsay Cooper, observ, ca să umplu cumva tăcerea. Evident, *ei* n-au nici o problemă cu asta.

— Circularele sunt o chestie diabolică, răspunde prompt Sam. Mai bine mă împușc decât să răspund la una.

Ei bine, *asta* da atitudine.

Această Lindsay e evident o persoană populară. La fiecare douăzeci de secunde mai apare un mesaj de răspuns trimis tuturor, cum ar fi „La mulți ani, Lindsay! Petrecere frumoasă, oricum petreci.” Telefonul vibrează întruna, primind mesaj după mesaj. E o adevărată petrecere aici. Și numai Sam refuză să ia parte la ea.

Oh, nu mai rezist. Cât de greu e să scrii „La mulți ani“? De ce n-ai face-o? Nu-s decât trei cuvinte.

— Pot să scriu „La mulți ani“ în locul tău? mă rog de el. Haide. Nu trebuie să faci nimic. Scriu eu mesajul.

— Mama *naibii!*

Sam își ridică privirea din telefon.

— OK. N-ai decât. Spune-i „la mulți ani“. Dar fără omuleți zâmbitori sau pupici, adaugă, ca un avertisment. Doar „La mulți ani! Sam“.

La mulți ani, Lindsay! scriu, sfidătoare. Sper că petreci de minune azi. Felicitări înc-o dată legat de strategia aceea pentru site, a fost genială. Toate cele bune, Sam.

Îl trimite repede, înainte să apuce să se întrebe de ce tastez atât de mult.

— Cum rămâne cu dentistul? întind coarda.

— Ce e *cu* dentistul? repetă el și simt un val de exasperare.

Se preface că nu știe despre ce vorbesc sau chiar a uitat?

— Iată-ne!

Ușa se deschide și Mark își face apariția aducând cu el o tavă învelită în catifea bleumarin.

— Acestea sunt imitațiile noastre de smarald.

— Oooh, exclam, uitând pe moment de telefon.

Dinaintea mea sunt aliniate smaralde strălucitoare, pe zece rânduri. Vreau să zic, știu că sunt false dar, sincer, eu nu le-aș putea deosebi de cele veritabile³.

— E vreo piatră aici care ți se pare că seamănă cu cea pe care-ai pierdut-o?

— Acea, arăt spre o piatră ovală din mijloc. E aproape identică. E incredibil!

— Minunat.

O ia cu o pensă și o așază pe un vas mic de plastic.

— Diamantele sunt evident mai mici și ies mai puțin în evidență, așa că sunt sigur că se vor potrivi. Vrei să îi dau și un pic de patină? adaugă. Să-i mai iau din luciul?

— Puteți face asta? întreb uimită.

— Putem face orice, declară el, încrezător. Odată am făcut copii după Bijuteriile Coroanei pentru un film de la Hollywood. Păreau absolut veritabile, deși nu le-au mai folosit până la urmă.

— Ooh. Ei bine... da, mulțumesc!

— Nici o problemă. Ar trebui să terminăm asta în... se uită la ceas. Trei ore?

— Minunat!

Mă ridic uluită. Nu-mi vine să cred c-a fost atât de ușor. De fapt, sunt atât de ușurată, încât aproape că plutesc. Asta o să mă ajute s-o scot la capăt câteva zile, apoi o să recuperez inelul adevărat și totul o să fie în regulă.

Când ne întoarcem în magazin, simt un freamăt de interes. Martha își ițește capul din registrul în care scria și câteva fete îmbrăcate în costume gri-albăstrui șușotesc și arată înspre mine din dreptul ușii. Mark ne conduce înapoi la Martha, care îmi zâmbeste și mai larg ca înainte.

— Ocupă-te tu de distinșii noștri oaspeți, Martha, te rog, spune el, întinzându-i o foaie împăturită. Ai aici detaliile. La revedere, din nou.

El și Sam dau mâna cu căldură și Mark o ia apoi spre biroul din spate.

— Pari fericită! îmi spune Martha, cu o sclipire în ochi.

— Sunt foarte fericită! exclam, neputând să-mi rețin entuziasmul. Mark e minunat. Pur și simplu nu-mi vine să *cred* ceea ce poate face!

— Da, este o persoană specială. Oh, mă bucur *așa* mult pentru tine.

Îmi strânge brațul.

— Ce zi *minunată* pentru voi!

Oh... la naiba. Deodată realizez la ce se referă. Mă uit țintă la Sam, dar a ieșit să citească ceva pe telefon și nu observă nimic.

— Ei bine, murim de curiozitate.

Marthei îi sclipesc ochii.

— Ce ați ales?

— Ăă...

Conversația asta clar a luat-o într-o direcție greșită. Dar nu-mi vine în minte nici o metodă s-o readuc de unde-am pornit.

— Martha ne-a spus despre ceasul Cartier de colecție! ni se alătură o altă fată în gri-albăstrui și văd încă două fete trăgându-se mai aproape să asculte.

— Ne-am dat toate cu presupusul aici, încuviințează Martha. Probabil că Mark îți va fi pregătit ceva foarte special, pe comandă. Ceva cu o notă minunată, romantică.

Își împreunează mâinile.

— Un diamant fără cusur poate...

— Acelea tăiate *princess* sunt superbe, oftează una din fetele în gri-albăstrui.

— Sau unul vechi de colecție, intervine volubil alta. Mark are câteva diamante vechi *uimitoare*, fiecare cu povestea lui. Are unul trandafiriu-deschis incredibil, ți l-a arătat?

— Nu! spun repede. Hm... nu înțelegeți. Nu sunt... adică...

Oh, Doamne. Ce pot să le spun? *Nu am* de gând să depăn toată povestea.

— Ne place la nebunie un inel minunat, suspină fericită Martha. Nu contează ce e, de fapt, atâta timp cât e ceva magic pentru *tine*. Oh, haide.

Zâmbește ștregărește.

— Trebuie să știu.

Desface foaia cu un gest teatral.

— Și răspunsul este...

În timp ce citește cuvintele scrise pe foaie, vocea i se îneacă brusc, ca și cum i s-ar fi tăiat respirația. Pentru o clipă pare c-a amuțit.

— Oh! O imitație de smarald, reușește să spună într-un final, cu un firicel de voce. Minunat. Și imitații de diamante. Foarte drăguț.

Nu pot spune nimic. Sunt conștientă că mă fixează patru chipuri dezamăgite. Martha pare cel mai grav afectată.

— Nouă ni s-a părut un inel minunat, încerc, patetic.

— Este! Este!

În mod vădit, Martha se silește să încuviințeze cât mai animat.

— Ei bine... felicitări! O decizie *atât* de înțeleaptă să alegeți imitații.

Se uită la celelalte fete în gri-albăstrui, care se grăbesc să-i țină isonul.

— Absolut!

— Foarte atent!

— O alegere minunată!

Vocile lor entuziaste nu se potrivesc *deloc* cu expresiile lor. Una din fete pare gata să izbucnească în plâns.

Martha pare ușor obsedată de ceasul Cartier din aur vechi al lui Sam. Aproape că-i citește gândul: *Își permite să-și ia un Cartier de colecție pentru el și i-a cumpărat iubitei lui o IMITAȚIE?*

— Pot să văd prețul?

Sam tocmai a terminat de tastat pe telefon și ia foaia din mâna Marthei. În timp ce citește, se încruntă.

— 450 de lire. Mult. Credeam că Mark ne-a promis o reducere.

Se întoarce spre mine.

— Nu ți se pare prea mult?

— Poate⁴, încuviințez, ușor stânjenită.

— De ce e așa de scump?

Se întoarce spre Martha și privirea ei alunecă din nou spre ceasul lui Cartier înainte de a-i răspunde, cu un zâmbet profesionist.

— E din cauza platinei, domnule. E un metal prețios, care dăinuie. Cei mai mulți
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

dintre clienții noștri apreciază un material care ține toată viața.

— Ei bine, putem opta pentru ceva mai ieftin? Foiță de argint?

Sam se întoarce spre mine.

— Ești de acord, Poppy, nu? Cât mai ieftin cu putință?

Aud câteva suspine înfundate din celălalt capăt al încăperii. Văd cu coada ochiului expresia îngrozită a Marthei și involuntar mă înroșesc.

— Da! Desigur, mormăi. Cel mai ieftin.

— Să-l întreb pe Mark, spune Martha, după o pauză prelungită.

Se retrage și dă un telefon scurt. Când se întoarce la casă clipește rapid și îmi evită privirea.

— Am vorbit cu Mark și inelul poate fi făcut din nichel îmbrăcat în foiță de argint, ceea ce ar reduce prețul la...

Tastează din nou.

— 112,50 de lire. Ați prefera varianta aceasta?

— Ei bine, evident că da.

Sam se uită la mine.

— O alegere evidentă, nu?

— Înțeleg. Desigur.

Zâmbetul de pe chipul Marthei e deja împietrit.

— E... în regulă. Nichel învelit în foiță de argint rămâne.

Pare să-și vină în fire.

— Ca prezentare, domnule, oferim o cutie de bijuterii de lux, din piele, la 30 de lire, sau o cutie mai simplă din lemn, la 10 lire. Ambele sunt presărate cu petale de trandafiri și puteți alege și s-o personalizați. Inițialele, poate, sau un scurt mesaj?

— Un *mesaj*?

Sam râde, ca și cum nu i-ar veni a crede.

— Nu, mulțumesc. Și fără ambalaj. O să-l luăm așa. Vrei o pungă de cumpărături sau ceva de genul, Poppy? se uită la mine.

Martha respiră din ce în ce mai accelerat. Pentru o clipă am impresia că s-ar putea să-și iasă din fire.

— În regulă! spune într-un final. Totul e în regulă. Nu vreți cutie, nu vreți petale de trandafiri, nu vreți mesaj...

Tastează la computer.

— Și cum preferați să plătiți pentru inel, domnule?

În mod vădit se străduiește din răspuțeri să rămână politicoasă.

— Poppy?

Sam înclină din cap spre mine, îmboldindu-mă.

Când îmi scot portofelul, Martha are o expresie atât de șocată, încât mai c-aș vrea să intru în pământ de rușine.

— Așadar... *dumneavoastră* veți plăti pentru inel, doamnă.

Se vede că abia reușește să pronunțe fiecare cuvânt.

— Minunat! E... minunat. Absolut nici o problemă.

Tastez codul PIN și iau chitanța. Mai multe fete în gri-albăstrui s-au adunat în magazin și stau pâlcuiri-pâlcuiri, șușotind și uitându-se lung la mine. Mă simt atât de rușinată, că m-au trecut toate apele.

Sam, desigur, n-a observat nimic.

— Reveniți amândoi mai târziu?

În mod vădit, Martha face efortul suprem să-și veni în fire în timp ce ne conduce spre ieșire.

— Vă așteptăm cu șampanie și, desigur, vom face o poză pentru albumul vostru.

Pentru o clipă îi revine sclipirea în ochi.

— E un moment atât de special când iei pentru prima dată inelul și ți-l pui pe deget...

— Nu, am pierdut deja prea mult timp aici, spune Sam, uitându-se absent la ceas. O să vină Poppy după el.

Asta pare să fie picătura care-a umplut paharul pentru Martha. Când dăm să ieșim, exclamă brusc:

— Aș putea să discut un pic cu dumneavoastră despre îngrijirea inelului, doamnă? Foarte rapid?

Îmi înșfacă brațul și mă trage înapoi în magazin, strângându-mă neașteptat de tare.

— În cei șapte ani de când vând inele de logodnă, n-am mai făcut niciodată așa ceva, îmi șoptește hotărâtă la ureche. Știu că e un prieten de-al lui Mark. Și știu că e foarte chipeș. Dar... ești sigură?

Când ies în cele din urmă în stradă, Sam mă așteaptă, cu un aer nerăbdător.

— Care-a fost treaba? E totul în regulă?

— Da! Totul e-n regulă!

M-am înroșit ca macul și tot ce vreau e să ies de-acolo. Uitându-mă în urmă la magazin, o văd pe Martha discutând animat cu celelalte fete în gri-albăstrui și arătând prin geam spre Sam, cu o expresie revoltată.

— Ce se întâmplă? întrebă încruntat Sam. N-a încercat să-ți vândă inelul mai scump, nu? Pentru c-o să am o discuție cu Mark...

— Nu! Nimic de genul acesta.

Ezit, aproape prea stânjenită să-i spun.

— Atunci ce e?

Sam mă scrutează.

— A crezut că ești logodnicul meu și că m-ai lăsat să plătesc eu pentru inelul de logodnă, recunosc într-un final. Mi-a zis să nu mă mărit cu tine. Își făcea griji pentru mine.

N-am de gând să pomenesc de teoria Marthei despre generozitatea bărbaților într-un magazin de bijuterii, despre generozitatea în pat și corespondența dintre ele⁵.

Văd cum Sam începe să deslușească lucrurile.

— Oh, nostimă treabă.

Izbucnește în râs.

— Foarte nostimă. Hei.

Ezită.

— Nu *voiai* să plătesc eu pentru el, nu?

— Nu, normal că nu! exclam, șocată. Nu fi absurd! Doar că mă simt foarte prost că toată lumea din magazin crede că ești un zgârciob când tu îmi făceai de fapt un mare serviciu. Îmi pare foarte rău, spun, stânjenită la culme.

Sam pare uimit.

— Ce contează? Nu-mi pasă ce părere au despre mine.

— Trebuie să-ți un pese *un pic*.

— Nici măcar un pic.

Mă uit atentă la el. Are o expresie calmă. Cred că e sincer. Nu-i pasă. Cum se poate să nu-ți pese?

Lui Magnus i-ar păsa. El flirtează tot timpul cu vânzătoarele și încearcă să ghicească dacă-l știu de la TV. Odată, când i-a fost refuzat cardul la supermarketul nostru de cartier, a ținut morțiș să se întoarcă acolo a doua zi și să le spună cum banca lui a dat-o în bară *complet* în ziua anterioară.

Mă rog. Acum nu mă mai simt așa de prost.

— Mă duc să-mi iau o cafea de la Starbucks.

Sam o ia înainte pe stradă.

— Vrei și tu una?

— Fac cinste, spun, grăbindu-mă să-l prind. Îți sunt datoare. Datoare vândută.

Nu trebuie să mă întorc la clinică decât după prânz, am făcut schimb de tură cu Annalise. Pe un plocon usturător.

— Îți amintești că ți-am pomenit de un anume Sir Nicholas Murray, adaugă, în timp ce împinge ușa cafenelei. Va trimite un document. I-am spus să-l trimită pe adresa mea de e-mail, dar dacă se întâmplă cumva să ți-l trimită din greșeală ție, te rog anunță-mă *imediat*.

— OK. E destul de renumit, nu? adaug, fără să mă pot abține. N-a fost pe locul 18 în topul mondial al personalităților importante în 1985?

Am făcut ceva cercetări pe Google azi-noapte și sunt foarte informată în ceea ce privește compania lui Sam. Știu tot ce se poate ști. Aș putea să particip la *Mastermind*. Aș putea să fac o prezentare în PowerPoint. De fapt, chiar mi-aș dori să-mi ceară cineva să fac o prezentare! Lucruri pe care le știu despre White Globe Consulting, într-o ordine aleatorie:

1. A fost inițiată în 1982 de Nicholas Murray și recent a fost cumpărată de nu știu ce mare concern multinațional.

2. Sir Nicholas este încă directorul executiv. Se pare că e de ajuns să-și facă apariția la o întâlnire pentru a detensiona atmosfera și un singur gest de-al lui e de ajuns pentru a opri o afacere. Poartă întotdeauna cămăși înflorate. Țsta e semnul lui distinctiv.

3. Directorul financiar era un protejat de-al lui Sir Nicholas, dar a părăsit recent compania. Se numește Ed Exton⁶.

4. Prietenia dintre Ed și Sir Nicholas s-a răcit odată cu trecerea timpului și Ed nici măcar n-a luat parte la petrecerea organizată când Nicholas a primit titlul de „Sir“⁷.

5. Au fost implicați recent într-un scandal când un tip pe nume John Gregson a făcut o glumă care încălca principiile „corectitudinii politice“ la un dejun și a fost obligat să-

și dea demisia⁸. Unii oameni au considerat decizia nedreaptă, dar, aparent, noul președinte al consiliului de administrație dovedește „toleranță zero față de comportamentele nepotrivite“⁹.

6. În prezent, Sir Nicholas este consultant al primului-ministru, membru al unui nou comitet special pentru „Fericire și Sănătate“, la adresa căruia toată presa a făcut comentarii răutăcioase. Un ziar a mers până la a-l descrie pe Sir Nicholas ca fiind cam trecut și a inclus o caricatură care-l înfățișa ca pe o floare cu petalele ofilite. (N-o să-i pomenesc de asta lui Sam).

7. Anul trecut au câștigat un premiu pentru programul lor de reciclare a hârtiei.

— Felicitări pentru programul de reciclare, apropo, adaug, dornică să-mi afișez cunoștințele. Am văzut declarația voastră cum că „responsabilitatea în ceea ce privește protecția mediului este esențială pentru orice companie care tinde spre excelență“. *Perfect* adevărat. Și noi reciclăm.

— Poftim?

Sam pare șocat, suspicios chiar.

— Unde ai văzut asta?

— Am căutat pe Google. Nu e ilegal! adaug, văzându-i expresia. Eram doar *interesată*. Dacă tot dau mai departe e-mailuri întruna, m-am gândit să aflu câte ceva despre compania voastră.

— Oh, așa deci?

Sam îmi aruncă o privire circumspectă.

— Un cappuccino dublu, vă rog.

— Așadar, Sir Nicholas este consultant al primului-ministru! Asta e foarte tare!

De data asta, Sam nici măcar nu-mi răspunde. Zău așa. Nu e cel mai bun ambasador.

— Ai fost la Nr. 10? insist. Cum e?

— Așteaptă să-ți ia comanda, spune, arătând spre cel care prepară cafeaua.

E clar că n-are de gând să dezvăluie absolut nimic. Tipic. Te-ai aștepta să fie *încântat* că mă interesează munca lui.

— O cafea cu lapte degresat.

Îmi scot portofelul.

— Și o brișă cu bucăți de ciocolată. Tu vrei o brișă?

— Nu, mersi, spune, clătinând din cap.

— Mai bine, încuviințez cu un aer sfătos. Dat fiind că refuzi să mergi la dentist.

Sam mă privește impasibil, cu o expresie care ar putea să însemne „Las-o moartă“ sau „Nu te ascult“ sau, la fel de bine, „Cum adică, la dentist?“.

Încep să înțeleg cum funcționează. E ca și cum ar avea un buton de pornire și unul de oprire. Și nu apasă pe cel de pornire decât când are chef.

Intru pe programul meu de navigare, caut încă o poză oribilă cu dinți cariați și i-o trimit pe furiș.

— Apropo, mai e și recepția asta de la Savoy, spun când mergem să ne luăm cafelele. Trebuie să confirmi dacă participi.

— Oh, nu mă duc la chestia aia, spune, ca și cum s-ar înțelege de la sine.

— De ce nu? întreb, uitându-mă lung la el.

— N-am nici un motiv să mă duc.

Ridică din umeri.

— Și nu-i o săptămână bună pentru evenimente mondene.

Nu-mi vine să cred. Cum să nu vrea să meargă la Savoy? Dumnezeu, oamenii de afaceri de top n-o duc prea rău, nu? Șampanie gratis, ah, ce plictiseală. Punguțe de cadouri, încă o petrecere, ah, cât de plicticos.

— Ei bine, ar trebui să-i anunți atunci.

Cu greu îmi pot ascunde dezaprobarea.

— De fapt, o s-o fac eu chiar acum. „Dragă Blue, Mulțumesc mult pentru invitație,“ scriu, citind cu voce tare. „Din păcate, Sam nu va putea lua parte la acest eveniment. Toate cele bune, Poppy Wyatt“.

— Nu ești obligată să faci asta.

Sam mă privește uimit.

— Una din secretarele companiei mă ajută acum. O tipă pe nume Jane Ellis. Poate să facă ea chestia asta.

Da, dar oare *vrea* s-o facă? sunt tentată să-i răspund. Sunt informată în legătură cu această Jane Ellis, al cărei nume a început să apară din când în când în inboxul lui Sam. Dar ea lucrează de fapt pentru colegul lui Sam, Malcolm. Sunt sigură că ultimul lucru pe care și-l dorește este să se ocupe de agenda lui Sam pe lângă munca ei obișnuită.

— Nici o problemă, ridic din umeri. Chiar îmi stătea pe creier.

Cafelele noastre ne așteaptă pe tejghea și i-o întind pe-a lui.

— Așadar... mulțumesc înc-o dată.

— N-ai pentru ce.

Îmi ține ușa.

— Sper să găsești inelul. Și de îndată ce nu mai ai nevoie de telefon...

— Știu, îl întrerup. Ți-l trimit prin curier. Chiar în nano-secunda când am rezolvat cu el.

— Bine.

Se îndură să schițeze un zâmbet.

— Ei bine, îți doresc toate cele bune.

Îmi întinde mâna și i-o strâng politicos.

— Și eu îți doresc toate cele bune.

Nu l-am întrebat când e programată nunta lui. Poate că e de sâmbătă într-o săptămână, ca a noastră. Ba chiar la aceeași biserică. O să ajung și-o să-l văd pe trepte cu Willow Vrăjitoarea, care-i spune cum îi otrăvește el viața.

Se îndepărtează cu pași mari și eu pornesc grăbită spre stația de autobuz. În stație e un 45 din care se revarsă călători și mă urc în el. O să mă ducă până la Streatham Hill și de-acolo pot să merg pe jos.

Când mă așez, mă uit pe geam și-l văd pe Sam mergând repede pe trotuar, cu o expresie impasibilă, aproape împietrită. Nu știu dacă e din cauza vântului sau s-a ciocnit cu un trecător, dar cumva i s-a strâmbat cravata și el nici măcar nu pare să fi observat. Acum îmi stă pe creier *asta*. Nu rezist tentației și-i trimit un mesaj.

Îți stă strâmb cravata.

Aștept vreo 30 de secunde și îl văd tresărind uimit. În timp ce se uită în jur, la pietonii de pe trotuar, îi trimit un nou mesaj:

În autobuz.

Autobuzul s-a pus în mișcare între timp, dar traficul e aglomerat și merg cam în același ritm cu Sam. Își ridică privirea, își îndreaptă cravata și-mi zâmbește.

Trebuie să recunosc, are un zâmbet grozav. Genul de zâmbet care poate să-ți oprească inima-n loc, mai ales dacă te ia pe neașteptate.

Vreau să zic... știți voi. Dacă inima ta vrea să se lase oprită-n loc.

Mă rog. Tocmai am primit un e-mail de la Lindsay Cooper și îl deschid pe loc.

Dragă Sam,

Mulțumesc din suflet! Cuvintele tale înseamnă foarte mult pentru mine – e atât de plăcut să te simți apreciată!! Le-am transmis întregii echipe care m-a ajutat cu planul de strategie și le-a crescut moralul tuturor!

Cele bune,
Lindsay

L-a trimis și pe cealaltă adresă a lui, așa că probabil că l-a primit deja pe telefon. După o clipă, primesc mesaj de la Sam.

Ce i-ai scris lui Lindsay??

Nu-mi pot stăpâni un chicotit în timp ce-i scriu:

La mulți ani. Exact cum ai zis.

Și mai ce?

Nu văd de ce-ar trebui să-i răspund. Pot și eu să fac pe surda când îmi convine.
Atac și eu la rândul meu:

Ai luat legătura cu dentistul?

Aștept o vreme, dar am revenit la politica tăcerii. Tocmai a venit un nou e-mail pe telefon, de data asta de la unul din colegii lui Lindsay și, citindu-l, nu pot să nu mă simt răzbutată.

Dragă Sam,

Lindsay ne-a transmis cuvintele tale generoase în legătură cu strategia pentru website. Suntem foarte încântați și onorați că ți-ai răpit din timpul tău să ne transmiți asta. Mulțumesc și aștept cu nerăbdare următoare ocazie să discutăm despre mai multe inițiative, poate la următoarea ședință lunară.

Adrian (Foster)

Ha. Vedeți? *Vedeți?*

Nimic de zis, e ok să trimiți mesaje monosilabice. O fi eficient. Îți atingi scopul. Dar *nimeni nu te simpatizează*. Acum toți membrii echipei de la website se vor simți fericiți, apreciați și vor lucra la randament maxim. Și toate astea datorită mie! Sam ar trebui să mă lase să scriu e-mailuri pentru el tot timpul.

Mânată de un impuls subit, cobor până la al enșpelea e-mail al lui Rachel legat de crosul caritabil și apăs pe „Răspunde“.

Bună, Rachel!

Confirm participarea la crosul pentru cauze caritabile. E o inițiativă admirabilă și abia aștept să iau parte la ea. Felicitări!

Sam

Pare în formă. Poate să ia parte la un cros caritabil, zău așa.

Cuprinsă de elan, trec la mesajul tipului de la IT care îl întreabă politicos pe Sam dacă poate să-i trimită CV-ul lui și câteva idei legate de companie. Vreau să zic, nu ar trebui Sam să-i *încurajeze* pe oamenii care vor să avanseze?

Dragă James,

Aș fi foarte încântat să-ți văd CV-ul și să-ți aud ideile. Te rog programează-ți o întâlnire prin intermediul lui Jane Ellis și felicitări pentru inițiativa de care dai dovadă!

Sam

Și acum că am început, nu mă mai pot opri. În timp ce autobuzul înaintează în pas de
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

melc, îi trimit un e-mail tipului care vrea să facă o evaluare privind respectarea normelor de igienă și de protecție a muncii la unitatea lui Sam, stabilesc o zi, apoi îi scriu lui Jane s-o treacă în agendă¹⁰. Îi trimit un e-mail lui Sarah care a avut Zona Zoster și o întreb dacă se simte mai bine.

Toate acele mesaje lăsate fără răspuns care m-au tot ros. Toți acești bieți oameni ignorați care încearcă să ia legătură cu Sam. De ce n-ar *trebui* să le răspund eu? Îi fac un mare serviciu! Am sentimentul că-mi răscumpăr datoria pentru ajutorul lui cu inelul. Cel puțin, când o să-i restitui telefonul, mesajele din căsuța lui vor fi fost rezolvate.

De fapt, ce-ar fi să trimit o circulară în care să le spun tuturor că sunt minunați? De ce nu? Cui i-ar dăuna?

Întregii echipe,

Voiam doar să vă spun că ați făcut o treabă grozavă până acum pe anul acesta.

În timp ce scriu, îmi vine o idee și mai bună.

După cum știți, apreciez părerile și ideile tuturor. Suntem norocoși să avem atâția oameni talentați la White Globe Consulting și vrem să profităm la maxim de asta. Dacă aveți idei legate de companie pe care ați vrea să mi le împărtășiți, vă rog s-o faceți. Fiți sinceri!

Toate cele bune și un an minunat și în continuare.

Sam

Apăs cu satisfacție pe butonul „Trimite“. Așa. Uite aici motivație. Uite aici spirit de echipă! Când mă relaxez în sfârșit, mă dor degetele de atâta tastat. Iau o gură de cafea, mă întind după brioușă și îmi îndes ditamai dumaticatul în gură chiar când începe să sune telefonul.

La naiba. Tocmai *acum*.

Apăs pe „Răspunde“, duc telefonul la ureche și încerc să spun „Doar un moment“, dar iese ceva de genul „pleoscnt“. Am gura plină de bucăți lipicioase de brioșă. Oare ce *pun* în cheștiile astea?

— Tu ești? aud o voce de bărbat. Scottie la telefon.

Scottie? *Scottie?*

Deodată mi se aprinde un beculeț. Scottie. Nu așa se numea prietenul lui Violet care a sunat mai demult? Cel care-i zicea de liposucție?

— Totul e rezolvat. Exact cum am zis. A fost un succes chirurgical. Nici o urmă. Fără falsă modestie, o capodoperă. Adio, Moș Crăciun.

Îmi mestec brioșa cât de repede pot, dar tot nu reușesc să scot o vorbă.

— Ești acolo? E numărul... Oh *la naiba...*

Vocea se stinge chiar când reușesc să înghit ultimul duminic.

— Alo? Vreți să lăsați un mesaj?

A închis. Verific numărul, dar e ascuns.

Te-ai aștepta ca toți prietenii lui Violet să fi aflat până acum numărul ei nou. Țâțâind, scot din geantă programul de la *Regele Leu*, care a rămas acolo.

A sunat Scottie, mângălesc lângă primul mesaj. Totul e rezolvat. Succes chirurgical. Nici o urmă. O capodoperă. Adio, Moș Crăciun.

Dacă o întâlnesc vreodată pe această Violet, sper să-mi fie recunoscătoare pentru toate eforturile mele. De fapt, sper că o s-o întâlnesc. N-am notat degeaba mesajele astea.

Sunt pe punctul să pun telefonul în geantă când o serie de mesaje noi vin cârduri-cârduri. Să fie deja răspunsuri la circulara mea? Le parcurg și, spre dezamăgirea mea, majoritatea sunt reclame sau mesaje standard legate de companie. Dar antepenultimul mă face să mă opresc. E de la tatăl lui Sam.

Chiar mă întrebam cum a rămas cu el.

Șovăi – apoi deschid mesajul.

Dragă Sam,

Mă întrebam doar dacă ai primit ultimul meu e-mail. Știi că nu le am cu tehnica, probabil că l-am trimis în altă parte. Dar mai încerc o dată.

Sper că îți merge bine și o duci la fel de înfloritor în Londra ca de obicei. Știi cât de mândri suntem de succesul tău. Te văd pomenit la pagina de afaceri. Uimitor. Am fost dintotdeauna convins că ești merit să realizezi lucruri mari, știi asta.

După cum ziceam, aș vrea mult să discut ceva cu tine. Ai drum prin Hampshire cumva? A trecut mult timp și mi-e dor de zilele de odinioară.

Cu drag,
bătrânul tău Tată

Când ajung la sfârșit, simt lacrimi în ochi. Nu-mi vine să cred. Sam n-a răspuns nici măcar la ultimul e-mail? Nu-i *pasă* de tatăl lui? Oare au avut vreo ceartă majoră sau ceva de genul?

Habar n-am care e treaba. Habar n-am ce s-o fi întâmplat între ei. Tot ce știu e că un tată stă la computer, întinzându-și antenele spre fiul lui și e ignorat și nu pot suporta asta. Pur și simplu nu pot. Orice s-ar fi întâmplat în trecut, viața e prea scurtă pentru a refuza să ierți. Viața e prea scurtă pentru a ține dușmănie.

Pradă unui impuls, apăs pe „Răspunde“. Nu îndrăznesc să-i răspund ca din partea lui Sam propriului lui tată, asta ar fi prea din cale-afară. Dar pot să inițiez un contact. Pot să-i spun unui bătrân însingurat că vocea lui este auzită.

Bună ziua!

Sunt secretara lui Sam. Voiam doar să vă spun că Sam va fi săptămâna viitoare, pe 24 aprilie, la conferința companiei lui desfășurată la Hotelul Chiddingfold din Hampshire. Sunt sigură că s-ar bucura să vă vadă.

Cele bune,
Poppy Wyatt

Îl trimit înainte să-mi piară curajul, apoi rămân nemișcată câteva clipe, puțin șocată de ceea ce tocmai am făcut. M-am dat drept secretara lui Sam. Am luat legătura cu tatăl lui. Am intrat nepoftită în viața lui personală. Ar fi furios la culme dacă ar ști – de fapt, mă ia cu frig numai când mă gândesc la asta.

Dar uneori trebuie să fii curajos. Uneori trebuie să le arăți oamenilor ce e important în viață. Și simt instinctiv, acut, că am ales calea corectă. Poate nu cea mai ușoară, dar cea corectă.

Mi-l închipui pe tatăl lui Sam stând la birou, cărunt, cu capul plecat. Computerul care-l anunță că a primit un mesaj, speranța care-i luminează chipul când îl deschide... brusc, un zâmbet de încântare... se întoarce spre câinele lui și îl mângâie pe cap, zicând „Mergem să-l vedem pe Sam, băiete!“¹¹.

Da. Am ales calea corectă.

Expirând încet, deschid ultimul e-mail, care e de la Blue.

Bună ziua!

Ne-a părut foarte rău când am aflat că Sam nu poate ajunge la recepția de la Savoy. Ar dori să trimită pe altcineva în locul lui? Vă rugăm să ne trimiteți numele și îl vom adăuga negreșit pe lista de oaspeți.

Toate cele bune,
Blue

Autobuzul s-a oprit greoi la semafor. Mușc din brioașă și mă uit fix la ecran.

Altcineva. Ar putea fi oricine.

Sunt liberă luni seară. Magnus are un seminar prelungit la Warwick.

OK. Uite care-i treaba. Eu una n-aș fi invitată *în veci* la un eveniment atât de select, realist vorbind. Fizioterapeuții pur și simplu nu sunt invitați. Iar evenimentele la care e invitat Magnus sunt toate lansări de volume academice sau dineuri universitare anoste. Nu sunt niciodată organizate la Savoy. Acolo nu au niciodată punguțe cu cadouri sau cocktailuri sau formații de jazz. Aceasta e unica mea șansă.

Poate că e karma. Am intrat în viața lui Sam, am schimbat-o în bine – și așa sunt răsplătită.

Degetele mi s-au pus în mișcare aproape înainte să iau o decizie.

Mulțumesc foarte mult pentru mesaj, mă trezesc că scriu. Sam ar vrea s-o recomande pe Poppy Wyatt.

1. Oare imoral e totuna cu necinstit? Țsta e un exemplu de dilemă morală pe care puteam să-l dezbat cu Antony. În alte împrejurări.
2. Ceea ce e mare păcat, pentru că tare aș vrea să întreb: de ce îi tot trimite Willow mesaje prin intermediul meu când trebuie să fi aflat până acum că nu sunt Violet? Și care-i treaba cu comunicarea prin intermediul secretarei lui, de fapt?
3. Ceea ce mă face să mă întreb: dacă se pot *fabrica* smaralde cu atâta ușurință în ziua de azi, de ce continuăm să dăm o mulțime de bani pe cele veritabile? De asemenea: oare ar trebui să-mi fac și niște cercei?

4. *Chiar* mi s-a părut mult. Dar mi-am zis că trebuie să mă resemnez cu soarta. Eu una
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

cu siguranță n-aș întreba despre prețul unui inel într-un magazin de fițe, în vecii vecilor.

5. „Aș putea să-ți fac și o schemă, Poppy. O *schemă*.”
6. Aha! Evident, același Ed care era în Clubul Groucho și luase ceva la bord. Puteți să-mi ziceți Poirot.
7. Articol monden din *Daily Mail*.
8. De fapt, parcă-mi amintesc vag că am văzut povestea într-un ziar.
9. Ce să zic, Slavă Domnului că nu e șeful meu.
10. Știu că e liber miercuri la prânz pentru că tocmai a anulat cineva o întâlnire.
11. Știu că s-ar putea să nu aibă câine. Doar că sunt destul de sigură că are.

Șapte

Inelul fals e perfect!

OK, nu chiar *perfect*. E puțințel mai mic decât originalul. Și nu la fel de rafinat. Dar cine-o să-și dea seama fără a-l avea pe celălalt ca termen de comparație? L-am purtat toată după-amiaza și e foarte comod. De fapt, e mai ușor decât originalul, ceea ce constituie un avantaj.

Acum am terminat ultima ședință pe ziua de azi și stau cu degetele răsfirate pe biroul de la recepție. Toți pacienții au plecat, chiar și doamna Randall, draga de ea, cu care a trebuit să fiu foarte fermă. I-am zis să nu mai vină la cabinet în următoarele două săptămâni. I-am zis că e *perfect* capabilă să facă exercițiile singură acasă și că nu există nici un motiv să nu-și reia jocul de tenis.

Apoi, desigur, a ieșit totul la iveală. S-a dovedit că se temea să nu-și dezamăgească partenera de la jocul pe perechi și de asta venea atât de des: să-și dea încredere în sine. I-am zis că e perfect pregătită și am rugat-o să-mi trimită scorul următorului joc înainte să revină la cabinet. I-am zis că dacă se ajunge la asta *pot* să joc chiar eu tenis cu ea, moment în care a izbucnit în râs și a recunoscut că am dreptate și că se purta ridicol.

Apoi, după ce-a plecat, Angela mi-a zis că doamna Randall e o jucătoare foarte tare, care a jucat la un moment dat la Wimbledon la juniori. Oau. Probabil e mai bine că *n-am* jucat cu ea, dat fiind că eu una nu stăpânesc nici lovitura de rever.

Angela a plecat și ea acasă acum. Am rămas doar eu, Annalise și Ruby și studiem inelul în tăcere, tulburate doar de furtuna de vară de afară. Adineauri era o zi însorită, cu doar o adiere de vânt, și o clipă mai târziu ploua torențial.

— Excelent.

Ruby încuviințează energic. Are părul prins în coadă azi și îl scutură când dă din

cap.

— Foarte bine făcut. N-ai ghici în veci.

— *Eu* aş ghici, răspunde pe dată Annalise. Nu e aceeaşi nuanţă de verde.

— Serios?

Mă uit amărâtă la inel.

— Întrebarea e, cum stă Magnus cu spiritul observaţiei?

Ruby ridică din sprânceană.

— Se uită vreodată la el?

— Nu *cred*...

— Ei bine, poate-ar fi mai bine să nu pui mâna pe el o vreme, pentru orice eventualitate.

— Să nu pun mâna pe el? Cum reuşesc să fac asta?

— Va trebui să te abţii! spune Annalise acru. Nu se poate să fie *atât* de greu.

— Dar părinţii lui? întreabă Ruby.

— Ei sigur o să vrea să-l vadă. Ne întâlnim la biserică, aşa că lumina o să fie destul de slabă, dar, chiar şi-aşa...

Îmi muşc buza, îngrijorată subit.

— Oh, Doamne. *Chiar* pare veritabil?

— Da! exclamă pe dată Ruby.

— Nu, spune Annalise, la fel de hotărât. Îmi pare rău, dar nu pare. Nu dacă te uiți cu atenție.

— Ei bine, nu-i lăsa să se uite! spune Ruby. Dacă încearcă să se uite prea atent, creează o diversiune.

— Cum ar fi?

— Leșină. Prefă-te că ai o criză. Spune-le că ești gravidă.

— *Gravidă?*

Mă uit fix la ea, gata să izbucnesc în râs.

— Ai înnebunit?

— Încerc doar să te ajut, spune ea în apărare. Poate și-ar *dori* să fii gravidă. Poate Wanda abia așteaptă să devină bunică.

— Nu, spun, clătînând din cap. În nici un caz. Ar face o criză de nervi.

— Perfect! Atunci n-o să se uite la inel. O să fie prea furioasă.

Ruby dă din cap încântată, ca și cum mi-ar fi rezolvat toate problemele.

— Foarte mulțumesc, nu-mi doresc o soacră furioasă!

— O să fie furioasă oricum, punctează Annalise. Trebuie doar să decizi, ce e mai grav? O noră gravidă sau o noră împrăștiată care a pierdut neprețuitul inel de familie? Eu te-aș sfătui să alegi prima variantă.

— Lăsați-o moartă! *N-am* de gând să spun că sunt gravidă!

Mă uit din nou la inel, frecând smaraldul fals.

— Cred că totul o să fie în regulă, spun, încercând mai curând să mă conving pe
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

mine. Totul o să fie bine.

— Ăla e Magnus? exclamă brusc Ruby. Peste drum?

Îi urmăresc privirea. El e, ținând o umbrelă în care bate ploaia, așteptând la semafor.

— La naiba.

Sar în picioare și îmi încleștez mâna dreaptă peste stânga, cu un aer degajat. Nu. Prea nefiresc. Îmi vâr mâna în buzunarul uniformeii, dar încheietura îmi rămâne pe-afară, într-un unghi ciudat.

— Prost.

Ruby mă urmărește.

— Foarte prost.

— Ce mă faaac? mă tânguiesc.

— Cremă de mâini.

Întinde mâna după un tub.

— Vino. Îți fac manichiura. Apoi pot să-ți las niște cremă pe mâini. Dinadins, ca din greșeală.

— Genial.

Arunc o privire spre Annalise și clipesc ca și cum n-aș vedea bine.

— Ăă... Annalise? Ce *faci*?

În cele treizeci de secunde cât a trecut de când Ruby l-a zărit pe Magnus, Annalise pare să-și fi dat încă un strat de gloss și să-și fi dat cu parfum, iar acum își trage câteva
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

șuvițe sexy din cocul ei de balerină.

— Nimic! spune ea sfidător, în timp ce Ruby începe să mă dea cu cremă pe mâini.

N-apuc decât să-i arunc o privire bănuitoare că s-a și deschis ușa și Magnus apare în prag, scuturându-și umbrela.

— Salut, fetelor!

Ne zâmbește larg, ca și cum am fi un public entuziast care aștepta să-și facă intrarea. Ceea ce și suntem, probabil.

— Magnus! Stai să-ți iau haina.

Annalise a țâșnit spre el.

— E în regulă, Poppy. Tu îți faci manichiura. Îl ajut eu. Un ceai?

Ooh. *Tipic*. O urmăresc cum îl ajută să-și scoată haina. Nu cumva zăbovește prea mult? Și de ce trebuie să-și scoată haina, de fapt? Suntem pe picior de plecare.

— Suntem aproape gata, spun, aruncându-i o privire lui Ruby. Nu?

— Nu-i grabă, spune Magnus. Avem destul timp.

Se uită de jur-împrejur la sala de recepție ca și cum ar admira o priveliște minunată.

— Mmmm. Îmi amintesc ziua când am venit prima dată aici de parcă ar fi fost ieri. Îți amintești, Pops? Doamne, a fost incredibil, nu?

Îmi întâlnește privirea cu o sclipire complice și eu încerc să-i transmit la rândul meu un mesaj: *Gura, nătângule!* O să mă bage în *ditamai* buclucul.

— Ce-ți mai face încheietura?

Annalise se apropie de el cu un ceai de la automat.

— Poppy ți-a mai făcut o programare de control după trei luni?

— Nu.

Pare uluit.

— Ar fi trebuit s-o facă?

— Încheietura ta e în regulă, spun, ferm.

— Pot să mă uit?

Annalise mă ignoră cu desăvârșire.

— Poppy n-ar trebui să-ți mai fie terapeut acum, să știi. Conflict de interese.

Îi cuprinde încheietura în mână.

— Unde te durea mai precis? Aici?

Îi desface manșeta, lăsându-și mâna să alunece mai sus pe brațul lui.

— Aici?

Vocea ei a căpătat o tonalitate mai joasă și clipește suav din gene.

— Dar... aici?

OK. Până aici!

— Mulțumesc, Annalise, spun, cu un zâmbet larg. Dar ar fi mai bine s-o luăm spre biserică. Pentru întâlnirea legată de *nunta* noastră, adaug, apăsător.

— Legat de asta.

Magnus se încruntă o clipă.

— Poppy, putem să vorbim un pic? Ce-ar fi să intrăm o clipă în cabinetul tău?

— Oh.

Mi s-a strâns inima.

— OK.

Până și Annalise pare uimită, iar Ruby ridică din sprânceană.

— Un ceai, Annalise? spune. Noi vă așteptăm aici. Nu vă grăbiți.

În timp ce-l conduc pe Magnus în cabinet, mintea mea galopează, pradă panicii. A aflat de inel. Despre jocul de Scrabble. Știe tot. S-a răzgândit. Își dorește o soție cu care să poată discuta despre Proust.

— Poți să încui ușa?

Își face de lucru cu zăvorul și, după o clipă, a închis ușa.

— Așa. Perfect!

Când se întoarce, văd o sclipire cunoscută în ochii lui.

— Doamne, Poppy, arăți foarte sexy.

În cinci secunde mi-a picat fisa.

— *Poftim?* Nu. Magnus, sper că glumești.

Se îndreaptă spre mine cu o expresie hotărâtă, bine-cunoscută. Nici gând. Vreau să zic, *nici gând*.

— Încetează!

Încerc să-l împing la o parte în timp ce el întinde mâna spre nasturele de sus de la

uniforma mea.

— Sunt la lucru.

— Știu.

Întinde ochii pentru o clipă ca și cum ar fi în culmea extazului.

— Nu știu care-i faza cu locul ăsta. Poate că e din cauza uniformei. Atâta alb.

— Ei bine, ghinionul tău.

— Știi c-o vrei și tu.

Îmi mușcă lobul urechii.

— Haide...

Lua-l-ar naiba, știe că am o chestie cu lobul urechii. Pentru o clipă – doar pentru o clipă – mă zăpăcesc. Dar apoi, când îmi atacă din nou nasturii de la uniformă, îmi vin în fire. Ruby și Annalise sunt de cealaltă parte a ușii¹. Nu se poate întâmpla una ca asta.

— Nu! Magnus, credeam că vrei să vorbim despre ceva serios! Despre nuntă sau altceva.

— De ce-aș vrea să fac asta?

Apasă pe butonul care aduce canapeaua la orizontală.

— Mmm. Îmi amintesc patul ăsta.

— Nu e un pat, e o canapea de lucru.

— ăla e ulei de masaj?

S-a întins după o sticlă aflată în apropiere.

— Ssst! șuier. Ruby e la doi pași. Deja am avut o audiere disciplinară...

— Ce-i asta? Aparat de masaj?

A înșfăcat bagheta de masaj cu ultrasunete.

— Pariez c-am putea să ne distrăm cu ăsta. Se încălzește?

Ochii îi lucesc brusc.

— *Vibrează?*

E ca și cum ai încerca să ții în frâu un copil mic.

— Nu putem! Îmi pare rău!

Mă dau la o parte, lăsând canapeaua între noi.

— Nu putem! Pur și simplu *nu putem!*

Îmi netezesc uniforma.

Pentru un moment Magnus pare atât de îmbufnat, încât am impresia c-o să țipe la mine.

— Îmi pare rău, repet. Dar e ca și cum ți-aș cere să faci sex cu o studentă. Ai fi concediat. Cariera ta ar fi distrusă!

Magnus pare gata să mă contrazică – apoi cumpănește mai bine ce voia să spună.

— Ei bine, minunat.

Posomorât, ridică din umeri.

— Minunat. Și ce-ar trebui să facem în loc?

— Am putea să facem o mulțime de lucruri! spun, veselă. Să stăm de vorbă? Să discutăm chestii legate de nuntă? Nu mai sunt decât opt zile!

Magnus nu răspunde. Nici nu-i nevoie. Lipsa de entuziasm emană din el ca o forță extrasenzorială.

— Sau să bem ceva? sugerez în cele din urmă. Avem vreme să trecem pe la pub înainte de întâlnire.

— Fie, oftează într-un final. Să mergem la pub.

— O să ne întoarcem aici, încerc să-l conving. Altădată. Într-un weekend poate.

Ce naiba îi promit? Oh, Doamne. O să mă gândesc la asta când va fi nevoie.

Când ieșim, Ruby și Annalise își ridică privirea, cu un aer artificial, din reviste pe care în mod vădit *nu* le citeau.

— Totul e în regulă? întreabă Ruby.

— Da, perfect!

Îmi netezesc fusta.

— Doar... o șuetă legată de nuntă. Voaluri, bomboane de nuntă, chestii de-astea... oricum, ar fi mai bine să ne urnim...

Tocmai mi-am văzut reflecția în oglindă. Sunt roșie la față și vorbesc fără șir. Clar m-am dat de gol.

— Să-ți meargă bine.

Ruby se uită cu subînțeles la inel și apoi la mine.

— Mersi.

— Să ne trimiți un mesaj, se bagă în seamă Annalise. Orice s-ar întâmpla. *Murim* de curiozitate.

Ce trebuie să-mi amintesc e că inelul l-a păcălit pe Magnus. Și, dacă l-a păcălit pe el, de bună seamă o să-i păcălească și pe ai lui, nu? Când ajungem la Biserica Parohială Sf. Edmund, mă simt subit optimistă cum n-am mai fost de multă vreme. Sf. Edmund este o biserică mare, impunătoare, în Marylebone și, când intrăm, cineva exersează o melodie sofisticată la orgă. Toate stranele sunt împodobite cu flori albe și roz pentru o altă nuntă și domnește sentimentul că urmează să se întâmple ceva important.

Simt brusc un val de entuziasm. Peste opt zile, vom fi noi în locul lor! De sâmbătă într-o săptămână, biserica va fi decorată cu mătase albă și aranjamente florale. Toți prietenii și rudele mele vor aștepta cu nerăbdare. În balconul organistului va sta trompetistul și eu voi fi îmbrăcată în rochia de mireasă și Magnus va aștepta la altar în fracul său la comandă². Se întâmplă, chiar se întâmplă!

O zăresc pe Wanda aflată deja în biserică, chiorându-se la nu știu ce statuie veche. Când se întoarce, mă silesc să-i fac cu mâna, aparent sigură de mine, ca și cum totul e minunat, suntem cele mai bune prietene și nu mă intimidează deloc.

Magnus are dreptate, îmi zic în sinea mea. Am exagerat. I-am lăsat să mă tulbure. Probabil că abia așteaptă să mă primească în familia lor.

La urma urmelor, i-am bătut pe toți la Scrabble, nu?

— Gândește-te, mă agăț de brațul lui Magnus. Nu mai e mult!

— Alo?

Magnus răspunde la mobilul lui, care trebuie să fi fost pe vibrații.

— Oh, bună, Neil.

Minunat. Neil e cel mai strălucit student al lui Magnus și scrie o lucrare despre „Simboluri la Coldplay”³. O să stea de vorbă cu orele. Scuzându-se pe mușete, iese din biserică.

Te-ai fi așteptat să-și închidă telefonul. Eu l-am închis pe-*al meu*.

Mă rog, nu contează.

— Bună! exclam când Wanda îmi iese înaintea. Mă bucur să te văd! Nu-i așa că e emoționant?

Nu s-ar putea zice că-mi expun mâna pe care e inelul. Dar nici n-o ascund. E ceva neutru. E Elveția în materie de mâini.

— *Poppy*.

Wanda îmi trage una din pupăturile ei obișnuite, teatrale.

— Draga mea. Hai să ți-l prezint pe Paul. Unde-o fi dispărut? Apropo, ce-ți mai *face* mâna?

Pentru o clipă rămân țintuită locului.

Paul. Dermatologul. La naiba. Am uitat de dermatolog. Cum am putut să uit de el? Cum am putut fi atât de *imbecilă*? Am fost atât de ușurată că au făcut rost de o copie după inel, încât am uitat că m-am dat rănită grav.

— Ți-ai scos bandajul, observă Wanda.

— Oh, înghit în sec. Da. Mi l-am scos. Pentru că... mâna mea e mult mai bine, de fapt. *Mult* mai bine.

— Totuși, e mai bine să fii atent, chiar și cu răni din astea mai mici.

Wanda mă conduce de-a lungul culoarului și mă văd silită să merg cuminte în urma ei.

— Un coleg de-al nostru din Chicago s-a înțepat la degetul de la picior și a făcut-o pe viteazul, iar la scurt timp după era internat în spital cu cangrenă! I-am zis lui Antony...

Wanda se întrerupe.

— *Iat-o*. Logodnica. Viitoarea soață. Pacienta.

Antony și un bărbat în vârstă îmbrăcat într-un pulover mov cu anchior își întorc privirea de la o pictură atârnată pe o coloană de piatră și se uită țintă la mine.

— Poppy, spune Antony. Ți-l prezint pe vecinul nostru, Paul McAndrew, unul dintre cei mai străluciți profesori de dermatologie din țară. Specialist în arsuri, nu-i o coincidență fericită?

— Grozav!

Vocea mea sună ca un chițait isteric și mi-am ascuns involuntar mâinile la spate.

— Ei bine, cum ziceam, e *mult* mai bine...

— Să ne uităm, spune Paul, pe un ton agreabil, degajat.

N-am nici o cale de ieșire. Stânjenită la culme, îmi întind încet mâna stângă. Toată lumea se uită în tăcere la pielea mea netedă, fără pată.

— *Unde* a fost mai precis arsura? Întreabă într-un final Paul.

— Hm... aici, arăt nelămurit spre degetul mare.

— Te-ai opărit? A fost o arsură de la țigară?

Mi-a luat mâna în a lui și o pipăie atent.

— Nu. A fost... hm... de la un radiator.

Înghit în sec.

— M-a durut foarte tare.

— Avea toată mâna bandajată ieri.

Wanda pare uluită.

— Arăta ca un rănit de război! Și nu mai devreme de ieri!

— Înțeleg.

Doctorul îmi dă drumul la mână.

— Ei bine, acum pare în regulă, nu-i așa? îmi spune blând. Mai doare? Te mai jenează?

Clatin din cap fără să spun nimic.

— O să-ți prescriu o cremă, spune. În caz că-ți revin simptomele. Ce zici?

Surprinz un schimb de priviri între Antony și Wanda. Minunat. În mod vădit cred că sunt total ipohondră.

Ei bine... OK. N-au decât. O s-o las așa. O să fiu bolnava închipuită a familiei. Poate să fie o mică excentricitate de-a mea. Putea să fie mai rău. Cel puțin n-au exclamat „Ce naiba ai făcut cu inelul nostru neprețuit și ce e tinicheaua aia pe care-o porți?”.

Ca și cum mi-ar citi gândurile, Wanda se uită din nou la mâna mea.

— Inelul de smarald al mamei, vezi, Antony?

Arată spre mâna mea.

— Magnus i l-a dat lui Poppy când a cerut-o în căsătorie.

OK. Sigur nu mi se pare: e o undă tăioasă în vocea ei. Și acum îi aruncă o privire cu subînțeles lui Antony. Ce se întâmplă? Oare își dorea inelul pentru ea? Oare Magnus n-ar fi trebuit să-l dea? Mă simt ca și cum aș fi nimerit din greșeală într-o situație încurcată de familie care mie îmi scapă și toți sunt prea bine-crescuți ca să pomenească de ea și n-o să aflu niciodată ce gândesc cu adevărat.

Dar pe de altă parte, dacă e atât de special, cum de n-a observat că e o copie? În mod bizar, mă simt puțin dezamăgită de faptul că soții Tavish n-au observat. Se cred atât de deștepți – și nu reușesc nici măcar să deosebească un smarald fals de unul veritabil.

— Superb inel de logodnă, remarcă politicoș Paul. E ceva cu totul deosebit, se vede.

— Absolut! încuviințez. E de colecție. E ceva unic.

— Ah, Poppy! intervine Antony, care studia cu atenție o statuie aflată în apropiere. Bine că mi-am amintit. Voiam să te întreb ceva.

Pe mine?

— Oh, sigur, spun surprinsă.

— *L-aș* întreba pe Magnus, dar înțeleg că e mai curând domeniul tău decât al lui.

— Spuneți.

Zâmbesc politicoș, așteptându-mă la vreo întrebare legată de nuntă, de genul „Câte domnișoare de onoare o să ai?” sau „Ce flori ai ales?” sau chiar „Ai fost surprinsă când Magnus te-a cerut de soție?”.

— Ce părere ai de ultima carte a lui McDowell despre filosofii stoici?

Se uită țintă la mine.

— Cum ți se pare, comparativ cu Whittaker?

Pentru o clipă sunt prea șocată să răspund. Poftim? Ce părere am despre *ce*?

— Ah, da!

Wanda încuviințează entuziastă.

— Poppy e o adevărată *expertă* în filosofie greacă, Paul. Ne-a dat clasă tuturor la Scrabble cu *aporie*, nu-i așa?

Nu știu cum, reușesc să-mi păstrez zâmbetul.

Aporie.

Ăsta a fost unul din cuvintele pe care mi le-a trimis Sam prin SMS. Băusem câteva pahare de vin între timp și mă simțeam foarte sigură pe mine. Îmi amintesc ca prin ceață că am pus piesele la vedere și am declarat că filosofia greacă e una din pasiunile mele.

De ce? Oh, de ce, de ce, de ce? Dacă aș putea să mă întorc în timp, *acela* e momentul în care m-aș întoarce spre mine însămi și mi-aș spune: „Până aici, Poppy!“.

— Așa e, mă silesc să zâmbesc degajată. Aporie! Oricum, mă întreb unde-o fi preotul...

— Citeam TLS⁴ azi-dimineață – Antony îmi ignoră încercarea de a schimba vorba – și am găsit acolo o recenzie a acestei ultime cărți a lui McDowell și ne-am zis, sigur *Poppy* știe ceva despre asta.

Mă privește în expectativă.

— Crezi că McDowell are dreptate în privința teoriei virtuților din sec. IV?

Scâncesc în sinea mea. De ce naiba oi fi pretins că mă pricep la filosofia greacă? Ce-o fi *fost* în capul meu?

— Încă n-am ajuns *de fapt* la cartea lui McDowell.

Îmi dreg glasul.

— E, oricum, pe lista mea de lecturi.

— Cred că stoicismul e o filosofie care-a fost adesea interpretată greșit, nu ești de acord, Poppy?

— Categoric, încuviințez, încercând să par că am habar despre ce vorbesc. A fost interpretată complet greșit. Perfect de acord.

— După părerea mea, filosofii stoici nu erau *lipsiți de emoții*.

Gesticulează ca și cum ar ține o prelegere în fața a 300 de oameni.

— Pur și simplu puneau mare preț pe virtutea tăriei de caracter. Se pare că se dovedeau atât de impasibili în fața atacurilor, încât cei care-i atacau se întrebau dacă nu cumva sunt din piatră.

— Extraordinar! exclamă Paul, râzând.

— Zic bine ce zic, nu-i așa, Poppy? Antony se întoarce spre mine. Când galii au atacat Roma, bătrânii senatori au rămas în forum, așteptând perfect liniștiți. Atacatorii au fost atât de șocați de calmul lor, încât i-au luat drept statui. Un gal a încercat chiar să tragă de barba unui senator, ca să se asigure.

— Așa e, încuviințez, sigură de mine. Exact așa a fost.

Cât timp Antony vorbește și eu îl aprob, totul o să fie în regulă.

— Fascinant! Și ce s-a întâmplat apoi? Paul se întoarce curios spre mine.

Mă uit la Antony așteptând să dea răspunsul – dar și el așteaptă răspunsul meu. Ca și Wanda.

Trei profesori universitari eminenți. Care așteaptă cu toții să le povestesc *eu* despre filosofia greacă.

— Așadar!

Fac o pauză gânditoare, ca și cum m-aș întreba de unde să încep.

— Așadar. A fost un moment... interesant. În atât de multe privințe. Pentru filosofie. Și pentru Grecia. Și pentru istorie. Și omenire. De fapt, am putea spune că acela a fost cel mai important moment în... gândirea greacă, închei, sperând că nimeni nu-și va da seama că n-am răspuns de fapt la întrebare.

Se lasă o tăcere uimită.

— Dar ce s-a *întâmplat*? insistă Wanda, pe un ton puțin nerăbdător.

— Oh, senatorii au fost măcelăriți, desigur, spune Antony, ridicând din umeri. Dar ce voiam să te întreb, Poppy, este...

— Ce pictură minunată! exclam disperată, arătând spre un tablou atârnat pe o coloană. Uitați-vă!

— Ah, într-adevăr, chiar e o lucrare interesantă.

Se duce să se uite la ea.

Marele avantaj legat de Antony e că e atât de interesat de toate cele, încât e destul de ușor să-i distragi atenția.

— Trebuie doar să-mi verific ceva în agendă..., spun repede. Mă duc doar...

Îmi tremură un pic picioarele în timp ce mă refugiez într-o strană aflată în apropiere. E un dezastru. Acum o să trebuiască să mă prefac expertă în filosofia greacă toată viața. La fiecare Crăciun și adunare de familie, va trebui să am o părere despre filosofia greacă. Nu mai zic că va trebui să pot recita din Robert Burns.

N-ar fi trebuit să trișez *în veci*. Asta-i karma. Asta-i pedeapsa mea.

Oricum, prea târziu. Am făcut-o deja.

Va trebui să încep să-mi iau notițe. Îmi scot telefonul și încep să scriu un e-mail cu ce-ar trebui să țin minte.

CE AM DE FĂCUT ÎNAINTE DE NUNTĂ

1. Să devin expertă în filosofia greacă.
2. Să învăț poezii de Robert Burns.
3. Să învăț cuvinte lungi pentru Scrabble.
4. Nu uita: ești IPOHONDRĂ.
5. Vițel Stroganoff: trebuie să-mi placă. (Prin hipnoză?)⁵

Mă uit câteva clipe la listă. E în regulă. Pot să devin acea persoană. Nu e chiar *atât* de diferită de mine.

— Ei bine, desigur, știți părerile *mele* despre arta din biserici, aud răsunând vocea lui Antony. E absolut *scandalos*...

Mă fac mică, înainte să mă implice cineva în discuție. Toată lumea știe ce părere

are Antony despre arta din biserici, mai ales datorită faptului că a inițiat o campanie națională pentru transformarea bisericilor în galerii de artă și pentru a scoate preoții din biserici. Acum câțiva ani a apărut la TV și a declarat:

— Astfel de comori n-ar trebui lăsate pe mâinile filistinilor.

Declarația a fost preluată de toată lumea și s-a făcut mare vâlvă și în ziare au apărut titluri de genul „Un profesor îi numește pe preoți filistini”⁶ și „Un prof face mișto de popi” (ăsta a apărut în *The Sun*).

Mi-aș dori însă să vorbească mai încet. Dacă-l aude preotul? Nu-i tocmai o dovadă de tact.

Acum îl aud luând la puricat textul slujbei.

— „Iubiți fii și fiice”.

Obișnuitul lui chicotit sarcastic.

— Iubiți de cine? De stele și cosmos? Chiar se așteaptă să credem că există o ființă superioară în ceruri, care ne *iubește*? „Dinaintea Lui Dumnezeu”. Zi și tu, Wanda! Vrăjeală pentru cei săraci cu duhul.

Deodată, îl zăresc pe preotul bisericii venind spre noi, din celălalt capăt al naosului. E clar c-a auzit comentariile lui Antony, după expresia lui încruntată. La naiba.

— Bună seara, Poppy.

Sar repede de la locul meu.

— Bună seara, părinte! Ce mai faceți? Tocmai spuneam... cât de frumoasă e biserica.

Schițez un zâmbet chinuit.

— Într-adevăr, spune pe un ton glacial.

— L-ați – mi se pune un nod în gât – l-ați cunoscut pe viitorul meu socru? Domnul profesor Antony Tavish.

Din fericire, Antony dă mâna politicoasă cu părintele Fox, dar atmosfera e încă încărcată.

— Așadar, veți citi ceva în timpul slujbei, domnule profesor Tavish? Întreabă preotul după ce a verificat alte detalii. Din Biblie?

— Nu chiar.

Lui Antony îi sclipesc ochii.

— Mă gândeam eu.

Preotul zâmbește cu răceală la rândul lui.

— Nu e tocmai domeniul dumneavoastră, să zicem.

Oh, Doamne. *Simți* animozitatea dintre ei ca un câmp electric. Oare ar trebui să fac o glumă, să detensionezi atmosfera?

Mai bine nu.

— Așadar, Poppy, vei fi condusă la altar de frații tăi? Întreabă preotul, consultându-și notițele.

— Da, încuviințez. Toby și Tom. O să mă conducă la altar, unul de-o parte, unul de alta.

— Frații tăi! intervine Paul, curios. E o idee interesantă. Dar de ce nu de tatăl tău?

— Pentru că tata a...

Ezit.

— Mă rog, de fapt, și mama și tata au murit.

Și, venind ca ziua după noapte, iată-l. Momentul de stinghereală. Îmi fixează privirea în podea, numărând secunde, așteptând răbdătoare să treacă.

Oare câte astfel de reacții am provocat în ultimii zece ani? Mereu e la fel. Nimeni nu știe încotro să se uite. Nimeni nu știe ce să spună. Măcar de data asta nu încercă nimeni să mă îmbrățișeze.

— Draga mea, exclamă Paul consternat. Îmi pare *nepus* de rău.

— E în regulă! îl întrerup, zâmbind. Sincer. Au avut un accident. Acum zece ani. Nu vorbesc despre asta. Nu mă gândesc la asta. Nu mă mai gândesc.

Încerc să zâmbesc cât mai degajat. N-am de gând să discut despre asta. Niciodată nu discut. Totul a fost strâns și pus deoparte în mintea mea.

Nimeni nu vrea să audă povești despre lucruri neplăcute. Țăsta e adevărul. Îmi amintesc că îndrumătorul meu de la facultate m-a întrebat odată dacă mă simt bine și dacă vreau să vorbesc despre asta. De cum am început, mi-a zis:

— Nu trebuie să-ți pierzi încrederea, Poppy! – pe acel ton vioi care însemna „De fapt, nu vreau să aud povestea asta, te rog, încetează chiar acum“.

Exista un grup de consiliere. Dar nu m-am dus. Se suprapunea cu antrenamentul de hochei. Și oricum, ce-i de discutat? Părinții mei au murit. Unchiul și mătușa mea ne-au luat la ei. Verii mei se mutaseră deja la casele lor, așa că aveau dormitoarele libere și toate cele.

Așa a fost să fie. Nu-i nimic altceva de adăugat.

— *Superb* inel de logodnă, Poppy, spune într-un final părintele Fox și toată lumea

se agață de noul subiect de conversație.

— Nu e minunat? E de colecție.

— E o bijuterie de familie, adaugă Wanda.

— Foarte special.

Paul mă bate blând pe mână.

— Ceva cu totul unic.

Ușa din spate se deschide cu zgomot.

— Scuze c-am întârziat, se aude o voce bine-cunoscută, pițigăiată. A fost o zi infernală.

Lucinda se apropie cu pași mari, ținând în brațe mai multe pungi încărcate cu mătase. Poartă o rochie bej gen furou, ochelari uriași pe cap și pare chinuită.

— Părinte! Ați primit mesajul meu?

— Da, Lucinda, spune preotul pe un ton exasperat. L-am primit. Mă tem că, orice-ar fi, coloanele bisericii nu pot fi vopsite în argintiu.

Lucinda rămâne ținută locului, lăsând să se reverse un val de mătase gri de-a lungul culoarului.

— Nu *pot*? Ei bine, și eu ce-ar trebui să fac? I-am promis coloane argintii persoanei care se ocupă de aranjamentele florale!

Se trântește în strana învecinată.

— Nunta asta blestemată! Dacă nu e una, e alta...

— Nu-ți face griji, Lucinda, dragă, spune Wanda, atingându-i afectuos obrazul. Sunt
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

sigură că faci o treabă *minunată*. Ce mai face mama ta?

— Oh, e bine.

Lucinda scutură nelămurit din mână.

— Nu c-aș apuca să mă văd cu ea, sunt prinsă până-n *gât* cu asta... Unde-o fi afurisita de Clemency?

— Am rezervat mașinile, apropo, intervin repede. Totul e rezolvat. Și cu confetti și, mă întreb, să comand florile de butonieră pentru cei care vor întâmpina oaspeții?

— Dacă ai putea, spune, puțin iritată. Ți-aș fi recunoscătoare.

Își ridică privirea și pentru prima dată pare să mă observe de-adevăratelea.

— Oh, Poppy. Am o veste bună, ți-am găsit inelul! Se agățase în căptușeala de la geanta mea.

Scoate inelul cu smarald și mi-l întinde. Sunt atât de șocată, încât am amuțit.

Inelul veritabil. Neprețuitul meu inel de logodnă cu smarald, de colecție. Chiar aici, stându-mi dinainte.

Cum l-a...

Ce naiba...

Nu mă simt în stare să înfrunt privirea altcuiva. Dar, chiar și-așa, simt privirile uluite din jurul meu, întretăindu-se ca niște raze laser, mișcându-se de la inelul fals la cel veritabil și înapoi.

— Nu prea pricep..., începe într-un final Paul.

— Ce-i cu voi?

Magnus vine vioi de-a lungul culoarului și surprinde expresiile tuturor.

— A văzut cineva vreun duh? Sfântul Duh?

Râde la propria sa glumă, dar nu i se alătură nimeni.

— Dacă *acela* e inelul...

Wanda pare să-și fi regăsit vocea.

— Atunci ce-i ăsta?

Arată spre copia de pe degetul meu, care, evident, acum arată ca un inel de jucărie.

Am un nod în gât și simt că mă sufoc. Trebuie să ies cumva din asta. Cumva. *Nu trebuie să aflu că am pierdut inelul.*

— Da! M-am... *gândit* c-o să fiți surprinși!

Nu știu cum reușesc să-mi găsesc cuvintele, să schițez un zâmbet chinuit, mă simt ca și cum aș păși pe un pod pe care trebuie să-l construiesc din mers, din cărți de joc.

— De fapt... am făcut o copie la comandă!

Încerc să par cât mai degajată.

— Pentru că i-am împrumutat originalul Lucindei.

Mă uit la ea c-o privire disperată, îndemnând-o să-mi susțină minciuna. Din fericire, pare să realizeze ce gafă a comis.

— Da! răspunde repede. Așa e. Am împrumutat inelul din... din...

— Din motive legate de design.

— Da! Ne-am gândit că inelul ar putea fi o sursă de inspirație pentru...

— Inelele de șervețele, spun, lovită de inspirație. Inele de șervețele de smarald! La care am *renunțat* în cele din urmă! adaug, precaută.

Se lasă tăcerea. Îmi fac curaj să mă uit în jur.

Pe chipul Wandei s-a întipărit o cută de încruntare. Magnus pare uluit. Paul a făcut un pas înapoi, ca și cum ar vrea să zică „Asta n-are nimic de-a face cu mine“.

— Așa că... mulțumesc foarte mult.

Iau inelul de la Lucinda cu mâinile tremurânde.

— O să-l... pun la loc pe deget.

Am ajuns cu mari eforturi pe celălalt mal și mă agăț de iarbă. Am ajuns. Slavă Domnului!

Dar, în timp ce-mi smulg de pe deget inelul fals, îi dau drumul în geantă și-mi pun celălalt inel, mintea mea e turată la maxim. Cum se face că inelul era la Lucinda? Cum rămâne cu doamna Fairfax? Ce mama naibii se *întâmplă*?

— Și *de ce* ți-ai făcut, de fapt, o copie, iubito?

Magnus pare complet uluit.

Mă uit fix la el, încercând disperată să găsesc un răspuns. De ce m-aș fi deranjat și aș fi intrat la cheltuială să-mi fac un inel fals?

— Pentru că m-am gândit c-ar fi drăguț să am două, spun c-un firicel de voce, după o pauză.

Oh, Doamne. *Greșit*. Ar fi trebuit să spun „Pentru călătorii“.

— Voiai să ai *două* inele?

Wanda abia poate vorbi.

— Ei bine, sper că asta se aplică doar la inelul tău de logodnă, nu și la viitorul tău soț! spune Antony, făcând una din glumele lui deplasate. Eh, Magnus?

— Ha ha ha! râd tare. Ha ha ha! Bună gluma! Ei bine, mă întorc spre părintele Fox. Începem?

După o jumătate de oră, încă îmi mai tremură picioarele. N-am fost niciodată atât de aproape de dezastru. Nu sunt deloc sigură că Wanda m-a crezut. Îmi tot aruncă priviri bănuitoare, plus că m-a întrebat cât a costat copia și unde mi-am făcut-o și tot soiul de chestii la care nu țineam morțiș să răspund.

Oare ce-și închipuie? Că aveam de gând să vând originalul sau ceva?

Am repetat momentul când îmi voi face intrarea și cum vom ieși împreună din biserică și am stabilit unde vom îngenunchea și vom semna în cartea căsătoriilor. Și acum preotul a sugerat să repetăm jurămintele.

Dar nu pot. Pur și simplu nu pot rosti acele cuvinte minunate cu Antony de față, făcând comentarii ultra-inteligente și bătându-și joc de fiecare cuvânt. La nuntă o să fie altfel. Atunci va trebui să-și țină gura.

— Magnus, șoptesc, trăgându-l deoparte. Hai să nu mai repetăm jurămintele azi. Nu cu tatăl tău de față. Sunt prea speciale ca să le strice.

— OK.

Pare surprins.

— Mie mi-e indiferent.

— Hai să le rostim doar o dată. În ziua cu pricina, spun, strângându-i mâna. De-
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

adevăratelea.

Sau fără Antony, nu vreau să golesc clipa cea mare de semnificații, realizez acum. Nu *vreau* să fac repetiții. Asta ar face momentul mai puțin special.

— Da, sunt de acord, încuviințează Magnus. Așadar... am terminat pe ziua de azi?

— Nu, n-am terminat! exclamă Lucinda, revoltată. Nici gând! Vreau ca Poppy să-și mai facă o dată intrarea. Ai mers *mult* prea repede în raport cu muzica.

— OK.

Ridic din umeri și mă îndrept spre celălalt capăt al bisericii.

— Orga, vă rog! zbiară Lucinda. Or-ga! De la început! Mergi *plutind*, Poppy, spune, în timp ce trec prin dreptul ei. Nu te legăna! Clemency, unde sunt paharele alea cu ceai?

Clemency tocmai s-a întors de la Costa și o văd cu coada ochiului, desfăcând grăbită pliculețele cu zahăr și lapte.

— Hai să te ajut! spun, oprindu-mă din plutire. Ce pot să fac?

— Mersi, șoptește Clemency când mă apropii de ea. Antony vrea trei pliculețe de zahăr, Magnus e cu cappuccino, Wanda a comandat biscotti...

— Unde e brioșa mea mare de ciocolată, cu porție dublă de frișcă? întreb, cu o expresie încruntată, și Clemency sare speriată.

— N-am... Pot să mă întorc...

— Am glumit! zic. Era o glumă!

Cu cât lucrează mai mult pentru Lucinda, cu-atât seamănă mai mult cu un iepure speriat. Cu siguranță nu-i priește.

Lucinda își primește ceaiul (cu lapte, fără zahăr) înclinând infimezimal din cap. Iarăși pare stresată la culme și a întins ditamai cearșaful cu planul de-a lungul stranelor. E așa o amestecătură de carioca și notițe mângălite și foițe lipite că e de mirare c-a reușit să organizeze ceva.

— Oh, Doamne, oh, Doamne, mormăie înfundat. Unde dracu' e numărul de la *florărie*? Răsfoiește printr-un teanc de hârtii, apoi se ia disperată cu mâinile de păr.

— Clemency!

— Să ți-l caut pe Google? propun.

— O să-l caute Clemency. *Clemency!*

Biata Clemency tresare atât de brusc, încât dă ceaiul pe margini.

— Să-ți iau eu asta, spun repede și-i iau tava din mâini.

— Dacă ai putea, *ne-ai* ajuta.

Lucinda oftează din rărunchi.

— Pentru că, știi, suntem *cu toții* aici pentru tine, Poppy. Și nu mai e decât o săptămână până la nuntă. Și mai sunt încă *o groază* de lucruri de făcut.

— Știu, spun, stânjenită. Hm... îmi pare rău.

Habar n-am unde-au dispărut Magnus și-ai lui, așa că mă îndrept spre celălalt capăt al bisericii, cu tava încărcată de pahare în brațe, încercând să plutesc și închipuindu-mă cu voalul.

— Ridicol! aud mai întâi vocea înfundată a Wandei. E *mult* prea repede.

Mă uit nesigură în jur – apoi realizez că vine de dincolo de o ușă laterală din lemn masiv, închisă. Probabil că sunt în pronaos.

— Toată lumea știe... Atitudinea față de căsătorie...

E vocea lui Magnus, dar ușa e atât de groasă, încât nu aud decât frânturi.

— ... *nu* legat de căsătorie *în sine!*

Vocea Wandei crește brusc în intensitate.

— ... *voi* doi... pur și simplu nu *pot* să pricep...

— O decizie *foarte* neinspirată! intervine vocea lui Antony, cu tonalități de fagot.

Am rămas ținută locului, la câțiva pași de ușă, cu tava cu cafea în brațe. Știu că n-ar trebui să ascult la ușă. Dar nu mă pot abține.

— ... recunoaște, Magnus... o mare greșeală...

— ... anulează totul. Nu e prea târziu. Mai bine acum, decât un divorț urât...

Simt un nod în gât. Îmi tremură tava în mâini. Ce-am auzit? Ce-i cu cuvântul ăla, *divorț?*

Probabil că am înțeles greșit, îmi spun în sinea mea. Nu-s decât câteva cuvinte răzlețe... ar putea însemna orice...

— *Ei bine, ne căsătorim, indiferent ce ziceți voi! Așa că ar fi mai bine să vă împăcați cu asta, la naiba!* răsună brusc vocea lui Magnus, limpede și răspicată.

Mă ia cu frig. E cam greu să găsești o altă explicație pentru asta.

Se aude o replică înfundată din partea lui Antony, apoi Magnus strigă din nou:

— ... *n-o* să se încheie dezastruos!

Simt un val de dragoste pentru Magnus. Pare atât de furios. După o clipă se aude un zornăit în dreptul ușii și într-o fracțiune de secundă m-am dat vreo zece pași înapoi.

Când apare, îi ies înaintea, încerc să par cât mai degajată.

— Bună! Un ceai?

Cumva reușesc să adopt un ton firesc.

— Totul e în regulă? Mă întrebam unde-ați dispărut!

— E minunat.

Îmi zâmbește afectuos și mă cuprinde cu brațul. Nici n-ai ghici că adineauri zbiera la ai lui. N-am bănuț până acum că joacă teatru atât de bine. Ar trebui să se apuce de politică.

— Le duc eu alor mei, de fapt.

Îmi ia grăbit tava din mână.

— Ei doar... ă... admiră obiectele de artă.

— Bravo!

Reușesc să schițez un zâmbet, dar îmi tremură bărbia. Nu admiră obiectele de artă. Își spun unul altuia ce soție nepotrivită și-a ales fiul lor. Fac pariuri că n-o să rezistăm mai mult de un an împreună.

Când Magnus revine din pronaos, inspir adânc, simțind că mi se face rău de nervi.

— Așadar... ce părere au ai tăi despre asta? întreb, încercând să par cât mai degajată. Vreau să zic, tatăl tău nu prea e cu biserica, nu? Sau... sau... cu căsătoria chiar.

I-am oferit cea mai bună ocazie să-mi spună. Calea e deschisă. Dar Magnus se mulțumește să ridice din umeri, îmbufnat.

— N-au probleme cu asta.

Iau câteva guri de ceai, fixând amărâtă podeaua de piatră, încercând să găsesc tăria de a deschide discuția. Ar trebui să-l contrazic. Ar trebui să-i spun „V-am auzit certându-vă adineauri“. Ar trebui să spun lucrurilor pe nume.

Dar... nu pot. Pur și simplu n-am curajul. Nu vreau să aud adevărul – că părinții lui cred că nu-s bună de nimic.

— Trebuie să mă uit la un e-mail.

Oare mi se pare sau Magnus îmi evită privirea?

— Și eu.

Mă îndepărtez de el, mâhnită, și mă așez de una singură într-o strană. Câteva clipe rămân nemișcată, cu umerii cocârjați, încercând să nu izbucnesc în plâns. Într-un final, întind mâna după telefon și-l deschid. Aș putea la fel de bine să aflu ce mai e nou. Nu l-am mai verificat de câteva ore. Când îl deschid, aproape că tresar, ca reacție la mulțimea de semnale care mă întâmpină. *Câte* mesaje am ratat?

Cel mai recent e un mesaj de la Sam, care a sosit acum vreo douăzeci de minute:

Plec în Germania în weekend. Într-o zonă de munte. Voi fi imposibil de contactat o vreme.

Doar la vederea numelui lui simt nevoia să vorbesc cu cineva și-i răspund:

Salutare! Sună bine. De ce în Germania?

Nu-mi răspunde, dar nu-mi pasă, simplul fapt că-i scriu mă ajută să mă descarc.

Muncă în zadar cu inelul fals. N-a funcționat. M-au prins și acum părinții lui M cred că sunt țicnită.

Pentru o clipă mă întreb dacă să-i spun că inelul era la Lucinda și ce părere are despre asta. Dar... nu. E prea complicat. N-o să vrea să aibă de-a face cu asta. Trimit mesajul – apoi realizez că s-ar putea s-o ia ca pe o critică la adresa lui. Scriu repede un nou mesaj:

Mersi pt ajutor, oricum. Îți rămân datoare.

Poate c-ar trebui să-i verific căsuța. Am uitat de ea. Sunt atât de multe e-mailuri cu același titlu, încât mă chiorăsc uluită la ecran – până când îmi pică fisa. Desigur. Toată lumea a răspuns la invitația mea de a veni cu sugestii! Toate mesajele sunt răspunsuri la asta.

Pentru prima dată în cursul după-amiezii simt o undă de mândrie. Dacă vreuna din aceste persoane a venit cu o idee inovatoare, care va schimba radical compania lui Sam, atunci totul va fi datorită mie.

Îl deschid pe primul, cu speranțe mari.

Dragă Sam,

Cred c-ar trebui să avem ședințe de yoga în pauza de prânz, plătite de companie, și mai multe persoane sunt de acord cu asta.

Cele bune,

Sally Wilson

Mă încrunt, fără convingere. Nu e tocmai ceea ce speram, dar bănuiesc că *yoga este* o idee bună.

OK, mai departe.

Dragă Sam,

Mulțumesc pentru e-mailul tău. Ne-ai cerut să fim sinceri. Zvonul care circulă în departamentul nostru este că acest așa-zis exercițiu în care să venim cu idei e un proces de restructurare. Ce-ar fi să fii și tu sincer și să ne spui dacă vom fi concediați?

Cele bune,

Tony

Clipesc șocată. Poftim?

OK, asta e o reacție ridicolă. Probabil că e cu capul. Trec repede la următorul.

Dragă Sam,

A fost alocat un buget pentru acest program „Idei noi“ pe care l-ai lansat?

Câțiva lideri de departament mă întrebă.

Mulțumesc,

Grace Hughes

Asta e o altă reacție aberantă. Un buget? Cine are nevoie de un buget ca să vină cu idei?

Sam,

Ce dracu' se întâmplă? Data viitoare când ai chef să anunți o inițiativă cu privire la personal, poate binevoiești să te consulți cu ceilalți directori.

Malcolm

Următorul e și mai la obiect.

Sam,

Care-i faza? Mulțumesc că m-ai anunțat din timp. Din părți.

Vicks

Simt o undă de vinovăție. Nici nu mi-a trecut prin cap că i-aș putea face probleme lui Sam. Dar de bună seamă toată lumea o să vadă partea pozitivă de îndată ce încep să apară ideile?

Dragă Sam,

Umblă vorba că vrei să numești un nou „Expert în Idei“. Poate-ți amintești că asta a fost ideea *mea*, pe care am propus-o într-o ședință a departamentului acum trei ani. Mi se pare ușor deranjant că inițiativa mea a fost preluată astfel și sper sincer că, atunci când e numită o persoană pe acel post, eu voi fi în capul listei.

Altfel, mă tem că va trebui să înaintez o plângere la nivel superior.

Numai bine,

Martin

Poftim?

Dragă Sam,

Se va organiza o întâlnire specială în care să ne prezentăm ideile? Ai putea să-mi spui, te rog, limita de timp pentru o prezentare în PowerPoint? Putem să lucrăm în echipe?

Cele bune,
Mandy

Așa. Vedeți? O reacție minunată, pozitivă. Muncă în echipă! Prezentări! E fantastic!

Dragă Sam,

Scuze că te deranjez din nou.

Dacă *nu* lucrăm în echipă până la urmă, vom fi penalizați? Am avut un conflict cu echipa mea, dar acum sunt la curent cu ideile mele, ceea ce nu e deloc corect.

Să știi, *eu* am propus prima idee legată de restructurarea departamentului de marketing, nu Carol.

Numai bine,
Mandy

OK. Mă rog, evident că apar și mici probleme. Nu contează. E totuși un rezultat pozitiv...

Dragă Sam,

Îmi pare rău că fac asta, dar vreau să înaintez o plângere oficială cu privire la comportamentul lui Carol Hanratty.

S-a comportat complet lipsit de profesionalism în decursul „exercițiului pentru idei noi” și mă văd obligată să-mi iau liber restul programului din cauză c-am fost profund tulburată. Judy e de asemenea prea tulburată pentru a continua lucrul azi și ne gândim să luăm legătura cu sindicatul.

Cele bune,
Mandy

Cum? *Cum?*

Dragă Sam,

Îmi cer scuze pentru acest mesaj lung. Ne-ai cerut să venim cu idei.

De unde să încep?

Lucrez în cadrul acestei companii de 15 ani, răstimp în care un lung proces de risipire a iluziilor mi-a pătruns întreaga ființă, până când procesele mele mentale...

E-mailul tipului ăsta are vreo 15 pagini. Îmi las telefonul să cadă în poală, cu gura căscată.

Nu-mi vine să cred ce-a ieșit cu toate aceste e-mailuri. *În veci* nu mi-aș fi dorit să provoc așa o tevatură. De ce sunt oamenii atât de *nătângi*? De ce trebuie să se certe? Ce Doamne iartă-mă am stârnit?

N-am citit decât primele câteva mesaje. Mai sunt în jur de treizeci. Dacă i le trimit pe toate lui Sam și le primește pe toate odată când coboară din avion în Germania... Deodată îmi răsună în minte vocea lui spunând „*Circularele sunt o chestie diabolică*“.

Și am trimis una în numele lui. Întregii companii. Fără să-l consult.

Oh, Doamne. Tare mi-aș dori să pot da timpul înapoi. Părea o idee atât de bună. Ce-o fi *fost* în capul meu? Tot ce știu e că nu pot să-i arunc toate astea pe cap din senin. Trebuie mai întâi să-i explic totul. Să-i spun ce încercam să fac.

Încep să mi se învârtă roțițele rapid. Vreau să zic, acum e în avion. Nu poate fi contactat. Și, la urma urmei, e vineri noapte. N-are nici un *rost* să-i forwardez ceva. Poate până luni o să se potolească toată lumea. Da.

Telefonul zbârnâie brusc, semn c-am primit un mesaj, și tresar speriată.

Acum decolez. E ceva ce-ar trebui să aflu? Sam

Mă uit fix la telefon, cu inima bătându-mi nebunește, ușor paranoică. Oare trebuie să aflu despre lucrul ăsta chiar în clipa asta? Chiar *trebuie*?

Nu. Nu trebuie.

Deocamdată nu. Drum bun! Poppy

- [1.](#) De fapt, probabil că ascultă la ușă.
- [2.](#) Fracul lui costă aproape la fel de mult ca rochia mea.
- [3.](#) Poate „Cimbalele la Coldplay“ ar fi fost o temă mai bună, dar ce știu eu?
- [4.](#) *The Times Literary Supplement* (n.r.).
- [5.](#) Wanda ne-a făcut vițel Stroganoff când i-am vizitat prima dată. Cum puteam să-i spun adevărul, anume că-mi vine să vomit de la ea?
- [6.](#) A fost invitat la *Newsnight* și toate cele. Din spusele lui Magnus, Antony a *savurat* toată atenția care i s-a acordat, deși s-a prefăcut că-i displăcea. A spus și chestii mai controversate de-atunci, dar nici una n-a luat amploarea scandalului cu filistinii.

Opt

Nu știu ce să fac în legătură cu Antony, Wanda și Intrarea în Pronaos, cum am numit povestea în sinea mea. Așa că n-am făcut nimic. N-am zis nimic.

Știu c-o dau cotită. Știu că e un semn de slăbiciune. Știu c-ar trebui să înfrunt situația. Dar de-abia reușesc s-o procesez, cu atât mai puțin să vorbesc despre ea. Mai ales cu Magnus.

Nu mi-am dat seama ce bine joc teatru. Tot weekendul n-am lăsat să se vadă nimic. Am luat cina cu familia Tavish. Am ieșit să beau ceva cu Ruby și Annalise. Am râs, am vorbit, am exclamat, am glumit și am făcut sex. Și în tot acest timp am simțit o durere surdă în piept. Aproape că m-am obișnuit cu ea.

Aproape că m-aș simți mai bine dacă mi-ar *spune* ceva. Am putea avea o ceartă pe față și i-aș putea convinge că-l iubesc pe Magnus, că o să-l susțin în cariera lui și că nu sunt proastă de fapt. Dar ei n-au spus nimic. Au păstrat o aparență amabilă și agreabilă, punându-mi întrebări politicoase legate de planurile noastre de a găsi o casă și îmbiindu-mă cu vin.

Ceea ce nu face decât să agraveze lucrurile. Dovedește că nu fac parte din familie. Nu sunt primită nici măcar la sfatul de familie în care se discută ce alegere nepotrivită e această nouă iubită a lui Magnus.

Ar putea chiar să fie OK dacă Magnus i-ar detesta pe-ai lui, nu i-ar păsa de părerea lor și am putea să-i considerăm niște țicniți. Dar el îi respectă. Ține la ei. Se înțeleg foarte bine. Sunt de acord în majoritatea privințelor și, când se contrazic pe o temă, o fac cu bună-dispoziție, tachinându-se. Pe orice temă.

Orice temă cu excepția mea.

Nu pot să mă gândesc prea mult la asta pentru că mă necăjesc și intru în panică, așa

că nu-mi permit decât un dram de frământare pe zi. Mi-am luat porția în seara asta. M-am oprit la Starbucks după serviciu și-am stat cu o cană de ciocolată caldă până când m-am deprimat de tot.

Dar acum, dacă te uiți la mine, nici n-ai ghici. Port cea mai elegantă rochiță neagră a mea și pantofi cu toc. Sunt machiată impecabil. Îmi sclipesc ochii. (Două cocktailuri). M-am surprins adineauri în oglindă și par o fată relaxată, care poartă un inel de logodnă și bea cocktailuri Cosmo la Savoy, complet lipsită de griji.

Și, drept să spun, *sunt* mult mai bine-dispusă decât eram. În parte datorită cocktailurilor, în parte pentru că sunt extrem de entuziasmată că mă aflu aici. N-am mai fost niciodată la Savoy până acum. E incredibil!

Petrecerea se ține într-o cameră uluitoare, cu lambriuri și candelabre fabuloase peste tot și chelneri care servesc cocktailuri. E și o formație de jazz, iar în jurul meu persoane îmbrăcate la patru ace stau de vorbă în grupulețe. Toată lumea se bate amical pe spate, dă mâna, bate palma și toți par foarte bine-dispuși. Nu cunosc absolut pe nimeni, evident, dar îmi e de-ajuns să privesc spectacolul. De fiecare dată când cineva observă că stau de una singură și încearcă să se apropie, îmi scot telefonul să-mi verific mesajele și persoana face cale întoarsă.

Ăsta-i marele avantaj la un telefon. E ca un însoțitor.

Lucinda îmi tot trimite mesaje, îmi spune că e în nordul Londrei, ca să se uite la un alt tip de mătase gri și mă întreabă dacă am vreo preferință pentru textură. Magnus mi-a trimis mesaj din Warwick legat de un stagiu de cercetare pe care-l pune la cale cu un coleg de-acolo. Între timp, am o conversație prelungită cu Ruby legată de întâlnirea cu un necunoscut. Singura problemă e că e destul de greu să trimiți mesaje și să ții un cocktail în mână în același timp, așa că în cele din urmă îmi las paharul de Cosmo pe o masă din apropiere și trimit niște răspunsuri-fulger:

Sigur, o mătase gri cu fir gros merge foarte bine. Mulțumesc mult! Cu drag, Poppy xxxxx

Sună minunat, pot să vin și eu?! P xxxxx

Nu cred că e neapărat bizar c-a cerut două fripturi... poate ține dieta Atkins??? Ține-mă la curent! P xxxxx

E și-un pomelnic de mesaje pentru Sam. O groază de alte persoane au răspuns la invitația de a veni cu idei. Mulți au atașat documente kilometrice și CV-uri. Au pus chiar și câteva videoclipuri. Probabil c-au fost foarte ocupați în weekend. Mă strâmb când văd unul intitulat „1001 de idei pentru WGC – Partea I“ și-mi întorc privirea.

Speranța mea era că totul se va liniști în weekend și lumea va uita complet de asta. Dar azi dimineață pe la 8 a început avalanșa de e-mailuri și de atunci tot vin. Încă mai umblă zvonul că toată povestea asta e un test pentru o slujbă. E o luptă înfocată cu privire la ce departament a venit primul cu ideea extinderii în State. Malcolm tot trimite mesaje iritate întrebând cine a aprobat această inițiativă și toată povestea e o nebunie de fapt. Oamenii ăștia n-au o viață?

De câte ori mă gândesc la asta, mă ia cu amețea. Așa că am o nouă strategie de a-i face față: nu mă gândesc. Poate să aștepte până mâine.

După cum poate aștepta și ultimul e-mail al lui Willow către Sam. Acum am decis că probabil nu numai că arată ca un top-model, ci e și foarte bună la pat și moștenitoarea unei averi, ca să-i compenseze temperamentul nestăvilit.

Astăzi i-a trimis încă un mesaj lung și plicticos în care bate câmpii, spunându-i lui Sam să-i caute o marcă specială de gel exfoliant nemțesc în Germania, dar că el nici n-o să se ostenească probabil și așa e el, după tot paté-ul pe care l-a cărat din Franța pentru

el, îi venea să vomite, dar tot a făcut-o, pentru că așa e firea ei și el ar avea ceva de învățat din asta, dar a vrut el VREODATĂ să învețe ceva de la ea? A VRUT???

Zău așa. Îmi dă dureri de cap.

Parcurg lungul șir de e-mailuri când unul îmi atrage atenția. E de la Adrian Foster de la Marketing.

Dragă Sam,

Mulțumesc c-ai acceptat să-i înmânezi buchetul de flori lui Lindsay de ziua ei. Dat fiind că nu erai azi, le-am lăsat în biroul tău. Sunt puse în apă, așa c-ar trebui să reziste.

Numai bine,
Adrian

De fapt n-a fost Sam cel care-a acceptat să-i înmâneze florile. Eu am acceptat, în numele lui.

Acum nu mai sunt foarte sigură c-a fost o idee bună. Dacă e foarte ocupat mâine? Dacă se înfurie că trebuie să piardă timpul oferind flori? Oare cum aș putea să simplific lucrurile pentru el?

Bună, Lindsay!

Am ceva pentru tine în biroul meu. Ceva care o să-ți placă. Te aștept mâine. La orice oră.

Sam xxxxx

Îl trimit fără să-l mai recitesc și iau o gură de Cosmo. Timp de vreo douăzeci de secunde sunt relaxată, savurând băutura, întrebându-mă când vor apărea aperitivele. Apoi, ca și cum ar fi sunat un ceas deșteptător, tresar.

Stai așa. Am pus pupici după numele lui Sam. N-ar fi trebuit să fac asta. Nu se pun pupici în mesaje profesionale.

La naiba. Redeschid mesajul și-l recitesc, crispându-mă. Sunt atât de obișnuită să trimit pupici, încât i-am pus mecanic. Dar Sam nu pune niciodată pupici. Niciodată...

Oare ar trebui să-i *de-trimit*?

Dragă Lindsay, ca să fie clar, n-am vrut să-ți trimit pupici adineauri...

Nu. Oribil. Va trebui s-o las cum a picat. Probabil că exagerez, oricum. Probabil că nici nu va observa...

Oh, Doamne. Tocmai am primit un e-mail de la Lindsay. S-a mișcat rapid. Îl deschid și mă uit lung la mesaj.

Ne vedem atunci, Sam.
Lindsay xx;)

Doi pupici și un omuleț care face cu ochiul. Oare e ceva normal?

Mă uit lung la el, încercând să mă conving că este.

Da. Da, cred că e normal. Ar putea cu siguranță să fie ceva normal. Doar o corespondență amicală între colegi.

Îmi pun telefonul deoparte, golesc paharul și mă uit după un altul. Văd o chelneriță aflată la câțiva pași și încep să-mi croiesc drum spre ea.

— ... ideea lui Sam Roxton? îmi atrage atenția o voce de bărbat. *Ridicol*, la naiba.

— Știți cum e Sam...

Mă opresc locului, făcându-mi de lucru cu telefonul. Un grup de bărbați îmbrăcați la costum s-au oprit în apropierea mea. Sunt cu toții mai tineri decât Sam și îmbrăcați foarte elegant. Probabil că sunt colegi de-ai lui.

Mă întreb dacă aş putea să asociez fețele cu adresele de e-mail. Pariez că acela cu ten măsliniu e Justin Cole, care a trimis o circulară în care le spunea tuturor că e *obligatoriu* să se îmbrace *casual* vineri și ar putea lumea să se îmbrace cu *stil*? Arată ca un agent de la „poliția modei“, în costumul lui negru și cravata subțire.

— E pe-aici? întreabă un tip blond.

— Nu l-am văzut, răspunde tipul cu ten măsliniu, dând pe gât un *shot*¹. E un labagiu căpos.

Tresar surprinsă. Ei bine, nu s-a exprimat prea frumos.

Primesc un mesaj și îl deschid, ușurată că pot să-mi fac de lucru. Ruby mi-a trimis o poză cu o porțiune de păr șaten, însoțită de mesajul:

Asta-i o meșă???

Nu-mi pot reține un hohot de râs. Cumva a reușit să prindă în poză capul tipului văzut din spate. Cum o fi reușit? Oare el n-a observat?

Mă chiorăsc la poză. Arată ca un păr normal. Habar n-am de ce Ruby e atât de obsedată de meșe, de fapt. Totul e din cauza unei întâlniri dezastruoase pe care a avut-o anul trecut, când s-a dovedit că tipul avea 59, nu 39 de ani².

Nu cred. Arată OK! xxxxx

Când îmi ridic privirea, bărbații care stăteau de vorbă au dispărut, înghițiți de mulțime. La naiba. Chiar mă interesa conversația lor.

Mai iau un Cosmo și câteva bucăți delicioase de sushi (seara asta deja m-ar fi costat vreo 50 de lire dacă aș fi plătit consumația) și sunt pe punctul de a mă apropia de formație, când aud sunetul strident care anunță pornirea unui microfon. Mă întorc – și văd că e la doar un metru distanță pe un mic podium pe care nu îl observasem. O fată blondă într-un costum negru cu pantaloni bate în microfon și spune:

— Doamnelor și domnilor, îmi puteți acorda puțină atenție?

După o clipă spune mai tare:

— Fraților! E momentul pentru discursuri! Cu cât încep mai repede, cu-atât se termină mai repede, OK?

Toată lumea izbucnește în râs și mulțimea începe să se îndrepte spre acest capăt al încăperii. Mă împing chiar spre podium, care *sincer* nu e locul unde mi-aș dori să fiu – dar nu prea am de-ales.

— Așadar, iată-ne!

Blonda își întinde brațele.

— Bine ați venit la această celebrare a fuziunii dintre noi, Johnson Ellison, și minunata companie Greene Retail. Aceasta nu e doar uniunea unor companii, ci o uniune de suflet și sunt multe, *multe* persoane cărora trebuie să le mulțumim. Directorul nostru executiv, Patrick Gowan, a venit cu viziunea inițială datorită căreia suntem cu toții azi aici. Patrick, vino aici lângă mine!

Un tip cu barbă, într-un costum deschis la culoare, a urcat pe scenă, zâmbind modest și clătînând din cap, și toată lumea a început să aplaude, inclusiv eu.

— Keith Burnley... ce pot să spun? A fost o sursă de inspirație pentru noi toți.

Problema când stai în primul rând într-o mulțime e că te simți foarte nelalocul tău. Încerc să ascult cu atenție și să par interesată, dar nici unul din aceste nume nu-mi spune nimic. Poate c-ar fi trebuit să-mi fac temele. Îmi scot telefonul pe furiș și mă întreb dacă pot să găsesc e-mailul despre fuziune, fără să fiu văzută.

— Și știu că e pe-aici pe undeva...

Se uită de jur-împrejur, punându-și mâna streășină.

— A încercat să se sustragă, dar trebuia să-l avem aici în persoană, Dl. White Globe Consulting, Dl. Sam Roxton!

Îmi ridic șocată privirea. Nu se poate, nu poate fi...

La naiba.

Răsună din nou ropote de aplauze când Sam urcă pe podium, purtând un costum închis la culoare și o ușoară cută de încruntare. Sunt atât de uluită, încât am rămas ținută locului. Era în Germania. Nu trebuia să vină în seara asta. Ce *caută* aici?

După expresia surprinsă care se întipărește pe chipul lui când mă vede, aș zice că același lucru se întrebă și el.

Am încurcat-o. *Cum* de mi-am închipuit că pot apărea nepoftită la o petrecere importantă, de fițe, ca asta, fără să intru în bucluc?

Îmi ard obraji de rușine. Încerc repede să mă retrag, dar mulțimea de oameni din spatele meu e prea densă, așa că rămân blocată acolo, uitându-mă fără un cuvânt la el.

— ... Când Sam e de față știi că se va ajunge la punctul culminant, spune blonda. Dacă să ajungi la punctul culminant e ceea ce-ți *dorești*... nu-i așa, Peter?

Toată lumea izbucnește în râs și mă grăbesc să mă alătur râsetelor generale,
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

simulând încântarea. În mod vădit aceasta e o glumă pe care o împărtășesc cu toții, despre care aș ști și eu dacă n-aș fi un musafir nepoftit.

Tipul de lângă mine exclamă „Cam fără perdea gluma asta!“ și eu mă trezesc răspunzând „Știu, știu!“, cu un nou hohot de râs artificial.

— Ceea ce ne aduce la un alt jucător important...

Când îmi ridic privirea, Sam se uită în cu totul altă parte, slavă Domnului. Toată treaba e oricum îndeajuns de chinuitoare.

— Aplauze pentru Jessica Garnett!

Când o fată îmbrăcată în roșu urcă pe podium, Sam își scoate telefonul și începe să tasteze discret. O clipă mai târziu, primesc un mesaj.

De ce râdeai?

Mă simt stânjenită la culme. Probabil că și-a dat seama că încercam doar să nu bat la ochi. Încearcă dinadins să mă împungă. Ei bine, n-o să mușc momeala.

A fost o glumă bună.

Îl privesc în timp ce-și verifică telefonul. Chipul lui zvâcnește aproape imperceptibil, dar știu că s-a prins. Tastează din nou ceva scurt – și după o clipă telefonul meu zbârnâie.

Nu știam că e scris numele tău pe invitația mea.

Îmi ridic privirea agitată, încercând să-i deslușesc expresia, dar din nou se uită în altă parte, cu chipul impasibil. Mă gândesc o clipă, apoi scriu:

Am trecut doar să iau punguța de cadouri pentru tine. Serviciu inclus. Nu-i nevoie să-mi mulțumești.

Și cocktailurile mele.

Acum se uită țintă la cocktailul meu. Ridică din sprânceană și îmi rețin un chicotit.

Voiam să le pun într-o butelcuță pentru tine. Evident.

Evident. Deși eu beau Manhattan.

Ah, ei bine, acum știu. O să arunc toate *shot*-urile de tequila pe care le păstrasem.

După ce citește ultimul mesaj, Sam își ridică privirea din telefon și schițează acel zâmbet care te ia pe neașteptate. Fără să vreau, mă trezesc zâmbindu-i larg la rândul meu, și trebuie să-mi trag răsuflarea. Chiar *are* un efect asupra mea zâmbetul acela al lui. E deconcertant. E...

Mă rog. Să ne concentrăm pe discurs.

— ... și, în sfârșit, vă dorim o seară minunată! Vă mulțumim tuturor!

Când izbucnește ultima repriză de aplauze, încerc să găesc o cale de ieșire, dar nu există nici una. În circa zece secunde, Sam a coborât de pe podium și s-a oprit drept în fața mea.

— Oh.

Încerc să-mi ascund stânjeneala.

— Ă... bună. Ce coincidență să ne întâlnim aici!

El nu zice nimic, doar mă privește întrebător. N-are rost să încerc s-o dau înainte cu tupeu.

— OK, îmi pare rău, spun repede. Știu că n-ar trebui să fiu aici, doar că n-am fost niciodată la Savoy și părea atât de grozav și tu nu voiai să mergi și...

Mă întrerup când el ridică mâna, cu un aer amuzat.

— Nici o problemă. Trebuia să-mi spui că vrei să vii. Te-aș fi trecut pe listă.

— Oh!

Mi-a tăiat macaroana.

— Ei bine... mulțumesc. Mă distrez de minune.

— Bun.

Zâmbește și ia un pahar cu vin roșu de pe-o tavă.

— Știi ce?

Se oprește gânditor, cuprinzând paharul în mâini.

— Trebuie să-ți spun ceva, Poppy Wyatt. Ar fi trebuit să ți-o spun mai demult. Și anume mulțumesc. Mi-ai fost de mare ajutor în ultimele câteva zile.

— E în regulă, sincer. Nici o problemă.

Scutur din mână, încercând să-l opresc, dar el clatină din cap.

— Nu, ascultă-mă, vreau să-ți spun asta. Știu că la început îți făceam eu un serviciu dar, în cele din urmă, mi-ai făcut tu unul. N-am avut sprijinul unei asistente propriu-zise la serviciu. Ai făcut o treabă minunată, ținându-mă la curent cu toate. Îți sunt recunoscător.

— Serios, n-ai pentru ce! spun, simțindu-mă stânjenită.

— Acceptă laudele care ți se cuvin!

Râde, apoi își scoate haina și își lărgeste nodul la cravată.

— Doamne, a fost o zi lungă.

Își aruncă haina peste umăr și ia o gură de vin.

— Așadar, n-a venit nimic azi? A fost tare liniște pe calea undelor.

Schițează încă un zâmbet care te dă peste cap.

— Sau toate mesajele pentru mine sunt trimise acum pe adresa lui Jane?

Pe telefonul meu se află 243 de e-mailuri pentru el. Și încă mai vin.

— Ei bine... iau o gură de Cosmo, încercând disperată să câștig timp. De fapt, ai primit câteva mesaje. N-am vrut să te deranjez cât erai în Germania.

— Oh, da?

Pare interesat.

— Ce mesaje?

— Hm... una, alta. Sau ai prefera s-o lăsăm pe mâine? mă agăț de un fir de speranță.

— Nu, spune-mi acum.

Îmi frec nasul. De unde s-o iau?

— Sam! Aici erai!

Un tip slăbănog cu ochelari se apropie de noi. Clipește repede și are un portofoliu mare, negru, sub braț.

— Ziceau că n-o să vii în seara asta.

— N-aveam de gând să vin, spune sec Sam.

— Grozav. *Grozav!*

Slăbănogul e atât de agitat că dă pe-afară de energie.

— Ei bine, am luat astea cu mine pentru orice eventualitate.

Îi întinde portofoliul lui Sam, care îl ia, privindu-l uluit.

— Dacă ai o clipă în seara asta, eu n-o să mă culc mai devreme de 2-3, n-am nici o problemă să vorbim pe Skype de-acasă... E *un pic* radical, în parte, dar... Oricum! Cred că faci o chestie minunată. Și, dacă *există* șansa unui post dincolo de asta... contează pe mine. Bun. Ei bine... nu te mai țin. Mulțam, Sam!

Și dispare din nou în mulțime.

Pentru o clipă nici unul din noi nu zice nimic. Sam pentru că e prea uluit, eu pentru
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

că încerc să mă gândesc ce să-i spun.

— Care-i faza? întrebă Sam într-un final. Ai idee? Mi-a scăpat ceva?

Îmi umezesc buzele, emoționată.

— *Ar fi* un lucru de care voiam să-ți spun.

Râd ascuțit.

— E destul de nostim de fapt, dacă poți să-l vezi așa...

— Sam!

O femeie masivă cu o voce răsunătoare mă întrerupe.

— Sunt *atât* de încântată că te-ai înscris la crosul caritabil!

Oh, Doamne. Asta trebuie să fie Rachel.

— Crosul caritabil?

Sam repetă cuvintele ca și cum ar fi ceva de neconceput pentru el.

— Nu. Îmi pare rău, Rachel. Nu particip la crosuri caritabile. Eu mă mulțumesc să donez, îi las pe alții să alerge, bravo lor...

— Și e-mailul de la tine?

Se uită lung la el.

— Eram atât de încântată că vrei să iei parte! Nimănui nu i-a venit să creadă! Anul ăsta ne îmbrăcăm cu toții în costume de supereroi, adaugă entuziasmată. Ți-am rezervat un costum de Superman.

— E-mailul?

Sam pare uluit.

— Care e-mail?

— E-mailul minunat pe care mi l-ai trimis! Vineri să fi fost? Oh, și să te *țină* Dumnezeu pentru mesajul pe care i l-ai trimis micuței Chloe.

Rachel își coboară vocea și îl bate pe mână.

— A fost foarte mișcată. Celor mai multor directori nici nu le-ar *păsa* că unei secretare i-a murit câinele, așadar faptul că tu ai trimis un mesaj de condoleanțe atât de frumos, cu o poezie și toate cele...

Face ochii mari.

— Ei bine, am fost cu toții uimiți, sinceră să fiu!

Mă înroșesc și mai tare la față. Uitasem de asta.

— Un mesaj de condoleanțe pentru moartea unui câine, zice Sam, cu o voce stranie. Da, mă uimesc și pe mine.

Se uită țintă la mine. N-are o expresie foarte prietenoasă. De fapt, îmi vine s-o iau la fugă, dar n-am unde.

— Oh, Loulou!

Rachel îi face brusc cu mâna cuiva aflat în celălalt capăt al sălii.

— Scuză-mă, Sam...

Se îndepărtează, croindu-și drum prin mulțime, lăsându-ne singuri.

Se lasă tăcerea. Sam mă privește calm, fără să clipească. Realizez că așteaptă să
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

încep eu.

— Am crezut...

Mi se pune un nod în gât.

— Da?

Tonul lui e tăios și implacabil.

— Am crezut că ți-ar *plăcea* să participi la crosul caritabil.

— Așa deci.

— Da. Așa am crezut.

Vocea îmi e puțin răgușită de emoție.

— Vreau să zic... sunt pentru o cauză nobilă! Așa că m-am gândit să răspund. Ca să te scutesc pe tine de asta.

— Ai scris un e-mail și l-ai semnat cu numele *meu*?

Vocea lui nu prevestește nimic bun.

— Încercam să te ajut! spun imediat. Știam că n-ai timp și ei te tot întrebau și m-am gândit...

— Și mesajul de condoleanțe a fost tot opera ta, să înțeleg?

Închide ochii pentru o clipă.

— Dumnezeule. Mai e și altceva în care ți-ai băgat coada?

Aș vrea să-mi vâr capul în nisip ca struțul. Dar nu pot. Trebuie să-i spun, repede, înainte să-l atace altcineva.

— OK, am mai avut o... o altă idee, spun, cu un firicel de voce. Doar că toată lumea a cam luat-o razna și acum toată lumea trimite mesaje și își închipuie că e o slujbă la mijloc...

— O slujbă?

Se uită lung la mine.

— Despre ce vorbești?

— Sam.

Un tip îl bate pe spate în trecere.

— Mă bucur că te-ar interesa să vii în Islanda. Ținem legătura.

— *Islanda?*

Lui Sam îi pică fața.

Uitasem că am acceptat și excursia în Islanda³. Dar n-apuc decât să schițez un zâmbet spășit înainte să-l atace altcineva pe Sam.

— Sam, OK, nu știu ce se întâmplă.

E o fată cu ochelari, care pune multă patimă în ceea ce spune.

— Nu știu dacă ne iei de proști sau ce faci...

Pare puțin stresată și își tot ridică părul de pe frunte.

— Mă rog. Ți-aș da CV-ul meu. Știi câte idei am avut pentru compania asta, dar dacă trebuie să ne dăm și mai *mult* peste cap, atunci... mă rog, Sam. E alegerea ta.

— Elena...

Sam se oprește uluit.

— Citește numai scrisoarea mea de intenție. Găsești totul acolo.

Și dusă a fost.

Se lasă tăcerea, apoi Sam se întoarce, cu o expresie atât de amenințătoare, încât mă trec fiorii.

— Ia-o de la capăt. Ce-ai făcut?

— Am trimis un e-mail.

Îmi foiesc fâstâcită picioarele, simțindu-mă ca un copil care-a făcut o boacăna.

— Din partea ta.

— Cui?

— Întregii companii, spun, dorindu-mi să mă înghită pământul. Am vrut doar să se simtă toți... încurajați și apreciați. Așa că le-am zis tuturor să trimită sugestii. Să ți le trimită.

— Ai scris asta? În *numele meu*?

Pare atât de furios, încât chiar mă dau câțiva pași înapoi, ușor panicată.

— Îmi pare rău, spun, cu răsufierea tăiată. Mi s-a părut o idee bună. Dar unii au crezut că voiai să-i concediezi și alții cred că ăsta e de fapt un interviu pentru o slujbă și toată lumea a început să se agite... Îmi pare rău, închei, spășită.

— Sam, am primit e-mailul de la tine! ne întrerupe voioasă o fată cu părul prins în coadă. Așadar, ne vedem la cursurile de dans.

— Cum...

Ochii lui par gata să-i iasă din orbite.

— Mulțumesc *nepus* de mult pentru sprijin. De fapt, ești singurul meu elev deocamdată! Să te îmbraci comod și să-ți iei încălțăminte ușoară, OK?

Mă uit la Sam și simt un nod în gât când îi văd expresia. Pare efectiv că a amuțit. Ce-au cursurile de dans? O să trebuiască să danseze la nuntă, nu? Ar trebui să-mi *mulțumească* pentru că l-am înscris.

— Sună minunat! spun, pe un ton încurajator.

— Ne vedem marți seară, Sam!

În timp ce ea dispare în mulțime, eu îmi încrucieșez brațele la piept, în defensivă, gata să-i spun că i-am făcut un mare serviciu. Dar când se întoarce are o expresie atât de împietrită, încât îmi pierd curajul.

— Câte e-mailuri ai trimis de fapt în numele meu?

Pare calm, dar nu într-un sens bun.

— Eu... nu multe, bâigui. Vreau să zic... doar câteva. Voiam doar să te ajut.

— Dacă ai fi fost asistenta mea, te-aș fi concediat pe loc, ba poate aș fi intentat și acțiune penală.

Vorbește repede, ca mitraliera.

— În condițiile de față, nu pot decât să-ți cer telefonul înapoi și să-ți cer să...

— Sam! Mă bucur să văd o față cunoscută!

— Nick.

Expresia de pe chipul lui Sam se schimbă instantaneu. Privirea i se luminează și

expresia împietrită pare să se topească.

— Mă bucur să te văd. Nu știam că vii.

Un bărbat la vreo șaizeci de ani, care poartă un costum cu dungulițe peste o cămașă înflorată, superbă, ridică paharul în direcția noastră. Mi-l ridic și eu, simțind că mă ia cu fiori. Sir Nicholas Murray! Când căutam pe Google informații despre companie am văzut poze cu el alături de primul-ministru, Prințul Charles și toată lumea bună.

— Nu refuz niciodată o petrecere, dacă se poate, spune Sir Nicholas voios. Am ratat discursurile, nu-i așa?

— O sincronizare perfectă, zâmbește larg Sam. Nu-mi spune că ți-ai trimis șoferul înainte să vadă dacă s-au terminat.

— N-aș putea să comentez, spune Sir Nicholas, făcându-i cu ochiul. Ai primit e-mailul meu?

— Tu l-ai primit pe-*al meu*? răspunde Sam, coborându-și vocea. L-ai nominalizat pe Richard Doherty pentru Premiul Dealmaker de anul ăsta?

— E un tânăr care promite, Sam, spune Sir Nicholas, părând prins cu mâța-n sac. Îți amintești munca pe care-a depus-o anul trecut cu Hardwicks? Merită puțină apreciere.

— *Tu* ai pus la punct afacerea Ryan Energy. Nu el.

— M-a ajutat, îi dă replica Sir Nicholas. M-a ajutat în multe feluri. Unele din ele... greu de cuantificat.

Pentru o clipă se uită țintă unul la celălalt. Amândoi par că-și stăpânesc râsul.

— Ești incorigibil, exclamă într-un final Sam. Sper că ți-e recunoscător. Acum, știi că tocmai m-am întors din Germania? Avem niște lucruri de discutat.

Nu m-a inclus deloc în conversație, dar chiar nu mă supăr. Sincer. De fapt, poate ar
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

trebui să profit de ocazie și să mă furișez de-aici.

— Sam, fii drăguț și fă-mi cunoștință cu prietena ta.

Sir Nicholas îmi întrerupe firul gândurilor și îi zâmbesc emoționată, la rândul meu.

E clar că Sam nu ține morțiș să mă prezinte lui Sir Nicholas. Dar e la fel de clar că e o persoană bine-crescută, pentru că după vreo treizeci de secunde în care se dă o luptă în el⁴, spune:

— Sir Nicholas, Poppy Wyatt. Poppy, Sir Nicholas Murray.

— Încântată de cunoștință.

Dau mâna cu el, încercând să-mi ascund emoțiile. Oau. Eu și Sir Nicholas Murray. Stând de vorbă la Savoy. Deja mă gândesc la modalități în care i-aș putea pomeni de asta lui Antony, ca din întâmplare.

— Lucrezi la Johnson Ellison sau la Greene Retail? mă întreabă politicos Sir Nicholas.

— Nici, nici, spun stânjenită. De fapt, sunt fizioterapeut.

— Fizioterapeut!

Chipul i se luminează.

— Minunat! Cea mai puțin apreciată dintre artele medicale, după părerea mea. Merg la un tip grozav pe strada Harley pentru spate, deși încă n-a nimerit-o...

Îmi face discret cu ochiul.

— Trebuie să mergeți la Ruby, spun, încuviințând cu un aer de cunoscător. Șefa mea. E uluitoare. Masajul țesuturilor în adâncime, așa cum îl face ea, face oameni în toată firea să *plângă* ca niște copii.

— Înțeleg.

Sir Nicholas pare interesat.

— Ai o carte de vizită?

Daaaa! Ruby ne-a făcut tuturor cărți de vizită când am deschis cabinetul și niciodată nu mi-a cerut cineva o carte de vizită. Absolut niciodată.

— Poftiți.

Caut în geantă și scot cartea de vizită nonșalant, ca și cum fac asta tot timpul.

— Avem cabinetul în Balham. E la sud de Tamisa, poate nu știți zona...

— Cunosc bine Balham.

Îmi face cu ochiul.

— Primul apartament în care am stat în Londra era în Bedford Hill.

— Nu se poate!

Cât pe-aci să-mi scape tartina din gură.

— Ei bine, atunci trebuie musai să treceți pe la noi.

Nu-mi vine să cred. Sir Nicholas Murray a locuit în Bedford Hill. Doamne, asta dovedește ceva. Începi în Balham și sfârșești prin a deveni „Sir“. E un adevărat model, de fapt.

— Sir Nicholas.

Tipul cu ten măsliniu a apărut din senin lângă noi.

— Mă bucur să vă văd aici. Întotdeauna e-o plăcere să vă văd. Cum merge treaba la

Nr. 10? Ați descoperit secretul fericirii?

— Merge.

Sir Nicholas îi zâmbeste nonșalant.

— Ei bine, e o onoare. O mare onoare. Și Sam.

Măsliniul îl bate amical pe spate.

— Omul de bază. Ce ne-am face fără tine?

Îl privesc indignată. Adineauri zicea despre Sam că e „un labagiu căpos“.

— Mulțam, Justin.

Sam zâmbeste încordat.

Chiar e Justin Cole. Am avut dreptate. Arată la fel de arogant în carne și oase pe cât pare în e-mailurile lui.

Sunt pe punctul de a-l întreba pe Sir Nicholas ce fel de persoană e de fapt primul-ministru când un tânăr se apropie emoționat de noi.

— Sam! Îmi cer scuze că te întrerup, sunt Matt Mitchell. Mulțumesc *nepus* de mult că te-ai oferit voluntar. Va însemna foarte mult pentru proiectul nostru să te avem alături.

— Voluntar?

Sam îmi aruncă o privire tăioasă.

Oh, Doamne. Habar n-am. Rotițele mi se învârtesc la turația maximă, încercând să-mi amintesc. Voluntariat... voluntariat... oare despre ce era vorba...

— Pentru expediția în Guatemala! Programul de schimb!

Matt Mitchell are un aer radios.

— Suntem atât de încântați că ni te-ai alăturat!

Simt un gol în stomac. Guatemala. Uitasem *complet* de Guatemala.

— Guatemala? repetă Sam, cu un soi de rictus.

Acum îmi amintesc. Am trimis e-mailul acela noaptea târziu. Cred că băusem un pahar sau două de vin. Sau... poate trei.

Îmi fac curaj să mă uit cu coada ochiului la Sam și expresia lui e atât de amenințătoare, încât aș vrea să mă fac dispărută. Dar faza e că mi s-a părut o ocazie unică. Și, judecând după agenda lui, el nu-și ia niciodată concediu. *Ar trebui* să meargă în Guatemala.

— Am fost foarte mișcați de e-mailul tău, Sam.

Matt îi cuprinde mâna lui Sam cu amândouă mâinile, cu un aer grav.

— N-am știut niciodată că ești atât de interesat de ce se întâmplă în țările în curs de dezvoltare. *Câți* orfani sponsorizezi?

— Sam! Oh, Doamne!

O fată brunetă, cam pilită, ni se alătură clătinându-se pe picioare. E foarte îmbujorată la față, i s-a întins rimelul și îi strânge amândouă mâinile lui Sam.

— Mulțumesc *foarte mult* pentru mesajul legat de Scamper. Mi-ai înseninat ziua, știi?

— N-ai pentru ce, Chloe, spune Sam, încordat.

Îmi aruncă o privire furibundă și mă trece un fior.

— Ce lucruri frumoase mi-ai scris, spune ea, cu vocea înecată. Când le-am citit, am știut că trebuie să fi pierdut și tu un câine. Pentru că mă înțelege, nu-i așa? Mă *înțelege*.

O lacrimă îi alunecă pe obraz.

— Chloe, vrei să iei un loc? spune Sam, smulgându-și mâinile din ale ei, dar Justin intervine, cu un rânjet răutăcios.

— Am auzit de acest faimos mesaj. Poți să ni-l arăți și nouă?

— L-am printat.

Ștergându-și nasul, Chloe scoate o hârtie mototolită din buzunar și Justin i-o smulge din mână.

— Oh, zău, tare frumos, Sam, spune, studiind mesajul cu o admirație prefăcută. Foarte emoționant.

— L-am arătat întregului departament, încuviințează Chloe, cu lacrimi în ochi. Toată lumea crede că ești o persoană *minunată*, Sam.

Sam strânge atât de tare paharul în mână, încât i s-au albit articulațiile. Pare că și-ar dori să apese pe un buton de „eject“ și să iasă de-aici. Mă simt foarte, foarte prost acum. Nu mi-am dat seama c-am trimis *chiar* atât de multe e-mailuri. Uitasem de Guatemala. Și n-ar fi trebuit să trimit mesajul de condoleanțe. Dacă aș putea să mă întorc în timp, acela ar fi momentul în care m-aș întoarce spre mine și aș zice „Poppy! Ajunge! Nici un mesaj de condoleanțe!“.

— „Micul Scamper e cu cei dragi în rai și ne-a lăsat în doliu“, citește Justin cu voce tare, teatral. „Blănița lui deasă, ochii vii și osul pe fotoliu.“

Face o pauză.

— Nu sunt sigur că „doliu“ rimează foarte bine cu „fotoliu“, Sam. Și ce caută osul

lui pe fotoliu, de fapt? Nu e foarte igienic.

— Dă-mi-o.

Sam încearcă să i-o smulgă din mână, dar Justin îl fentează, cu un aer încântat.

— „Pătura lui uitată-n pat, tăcere peste tot. Dacă Scamper ne privește acum, va ști ce drag ne-a fost.“

Justin se strâmbă.

— Tot? Fost? Tu știi ce-i aia o rimă, Sam??

— Eu cred că e foarte emoționant, spune Sir Nicholas voios.

— Și eu, spun imediat. Mi se pare minunat⁵.

— E perfect adevărat.

Lacrimile curg șiroi pe obrajii lui Chloe.

— E frumos pentru că e *adevărat*.

E beată în ultimul hal. Unul din pantofii cu toc cui i-a alunecat cu totul din picior și ea nu pare să fi observat.

— Justin, spune blând Sir Nicholas. Ce-ar fi să-i aduci un pahar cu apă lui Chloe?

— Sigur!

Justin bagă repede foaia în buzunar.

— Nu te superi dacă păstrez poezia ta, Sam, nu-i așa? E atât de *deosebită*. Te-ai gândit vreodată să te angajezi la Hallmark?

O conduce pe Chloe și efectiv o trânteste pe un scaun. O clipă mai târziu, îl văd

făcând cu mâna grupului cu care era mai devreme, foarte vesel, și scoțând din buzunar hârtia.

Aproape că nu mai îndrăznesc să mă uit la Sam, atât de vinovată mă simt.

— Ei bine! spune Sir Nicholas, cu un aer amuzat. Sam, habar n-aveam că iubești așa mult animalele.

— Nici nu...

Sam pare că nici nu mai poate vorbi.

— Eu...

Încerc disperată să găsesc o cale de-a repara ce-am făcut. Dar ce pot să fac?

— Acum, Poppy, te rog să mă scuzi, mă trezește Sir Nicholas din meditație. Oricât de mult aș prefera să rămân aici, trebuie să mă duc să stau de vorbă cu tipul acela *incredibil* de plicticos de la Greene Retail.

Schițează o grimasă atât de nostimă, încât, fără voia mea, izbucnesc în râs.

— Sam, vorbim mai târziu.

Îmi strânge mâna și dispare în mulțime, iar eu îmi stăpânesc impulsul de a fugi după el.

— Așadar!

Mă întorc spre Sam și înghit în sec.

— Hm... Îmi pare rău pentru tot.

Sam nu spune nimic, doar ține mâna întinsă, cu palma în sus. După vreo cinci secunde realizez ce înseamnă gestul lui.

— *Cum?*

Mă cuprinde un val de panică.

— Nu! Vreau să zic... nu pot să-l mai țin până mâine? Am toate contactele pe el acum, toate mesajele mele...

— Dă-mi-l.

— Dar nici n-am apucat să ajung la magazinul de telefoane! N-am cu ce să-l înlocuiesc, asta e singurul meu număr, am *nevoie* de el...

— Dă-mi-l.

E implacabil. De fapt, mă cam intimidează.

Pe de altă parte... nu poate să mi-l ia cu *forța*, nu? Nu fără a provoca o scenă, ceea ce, intuiesc, e ultimul lucru pe care și l-ar dori.

— Uite ce e, știu că ești furios.

Încerc să adopt un ton cât mai umil.

— Te înțeleg. Dar n-ai prefera să-ți trimit toate e-mailurile mai întâi? Și să ți-l dau mâine după ce-am rezolvat ce mai e de rezolvat? Te rog?

Cel puțin asta o să-mi lase răgazul să-mi notez câteva din mesajele mele.

Sam respiră pe nas, furios. Îmi dau seama că începe să realizeze că n-are de ales.

— Nu mai trimiți nici măcar un e-mail, îmi spune tăios într-un final, lăsând mâna în jos.

— OK, spun spășită.

— Îmi faci o listă cu toate mesajele pe care le-ai *trimis* deja.

— OK.

— Îmi restitui telefonul mâine și după asta nu vreau să mai am de-a face cu tine.

— Să vin la birou?

— Nu!

Pare aproape dezgustat de idee.

— Ne întâlnim la prânz. O să-ți trimit un mesaj.

— OK, oftez, simțindu-mă destul de deprimată acum. Îmi pare rău. N-am vrut să-ți dau viața peste cap.

Cumva speram că Sam va zice ceva drăguț cum ar fi „Nu-ți face griji, n-ai făcut-o“ sau „Nu-i nimic, ai avut intenții bune“. Dar nu zice nimic. Arată la fel de neîndurător ca și până acum.

— Mai e ceva ce-ar trebui să știu? mă întrebă tăios. Spune-mi sincer, te rog. M-ai mai înscris la vreo excursie în străinătate? Ai mai demarat vreo inițiativă la nivelul companiei în numele meu? Alte poezii deplasate pe care le-ai scris în numele meu?

— Nu! spun agitată. Asta-i tot. Sunt sigură.

— Îți dai seama câte probleme ai provocat?

— Știu, spun, cu un nod în gât.

— Îți dai seama în câte situații stânjenitoare m-ai pus?

— Îmi pare rău, îmi pare sincer rău, spun disperată. N-am vrut să te pun într-o situație delicată. N-am vrut să-ți fac probleme. Am crezut că-ți fac un serviciu.

— Un serviciu?

Mă privește uluit.

— Un *serviciu*?

— Bună, Sam, ne întrerupe o voce răgușită și mă izbește o boare de parfum.

Întorcându-mă, dau cu ochii de o fată la vreo 25-30 de ani, care poartă pantofi cu tocuri amețitor de înalte și un machiaj strident. Părul ei roșcat e răsucit cu fierul și poartă o rochie *foarte* decoltată. Vreau să zic, aproape că i se vede buricul.

— Scuze, pot să vorbesc o clipă cu Sam?

Îmi aruncă o privire ostilă.

— Oh! Ăă... sigur.

Mă dau câțiva pași mai încolo, dar nu într-atât de departe, încât să nu aud ce spun.

— Așadar. Abia aștept să ne vedem mâine.

Se uită galeș la Sam, bătând din genele false⁶.

— În biroul tău. Vin negreșit.

Sam pare perplex.

— Avem o întâlnire?

— Așa-ți place ție să te joci?

Râde senzual și-și scutură părul, cum fac actrițele din serialele americane care se petrec în bucătării elegante.

— Eu pot să joc orice rol dorești.

Își coboară vocea până la o șoaptă răgușită.

— Dacă mă înțelege, Sam.

— Îmi pare rău, Lindsay...

Sam se încruntă, vădit intrigat.

Lindsay? Sunt cât pe-aici să-mi vărs paharul pe mine. Fata asta e Lindsay?

Oh nu. Oh nu, oh nu. Nu-i a bună. Știam eu că trebuia să anulez pupicii. Știam eu că fețișoara care face cu ochiul înseamnă ceva. Sunt atât de alarmată, că aproape țopăi pe loc. Pot să-l avertizez pe Sam? Oare ar trebui să-i transmit un semnal?

— Am știut eu, îi șoptește ea acum. De cum te-am văzut, Sam, am știut că e o scânteie între noi. Ești *foarte sexy*.

Sam pare încurcat.

— Ei bine... mersi. Cred. Dar, Lindsay, chiar nu e...

— Oh, nu-ți face griji, pot fi foarte discretă.

Își lasă unghia lăcuită să alunece de-a lungul cămășii lui.

— Aproape că abandonasem orice speranță în privința ta, știi?

Sam face un pas înapoi, alarmat.

— Lindsay...

— În tot acest timp, nici un semn – apoi din senin începi să îmi trimiți mesaje.

Face ochii mari.

— Îmi urezi „la mulți ani“, îmi lauzi rezultatele... Am știut eu ce e la mijloc, de fapt. Și apoi în seara asta...

Se apropie de el, vorbindu-i și mai înfundat.

— *Habar* nu ai cum m-am simțit când am văzut e-mailul de la tine. Mmmm. Obraznicule.

— E-mail? repetă Sam.

Întoarce încet capul și-mi întâlnește privirea chinuită.

Ar fi trebuit să fug. Ar fi trebuit să fug când am avut ocazia.

1. De unde-l are? Mie de ce nu mi-a oferit nimeni un *shot*?
2. El a pretins că era o greșeală de tipar. Mda, pariez că degetul lui a alunecat pur și simplu două taste mai la stânga.
3. Nu vrea toată lumea să meargă în Islanda? De ce ai refuza să mergi în Islanda?
4. Deci nu e chiar *atât* de bine-crescut.
5. OK, știu că nu e minunat. În apărarea mea, l-am ales în grabă de pe un site cu felicitări și poza era foarte frumoasă. Era un desen cu un coșuleț gol de câine și aproape că mi-au dat și *mie* lacrimile.
6. Ce spune codul bunelor maniere, cum trebuie să procedezi când cuiva i s-a desprins un pic geana falsă? Îi spui sau te prefaci politicos că n-ai observat?

Nouă

Sunt dezolată, sunt cea mai dezolată ființă din lume.

Am făcut-o de oaie. Îmi dau seama acum. I-am dat o mulțime de bătaii de cap lui Sam, am abuzat de încrederea lui și am fost o mare pacoste.

Astăzi trebuia să fie o zi plăcută. O zi cu chestii pentru nuntă. Mi-am luat mai multe zile libere de la lucru ca să mă ocup de ultimele pregătiri pentru nuntă – și ce fac în loc de asta? Încerc să mă gândesc la toate modalitățile pe care le știu de a-ți cere scuze.

Ajung la întâlnire îmbrăcată într-o ținută îndeajuns de spășită, alcătuită dintr-o fustă de blugi și un tricou gri. Ne întâlnim la un restaurant aflat în apropiere de biroul lui și, cum intru, dau cu ochii de un grup de fete pe care le-am văzut aseară la Savoy, așezate ciorchine la o masă rotundă. Sunt sigură că nu m-ar recunoaște, dar trec grăbită pe lângă ele, cu capul în pământ, pentru orice eventualitate.

Sam mi-a descris locul la telefon ca fiind „o cantină de mâna a doua“. Ce mai cantină. Mesele sunt din oțel, scaunele sunt îmbrăcate în pânză gri și au unul din meniurile alea de fițe unde totul e scris cu literă mică, iar fiecare fel de mâncare e descris în cât mai puține cuvinte¹. Nu au nici măcar semnul pentru lire². Nu-i de mirare că lui Sam îi place aici.

Am comandat niște apă și oscilez între supă și salată, când Sam apare în prag. Imediat toate fetele îi fac cu mâna și, după o clipă de ezitare, li se alătură. Nu aud tot ce vorbesc, dar mai prind câte-un cuvânt: „... o idee uimitoare“, „... încântați“, „... un spirit colegial“. Toată lumea zâmbește și are un aer optimist, chiar și Sam.

În cele din urmă își cere scuze și se îndreaptă spre mine.

— Bună. Ai ajuns.

Mie nu-mi zâmbește, observ.

— Da. E plăcut aici. Mulțumesc că ai venit să ne întâlnim. Îți sunt sincer recunoscătoare.

Încerc să fiu cât mai împăciuitoare cu putință.

— Practic locuiesc aici.

Ridică din umeri.

— Ca toată lumea de la WGC.

— Așadar... aici ai o listă cu toate e-mailurile pe care le-am trimis în numele tău.

Vreau să termin cât mai repede cu asta. Mă strâmb involuntar când îi întind foaia. Par așa multe, când le văd scrise.

— Și ți-am transmis toate e-mailurile.

Sunt întreruptă de un chelner care aduce o carafă cu apă și îi spune „Bine ați revenit, domnule“ lui Sam, apoi face semn unei fete care aduce coșul cu pâine. După ce pleacă, Sam împătorește foaia și-o bagă în buzunar. Slavă Domnului. Mă gândeam c-o să le ia unul câte unul, ca la școală.

— Fetele alea sunt colege de-ale tale, nu-i așa? spun, înclinând din cap spre masa rotundă. Despre ce vorbeau?

O pauză cât Sam își toarnă niște apă – apoi își ridică privirea.

— De fapt, vorbeau despre proiectul tău.

Mă uit lung la el.

— Proiectul *meu*? Vrei să zici, e-mailul meu cu ideile?

— Da. Cei din conducere au fost încântați.

— Ooh!

Pentru o clipă mă las legănată de acest gând.

— Așadar... n-au reacționat *toți* prost.

— Nu, nu *toți*.

— A venit cineva cu idei bune pentru companie?

— De fapt...da, recunoaște el, îmbufnat. Au venit câteva sugestii interesante.

— Ooh! Minunat!

— Deși mai sunt câteva persoane convinse că ăsta e un complot pentru a concedia pe toată lumea și o persoană care amenință că ne va da în judecată.

— Oh.

Mi-a închis gura cu asta.

— Corect. Îmi pare rău pentru asta.

— Bună ziua.

O față veselă cu un șorț verde se apropie de masa noastră.

— Pot să vă explic meniul?³ Astăzi avem supă de dovleac, făcută cu pui organic...

Ia fiecare fel de mâncare la rând și, evident, pierde șirul imediat. Astfel că până la sfârșitul enumerării deja nu mai știu ce au, în afară de supa de dovleac.

— Supă de dovleac, vă rog, spun, zâmbind.

— Un sandwich cu friptură în sânge și o salată verde. Mulțumesc.

Cred că nici Sam n-a ascultat-o. Verifică ceva pe telefon și se încruntă, iar eu simt o împunsătură de vinovăție. Probabil că i-am complicat foarte mult munca, cu toate astea.

— Vreau doar să-ți spun că îmi pare foarte, foarte rău, spun repede. Îmi pare rău pentru mesajul de condoleanțe. Îmi pare rău pentru Guatemala. M-a luat valul. Știu că ți-am făcut multe probleme și, dacă pot să te ajut în vreun fel, m-aș bucura s-o fac. Vreau să zic... vrei să trimit vreun e-mail pentru tine?

— Nu!

Sam sare ca ars.

— Mulțumesc, adaugă mai potolit. Ai făcut destule.

— Așadar, cum te descurci? sondez terenul. Vreau să zic, cu procesarea ideilor tuturor.

— Deocamdată se ocupă Jane. Le trimite mesajul meu de „plimbă ursul“.

Strâmb din nas, intrigată.

— Mesajul de „plimbă ursul“? Ce mai e și aia?

— Știi tu. „Sam e onorat de mesajul dvs. O să vă răspundă cât de curând cu putință. Până atunci, vă mulțumim pentru interesul dovedit.“ Cu alte cuvinte: „N-aștepta prea curând un răspuns“.

Ridică din sprânceană.

— Trebuie să ai și tu un mesaj din asta. Se dovedesc foarte utile și când vrei să scapi de persoane care te hărțuiesc.

— Nu, n-am, spun, puțin ofensată. Eu nu vreau niciodată să trimit oamenii la plimbare. Eu le răspund!

— OK, asta explică *multe*.

Rupe o bucată de pâine și mușcă din ea.

— Dacă aș fi știut asta, n-aș fi acceptat niciodată să împărțim telefonul.

— Ei bine, nu mai e nevoie.

— Slavă Domnului. Unde e?

Scotocesc prin geantă, scot telefonul și îl pun pe masă între noi.

— Ce naiba e asta? Întreabă Sam, cu o expresie oripilată.

— Ce anume?

Îi urmăresc privirea, intrigată, apoi îmi pică fisa. Erau niște abțibilduri sclipitoare pentru telefon în punga de cadouri de la Marie Curie și le-am lipit pe telefon ieri-alaltăieri.

— Nu-ți face griji.

Îmi dau ochii peste cap, văzându-i expresia.

— Se desfac.

— Ar fi cazul.

Pare încă șocat de cum arată. Zău așa. Oare nimeni din compania lui nu se obosește să-și decoreze telefonul?

Ne aduc mâncarea și, pentru o vreme, atenția ne e distrasă de râșnița de piper și muștar și o garnitură de păstârnac prăjit pe care par să creadă că l-am fi comandat.

— Te grăbești? mă întreabă Sam, înainte să muște din sendvișul cu friptură.

— Nu. Mi-am luat câteva zile libere pentru pregătirile de nuntă, dar de fapt se dovedește că nu-s prea multe de făcut.

Adevărul e că am fost puțin șocată când am vorbit dimineață cu Lucinda. I-am zis acum *o veșnicie* că o să-mi iau câteva zile libere s-o ajut cu pregătirile. Mă gândeam că putem să ne ocupăm de chestiile faine împreună. Dar ea mi-a zis, practic, nu, mersi. Mi-a înșirat o poveste complicată cum că trebuie să meargă să vorbească la florăria din Northwood și trebuie să treacă mai întâi pe la o altă clientă și mi-a dat de înțeles de fapt că aș încurca-o⁴. Așa că tocmai mi s-a eliberat dimineața. Vreau să zic, n-aveam de gând să mă duc la lucru doar ca să am ce face.

În timp ce-mi sorb supa, aștept ca Sam să-mi spună din proprie inițiativă câte ceva despre nunta lui, dar nu zice nimic. Pe bărbați nu prea-i pasionează chestiile astea, nu?

— Supa ta e rece cumva?

Sam își fixează deodată privirea asupra bolului meu.

— Dacă e rece, spune-le să ți-o încălzească.

Nu e tocmai fierbinte, dar chiar n-am chef să fac scandal.

— E în regulă, mulțumesc.

Îi zâmbesc și mai iau o gură.

Telefonul zbârnâie brusc și, din reflex, îl trag spre mine. E un mesaj de la Lucinda, care mă anunță că e la depozit și mă roagă să-i confirm, vreau doar patru fire de *Gypsophila* într-un buchet??

Habar n-am. De ce aș preciza așa ceva? Cum arată de fapt patru fire?

Da, e în regulă. Mulțumesc mult, Lucinda, îți sunt foarte recunoscătoare! Nu mai e mult! Cu drag,
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

Poppy xxxxx

E și un e-mail nou de la Willow, dar nu mă simt în stare să-l citesc de față cu Sam. I-l transmit rapid și las telefonul pe masă.

— Tocmai ai primit un mesaj de la Willow.

— Aham.

Încuviințează, cu o expresie încruntată, distantă.

Mor de curiozitate să aflu mai multe despre ea. Dar cum să deschid discuția fără să bată la ochi?

Nu pot nici măcar să-l întreb „Cum v-ați cunoscut?“ pentru că știu deja, dintr-unul din e-mailurile ei dezlânate. S-au întâlnit în timpul unui interviu pentru un job la White Globe Consulting. Sam era în comisie și i-a pus niște întrebări încuietore legate de CV-ul ei, iar ea ar fi trebuit să ghicească DE-ATUNCI că o să-i distrugă viața. Ar fi trebuit să se ridice și pur și simplu să IASĂ PE UȘĂ. Pentru că el chiar își închipuie că viața ei se învârte în jurul unui salariu cu șase cifre? Chiar crede că toți sunt ca el? Oare el nu-și dă seama că pentru a construi un cămin trebuie să ȘTII CE SUNT CĂRĂMIZILE???

Etc etc etc. Sincer, n-am rezistat să-l citesc până la sfârșit.

— Încă nu ți-ai luat alt telefon? mă întreabă Sam, ridicând din sprânceană.

— Mă duc în după-amiaza asta la magazin.

O să fie o corvoadă s-o iau de la capăt cu alt telefon, dar nu prea am ce face. Dacă nu cumva...

— De fapt, tocmai mă întrebam, adaug, degajată. Crezi c-aș putea păstra cartela

SIM? Poți să iei *telefonul* înapoi...

— O cartelă SIM de companie, plină cu mesaje de afaceri?

Râde, nevenindu-i a crede.

— Ai înnebunit? A fost o nebunie din partea mea să ți-l las pe mână de la început. Nu c-aș fi avut de ales, doamnă Iute-de-Mână. Ar fi trebuit să trimit poliția pe urmele tale.

— Nu sunt hoată! Îi răspund, jignită. Nu l-am *furat*. L-am găsit aruncat la *coș*.

— Ar fi trebuit să-l predai.

Ridică din umeri.

— Știi asta și o știi și eu.

— Era un bun public! Pradă legitimă!

— „Pradă legitimă“? Vrei să-i spui și judecătorului asta? Dacă-mi alunecă portofelul din buzunar și cade în coș, asta-i dă lui X dreptul să mi-l fure?

Nu-mi dau seama dacă mă tachinează sau vorbește serios, așa că iau o gură de apă, evitând subiectul. Răsucesc telefonul încolo și-ncoace și nu mă îndur să-l las din mână. M-am obișnuit cu telefonul ăsta acum. Îmi place senzația pe care mi-o dă. M-am obișnuit până și să împart căsuța poștală cu altcineva.

— Așadar, ce-o să se întâmple cu el? Întreb, ridicându-mi într-un final privirea. Cu telefonul, adică.

— Jane o să retransmită toate mesajele importante pe adresa ei. Apoi o să fie șters. În interior și pe dinafară.

— Da. Desigur.

Îmi vine să scâncesc la gândul că toate mesajele mele vor fi șterse. Dar n-am ce face. Asta a fost înțelegerea. A fost doar un împrumut. După cum a zis și el, telefonul nu-mi aparține.

Îl las din nou din mână, la două degete de farfuria mea.

— O să-ți transmit noul meu număr de îndată ce fac rost de el, spun. Dacă primesc vreun mesaj legat de inel sau nuntă și, *mai ales*, dacă mă caută doamna Fairfax de la Hotelul Berrow...

— O să ți le transmit, încuviințează. Sau, mai curând, o să ți le transmită noua mea asistentă.

— Când începe lucrul?

— Mâine.

— Grozav!

Zâmbesc fără convingere și iau o gură de supă, care într-adevăr e mai curând călâie.

— E grozavă, spune el entuziasmat. Se numește Lizzy și e foarte deșteaptă.

Lasă sendvișul și atacă salata verde.

— Bun. Cât suntem aici, trebuie să-mi spui. Care-a fost faza cu Lindsay? Ce naiba i-ai scris?

— Oh. Asta.

Simt că-mi ard obrazii.

— Cred că a interpretat greșit mesajul pentru că... Mă rog. A fost un mărunțiș, de fapt. Doar i-am făcut un compliment și apoi i-am trimis pupici ca din partea ta. La sfârșitul unui e-mail.

Sam lasă furculița din mână.

— Ai pus pupici într-un mesaj de la *mine*? Un mesaj de afaceri?

Aproape că pare mai scandalizat de asta decât de toate celelalte chestii.

— N-am vrut! încerc să mă apăr. Pur și simplu mi-au scăpat. Eu pun tot timpul pupici în e-mailuri. Sunt mai prietenoase așa.

— Oh. Înțeleg.

Își dă ochii peste cap.

— Ești una din *acele* persoane ridicole.

— Nu e ridicol, îi răspund. E doar un mod de-a fi drăguț.

— Dă-mi să văd.

Întinde mâna spre telefon.

— Încetează! spun îngrozită. *Ce faci?*

Încerc să i-l smulg, dar e prea târziu. A pus mâna pe telefon și acum parcurge toate mesajele și e-mailurile. În timp ce citește, ridică din sprânceană, se încruntă și apoi izbucnește subit în râs.

— La ce te uiți?

Încerc să adopt un ton glacial.

— Ar trebui să-mi respecti dreptul la viață privată.

Mă ignoră cu desăvârșire. Oare n-are noțiunea de intimitate? Și ce citește, de fapt? Ar putea să fie orice.

Mai iau o gură de supă, dar e atât de rece, încât n-o mai suport. Când îmi ridic privirea, Sam îmi citește la fel de avid mesajele. E oribil. Mă simt ca și cum ar scotoci prin sertarul meu cu lenjerie.

— Acum știi cum e să-ți critice altcineva mesajele, spune, ridicându-și privirea.

— N-ai ce critica, spun, cu un aer ușor disprețuitor. Spre deosebire de tine, eu sunt o persoană politicoasă și fermecătoare, care *nu* trimite oamenii la plimbare cu două vorbe.

— Tu-i spui fermecătoare, eu îi spun altfel.

— Cum zici tu.

Îmi dau ochii peste cap. Evident că nu vrea să recunoască faptul că am abilități de comunicare mai bune ca el.

Sam citește încă un e-mail, clătinând din cap, apoi își ridică privirea și mă studiază tăcut.

— Ce? Întreb iritată. Ce e?

— Chiar atât de teamă îți e că oamenii nu te vor plăcea?

— Poftim?

Mă uit lung la el, neștiind cum să reacționez.

— Ce tot *spui*?

Arată spre telefon.

— E-mailurile tale sunt ca un strigăt. „Pupici, pupici, vă îmbrățișez, vă rog iubiți-mă, vă rog iubiți-mă!”

— Poftim?

Mă simt ca și cum m-ar fi plesnit peste față.

— Asta e o mare... prostie.

— De exemplu, asta. „Bună, Sue! Poți te rog să-mi muți consultația pentru coafura de nuntă puțin mai târziu, în jur de 5? E la Louis. Dă-mi de veste. Dacă nu se poate, nu-i nici o problemă. Mulțumesc din suflet! Îți sunt foarte recunoscătoare! Sper că ești bine, cu drag, Poppy xxxxxxxxxxxx.“ Cine e Sue? Cea mai bună prietenă a ta?

— E recepționera de la coaforul unde merg.

Mă uit încruntată la el.

— Așadar, primește mulțumirile și recunoștința ta și un catralion de pupici, doar pentru că-și face meseria?

— Mă port *amabil*! mă răstesc la el.

— Asta nu înseamnă că te porți amabil, spune el ferm. Te porți ridicol. E o tranzacție. Adoptă o atitudine profesională.

— Îmi ador stilistul! exclam furioasă.

Iau o lingură de supă, uitând ce gust oribil are, și mă cutremur.

Sam continuă să-mi parcurgă mesajele ca și cum ar fi perfect îndreptățit s-o facă. N-ar fi trebuit în veci să-l las să pună mâna pe telefon. Ar fi trebuit să șterg chiar eu mesajele.

— Cine e Lucinda?

— Cea care-mi organizează nunta, spun, în silă.

— Mă gândeam eu. Nu se presupune că lucrează pentru *tine*? Ce-i cu toate mizeriile astea pe care ți le face?

Pentru o clipă sunt prea fâstâcită să răspund. Îmi ung o felie de pâine cu unt, apoi o las din mână fără să mușc din ea.

— *Chiar* lucrează pentru mine, spun în cele din urmă, evitându-i privirea. Vreau să zic, evident, o ajut și eu un pic când are nevoie...

— Ai rezervat mașinile în locul ei.

Numără pe degete, nevenindu-i să creadă.

— Ai rezolvat cu confetti, cu florile de la butonieră, cântăreața la orgă...

Simt că încep să mă înroșesc. Știu c-am sfârșit prin a face mai mult decât mi-am propus în locul Lucindei. Dar n-am de gând s-o recunosc față de el.

— Am vrut s-o fac! Totul e-n regulă.

— Și îți vorbește cam de sus, după mine.

— ăsta e felul ei de-a fi. Nu mă deranjează...

Încerc să-l îndepărtez de subiectul ăsta, dar nu se lasă bătut.

— De ce nu-i spui verde-n față „Lucrezi pentru mine, lasă fasoanele?”.

— Nu e așa de simplu, OK? spun, simțindu-mă încolțită. Nu e doar cineva care organizează nunți. E o veche prietenă a familiei Tavish.

— Tavish?

Clatină din cap ca și cum numele nu i-ar spune nimic.

— Viitorii mei socri! Soții *Tavish*. Dl profesor Antony Tavish? Dna prof. Wanda
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

Brook-Tavish? Părinții lor sunt buni prieteni și Lucinda face parte din acea lume și e una de-a lor și nu pot...

Mă poticnesc și-mi scarpin gânditoare nasul. Nu sunt sigură unde voiam să ajung cu asta.

Sam ia o lingură, se apleacă, ia o gură din supa mea și se strâmbă.

— E rece ca gheața. Bănuiam eu. Trimite-o înapoi la bucătărie.

— Nu, sincer.

Zâmbesc mecanic.

— E-n regulă.

— Nu e. Trimite-o înapoi.

— Nu! Uite... nu contează. Oricum nu mi-e foame.

Sam mă privește lung, clătinând din cap.

— Mă surprinzi, știi? *Asta* e o mare surpriză.

Bate cu mâna în telefon.

— Ce anume?

— Ești foarte nesigură de tine, pentru o persoană care pare atât de îndrăzneată.

— Nu sunt! Îi răspund, fâstâcită.

— Nu ești nesigură? Sau îndrăzneată?

— Eu...

Sunt prea confuză ca să-i răspund.

— Nu știu. Las-o baltă. Lasă-mă în pace.

— Vorbești despre soții Tavish ca și cum ai vorbi despre Dumnezeu.

— Ei bine, *normal!* Ei sunt la un alt *nivel*...

Mă întrerupe o voce de bărbat.

— Sam! Omul meu de încredere!

E Justin, care-l bate pe spate pe Sam. Poartă un costum negru, cravată neagră și ochelari negri. Arată ca unul din Bărbații în Negru.

— Sendviș cu friptură din nou?

— Mă cunoști prea bine.

Sam se ridică în picioare și oprește un chelner.

— Mă scuzați, ați putea să ne aduceți o supă proaspătă pentru invitata mea? Asta e rece. O mai ții minte pe Poppy? Poppy, Justin Cole.

— *Enchanté.*

Justin mă salută înclinând din cap și simt un miros de after-shave Fahrenheit.

— Bună.

Reușesc să schițez un zâmbet politicoș, dar mă simt în continuare tulburată. Trebuie să-i spun lui Sam cât de mult se înșală. În toate privințele.

— Cum a mers întâlnirea cu P&G? îl întreabă Sam pe Justin.

— Bine! Foarte bine! Deși, desigur, echipa îți simte lipsa, Sam.

Face un gest dojenitor.

— Sunt sigur că nu-i așa.

— Știi că tipul ăsta e vedeta companiei? mă întrebă Justin, arătând spre Sam. Succesorul oficial al lui Sir Nicholas. Într-o bună zi, toate astea vor fi ale tale, bătrâne.

— Zău acum, astea-s vrăjeli, spune calm Sam.

— Evident că sunt.

Se lăsă tăcerea. Își zâmbesc, dar aduc mai curând cu două animale care-și arată colții.

— Așadar, ne vedem, spune într-un final Justin. Pleci la conferință diseară?

— Mâine mai precis, răspunde Sam. Mai am o mulțime de treabă pe-aici.

— Înțeleg. Ei bine, o să bem un pahar și pentru tine diseară.

Justin mă salută, apoi o ia din loc.

— Îmi cer scuze, îmi zice Sam. Restaurantul ăsta e absolut imposibil la ora prânzului. Dar e singurul aflat în apropiere unde se mănâncă bine.

Justin Cole mi-a distras atenția de la frământările mele. Chiar e un dobitoc.

— Știi, l-am auzit pe Justin vorbind despre tine aseară, îi șoptesc, aplecându-mă peste masă. A zis că ești un labagiu căpos.

Sam își lasă capul pe spate și izbucnește în râs.

— Nu mă mir.

Mi se aduce un bol cu supă de dovleac proaspătă, aburindă, și deodată mi se face o foame de lup.

— Mulțumesc, îi spun stânjenită lui Sam.

— Cu plăcere.

Înclină din cap.

— *Bon appetit.*

— Așadar, de ce-a zis că ești un labagiu căpos?

Iau o lingură de supă.

— Oh, avem păreri diametral opuse despre cum ar trebui condusă compania, spune el, degajat. Tabăra mea a obținut recent o victorie, așa că tabăra lui îmi poartă pică.

Tabere? Victorii? Oare sunt tot timpul în război acolo?

— Așadar, ce s-a întâmplat?

Doamne, supa asta e delicioasă. Înfulc ca și cum n-aș mai fi mâncat de câteva săptămâni.

— Chiar te interesează?

Pare amuzat.

— Da! Desigur!

— Un angajat a părăsit compania. Mai bine c-a plecat, după părerea mea. Dar Justin nu e de acord.

Mușcă din sendviș și întinde mâna să ia apa.

Asta-i tot? Asta-i tot ce-are de gând să-mi spună. Un angajat a părăsit compania?

— Te referi la John Gregson?

Îmi amintesc brusc rezultatele căutării mele pe Google.

— Poftim?

Pare șocat.

— De unde știi de John Gregson?

— Din ediția online a *Daily Mail*, evident.

Îmi dau ochii peste cap. Ce-și închipuie, că lucrează într-o bulă izolată de lumea exterioară?

— Oh. Înțeleg.

Sam pare să digere informația.

— Ei bine... nu. Asta-i altă poveste.

— Ei bine, de cine e vorba? Haide, îl trag de limbă văzând că ezită. Mie poți să-mi spui. Sunt prietenă la cataramă cu Sir Nicholas Murray, să știi. Bem împreună la Savoy. Suntem uite-așa.

Îmi încrucișez degetele și Sam nu se poate abține și izbucnește în râs.

— OK. Bănuiesc că nu e mare secret.

Ezită și-și coboară vocea.

— Era un tip pe nume Ed Exton. Director financiar. S-a dovedit că fraudase o vreme compania. Nick n-a vrut să facă plângere, dar mare greșeală a făcut. Acum Ed ne dă în judecată, pretinzând c-a fost concediat pe nedrept.

— Da! aproape că țip. Știam eu! Și de-asta luase ceva la bord în Groucho.

Sam râde, ca și cum nu i-ar veni a crede.

— Știi de asta. Normal că știi.

— Așadar... Justin a fost furios când Ed a fost concediat? Încerc să mă dumiresc.

— Justin spera că Ed va prelua postul de director executiv, iar el va fi mâna lui dreaptă, spune Sam sec. Așa că da, poți să spui c-a fost destul de furios.

— *Director executiv?* repet uluită. Dar... cum rămâne cu Sir Nicholas?

— Oh, l-ar fi scos din joc pe Sir Nicholas dacă găseau destui susținători, spune calm Sam. Există o facțiune în compania asta care nu e interesată decât să obțină câștiguri pe termen scurt și să se îmbrace în costume Paul Smith. Nick pune accentul pe rezultatele pe termen lung. Asta nu e întotdeauna poziția cea mai populară.

Îmi termin supa, digerând informațiile. Pe bune, jocurile politice dintr-o companie sunt foarte complicate. Cum de reușește cineva să-și mai facă treburile? Ajunge ca Annalise să facă una din mini-crizele ei de isterie legat de al cui e rândul să cumpere cafea și noi ne zăpăcim și uităm să ne mai scriem rapoartele.

Dac-aș lucra la White Globe Consulting n-aș putea să-mi fac treaba. Mi-aș petrece *toată* ziua trimițând mesaje altor persoane din companie, întrebând ce se mai întâmplă azi și ce-au mai auzit și ce cred ei c-o să se întâmple.

Hmm. Poate e mai bine că nu am o slujbă de birou.

— Nu-mi vine să cred că Sir Nicholas Murray a locuit în Balham, spun, amintindu-mi brusc. Vreau să zic, Balham!

— Nick nu s-a născut în puf, nici gând.

Sam îmi aruncă o privire intrigată.

— Nu i-ai descoperit biografia în timpul micii tale aventuri pe Google? A rămas orfan. A crescut într-o casă de copii. A muncit din greu ca să ajungă aici. Nu-i deloc

snob. Spre deosebire de unii din labagii ăștia îngâmfați care încearcă să scape de el.

Se strâmbă și-și îndeasă un mănunchi de voinicică în gură.

— Fabian Taylor trebuie că e în tabăra lui Justin, observ, pe gânduri. E atât de sarcastic cu tine. Întotdeauna m-am întrebat de ce.

Ridicându-mi privirea, îl văd pe Sam fixându-mă încruntat.

— Poppy, spune-mi sincer. Câte e-mailuri mi-ai citit?

Nu-mi vine să cred că mă întreabă asta.

— Pe toate, normal. Tu ce credeai?

Expresia lui e așa nostimă că mă bufnește pe dată râsul.

— De cum am pus mâna pe telefon, am început să-mi bag nasul. E-mailuri de la colegi, e-mailuri de la Willow...

Nu mă pot abține și-i pomenesc ca din întâmplare numele să văd dacă mușcă momeala.

Exact cum mă așteptam, ignoră complet faptul că am pomenit-o. E ca și cum numele „Willow“ nu i-ar spune nimic.

Dar ăsta e prânzul nostru de adio. E ultima mea ocazie. Am de gând să insist.

— Așadar. Willow lucrează la un alt etaj decât tine? Întreb, ca și cum aș face conversație.

— La același etaj.

— Oh, așa deci. Și... v-ați întâlnit prin intermediul serviciului?

Dă din cap. E ca și cum aș încerca să scot apă din piatră seacă.

Un chelner vine să-mi ia castronul de supă și comandăm cafea. Când chelnerul se îndepărtează, observ că Sam mă studiază pe gânduri. Sunt pe punctul de a-i pune o altă întrebare legată de Willow, dar mi-o ia înainte.

— Poppy, hai să schimbăm un pic subiectul. Pot să-ți dau un sfat? Ca între prieteni?

— Suntem prieteni? îl întreb, cu o undă de îndoială.

— Ca un spectator obiectiv, atunci.

Minunat. În primul rând, evită o conversație despre Willow. În al doilea rând, ce mai vrea acum? Un discurs legat de faptul că n-ar trebui să furi telefoane? Încă o predică despre cum să abordezi un ton profesional în e-mailuri?

— Ce e? întreb, dându-mi involuntar ochii peste cap. Dă-i drumul.

Ia o linguriță, ca și cum și-ar dirija gândurile, apoi o lasă din mână.

— Știu că nu e treaba mea. N-am fost căsătorit. Nu-l cunosc pe logodnicul tău. Nu știu care e situația.

În timp ce vorbește, încep să mă înroșesc. Nu știu de ce.

— Nu, zic. Nu știi. Așa că...

El continuă să vorbească, ignorându-mă.

— Dar mi se pare că nu poți – că *n-ar trebui* – să începi o căsnicie simțindu-te inferior, indiferent sub ce aspect.

Pentru o clipă sunt prea șocată ca să-i pot răspunde. Încerc să găsesc reacția potrivită. Să țip? Să-l plesnesc? Să ies pe ușă?

— OK, uite ce e, zic într-un final.

Am un nod în gât, dar încerc să simulez calmul.

— În primul rând, după cum ai spus, *nu* mă cunoști. În al doilea rând, *nu* mă simt inferioară...

— Ba da. E vădit din tot ceea ce spui. Și mi se pare de neînțeles. Uită-te la tine. Ai o profesie. Ești realizată. Ești...

Ezită.

— Ești o persoană atrăgătoare. De ce-ai considera că soții Tavish „sunt la un alt nivel“?

Oare se face *dinadins* că nu pricepe?

— Pentru că sunt, cum ar veni, personalități importante! Sunt cu toții geniali și cu toții sfârșesc prin a primi titluri de noblețe, pe când unchiul meu e un simplu dentist din Taunton..., mă poticnesc, gâfâind.

Minunat. Acum mi-a scăpat porumbelul.

— Și tatăl tău?

Bun. Și-a făcut-o cu mâna lui.

— A murit, spun fără ocolișuri. Amândoi părinții mei au murit. Într-un accident de mașină, acum zece ani.

Mă sprijin de spătarul scaunului, așteptând momentul de stinghereală.

Poate lua cele mai diferite forme. Tăcere. O mână dusă la gură. Un icnet⁵. O exclamație. Schimbarea stângace a subiectului. Curiozitate morbidă. O poveste despre un accident mai grav, mai înfiorător, în care a fost implicată prietena unei prietene a mătușii.

Odată, o fată căreia i-am zis a izbucnit efectiv în lacrimi, pe loc. A trebuit s-o privesc plângând cu suspine și să caut un șervețel pentru ea.

Dar... e ciudat. De data asta nu pare să fie nici un fel de stinghereală. Sam nu și-a întors privirea. Nu și-a dres glasul, n-a icnit și n-a schimbat vorba.

— Amândoi odată? mă întrebă, în cele din urmă, pe un ton mai blând.

— Mama a murit pe loc. Tata, a doua zi.

Schițez un zâmbet slab.

— Dar n-am apucat să-mi iau rămas-bun de la el. Deja nu mai era conștient la... la momentul respectiv.

Am descoperit că zâmbetul e, de fapt, singurul mod în care reușesc să trec de aceste conversații.

Un chelner ne aduce cafelele și, pentru o clipă, ne întrerupem conversația. Dar, de îndată ce dispare, revenim la aceeași stare de spirit. Aceeași expresie revine pe chipul lui Sam.

— Îmi pare nespus de rău.

— N-ai de ce! îi spun adoptând tonul obișnuit, degajat. Totul s-a terminat cu bine. Ne-am mutat cu unchiul meu, care e dentist, mătușa mea e asistentă de stomatologie. Ei ne-au crescut, pe mine și pe frații mei mai mici. Așa că... totul e în regulă. E în regulă.

Simt cum mă fixează. Mă uit încolo și-ncoace, evitându-i privirea. Mestec în cappuccino, puțin cam prea repede, și iau o gură.

— Asta explică multe, spune Sam într-un final.

Nu suport să mă compăttimească. Nu suport să fiu compătimită de nimeni.

— Ba nu, spun încordată. Ba *nu*. S-a întâmplat acum mulți ani și a trecut și acum sunt o persoană matură și am lăsat în urmă asta, OK? Așa că te înșeli. Nu explică nimic.

Sam lasă din mână ceașca de espresso, ia biscuitul cu amaretto și îl desface tacticos din ambalaj.

— Voiam să zic că explică obsesia ta cu privire la dinți.

— Oh.

Touché.

Zâmbesc, fără voia mea.

— Da, bănuiesc că sunt destul de preocupată de îngrijirea dinților.

Sam mușcă din biscuitul cu amaretto și eu mai iau o gură de cappuccino. După un minut sau două, pare că am depășit momentul și tocmai mă întreb dac-ar trebui să cerem nota, când Sam spune:

— Prietenul meu și-a pierdut mama când eram la facultate. Am stat multe nopți de vorbă cu el. Multe nopți.

Face o pauză.

— Știu cum e. Nu lași în urmă așa ceva. Și nu contează dacă ești, aparent, „o persoană matură“. Nu trece niciodată.

Nu trebuia să revină la acest subiect. Depășisem momentul. Majoritatea oamenilor abia așteaptă să schimbe vorba.

— Ei bine, eu am lăsat totul în urmă, spun pe un ton vioi. Și a trecut. Deci...

Sam încuviințează doar, ca și cum nu l-ar surprinde cuvintele mele.

— Da, asta spunea și el. Altora. Știu. Trebuie să spui asta.

Face o pauză.

— Dar e greu să-ți ascunzi tot timpul emoțiile.

Zâmbește. Continuă să zâmbești. Nu-l privi în ochi.

Dar, cumva, fără voia mea, îl privesc.

Și brusc simt nevoia să plâng. La naiba. *La naiba*. Nu mi s-a mai întâmplat asta de ani buni. *De ani și ani*.

— Nu mă privi astfel, mormăi furioasă, aruncându-i o privire cruntă.

— Cum?

Sam pare alarmat.

— Ca și cum ai înțelege.

Simt un nod în gât.

— Încetează. Te rog, încetează.

Inspir adânc și iau o gură de apă. Nu fi *imbecilă*, Poppy. Revino-ți. Nu m-am mai lăsat descoperită astfel de... nici nu-mi mai amintesc de când.

— Îmi pare rău, spune Sam, încet. N-am vrut...

— Nu! E-n regulă. Hai să depășim momentul. Cerem nota?

— Sigur.

Cheamă un chelner, iar eu îmi scot gelul de buze și, după vreo două minute, îmi vin în fire.

Încerc să plătesc eu, dar Sam refuză hotărât, așa că decidem să plătim nemțește. După ce chelnerul a luat nota și a strâns firimiturile, îl privesc peste masă.

— Ei bine.

Împing încet telefonul spre el.

— Poftim. Mulțumesc. Mi-a părut bine de cunoștință, știi tu.

Sam nici măcar nu se uită la el. Mă privește cu acel gen de expresie blândă, preocupată, care mă irită la culme, încât îmi vine să arunc cu ceva. Dacă mai zice ceva de ai mei, mă ridic și plec.

— Mă întrebam, spune într-un final. Doar de curiozitate, ai studiat vreodată strategii de confruntare?

— Poftim?

Sunt atât de șocată, încât mă bufnește râsul.

— Evident că nu. Nu vreau să mă *confrunt* cu nimeni.

Sam își aruncă mâinile în lături.

— Vezi? Asta-i problema ta.

— N-am nici o problemă! Tu ești cel care are o problemă. Măcar eu sunt o persoană *amabilă*, nu mă pot abține să punctez. Tu ești... jalnic.

Sam izbucnește în râs și eu mă înroșesc. OK, poate „jalnic“ n-a fost cuvântul potrivit.

— Mă descurc, spun, întinzând mâna să-mi iau geanta. N-am nevoie de ajutorul tău.

— Haide. Nu fi lașă.

— Nu sunt lașă! exclam revoltată.

— Cine dă trebuie să mai și ia, spune el, voios. Când mi-ai citit mesajele, m-ai văzut ca pe un ticălos jalnic și bădăran. Și mi-ai și zis-o. Poate că ai dreptate.

Face o pauză.

— Dar știi ce-am văzut eu când le-am citit pe-ale tale?

— Nu, mă strâmb la el. Și nu vreau să știu.

— Am văzut o fată care dă fuga să-i ajute pe alții, dar nu se ajută pe sine. Și acum, trebuie să te ajuți pe tine. Nimeni n-ar trebui să-și lege viața de cineva simțindu-se inferior sau la un alt nivel sau încercând să pretindă că sunt altceva decât sunt. Nu știu exact față de cine te simți inferioară, dar...

Ridică telefonul, apasă pe un buton și îl întoarce cu ecranul spre mine.

La naiba.

E lista mea. Lista pe care am scris-o în biserică.

CE AM DE FĂCUT ÎNAINTE DE NUNTĂ

1. *Să devin expertă în filosofia greacă.*
2. *Să învăț poezii de Robert Burns.*
3. *Să învăț cuvinte lungi pentru Scrabble.*
4. *Nu uita: ești IPOHONDRĂ.*
5. *Vițel Stroganoff: trebuie să-mi placă. (Prin hipnoză?)*

Mă simt stânjenită la culme. *De-asta* n-ar trebui să-ți împarți telefonul cu cineva.

— Nu te privește, mormăi, fixând masa cu privirea.

— Știu, spune el blând. Și știu că poate fi greu să nu te lași intimidată. Dar trebuie s-o faci. Trebuie să spui lucrurilor pe nume. Înainte de nuntă.

Rămân tăcută un minut-două. Nu suport faptul că are dreptate. Dar, în adâncul ființei mele, simt că tot ceea ce spune e adevărat. Precum cărămizile de la Tetris care-și găsesc locul, rând pe rând.

Îmi las geanta pe masă și îmi frec nasul. Sam așteaptă răbdător în timp ce eu îmi pun gândurile în ordine.

— Ușor de zis, îi spun într-un final. Ușor de zis „să spui lucrurilor pe nume“. Ce-ar trebui să le spun?

— „Lor“, adică...

— Nu știu. Părinților lui, cred.

Deodată mă simt ca o trădătoare, vorbind de rău familia lui Magnus fără ca el să știe. Dar e puțin cam târziu pentru asta.

Sam nu șovăie nici o clipă.

— Le spui „Dle și dna Tavish, mă faceți să mă simt inferioară. Chiar credeți că vă sunt inferioară sau e doar impresia mea?“.

— Pe ce *planetă* trăiești?

Mă uit lung la el.

— Nu pot să le spun așa ceva! Nu se spun lucruri din astea!

Sam râde.

— Știi ce-o să fac eu în după-amiaza asta? O să-i spun unui director executiv din domeniul industrial că nu muncește îndeajuns de serios, că îi îndepărtează pe ceilalți membri ai consiliului de administrație și că igiena sa personală devine o problemă pentru toată lumea.

— Oh, Doamne.

Mă crispez numai când îl aud.

— Nu se poate.

— Totul o să fie în regulă, spune Sam calm. O să-l iau pas cu pas și, la sfârșit de tot, o să fie de acord cu mine. Totul ține de tehnică și de încrederea în tine. Conversațiile stânjenitoare sunt oarecum specialitatea mea. Am învățat multe de la Nick, adaugă. El poate să le spună oamenilor că toată compania lor e de rahat și tot îi mănâncă din mână. Sau chiar că toată țara lor e de rahat.

— Ooh, spun, puțin intimidată.

— Vino să asiești la întâlnire. Dacă n-ai altceva de făcut. O să fie și alte persoane.

— Pe bune?

El ridică din umeri.

— Așa înveți.

Habar n-aveam că poți să fii specialist în conversații stânjenitoare. Încerc să-mi închipui cum ar fi să-i spun cuiva că igiena lor personală e o problemă. Cred că n-aș reuși să găsesc cuvintele pentru asta nici într-un milion de ani.

Oh, haide. *Trebuie* să văd așa ceva.

— OK! mă trezesc acceptând cu un zâmbet. Vin. Mulțumesc.

Deodată, observ că n-a luat telefonul. A rămas pe masă.

— Așadar... vrei să-ți aduc eu telefonul la birou? întreb, degajat.

— Sigur.

Dă din umeri.

— Mersi.

Minunat. O să apuc să-mi verific din nou mesajele. Mi-a mers!

1. „Supă“, „rață“ etc. Știu că e la modă și de bonton, dar ce *fel* de supă? Ce *fel* de rață?
2. Nu e ilegal? Dac-aș fi vrut să plătesc în dolari? Mă lăsau?
3. OK, e ridicol. Scrii un meniu pe care nu-l înțelege nimeni și apoi plătești pe cineva să-l explice.
4. De ce toți furnizorii ei sunt în locuri atât de bizare? Oricând o întreb, îmi spune ceva nelămurit despre „a merge la sursă“. Ruby presupune că e ca să ceară mai mult pentru timpul petrecut pe drum.
5. Magnus a fost una din persoanele care a icnit. Apoi m-a cuprins cu amândouă mâinile și mi-a zis că știe că sunt vulnerabilă și că asta mă face și mai frumoasă.

Zece

Probabil că e minunat să lucrezi într-un loc ca ăsta. Totul la clădirea în care lucrează Sam e ceva inedit pentru mine – de la scara rulantă enormă la lifturile de fițe și până la ecusonul laminat cu poza mea, produs de o mașinărie în circa trei secunde. Când avem vizitatori la First Fit Physio, noi doar îi notăm într-un registru de la Staples.

Urcăm până la etajul 16 și trecem printr-un hol cu o mochetă verde-aprins, cu fotografii alb-negru din Londra pe perete și fotolii bizare, având cele mai ciudate forme. Pe partea dreaptă sunt birouri individuale, cu uși de sticlă, iar pe stânga e o suprafață mare, deschisă, cu birouri multicolore. Totul aici e foarte cool. Au un dozator cu apă minerală, ca și noi, dar au și un spațiu pentru cafea, cu un aparat Nespresso original, un frigider Smeg și un bol uriaș cu fructe.

Trebuie neapărat să vorbesc cu Ruby despre condițiile de lucru de la First Fit Physio.

— Sam!

Un tip îmbrăcat într-o haină de pânză bleumarin îl salută pe Sam și, cât stau ei de vorbă, eu mă uit în jur la spațiul larg de birouri, întrebându-mă dacă aș reuși s-o recunosc pe Willow. Fata aia cu părul blond ondulat, care vorbește într-o cască, cu picioarele ridicate pe un scaun. Ea să fie?

— OK.

Sam pare să încheie conversația.

— E interesant, Nihal. Va trebui să mă gândesc un pic.

Nihal. Ciulesc urechea. Îmi sună cunoscut numele. Sunt sigură că l-am mai auzit. Unde să fi fost? Nihal... Nihal...

— Mulțumesc, Sam, spune Nihal. Îți trimit chiar acum documentul...

În timp ce tastează pe telefon, îmi amintesc brusc.

— Felicită-l pentru c-a devenit tată! îi șoptesc lui Sam. I s-a născut fetița săptămâna trecută. Yasmin. 3 kilograme. O frumusețe! N-ai văzut e-mailul?

— Oh.

Sam pare uluit, dar își revine repede.

— Hei, Nihal, felicitări pentru fetiță, apropo. O veste grozavă!

— Yasmin e un nume superb, spun, zâmbindu-i larg lui Nihal. Și 3 kilograme! O greutate foarte bună! Cum se simte?

— Cum se simte Anita? intervine Sam.

— Sunt foarte bine amândouă, mulțumesc! Îmi cer scuze... ne cunoaștem?

Nihal se uită întrebător la Sam.

— Ea e Poppy, spune Sam. E aici pentru... consultanță.

— Așa deci.

Nihal dă mâna cu mine, cu un aer încă intrigat.

— Așadar, de unde știi despre copil?

— Sam mi-a spus, mint cu nonșalanță. Se bucura atât de mult pentru tine, încât a trebuit să împărtășească vestea. Nu-i așa, Sam?

Ha! Ce față a făcut Sam!

— Așa e, spune, într-un final. M-am bucurat mult.

— Ooh.

Chipul lui Nihal se luminează de bucurie.

— Mulțumesc, Sam. Nu m-am gândit c-o să fii atât de..., se poticnește stânjenit.

— N-ai pentru ce.

Sam ridică mâna să-l oprească.

— Felicitări din nou. Poppy, ar trebui să ne urnim.

În timp ce mă conduce de-a lungul holului, mă abțin cu greu să nu râd văzându-i expresia.

— Vrei să termini cu astea, te rog? mormăie, fără să se uite la mine. Mai întâi animale, acum copii. Ce reputație o să mai am după asta?

— O reputație bună! îi dau replica. Toată lumea o să te adore!

— Hei, Sam, auzim o voce din spate și, când ne întoarcem, dăm cu ochii de Matt Mitchell, pe care l-am văzut aseară, cu un aer radios. Tocmai am auzit vestea! Sir Nicholas se alătură grupului care merge în Guatemala! E incredibil!

— Oh, da, încuviințează grăbit Sam. Am discutat aseară despre asta.

— Ei bine, voiam doar să-ți mulțumesc, spune, cu un aer grav. Știu că e datorită ție. Voi doi veți fi un sprijin *atât* de mare pentru cauză. Oh, și mulțumesc pentru donație. Îți suntem foarte recunoscători.

Îl privesc uluită. Sam a făcut o donație pentru Guatemala? O *donație*?

Acum Matt se întoarce cu un zâmbet spre mine.

— Bună din nou. Ai vrea să mergi în Guatemala?

Oh, Doamne, mi-ar plăcea *la nebunie* să merg în Guatemala.

— Ei bine..., încep entuziastă, dar Sam mă întrerupe, ferm.

— Nu. Nu vrea.

Zău așa. Cum îi place să-ți strice cheful.

— Poate data viitoare, spun, politicoasă. Mult succes!

În timp ce Matt Mitchell se îndepărtează și noi mergem înainte, eu reflectez asupra spuselor lui.

— Nu mi-ai zis că Sir Nicholas se duce în Guatemala, spun într-un final.

— Nu?

Sam nu pare câtuși de puțin interesat.

— Ei bine, se duce.

— Și le-ai făcut o donație, adaug. Așadar crezi că e o cauză nobilă. Crezi că merită să le oferi sprijinul.

— Le-am făcut o *mică* donație, mă corectează el cu un aer amenințător, dar eu nu mă dau bătută.

— Așa că... situația aceea a avut un deznodământ foarte fericit. N-a fost deloc un dezastru.

Număr gânditoare pe degete.

— Și fetele din departamentul administrativ cred că ești grozav și că întreaga inițiativă cu ideile e minunată. Și ai primit niște sugestii interesante pentru companie. Și Nihal crede că ești cel mai cel, ca și Chloe și cei din departamentul ei, și Rachel te

adoră pentru că vei participa la crosul caritabil...

— Unde vrei să ajungi de fapt cu chestia asta?

Expresia lui Sam e atât de sumbră, încât simt o undă de teamă.

— Ă... nicăieri! dau înapoi. Ziceam și eu.

Poate-ar fi mai bine să nu mai zic nimic o vreme.

După cum arată holul, mă așteptam să fiu impresionată de biroul lui Sam – dar nu sunt doar impresionată. Rămân fără cuvinte.

E o cameră uriașă, pe colț, cu ferestre care dau spre Podul Blackfriars, o sculptură luminoasă care coboară din tavan și un birou din lemn masiv. Mai e un birou mai mic la ieșire, unde bănuiesc că stătea Violet. Lângă fereastră e o canapea și Sam mă invită să mă așez acolo.

— Mai sunt douăzeci de minute până începe întâlnirea. Mai am niște lucruri de pus la punct. Simte-te ca acasă.

Câteva minute stau cuminte pe canapea – dar e cam plicticos să stai pe o canapea fără să faci nimic –, așa că în cele din urmă mă ridic și mă apropii de fereastră, privind mașinile minuscule care gonesc pe pod. Lângă fereastră e un raft de cărți încărcat cu volume de specialitate și câteva premii. Însă nu văd nici o poză de-a lui Willow. Nici pe biroul lui nu e nici una. Trebuie totuși să aibă vreo poză cu ea pe undeva, nu?

În timp ce mă uit în jur după poză, observ o altă ușă și nu rezist tentației de a mă uita ce e acolo. De ce mai are o ușă? Unde dă?

— E baia, spune Sam, observându-mă. Ai nevoie la baie? Te rog.

Ooh. Are o baie numai a lui.

Intru, sperând să descopăr cine știe ce palat din marmură, dar arată relativ normal,
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

cu un duș mic și plăci de sticlă. Dar oricum. Să ai baia ta la birou. E foarte tare.

Profit de ocazie să-mi refac machiajul, să mă pieptăn și să-mi aranjez fusta de blugi. Deschid ușa și sunt gata să ies, când realizez brusc că am o pată de supă pe tricou. La naiba.

Poate reușesc s-o scot.

Umezesc un șervețel și o frec un pic. Nu. Nu-i îndeajuns de umed. Va trebui să mă aplec și s-o ud chiar de la robinet.

Când mă aplec, văd reflectată în oglindă o femeie într-un costum negru cu pantaloni și tresar. Îmi ia o clipă să-mi dau seama că văd întregul birou reflectat în oglindă și că se apropie de fapt de ușa lui Sam. E înaltă, cu un aer impunător, pe la vreo patruzeci de ani, și ține în mână o hârtie.

Are o expresie destul de sumbră. Ooh, o fi directoarea cu probleme de igienă personală.

Nu. Clar, nu. E de-ajuns să te uiți la cămașa ei albă, impecabilă.

Oh, Doamne, să fie Willow?

Deodată mă simt și mai stânjenită de pata de supă. N-a ieșit deloc, m-am ales doar cu o pată mare, umedă, pe tricou. De fapt, arăt oribil. Oare ar trebui să-i spun lui Sam că până la urmă nu pot veni la întâlnire? Sau poate are o cămașă de schimb pe care să mi-o împrumute. Oamenii de afaceri nu au mereu o cămașă de schimb la birou?

Nu, Poppy. Nu fi absurdă. Și oricum, n-apuc. Femeia în costum negru bate deja în ușă și-o deschide. Urmăresc trepidând ce se întâmplă în oglindă.

— Sam. Am ceva de vorbit cu tine.

— Sigur. Ce e?

Își ridică privirea și se încruntă văzându-i expresia.

— Vicks, ce s-a întâmplat?

Vicks! Evident că e Vicks, șefa departamentului de PR. Ar fi trebuit să ghicesc imediat.

Mă simt ca și cum aș cunoaște-o deja, din toate e-mailurile, și e exact cum mi-am imaginat-o. Scundă, cu părul negru țepos, cu un aer profesionist, pantofi sobri și un ceas scump. Și, în momentul de față, o expresie foarte încordată.

— Doar câteva persoane știu despre asta, spune, închizând ușa în urma ei. Acum o oră m-a sunat un amic de la ITN. Au pus mâna pe o notă internă de la Nick pe care plănuiesc s-o facă publică în știrile de la 10.

Se strâmbă.

— E... e grav, Sam.

— O notă?

Pare perplex

— Ce fel de notă?

— O notă pe care se pare că v-a trimis-o ție și lui Malcolm? Acum vreo câteva săptămâni? Când aveți contractul acela de consultanță la BP? Uite. Citește-o.

După vreo zece secunde, trag cu coada ochiului prin ușa întredeschisă. Îl văd pe Sam citind o foaie printată, cu o expresie șocată.

— Ce mama...

— Știu.

Vicks își aruncă mâinile în lături.

— Știu.

— Asta e...

Pare c-a amuțit.

— E un dezastru, spune calm Vicks. Practic, vorbește despre a lua mită. Dacă punem la socoteală și faptul că face parte dintr-o comisie guvernamentală acum...

Șovăie.

— Tu și Malcolm ați putea fi compromiși de asemenea. Va trebui să analizăm problema.

— Dar... dar n-am văzut chestia asta în viața mea!

Sam pare să-și fi regăsit în sfârșit vocea.

— Nick nu mi-a trimis așa ceva! N-a scris lucrurile astea. El *n-ar* scrie niciodată lucrurile astea.

— Da, asta mi-a spus și Malcolm. Nota pe care a primit-o el nu suna exact la fel ca asta.

— Nu „suna exact la fel“? repetă Sam, nervos. Nu semăna deloc cu asta, la dracu'! Da, era despre BP, da, ridica aceleași probleme, dar *nu* spunea chestiile astea.

Lovește pagina.

— Nu știu de unde naiba a apărut asta. Ai vorbit cu Nick?

— Desigur. Și el spune același lucru. N-a trimis nota asta, n-a mai văzut-o niciodată, e la fel de uluit ca și noi.

— Și-atunci? exclamă Sam exasperat. Interceptează-o! Găsește nota adevărată, sună-ți prietenul de la ITN, spune-le că li s-a vândut un fals. Echipa de la IT o să poată dovedi ce-a fost scris și când, se pricep la chestii din astea...

Se oprește.

— Ce-i?

— Am încercat.

Oftează.

— Am căutat. Nu reușim să găsim nicăieri versiunea originală a notei.

— *Poftim?*

Se uită fix la ea.

— Dar... e o nebunie. Nick trebuie s-o fi salvat.

— O caută. Aici și la biroul din Berkshire. Deocamdată, asta e singura variantă pe care au reușit s-o găsească în rețea, spune, arătând foaia.

— Aiurea!

Sam râde neîncrezător.

— O am chiar eu! Stai așa.

Se așază și deschide un fișier.

— Probabil că am pus-o...

Dă de mai multe ori click.

— *Poftim!* Vezi... uite-l...

Se oprește brusc, respirând poticnit.

— Ce...

Se lasă tăcerea. De-abia îndrăznesc să respir.

— Nu, exclamă Sam brusc. Nu se poate. Asta *nu* e versiunea pe care am primit-o.

Își ridică privirea, cu o expresie uimită.

— Ce se întâmplă? O *aveam*.

— Nu-i acolo?

Vocea lui Vicks e încordată și plină de dezamăgire.

Sam caută din nou frenetic pe computer.

— N-are nici o logică, la naiba, spune, mai mult pentru sine. Nota a fost trimisă prin e-mail. Eu și Malcolm am primit-o în rețea. O *aveam*. Am citit-o cu ochii mei. *Trebuie* să fie aici.

Se uită încruntat la monitor.

— Unde *dracu'* e *afurisitul* ăla de e-mail?

— L-ai printat? L-ai păstrat? Mai ai acea versiune originală?

Văd o rază de speranță în ochii lui Vicks.

Se lasă o tăcere prelungită.

— Nu, oftează Sam. L-am citit online. Malcolm?

— Nici el nu l-a printat. Și nu găsește decât versiunea asta în rețea. OK.

Vicks s-a cam pleoștit.

— Ei bine... mai încercăm.

— Trebuie să fie acolo.

Sam pare ferm pe poziție.

— Dacă echipa tehnică spune că nu-l găsește, se înșală. Pune mai mulți oameni să se ocupe de asta.

— Caută cu toții. Nu le-am spus motivul, evident.

— Ei bine, dacă nu-l găsesc, va trebui să le spui celor de la ITN că e un mister pentru noi, spune Sam energic. Negăm totul. Explicăm clar că această notă n-a fost *niciodată* citită de mine, n-a fost *niciodată* scrisă de Nick și n-a fost văzută *niciodată* până acum de nici unul din angajații companiei...

— Sam, e în rețeaua companiei.

Vicks pare puțin exasperată.

— E cam greu să pretindem că nu l-a văzut nici o persoană din companie. Cu excepția cazului în care *găsim* cealaltă notă...

Primește un mesaj pe telefon și îl citește.

— E Julian de la departamentul juridic. O să încerce să obțină o dispoziție, dar...

Ridică din umeri, demoralizată.

— Slabe speranțe, dat fiind că Nick e acum consilier guvernamental.

Sam studiază din nou hârtia, cu un amestec de enervare și dezgust.

— Cine a scris tâmpenia asta? spune. Nici măcar nu *seamănă* cu stilul lui Nick.

— Dumnezeu știe.

Sunt atât de concentrată, încât, când îmi zbârnâie brusc telefonul, aproape că sar în sus. Mă uit la ecran și tresar din nou, îngrozită. Nu pot să rămân pitiță aici. Apăs repede pe „Răspunde“ și țâșnesc din baie, clătinându-mă un pic pe picioare.

— Hm, scuze că vă deranjez, spun stânjenită, întinzându-i telefonul. Sam, te caută Sir Nicholas.

Mai că-mi vine să râd când văd expresia oripilată a lui Vicks – atâta doar că pare ca și cum ar vrea să sugrume pe cineva. Și aș putea să fiu chiar eu persoana.

— *Ea* cine e? se zburlește, uitându-se țintă la pata de pe tricoul meu. E noua ta asistentă?

— Nu. E...

Sam gesticulează nelămurit.

— E o poveste lungă. Nick! exclamă în receptor. Tocmai am auzit. Dumnezeule!

— Ai auzit ce s-a vorbit aici? mă întrebă Vicks, cu o voce joasă, amenințătoare.

— Nu! Adică da. Un pic, bolborosesc speriată. Dar nu ascultam cu atenție. N-am auzit nimic. Îmi periam părul. Tare.

— OK. Ne auzim. Să ne ții la curent.

Sam închide telefonul și clatină din cap.

— Când naiba o să învețe să sune pe numărul corect? Scuze.

Absent, lasă telefonul pe birou.

— E ridicol. Mă duc să vorbesc chiar eu cu echipa tehnică. Ce mama naibii, dacă

nu sunt în stare să găsească un e-mail răătăcit, ar trebui concediați cu toții. Ar trebui concediați oricum. Nu sunt buni de nimic.

— Oare ar putea să fi rămas pe telefonul tău? întreb timid.

Ochii lui Sam se luminează pentru o clipă – apoi clatină din cap.

— Nu. Asta a fost acum câteva luni bune. E-mailurile nu rămân în memoria telefonului mai mult de două luni. Dar a fost o sugestie bună, Poppy.

Vicks arată ca și cum nu i-ar veni să creadă ce aude.

— Din nou – *ea cine e?* Are un *permis* de intrare?

— Da.

Mă grăbesc să-i arăt cardul laminat.

— E... OK. E un vizitator. Mă ocup eu de ea. Haide. Trebuie să vorbim cu echipa tehnică.

Fără să-mi adreseze vreun cuvânt, Sam iese grăbit. După o clipă, cu un aer furibund, îl urmează și Vicks. Aud un șuvoi de invective ieșindu-i de pe buze în timp ce se îndepărtează.

— Sam, când aveai de gând să-mi spui că în baia ta era un *vizitator*, la dracu', care asculta discuția noastră *confidențială* despre o *criză internă*, la dracu'? Ești conștient de faptul că slujba mea constă în a controla fluxul informației? A-l *controla*?

— Vicks, liniștește-te.

În timp ce ei se fac nevăzuți, eu mă trântesc pe un scaun, simțindu-mă puțin buimăcită. Cerule. Habar n-am ce-ar trebui să fac acum. Să mai stau? Să plec? Oare întâlnirea cu directorul executiv o să mai aibă loc?

Nu e ca și cum m-aș *grăbi* undeva dar, după vreo douăzeci de minute în care stau de una singură aici, încep să mă simt foarte nelalocul meu. Am răsfoit o revistă plină de cuvinte pe care nu le înțeleg și m-am întrebat dacă să mă duc să-mi iau o cafea (hotărând să n-o fac). Întâlnirea cu directorul executiv sigur s-a anulat. Sam probabil că e foarte prins. Tocmai mă pregătesc să-i scriu un bilet și să plec când un tip blond bate la ușa de sticlă. Pare să aibă în jur de 23 de ani și ține în mână o coală mare de hârtie albastră făcută sul.

— Bună, spune timid. Ești noua asistentă a lui Sam?

— Nu. Eu doar... hm... îl ajut.

— Oh, OK, dă din cap. Ei bine, e legat de concurs. Concursul de idei.

Oh, Doamne. Iar asta.

— Da? spun amabil. Vrei să-i lași un mesaj lui Sam?

— Vreau să-i las asta. O schemă a companiei? Un exercițiu de restructurare? N-are nevoie de explicații, dar am anexat și câteva note...

Îmi întinde sulul și un caiet plin cu notițe.

Știu deja că Sam n-o să se uite la nici una din chestiile astea. Mi-e milă de el.

— OK! Ei bine... O să mă asigur că se uită peste ele. Mulțumim!

În timp ce blondul dispăre, eu desfac un colț al hârtiei de curiozitate și nu-mi vine să cred. E un colaj! Cum făceam eu pe la cinci ani!

Întind coala pe podea, fixându-i colțurile cu picioarele scaunelor. E dispusă în forma unui copac, cu poze ale angajaților lipite pe ramuri. Doar Dumnezeu știe ce vrea să spună despre structura companiei – nu mă interesează. Partea interesantă pentru mine e că sub fiecare poză e scris numele persoanei. Ceea ce înseamnă că pot în sfârșit să

asociez chipuri persoanelor care au trimis e-mailuri pe telefonul lui Sam. Mi se pare fascinant.

Jane Ellis e mult mai tânără decât mă așteptam, Malcolm e mai gras și Chris Davies se dovedește a fi femeie. Îl văd pe Justin Cole... și iat-o și pe Lindsay Cooper... și iat-o...

Degetul îmi rămâne țintuit.

Willow Harte.

Stă cuibărită pe o ramură aflată mai jos, zâmbind larg. Brunetă și slabă, cu sprâncene negre, arcuite. E frumușică, mă văd silită să recunosc, deși *nu* arată chiar ca un top-model.

Și lucrează la același etaj cu Sam. Ceea ce înseamnă...

Oh, trebuie. Haide. *Trebuie* s-o văd pe fugă pe logodnica dusă cu pluta înainte să plec.

Mă apropii de ușa lui Sam și mă uit precaută de-a lungul holului. Habar n-am dac-o fi în jumătatea deschisă sau dacă are propriul ei birou. Va trebui pur și simplu să dau un tur. Dacă mă oprește cineva, o să mă dau drept noua asistentă a lui Sam.

Înșfac un teanc de dosare, ca acoperire, și mă aventurez în hol. Câțiva oameni care tastează la computerele lor își ridică privirea, nu foarte interesați. Dând ocol, mă uit la geamuri și mă chiorăsc la numele de pe ușă, căutând cu privirea o tipă brunetă; ciulind urechea, așteptându-mă să aud o voce nazală, smiorcăită. Sigur are o voce nazală, smiorcăită. Și o mulțime de alergii aberante, închipuite, și vreo zece terapeuți...

Rămân țintuită locului. *Ea e! E Willow!*

E la nici zece metri de mine. Într-unul din birourile cu ușă de sticlă. Ca s-o spun pe a dreaptă, nu-i văd decât profilul și o cascadă de păr negru revărsat pe spătarul

scaunului și picioarele lungi ieșind din balerini negri – dar fără îndoială ea e. Mă simt ca și cum am dat cu ochii de o făptură mitologică.

În timp ce mă apropii, mi se face pielea găină. Mă îngrozește gândul c-aș putea izbucni în râs. Toată treaba e atât de absurdă. Spionez o persoană pe care n-am întâlnit-o niciodată. Cuprind mai strâns dosarele pe care le țin în brațe și mai înaintez un pic.

Mai sunt încă două femei în birou cu ea, beau toate ceai și Willow le spune ceva.

La naiba. *N-are* o voce nazală, smiorcăită. De fapt, are o voce destul de melodioasă, de om normal – mai puțin când începi să ascuți ce zice de fapt.

— Evident că a făcut toate astea ca să se răzbune pe mine, spune. Tot exercițiul ăsta e de fapt un fel de-a zice „Ba pe-a mă-tii, Willow!“. Știți c-a fost ideea *mea*, de fapt?

— Nu! exclamă una din fete. Pe bune?

— Oh, da.

Își întoarce pentru o clipă capul și surprind un zâmbet amar, compătimator.

— Generarea de idei noi e specialitatea *mea*. Sam mi-a furat-o. Plănuiam să trimit exact același mesaj. Formulată exact la fel. Probabil că l-a văzut într-o seară pe laptopul meu.

Ascult, uluită la culme. Se referă la e-mailul *meu*? Îmi vine să intru peste ea și să-i spun „N-ar fi putut să-ți fure mesajul, nici măcar nu l-a trimis el!“.

— Asta-i o figură pe care o face tot timpul, adaugă ea, luând o gură de ceai. Pe asta se bazează cariera lui. Complet lipsit de integritate.

OK, nu mai înțeleg nimic. Ori eu mă înșel complet în privința lui Sam sau ea e cea care se înșală, pentru că, după mine, Sam e ultima persoană din lume care ar fura ideile altcuiva.

— Pur și simplu nu știu de ce trebuie să fie în *competiție* cu mine, spune Willow acum. Care-i faza cu bărbaii? Care-i problema în a înfrunta lumea împreună? Pe picior de egalitate? Care-i problema în a fi parteneri? Sau e o atitudine prea... *generoasă*, încât s-o pătrundă mintea lui stupidă de bărbat?

— Își dorește să aibă controlul, spune una din celelalte fete, mușcând jumătate dintr-un biscuit. Asta vor cu toții. N-o să-ți recunoască niciodată meritele, nici într-un milion de ani.

— Dar nu-și dă seama cât de *minunat* ar fi dacă am reuși să *îndreptăm* lucrurile, la naiba? Dacă am reuși să depășim această perioadă de rahat?

Willow pare să se fi aprins deodată.

— Să lucrăm împreună, să fim împreună... tot tacâmul... ar putea fi sublim.

Se întrerupe și ia o gură de ceai.

— Întrebarea e cât timp îi mai dau? Pentru că sunt la capătul răbdării.

— Ați stat de vorbă? întrebă a treia fată.

— Oh, zău acum! Doar știi cum e Sam cu „vorbitul“!

Schițează ghilimelele în aer.

Mă rog. Aici sunt de acord cu ea.

— Doar că mă simt tristă.

Clatină din cap.

— Nu pentru mine, pentru *el*. Nu vede ce are dinainte și nu știe cum să aprecieze ceea ce are și știți ce? O să piardă acel lucru. Și *atunci* o să-i simtă lipsa, dar va fi prea târziu. Prea târziu.

Trânțește ceașca pe masă.

— Se va fi dus.

Deodată mi-a atras atenția. Văd conversația asta într-o cu totul altă lumină. Realizez brusc că Willow are mai multă putere de pătrundere decât credeam. Pentru că, sinceră să fiu, exact asta simt eu în legătură cu Sam și tatăl lui. Sam nu realizează ce pierde și, când își va da seama, va fi prea târziu. OK, știu că nu cunosc tot ce s-a întâmplat între ei. Dar am văzut mesajele, mi-am făcut o idee...

Firul gândurilor mi se întrerupe brusc. Mi se aprinde un becuț roșu în minte. Mai întâi pâlpâind, apoi izbindu-mă drept în față. Oh nu, oh nu, oh Doamne...

Tatăl lui Sam. 24 aprilie. Adică azi. Am uitat *complet*. Cum am putut fi atât de *proastă*?

Un fior înghețat îmi cuprinde toată ființa. Tatăl lui Sam o să apară la Hotelul Chiddingfold, visând la o reuniune fericită. Astăzi. Probabil că e deja pe drum. Probabil că abia așteaptă. Și Sam nici măcar n-o să *fie* acolo. Ajunge la conferință abia mâine.

La naiba. Chiar am făcut-o de oaie. Uitasem complet de asta, din cauză c-au apărut toate celelalte urgențe.

Ce mă fac? Cum dreg lucrurile? Nu pot să-i spun lui Sam. O să se înfurie la culme. Și e deja foarte stresat. Să anulez întâlnirea cu tatăl? Să-i trimit un mesaj-fulger de scuze, rugându-l s-o lăsăm pe altă dată? Sau asta o să strice și mai mult lucrurile între ei?

Există o singură rază firavă de speranță. Tatăl lui Sam nu mi-a trimis nici un răspuns, motiv pentru care am și uitat de asta. Așa că poate n-a primit e-mailul. Poate că totul e în regulă.

Realizez brusc că dau hotărât din cap, ca și cum aș încerca să mă conving pe mine.
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

Una din fetele care e cu Willow își ridică privirea și mă studiază intrigată. Ooh.

— Bun! spun cu voce tare. Așadar... o să... bun. Da.

Fac repede stânga împrejur. Un lucru chiar *nu*-mi doresc, să fiu prinsă de Willow. Fug la adăpost în biroul lui Sam și sunt pe punctul de a înșfăca telefonul să-i trimit un e-mail tatălui lui Sam când îi văd pe Sam și Vicks venind hotărâți spre birou, aparent într-o ceartă aprinsă. Au un aer destul de fioros și, involuntar, mă retrag pe dată în baie.

Nici măcar nu mă observă când intră.

— *Nu putem* da un asemenea comunicat, spune Sam furios.

Mototolește hârtia pe care o ține în mână și o aruncă la coș.

— E o bătaie de joc. Realizezi că i-o tragi lui Nick prin asta?

— Nu-i corect, Sam.

Vicks pare nervoasă.

— După mine, e o reacție oficială rezonabilă și echilibrată. Nimic din comunicatul nostru nu sugerează că el ar fi scris sau nu nota...

— Dar ar trebui! Ar trebui să spuneți lumii întregi că el n-ar zice lucrurile astea nici într-o mie de ani! *Știi* bine că nu le-ar zice!

— Asta e ceva ce trebuie să spună el în declarația lui personală. Ce *nu* putem să facem noi e să lăsăm impresia că am privi cu îngăduință astfel de comportamente...

— Faptul că ne-am spălat pe mâini în cazul lui John Gregson a fost oricum urât, spune Sam, cu o voce joasă, ca și cum ar încerca să se controleze. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple. N-ar fi trebuit să fie dat afară. Dar Nick! Nick e sufletul acestei companii.

— Sam, nu ne spălăm pe mâini de el. O să-și lanseze propriul comunicat. Poate să

spună ce vrea în el.

— Minunat, spune Sam sarcastic. Dar, până atunci, propriul său consiliu director n-o să-l sprijine. Ce fel de vot de încredere e ăsta? Amintește-mi să *nu* te angajezi pe tine să mă reprezinți dacă sunt vreodată la ananghie.

Vicks tresare, dar nu spune nimic. Îi zbârnâie telefonul, dar închide fără să răspundă.

— Sam...

Se oprește – apoi inspiră adânc și o ia de la capăt.

— Ești idealist. Știu că îl admiri pe Nick. Cu toții îl admirăm. Dar nu e sufletul acestei companii. Nu mai e.

Se încordează văzând expresia lui încruntată, dar continuă.

— E doar un om. Un om de geniu, cu o poziție înaltă și cu defectele lui. Are șaiszeci de ani.

— E *liderul* nostru.

Sam pare furibund.

— Bruce e președintele companiei.

— Nick a *fondat* compania, la dracu', dacă îți amintești...

— Acum mult timp, Sam. Acum foarte mult timp.

Sam oftează și începe să măsoare camera ca și cum ar încerca să se calmeze. Îi urmăresc, stând ca pe jar, neîndrăznind nici să respir.

— Așadar ești de partea lor, spune într-un final.

— Nu se pune problema că aș ține partea cuiva. Știi cât de mult țin la Nick.

Pare din ce în ce mai stânjenită.

— Dar suntem o companie modernă. Nu o firmă de familie cu excentricitățile ei. Le-o datorăm celor care ne susțin, clienților, angajaților...

— Dumnezeu mare, Vicks. Tu auzi ce spui?

Se lasă o tăcere tensionată. Nici unul nu se uită la celălalt. Expresia lui Vicks e încordată și încruntată. Sam e și mai ciufulit ca de obicei și e negru de furie.

Sunt cumva uluită de atmosfera încărcată. Întotdeauna mi-am închipuit că o slujbă în PR e ceva *distractiv*. Habar n-aveam că așa e de fapt.

— Vicks.

Aud pe neașteptate vocea tăragănată, inconfundabilă, a lui Justin Cole și, o clipă mai târziu, intră în birou, răspândind o briză de Fahrenheit și satisfacție.

— Situația e sub control, da?

— Avocații se ocupă de problemă. Tocmai lucrăm la comunicatul de presă.

Schițează un zâmbet încordat.

— Pentru că, de dragul companiei, trebuie să ne asigurăm că nici unul din directori nu va fi compromis de aceste... atitudini nefericite. Mă înțelegeți?

— Totul e sub control, Justin.

Din tonul tăios al lui Vicks deduc că îl simpatizează pe Justin la fel de mult ca Sam¹.

— Minunat. Desigur, e foarte neplăcut pentru Sir Nicholas. Mare păcat.

Justin pare încântat.

— Totuși, a îmbătrânit...

— N-a îmbătrânit.

Sam îl privește furios.

— Chiar ești un puțoi arogant.

— Calm, calm! spune Justin amuzat. Oh, am o idee, Sam. Hai să trimitem o felicitare.

— Du-te naibii.

— Băieți!

Vicks pare gata să-și iasă din fire.

Înțeleg perfect acum de ce Sam vorbea despre victorii și tabere. Tensiunea dintre ei are un caracter violent. Sunt precum cerbii tineri care se luptă în fiecare primăvară până când își rup coarnele.

Justin clatină din cap, cu un aer compătimitor – expresie înlocuită pentru o clipă de surprindere când mă zărește în colț –, apoi iese cu un pas săltăreț.

— Nota aceea e o înscenare, spune Sam cu o voce joasă, furioasă. A plantat-o cineva acolo. Justin Cole știe asta și e în spatele întregii povești.

— *Poftim?*

Vicks pare la capătul răbdării.

— Sam Roxton, să *nu* te prind spunând chestii din astea! O să pari un țicnit care vede conspirații peste tot.

— A fost o Notă. Complet diferită. La naiba.

Sam pare exasperat la culme.

— Am văzut varianta originală. A văzut-o și Malcolm. Nu se pomenea nimic de a lua mită. Acum a dispărut din rețea. Nici o urmă. Explică-mi cum s-a întâmplat asta și apoi poți să mă faci țicnit și paranoic.

— Nu pot să-ți explic, spune Vicks după o pauză. Și nici măcar n-o să încerc. Eu o să-mi fac meseria.

— Cineva a pus la cale chestia asta. O știi și tu. Și le faci jocul, Vicks. Vor să-l compromită pe Nick și tu îi lași s-o facă.

— Nu. Nu. Încetează.

Vicks clatină din cap.

— Nu vreau să mă bag în asta. Nu vreau să mă amestec.

Se îndreaptă spre coșul de gunoi, pescuiește de-acolo declarația mototolită și o netezește.

— Pot să schimb câteva chestii de detaliu, spune. Dar am vorbit cu Bruce și asta e linia pe care trebuie s-o adoptăm.

Îi întinde un stilou.

— Vrei să faci vreo modificare mărunță? Pentru că Julian vine chiar acum s-o aprobe.

Sam ignoră mâna întinsă.

— Și dacă găsim nota originală? Dacă putem dovedi că asta e falsă?

— Grozav!

Vocea ei are o notă tăioasă acum.

— Atunci o facem publică, integritatea lui Nick e salvată și dăm o petrecere. Crede-mă, Sam, nimic nu mi-ar plăcea mai mult. Dar trebuie să lucrăm cu ceea ce avem. Ceea ce, în momentul de față, e o notă compromițătoare pe care n-o putem explica.

Vicks își trece mâinile peste față, apoi se freacă la ochi.

— Azi dimineață încercam să rezolv situația stânjenitoare cu acel mesaj postat la beție, mormăie, aproape pentru sine. Îmi făceam griji pentru *asta*.

N-ar trebui să facă asta. O să aibă cearcăne.

— Când trebuie să trimiteți comunicatul? întrebă într-un final Sam.

Toată energia lui năvalnică pare să se fi risipit. Umerii i s-au încovoiat și pare atât de deprimat, încât mai că-mi vine să mă duc la el și să-l iau în brațe.

— Țsta e singurul lucru bun.

Tonul lui Vicks e mai blând, ca și cum vrea să se arate îngăduitoare față de cineva înfrânt.

— Păstrează știrea pentru buletinul de la zece, așa că avem vreo șase ore și-un pic la dispoziție.

— Se pot întâmpla multe în șase ore, spun, sfioasă, și sar amândoi ca arși.

— *Ea* e tot aici?

— Poppy.

Sam pare uluit.

— Îmi cer mii de scuze. Habar n-aveam că ai rămas aici...

— A *auzit* toate astea?

Vicks pare c-ar vrea să pocnească pe cineva.

— Sam, ai înnebunit?

— N-o să spun nimic! zic imediat. Promit.

— OK.

Sam oftează.

— E greșeala mea. Poppy, nu e vina ta, eu te-am invitat. O să chem pe cineva să te conducă jos.

Scoate capul pe ușă.

— Stephanie? Poți veni o clipă?

După câteva clipe apare o fată drăguță, cu părul lung și blond.

— Poți s-o conduci pe musafira noastră, să-i faci formele de ieșire, să rezolvi cu permisul, toate cele? spune Sam. Scuze, Poppy, aș face-o chiar eu, dar...

— Nu, nu! spun imediat. Normal. Ești prins, înțeleg...

— Întâlnirea! spune Sam, ca și cum și-ar fi amintit brusc. Desigur. Îmi pare rău, Poppy. A fost anulată. Dar o s-o reprogramăm. Ținem legătura...

— Minunat! reușesc să schițez un zâmbet. Mulțumesc.

N-o s-o facă. Dar nu-l învinovățesc.

— Sper ca totul să se rezolve cu bine pentru tine, adaug. Și pentru Sir Nicholas.

Vicks a făcut ochii cât cepele. Evident e ferm convinsă c-o să duc vorba.

Nu știu ce să fac cu privire la tatăl lui Sam. Nu pot să-i spun lui Sam acum de asta – ar claca. Va trebui să încerc să las un mesaj la hotel sau ceva de genul. Și apoi să mă retrag.

Cum ar fi trebuit poate să fac de la început.

— Ei bine... mulțumesc încă o dată.

Întâlnesc privirea lui Sam și brusc, inexplicabil, mi se strânge inima. De data asta chiar ne luăm rămas-bun.

— Poftim, mulțumesc, îi întind telefonul.

— N-ai pentru ce.

Mi-l ia din mâna și-l pune pe birou.

— Îmi pare rău pentru toată...

— Nu! Sper doar ca totul să...

Dau din cap, neîndrăznind să spun mai multe de față cu Stephanie.

O să fie ciudat să dispar din viața lui Sam. N-o să aflu cum se termină toată povestea. Poate c-o să citesc în ziar despre această notă. Poate c-o să citesc un anunț despre Sam și Willow la rubrica dedicată nunților.

— La revedere.

Mă întorc și o urmez pe Stephanie de-a lungul holului. Câțiva oameni au cu ei geți de voiaj și, când urcăm în lift, tocmai discută despre hotel și despre cât de sărăcuț e mini-barul.

— Așadar, azi e conferința, spun, făcând conversație, când ajungem la parter. Cum de nu ești deja acolo?

— Oh, mergem pe rând.

Mă conduce în hol.

— O mulțime de oameni sunt deja acolo și al doilea autocar pleacă în câteva minute. O să plec cu acela. Deși programul principal e mâine. Atunci avem cina de gală și discursul lui Moș Crăciun. E destul de plăcut de obicei.

— *Moș Crăciun?*

Nu-mi pot reține râsul.

— Așa-i spunem lui Sir Nicholas. Știi tu, o poreclă stupidă ca între noi. Sir Nick... Sf. Nicolae... Moș Crăciun... nu e foarte reușită. Știi tu.

Zâmbește.

— Poți să-mi dai permisul de intrare, te rog?

Îi întind ecusonul și ea i-l dă unuia din agenții de securitate. Acesta spune ceva de genul „frumoasă poză“, dar nu sunt atentă. Am o senzație bizară.

Moș Crăciun. Tipul care-a sunat pe telefonul lui Violet nu zicea oare ceva despre Moș Crăciun? Să fi fost o coincidență?

În timp ce Stephanie mă conduce de-a lungul holului de marmură până la ieșire, încerc să-mi amintesc ce a zis. Era ceva despre o operație. Incizii. Ceva de genul „nici o urmă“...

Rămân țintuită locului, cu inima bătând să-mi sară din piept. Exact aceleași cuvinte le-a folosit Sam adineauri. *Nici o urmă.*

— Totul e în regulă?

Stephanie observă că m-am oprit.

— Da! Scuze.

Îi zâmbesc și mă urnesc după ea, dar mintea mea gonește. Ce-a mai zis tipul ăla? Oare ce-a zis de fapt despre Moș Crăciun? Haide, Poppy, *gândește-te*.

— Ei bine, la revedere! Mulțumim pentru vizită!

Stephanie îmi zâmbește din nou.

— Mulțumesc.

Și, chiar în clipa în care ies din clădire, mă trece un fior. Mi-am amintit. *Adio, Moș Crăciun.*

Mai mulți oameni ies din clădire și mă dau la o parte, într-un loc unde cineva spală geamul, împrôșcând cu clăbuci. Îmi vâr mâna în geantă și încep să caut programul de la *Regele Leu*. *Te rog, Doamne, să nu-l fi pierdut, te rog...*

Îl scot la lumină, cu inima bătându-mi nebunește, și mă uit fix la cuvintele mângălite acolo.

14 aprilie. Scottie are un contact, operație laparoscopică, nici o urmă, fii pe fază, la naiba.

16 aprilie. A sunat Scottie. Totul e rezolvat. Succes chirurgical. Nici o urmă. O capodoperă. Adio, Moș Crăciun.

În timp ce citesc cuvintele, parcă aud vocile rostindu-le. Parcă le aud din nou. Aud vocea mai tânără, ascuțită, și vocea mai matură, tărgănată.

Și deodată știu, fără umbră de îndoială, cine a lăsat primul mesaj. Era Justin Cole.

Oh. Dumnezeule.

Tremur toată. Trebuie să mă întorc și să-i arăt mesajul lui Sam. Înseamnă ceva. Nu știu ce, dar înseamnă *ceva*. Împing ușa grea de sticlă și fata de la recepție îmi iese imediat înaintea. Când am intrat cu Sam, ne-a făcut semn să intrăm, dar acum îmi zâmbește distant, ca și cum nu m-ar fi văzut ieșind adineauri cu Stephanie.

— Bună ziua. Aveți programată o întâlnire?

— Nu chiar, spun, cu respirația tăiată. Trebuie să vorbesc cu Sam Roxton de la White Globe Consulting. Mă numesc Poppy Wyatt.

Aștept în timp ce ea îmi întoarce spatele și dă un telefon pe mobil. Încerc să aștept răbdătoare, dar aproape că nu mai am stare. Mesajele astea au ceva de-a face cu toată povestea asta cu nota. Sunt *sigură* de asta.

— Îmi pare rău.

Fata se întoarce, cu o politețe impersonală.

— Sam este prins acum.

— Puteți să-i spuneți că e o problemă urgentă? spun. Vă rog?

Evident reținându-și cu greu impulsul să mă trimită la plimbare, fata îmi întoarce spatele și dă un nou telefon, care durează fix treizeci de secunde.

— Îmi pare rău.

Revine cu un zâmbet glacial.

— Dl Roxton este foarte ocupat astăzi și majoritatea celorlalți angajați au plecat la conferința companiei. Poate c-ar trebui să luați legătura cu asistenta lui și să programați o întâlnire. Acum, pot să vă rog să nu-i țineți pe loc pe ceilalți oaspeți?

Mă conduce spre ieșire. E clar că „nu-i țineți pe loc“ înseamnă de fapt „șterge-o“.

— Uite ce e, trebuie să vorbesc cu el.

O fentez și mă îndrept spre scara rulantă.

— Dați-mi voie să urc. N-o să fie nici o problemă.

— Pardon! spune, trăgându-mă de mânecă. Nu puteți să intrați ca la dumneavoastră acasă! Thomas?

Oh, mă *lași*? Cheamă agentul de pază. Ce sclifosită.

— Dar chiar e o urgență, mă rog de amândoi. O să *vrea* să mă vadă.

— Atunci sunați și programați o întâlnire, se rățoiește la mine, în timp ce agentul de pază mă conduce spre ieșire.

— Bine! mă răstesc și eu, așa o să fac! Îl sun chiar acum! Ne vedem în două minute!

Ies cu pași apăsați și îmi bag mâna în buzunar.

Și apoi realizez dimensiunea problemei. N-am telefon.

N-am telefon.

Nu pot face nimic. Nu pot să intru în clădire și nu pot să-l sun pe Sam. Nu pot să-i spun despre asta. Nu pot face nimic. De ce nu mi-oi fi cumpărat mai devreme un telefon? De ce n-am tot timpul un telefon de rezervă la mine? Ar trebui să fie o *lege* în privința asta, ca și pentru cauciucurile de rezervă.

— Mă scuzați? dau fuga la omul care spală geamurile. Aveți cumva un telefon să-mi împrumutați?

— Îmi pare rău, drăguță.

Țâțâie.

— Am, dar s-a descărcat bateria.

— Așa deci, zâmbesc, cu inima-n gât. Mulțumesc oricum – oh!

Mă opresc în mijlocul propoziției, chiorându-mă pe geam înăuntru. Cineva acolo sus mă iubește! Uite-l pe Sam! E în hol, la vreo douăzeci de metri de mine, vorbind animat cu un tip în costum care ține în mână o servietă.

Împing ușa de la intrare, dar Thomas, agentul de securitate, mă așteaptă.

— Nu prea cred, zice, blocându-mi calea.

— Dar trebuie să intru.

— Vă rog să vă dați la o parte...

— Dar sigur o să vrea să mă vadă! Sam! Aici! Sunt Poppy! Saaam! zbier, dar cineva mută o canapea în holul de la recepție și gălăgia pe care o face îmi acoperă strigătele.

— Ba nu! spune ferm agentul de securitate. Afară.

Mi-a pus mâinile pe umeri și în clipa următoare mă trezesc pe trotuar, gâfâind revoltată.

Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat! M-a îmbrâncit afară! N-am fost niciodată îmbrâncită afară dintr-un loc. Credeam că n-au voie să *facă* așa ceva.

S-au adunat o mulțime de oameni la ieșire și mă dau la o parte ca să le fac loc, în timp ce mintea îmi gonește nebunește. Oare ar trebui să dau repede un tur de-a lungul străzii să caut un telefon public? Să mai încerc o dată să intru? Să țâșnesc în fugă în hol și să văd cât de departe ajung înainte să mă placheze? Sam e în dreptul liftului acum, vorbește în continuare cu tipul cu servietă. În câteva clipe o să dispară. E un chin. Dacă
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

aș putea să-i atrag atenția...

— N-ai reușit? Întreabă compătimitor spălătorul de geamuri cocoțat pe scara lui.

A acoperit tot geamul cu clăbuc și se pregătește să-l șteargă cu trafaletul.

Și atunci îmi vine gândul bun.

— Stați așa! Îi strig. Nu ștergeți! Vă rog!

N-am scris în viața mea în clăbuc, dar, din fericire, nu țintesc prea sus. Vreau doar să scriu „M A S“. Cu litere de-o șchioapă. Am scris cam tremurat – dar ce contează?

— Bravo, îmi laudă omul opera, din locul unde s-a așezat. Ai putea să vii să lucrezi cu mine.

— Mulțumesc, spun, modestă, și-mi șterg fruntea, simțind că mă doare mâna.

Dacă Sam nu observă asta; dacă nu observă *altcineva* și nu-i dă un cot spunându-i „Hei, ia uită-te acolo...“.

— *Poppy?*

Mă întorc din locul unde sunt cocoțată, pe scara spălătorului de geamuri. Sam a ieșit pe trotuar și mă privește uluit.

— Țasta e un mesaj pentru mine?

Urcăm scările în tăcere. Vicks așteaptă în biroul lui Sam și, când mă vede, își trage o palmă peste frunte.

— Sper că e ceva important, spune Sam încordat, închizând ușa biroului în urma lui. N-am decât cinci minute. Aici avem o urgență...

Simt o împunsătură de furie. Își închipuie că nu realizez chestia asta? Oare își închipuie c-am scris „SAM“ cu litere de-o șchioapă din clăbuc doar dintr-un capriciu?

— Sunt conștientă de asta, spun, pe un ton la fel de abrupt. M-am gândit doar că s-ar putea să vă intereseze aceste mesaje, care-au fost lăsate pe telefonul lui Violet săptămâna trecută. Pe acest telefon.

Întind mâna spre telefonul aflat încă pe biroul lui.

— Al cui e telefonul ăsta? întrebă Vicks, privindu-mă circumspect.

— Al lui Violet, răspunde Sam. Asistenta mea? Fiica lui Clive? Care-a șters-o să se facă top-model?

— Oh, aceea.

Vicks se încruntă din nou și arată cu degetul spre mine.

— Ei bine, ce căuta telefonul lui Violet la ea?

Eu și Sam ne privim încurcați.

— E o poveste lungă, spune Sam într-un final. Violet l-a aruncat. Poppy... avea grijă de el.

— Am primit două mesaje pe care le-am notat.

Pun programul de la *Regele Leu* pe birou între ei și citesc cu voce tare mesajele, știind că scrisul meu e greu de descifrat.

— „Scottie are un contact, operație laparoscopică, nici o urmă, fii pe fază, la naiba“ – arăt spre program. Al doilea mesaj a fost lăsat câteva zile mai târziu, chiar de Scottie – „Totul e rezolvat. Succes chirurgical. Nici o urmă. O capodoperă. Adio, Moș Crăciun.“

Îi las să proceseze cuvintele înainte să adaug.

— Primul mesaj a fost de la Justin Cole.

— *Justin?*

Pare că i-am atras atenția lui Sam.

— Nu i-am recunoscut vocea atunci, dar am recunoscut-o acum. El e cel care vorbea de „operație laparoscopică“ și „nici o urmă“.

— Vicks.

Sam se uită la ea.

— Haide. Trebuie să vezi...

— N-am ce să văd! Sunt doar câteva cuvinte disparate. Cum putem să fim siguri că a fost Justin de fapt?

Sam se întoarce spre mine.

— Sunt mesaje vocale? Putem să le ascultăm?

— Nu. Au fost doar... știi. Mesaje lăsate la telefon. Le-au lăsat și eu le-am notat.

Vicks e perplexă.

— OK, asta n-are nici o logică. Te-ai prezentat? De ce ți-ar lăsa Justin un mesaj ție?

Oftează furioasă.

— Sam, n-am timp de prostiile...

— Nu și-a dat seama că vorbește cu cineva, explic, roșie la față. Am răspuns cu

vocea robotului.

— *Poftim?*

Se uită lung la mine, fără să înțeleagă.

— Știți voi.

Imit vocea robotului.

— „Persoana apelată nu poate fi contactată. Vă rugăm să lăsați un mesaj.“ Și atunci au lăsat mesajele și eu le-am notat.

Sam râde înfundat, dar Vicks a amuțit. Se uită o clipă la programul de la *Regele Leu*, studiind încruntată cuvintele, apoi răsfoiește paginile din interior, deși tot ce va găsi acolo sunt biografiile actorilor. În cele din urmă îl lasă la loc pe masă.

— Sam, asta nu înseamnă nimic. Nu schimbă nimic.

— Nu-i așa, spune el, clătinând hotărât din cap. Asta e! Chiar aici.

Împunge cu degetul programul.

— *Asta* e ceea ce s-a întâmplat.

— Dar ce s-a întâmplat? exclamă ea, exasperată. Și cine dracu' e Scottie?

— L-a numit „Moș Crăciun“ pe Sir Nicholas.

Sam se încruntă, pe gânduri.

— Ceea ce înseamnă că ar putea fi cineva din interiorul companiei. Dar de unde? De la IT?

— Oare Violet e amestecată în asta? sugerez. La urma urmei, era telefonul ei.

Se lasă tăcerea o clipă, apoi Sam clatină din cap, aproape dezamăgit.

— Cum a venit a și plecat, tatăl ei e bun prieten cu Sir Nicholas... Pur și simplu nu-mi vine a crede că e amestecată.

— Atunci de ce au lăsat mesajele pe telefonul ei? Au greșit numărul sau ceva de genul?

— Puțin probabil.

Sam strâmbă din nas.

— Vreau să zic, de ce tocmai numărul *ăsta*?

Mă uit involuntar la telefonul aflat pe birou. Mă întreb detașată dacă am vreun mesaj. Dar cumva, în clipa asta, restul vieții mele pare foarte departe. Lumea s-a redus la această încăpere.

— La cine a fost telefonul înainte să-l ia Violet? Întreabă brusc Vicks. E un telefon de serviciu. N-a fost aici decât, cât, trei săptămâni? Ar fi putut să fie numărul altcuiva înainte și să-i fi lăsat mesajele din greșeală ei?

— Da!

Îmi ridic privirea, ca băgată în priză.

— Oamenii sună *tot timpul* în altă parte din greșeală. Și trimit mesaje pe adresa greșită. Mi se întâmplă și mie. Uiți să-l ștergi și apeși pe numele persoanei și apare numărul vechi și nu-ți dai seama. Mai ales dacă-ți răspunde mesageria.

Văd că Sam procesează rapid informațiile.

— Există o singură metodă să aflăm, spune, întinzând mâna spre telefonul fix aflat pe birou.

Formează un număr rapid din trei cifre și așteaptă.

— Bună, Cynthia. Sam la telefon, spune degajat. Am doar o întrebare rapidă despre mobilul care i-a fost alocat lui Violet, asistentei mele. Mă întrebam: i-a aparținut altcuiva înainte să-l ia ea? A mai avut altcineva numărul acela?

Auzind răspunsul, se schimbă la față. Gesticulează vehement, fără cuvinte, în direcția lui Vicks, care dă din umeri fără să-l înțeleagă.

— Minunat, spune. Mersi, Cynthia...

Din șuvoiul de sunete care se revarsă din aparat, e clar că acestei Cynthia îi place să se întindă la vorbă.

— Trebuie să închid...

Sam își dă ochii peste cap, disperat.

— Da, știu că telefonul ar fi trebuit înapoiat. Nu, nu l-am rătăcit, nu-ți face griji... Da, e foarte neprofesionist. N-am anunțat, știu, e bunul companiei... O să-l trimit... da... da...

În sfârșit, reușește să scape. Lasă receptorul în furcă și rămâne tăcut vreo trei secunde, ținându-ne în suspans, înainte de a se întoarce spre Vicks.

— Ed.

— *Nu*, exclamă Vicks.

Sam ia telefonul în mână și-l privește uluit.

— A fost telefonul de serviciu al lui Ed până acum patru săptămâni. Apoi i-a fost realocat lui Violet. Habar n-aveam.

Sam se întoarce spre mine.

— Ed Exton a fost...

— Îmi amintesc, încuviințez. Directorul financiar. Concediat. Dă în judecată compania.

— Dumnezeule.

Vicks pare în stare de șoc. Zace pleoștită pe scaun.

— *Ed.*

— Cine altcineva?

Sam pare foarte neliniștit de această descoperire.

— Vicks, nu e un simplu complot, e o simfonie în trei mișcări, la naiba. Nick e compromis. Bruce îl demite pentru că e un ticălos laș. Consiliul are nevoie de un alt director executiv, rapid. Ed anunță, în bunătatea lui, că nu ne mai dă în judecată și vine să ne salveze ca un erou, Justin s-a aranjat...

— Chiar și-ar da atâta osteneală? întrebă Vicks, sceptică.

Sam schițează un zâmbet amar.

— Vicks, știi cât de mult îl urăște Ed pe Nick? I-au plătit bani buni unui *hacker* ca să modifice acea notă și s-o șteargă pe cea veche din rețea. Pariez că Ed ar scoate și o sută de mii din buzunar ca să-i distrugă reputația lui Nick. Ba chiar și două sute.

Vicks se strâmbă dezgustată.

— Asta nu s-ar întâmpla în veci dacă această companie ar fi condusă de femei, spune într-un final. În veci. Nu sunt decât niște... muieri macho, la naiba.

Se ridică și se îndreaptă spre fereastră, privind mașinile, cu brațele încrucișate.

— Întrebarea e: cine a făcut posibilă toată chestia? Cine a executat operațiunea?

Sam stă așezat pe birou, bătând tactul cu stiloul în degete, cu o expresie foarte concentrată.

— „Scottie“. Cine să fie? Vreun scoțian?

— De fapt, nu *părea* scoțian, îndrăznesc eu. Poate că porecla lui e o glumă?

Sam își întoarce brusc privirea spre mine, cu chipul luminat.

— *Asta* e. Desigur. Poppy, i-ai recunoaște vocea dacă ai auzi-o din nou?

— Sam! îl întrerupe Vicks pe un ton tăios, înainte să apuc să-i răspund. Nici să nu te gândești. Nu vorbești serios.

— Vicks, vrei să înfrunți realitatea măcar *pentru o clipă*?

Sam sare în picioare, într-o explozie de furie.

— Nota falsificată n-a fost un accident. Faptul că informația le-a fost transmisă celor de la ITN n-a fost un accident. Chiar *se întâmplă* chestia asta. Cineva i-a *copt* chestia asta lui Nick. Nu e o situație în care tot ce trebuie să faci e să rezolvi problema creată de...

Pare să-și caute cuvintele.

— Nu știu. O postare pe Facebook. E vorba de calomnie. E vorba de *fraudă*.

— E o *teorie*, îl înfruntă ea. Atât și nimic mai mult, Sam. Câteva cuvinte mângălite pe un program de la *Regele Leu*, la naiba.

Mă simt puțin jignită. Nu e vina mea că tot ce aveam la îndemână era un program de la *Regele Leu*.

— Trebuie să-l identificăm pe acest Scottie, spune Sam, întorcându-se spre mine. I-ai recunoaște vocea dacă l-ai auzi?

— Da, spun, puțin intimidată de patima din vocea lui.

— Ești sigură?

— Da!

— Bun. Ei bine, hai s-o facem. Hai să mergem să-l căutăm.

— Sam, oprește-te chiar acum!

Vicks pare furioasă.

— Ai înnebunit! Ce-o să faci, o s-o pui să asculte vocea fiecărui angajat, până când recunoaște vocea?

— De ce nu? spune Sam îmbufnat.

— Pentru că e cea mai ridicolă idee pe care am auzit-o vreodată, la naiba! Explodează Vicks. De-aia!

Sam o privește liniștit o clipă, apoi se întoarce spre mine.

— Haide, Poppy. Mergem la vânătoare prin clădire.

Vicks clatină din cap.

— Și dacă recunoaște într-adevăr vocea? Ce-o să faci atunci? Arestați suspectul?

— Atunci o să avem un punct de pornire, spune Sam. Ești gata, Poppy?

— Poppy.

Vicks se apropie de noi și mă privește în ochi. E îmbujorată la față și gâfâie.

— Nu te cunosc. Dar nu ești obligată să-l asculți pe Sam. Nu ești obligată să faci asta. Nu-i datorezi *nimic*. Toate astea n-au *nimic* de-a face cu tine.

— N-are nimic împotriva, spune Sam. Nu-i așa, Poppy?

Vicks îl ignoră.

— Poppy, te sfătuiesc să pleci. Chiar în clipa asta.

— Poppy nu e genul acesta de om, spune Sam, privind-o încruntat. Nu-i lasă pe oameni la nevoie? Nu-i așa?

Îmi întâlnește privirea și mă privește cu atâta căldură, încât simt o scânteie în ființa mea.

— *De fapt*, spun, întorcându-mă spre Vicks, te înșeli, îi sunt datoare lui Sam. Și Sir Nicholas e un potențial pacient la cabinetul meu de fizioterapie. Așa că are ceva de-a face cu mine.

N-am rezistat și-am pomenit și de asta, deși pariez că Sir Nicholas n-o să ajungă niciodată la noi în Balham.

— Și oricum, continui, ridicându-mi demn bărbia. *Oricine* ar fi persoana, indiferent dacă aș cunoaște-o sau nu, dacă aș putea s-o ajut în vreun fel, aș face-o. Vreau să zic, dacă poți să ajuți, trebuie s-o faci. Nu ești de acord?

Vicks mă privește fix o clipă, ca și cum ar încerca să mă citească – apoi schițează un zâmbet straniu, amar.

— OK. Ei bine, m-ai convins. Nu te pot contrazice în privința asta.

— Haide.

Sam se ridică în picioare.

Îmi iau geanta, regretând încă o dată faptul că am ditamai pata pe tricou.

— Hei, Wallander, intervine Vicks sarcastic. Doar un mărunțiș. În caz c-ai uitat, toată lumea e fie la conferință, fie în drum spre conferință.

Se lasă din nou tăcerea, tulburată doar de Sam care bate din nou tactul cu stiloul. Nici nu îndrăznesc să vorbesc. Cu siguranță nu îndrăznesc să mă uit la Vicks.

— Poppy, spune într-un final Sam. Ai câteva ore la dispoziție? Ai vrea să mă însoțești în Hampshire?

[1](#). Sau la fel de mult ca mine, de fapt. Nu că mi-ar fi cerut cineva părerea.

Unsprezece

Experiența asta e total ireală. Și incitantă. Și o povară. Toate în același timp.

Nu e vorba că *regret* gestul meu nobil, nu tocmai. Încă mai cred ceea ce am spus în birou. Cum aș putea să plec? Cum aș putea să nu încerc măcar să-l ajut pe Sam? Dar, pe de altă parte, am crezut c-o să-mi ia vreo jumătate de oră. Nu un drum cu trenul până în Hampshire, și asta doar pentru început.

Ar trebui să fiu la coafor acum. Ar trebui să discut despre coafuri și să-mi probez coronița. În loc de asta, sunt în spațiul central al gării Waterloo, cumpărându-mi un ceai. Tocmai i-am trimis un mesaj lui Sue să-mi cer scuze că nu pot ajunge la întâlnirea programată cu Louis, dar că desigur voi plăti prețul întreg și îi transmit salutări lui Louis.

M-am mai uitat o dată la el după ce l-am scris și am șters jumătate din pupici. Apoi i-am adăugat din nou. Apoi i-am scos din nou. Poate cinci *chiar* ajung.

Acum aștept să-mi răspundă Magnus la telefon. Pleacă pentru petrecerea burlacilor la Bruges, așa că oricum nu ne-am fi văzut, dar chiar și-așa. Mi se pare că n-ar fi în regulă dacă nu-l sun măcar.

— Oh. Bună, Magnus.

— Pops!

Legătura e foarte proastă și aud un difuzor în fundal.

— Tocmai ne pregătim să ne îmbarcăm. Totul e OK?

— Da! Voiam doar să-ți zic...

Mă poticnesc, neștiind exact cum vreau să termin propoziția.

Voiam doar să-ți zic că sunt în drum spre Hampshire cu un tip despre care nu știi nimic, prinsă într-o situație despre care nu știi nimic.

— O să... lipsesc de-acasă pe seară, închei, patetic. În caz că încerci să mă suni.

Gata. Nu l-am mințit. Oarecum.

— OK! râde el. Ei bine, distracție plăcută. Iubito, trebuie să închid...

— OK! Pa! Petrecere frumoasă!

Închide și, ridicându-mi privirea, îl văd pe Sam uitându-se la mine. Stânjenită, îmi trag cămașa mai jos, regretând încă o dată că n-am trecut pe la magazin. S-a dovedit că Sam avea o cămașă de schimb la birou și, fiindcă tricoul meu arăta oribil, am împrumutat-o. Dar faptul că port cămașa lui în dungi Turnbull & Asser face toată povestea și mai ciudată.

— Doar mi-am luat rămas-bun de la Magnus, îi explic, nu c-ar fi nevoie, dat fiind că e acolo de la început și probabil c-a auzit fiecare cuvântul.

— Face două lire, îmi spune femeia de la magazinul cu sendvișuri, întinzându-mi ceaiul.

— Mulțumesc! Bun... mergem?

În timp ce străbat peronul alături de Sam și mă urc în tren, totul mi se pare ireal. Sunt atât de stânjenită, încât nici nu îndrăznesc să mă mișc. Probabil că oricine se uită la noi crede că suntem împreună. Ce se întâmplă dacă dăm ochii cu Willow?

Nu. Nu fi paranoică. Willow e deja la conferință. I-a trimis un e-mail lui Sam în care-i spunea asta. Și oricum, nu e ca și cum am face ceva nepermis. Suntem doar... prieteni.

Nu, „prieteni“ nu pare cuvântul potrivit. Nici colegi. Nu tocmai cunoștințe...

OK. Să recunoaștem. E ciudat.

Trag cu coada ochiului la Sam, întrebându-mă dacă și el simte același lucru, dar el se uită pe geam, cu expresia lui obișnuită, impenetrabilă. Trenul se pune în mișcare, trezindu-l din reflecție. Când mă surprinde uitându-mă la el, îmi întorc grăbită privirea.

Încerc să par relaxată, dar în sinea mea sunt din ce în ce mai panicată. În ce m-am băgat? Totul depinde de memoria mea. Depinde de mine, Poppy Wyatt, să recunosc o voce pe care am auzit-o la telefon acum câteva zile bune, timp de vreo douăzeci de secunde. Dacă nu reușesc?

Iau o gură de ceai să mă liniștesc și mă strâmb. Mai întâi supa a fost prea rece. Acum ceaiul e prea fierbinte. Trenul începe să gonească pe șine și un strop de ceai sare prin capac, opărindu-mi mâna.

— Ești OK?

Sam e cu ochii pe mine.

— Minunat, zâmbesc.

— Pot să fiu sincer? îmi spune el fără ocolișuri. Nu arăți prea bine.

— Sunt bine! protestez eu. Sunt doar... știi tu. Am multe pe cap.

Sam încuviințează.

— Îmi pare rău că n-am mai apucat să-ți prezint strategiile de confruntare pe care ți le-am promis.

— Oh! Chestia aia.

Scutur din mână.

— Lucrul ăsta e mai important.

— Nu spune „Oh! Chestia aia“!

Sam clatină din cap, cu un aer exasperat.

— Exact la asta mă refer. Întotdeauna te lași pe tine la urmă.

— Ba nu! Adică... știi tu, dau din umeri stânjenită. Mă rog.

Trenul oprește la Clapham Junction și se revarsă o mulțime de oameni în vagon. O vreme, Sam e concentrat și trimite mesaje. Telefonul lui zbârnâie întruna și nu pot decât să-mi imaginez mulțimea de mesaje care zboară de la el și către el. În cele din urmă, însă, pune telefonul la loc în buzunar și se apleacă în față, cu cotul sprijinit pe măsuța dintre noi.

— Totul e în regulă? întreb timid, realizând pe dată cât de stupidă e întrebarea.

Din fericire, Sam o ignoră cu desăvârșire.

— Am o întrebare pentru tine, îmi spune calm. Ce anume are această familie Tavish de îi consideri superiori? Titlurile? Doctoratele? Intelectul?

Iarăși începem cu asta.

— Totul! E ceva evident! Sunt... Vreau să zic, tu îl respecti pe Sir Nicholas, nu? îi arunc, apărându-mă. Uită-te câte faci pentru el. Și asta pentru că-l respecti.

— Da, îl respect. Normal. Dar nu mă simt prin definiție inferior lui. Nu mă face să mă simt cantitate neglijabilă.

— Nu mă simt astfel! Nu știi nimic despre asta. Așa că te rog... încetează!

— OK.

Sam își ridică mâinile în defensivă.

— Dacă mă înșel, îmi cer scuze. E doar o impresie de-a mea. Voiam doar să te ajut, ca...

Intuiesc că a cântărit în minte cuvântul „prieten“, dar l-a respins, ca și mine.

— Voiam doar să te ajut, încheie. Dar e viața ta. Nu mă mai bag.

Se lasă tăcerea o vreme. A încetat. S-a dat bătut. Am câștigat.

De ce nu mă simt ca și cum aș fi câștigat?

— Scuze.

Duce telefonul la ureche.

— Vicks. Ce s-a întâmplat?

Iese din compartiment și, fără să vreau, oftez din rărunchi. Simt din nou acea durere surdă în dreptul coastelor. Dar în momentul de față nu-mi dau seama dacă e din cauză că soții Tavish se opun căsătoriei mele cu Magnus sau din cauză că eu refuz să recunosc asta sau pentru că am emoții în legătură cu această escapadă sau pentru că ceaiul e prea tare.

O vreme rămân nemișcată, mă uit la ceaiul aburind și îmi doresc să nu-i fi auzit pe soții Tavish certându-se în biserică. Să nu fi știut nimic. Să pot face să dispară acest nor mohorât din viața mea și să revin la „cât sunt de norocoasă, nu-i așa că totul e perfect?“.

Sam revine la locul lui și o vreme domnește tăcerea. Trenul s-a oprit în mijlocul câmpului și e ciudat de liniște cât nu se mai aude zgomotul locomotivei.

— OK, spun, cu privirea ațintită asupra măsuței de plastic. OK.

— OK ce?

— OK, nu te înșeli.

Sam nu spune nimic, doar așteaptă. Trenul se scutură și ne zdruncină, ca un cal care încă nu s-a lăsat strunit, apoi se urnește încet.

— Dar nu e doar o impresie de-a mea sau ce crezi tu, spun, băgându-mi capul între umeri. I-am auzit pe soții Tavish, OK? Nu vor ca Magnus să se căsătorească cu mine. Am făcut tot ce-am putut. Am jucat Scrabble și am încercat să fac conversație și am citit chiar și cartea lui Antony¹. Dar n-o să fiu niciodată ca ei. Niciodată.

— De ce-ar trebui să fii ca ei?

Sam pare perplex.

— De ce-ai *vrea* asta?

— Da, da, sigur, îmi dau ochii peste cap. De ce-ar vrea cineva să fie o personalitate super-inteligentă care apare la TV?

— Antony Tavish are un creier mai mare, spune Sam calm. Asta e totuna cu a avea un ficat sau un nas mai mare. De ce te simți complexată? Ce-ar fi dacă ar avea un intestin gros uriaș? Te-ai mai simți complexată atunci?

Izbucnesc involuntar în râs.

— Tehnic vorbind, e o ciudățenie a naturii, insistă Sam. Ești pe cale să intri într-o familie de ciudați. Oricine aparține, în termeni statistici, unei categorii restrânse e o ciudățenie a naturii. Data viitoare când te simți intimidată de ei, închipuie-ți o firmă mare de neon deasupra capetelor lor, pe care scrie „CIUDAȚI!“.

— Nu crezi cu adevărat asta, zâmbesc, clătinând din cap.

— Ba exact asta cred.

Are un aer foarte serios acum.

— Oamenii ăștia din lumea academică trebuie să se simtă importanți. Prezintă lucrări și emisiuni TV ca să-și dovedească utilitatea și importanța. Dar tu faci o muncă importantă, utilă, zi de zi. N-ai nevoie să dovedești nimic. Câți oameni ai tratat? Sute. Le-ai alinat durerea. Ai făcut sute de oameni mai fericiți. Oare Antony Tavish a făcut pe cineva mai fericit?

Sunt sigură că e vreo hibă pe undeva în ce zice, dar în momentul de față nu-mi dau seama care-o fi. În loc de asta simt o căldură pâlپând în ființa mea. Eu nu m-am gândit niciodată la asta. Am făcut sute de oameni mai fericiți.

— Dar tu? Tu ai făcut-o? mă trezesc că-l întreb și Sam schițează un zâmbet ambiguu.

— Lucrez la asta.

Trenul încetinește când trece prin Woking și amândoi ne uităm, instinctiv, pe fereastră. Apoi Sam se întoarce spre mine.

— Ideea e că nu e vorba de ei. E vorba de *tine*. De tine și de el, de Magnus.

— Știu, spun într-un final. Știu că așa e.

Mi se pare ciudat să-l aud rostind numele lui Magnus. Mi se pare nefiresc.

Magnus și Sam sunt atât de diferiți. E ca și cum n-ar fi făcuți din aceeași plămadă. Magnus e atât de strălucitor, de versatil, de impresionant, de sexy. Dar e puținel cam obsedat de propria persoană². Pe când Sam e atât de... direct și puternic. Și generos. Și bun. Pur și simplu știi că ți-ar fi alături tot timpul, indiferent ce s-ar întâmpla.

Sam se uită la mine acum și zâmbește, ca și cum mi-ar citi gândurile, și inima îmi zvâcnește un pic, ca de fiecare dată când îmi zâmbește...

Willow, norocoaso.

Tresar în sinea mea de ce-am putut să gândesc și iau o gură de ceai să-mi ascund stânjeneala.

Gândul acela mi-a venit în minte *pe neașteptate*. Și n-o credeam cu adevărat. Sau, mai bine zis, da, o *credeam*, dar pur și simplu în sensul că le doresc numai bine, ca o prietenă dezinteresată... nu, nu o prietenă...

Roșesc.

Roșesc la propriile mele gânduri stupide, aberante, pe care, apropo, nu le cunoaște nimeni în afară de mine. Așa că pot să mă relaxez. Pot să termin cu asta și să renunț la ideea absurdă că Sam poate să-mi citească gândurile și știe că sunt atrasă de el...

Nu. Încetează. Încetează. E ridicol.

Asta e doar...

Ștergeți cuvântul „atrasă“. Nu sunt. Nu sunt.

— Ești OK?

Sam mă privește intrigat.

— Poppy, îmi pare rău, n-am vrut să te necăjesc.

— Nu! spun repede. Nu m-ai necăjit! Îți sunt recunoscătoare. Sincer.

— Bun. Pentru că...

Se oprește ca să răspundă la telefon.

— Vicks. Ai vreo veste?

În timp ce Sam iese să vorbească la telefon, eu îmi beau ceaiul, uitându-mă absentă pe geam, încercând să potolesc căldura pe care o simt în ființa mea și dorindu-mi să nu

mă mai gândesc la nimic. Trebuie să dau înapoi. Trebuie să restartez. „Fără a salva modificările“.

Pentru a reveni la o atmosferă mai business, scot telefonul din buzunar, verific mesajele, apoi îl pun pe măsută. N-a apărut nimic pe e-mail legat de criza cu nota – în mod vădit, de asta știu doar puținii aleși de la vârf.

— Știi că va trebui să-ți iei un telefon nou la *un* moment dat, nu? remarcă Sam, ridicând din sprânceană, când se întoarce. Sau ai de gând să-ți culegi toate telefoanele din coșul de gunoi de acum?

— E singurul loc bun, dau din umeri. Din coșuri și pubele.

Din telefon se revarsă semnalul pentru e-mail și întind instinctiv mâna după el, dar Sam mi-o ia înainte. Îmi atinge mâna și pentru o clipă ne privim în ochi.

— S-ar putea să fie pentru mine.

— Corect, încuviințez. Uită-te.

Îl verifică, apoi clatină din cap.

— Nota de plată pentru trompetist. E pentru tine.

Îi iau telefonul din mână cu un zâmbet triumfător. Îi trimit un răspuns-fulger Lucindei, apoi îl pun la loc pe măsută. Când vibrează din nou, după câteva minute, ne repezim amândoi spre el și câștig eu.

— Solduri la cămăși, spun, întinzându-i telefonul. Nu mă pasionează.

Sam șterge e-mailul, apoi pune telefonul la loc pe masă.

— La jumătate! spun, mutându-l cu un centimetru. Nu trișa.

— Ține-ți mâinile în poală, îmi dă el replica. Nu trișa.

Se lasă tăcerea. Stăm amândoi cuminți, așteptând zbârnâitul telefonului. Sam pare atât de serios, încât îmi vine să râd. Se aude brusc telefonul altcuiva, răsunând în tot compartimentul, și Sam întinde mâna spre al nostru până să-și dea seama.

— Jalnic, murmur. Nici măcar nu știe cum sună.

Pe al nostru intră brusc un mesaj și o clipă de ezitare din partea lui Sam e de-ajuns ca să-i smulg telefonul din față.

— Haha! Și pariez că e pentru mine...

Deschid mesajul și mă chiorăsc la el. E de la un număr necunoscut și n-a intrat decât jumătate din mesaj, dar prind în mare ideea...

Îl mai citesc o dată. Și înc-o dată. Îmi ridic privirea spre Sam și îmi umezesc buzele uscate. Nu m-aș fi așteptat la asta nici într-o mie de ani.

— E pentru tine? întrebă Sam.

— Nu.

Simt un nod în gât.

— E pentru tine.

— Vicks? deja întinde mâna spre telefon. N-ar trebui să folosească numărul ăsta...

— Nu, nu e de la Vicks. Nu e legat de serviciu. E... e... ceva personal.

Îl mai citesc încă o dată, parcă n-aș vrea să las telefonul din mână înainte să fiu absolut sigură de ceea ce citesc.

Nu știu dacă am numărul potrivit. Dar trebuia să-ți spun. Logodnica te înșală. Cu o persoană pe care o cunoști. (Mesaj în curs de transmitere)

Știam eu, *știam* eu că e o ticăloasă și asta dovedește că e o ticăloasă mai mare decât credeam.

— Ce e?

Sam bate nerăbdător cu palma în masă.

— Dă-mi-l. E ceva legat de conferință?

— Nu!

Cuprind telefonul cu amândouă mâinile.

— Sam, îmi pare nespus de rău. Și mi-aș dori să nu-l fi văzut eu prima. Dar aici scrie....

Șovăi, pradă unei lupte lăuntrice.

— Scrie că Willow te înșală. Îmi pare rău.

Sam pare absolut șocat. În timp ce-i întind telefonul, mi se rupe sufletul de mila lui. Cine naiba dă astfel de vești prin SMS?

Pariez că și-o trage cu Justin Cole. Aștia doi ar face o pereche minunată.

Studiez chipul lui Sam, așteptându-mă să văd semne de emoție, dar, după acel șoc inițial, pare extrem de calm. Se încruntă, parcurge mesajul până la sfârșit, apoi lasă telefonul la loc pe masă.

— Ești OK? îmi fac curaj să întreb.

El ridică din umeri.

— N-are nici o logică.

— Știu!

Sunt atât de revoltată în numele lui, încât nu pot să nu-i spun ce cred.

— De ce ar face una ca asta? Și îți face zile fripte! E atât de ipocrită! E o persoană oribilă!

Mă opresc, întrebându-mă dacă am mers prea departe cumva. Sam mă privește intrigat.

— Nu, nu înțelegi. N-are nici o logică pentru că nu sunt logodit. N-am nici o logodnică.

— Dar ești logodit cu Willow, spun eu, prostește.

— Nu, nu sunt.

— Dar...

Mă uit lung la el fără să înțeleg. Cum se poate să nu fie logodit? Normal că e logodit.

— N-am fost niciodată, spune, ridicând din umeri. Ce te-a făcut să crezi asta?

— Tu mi-ai zis! Sunt *sigură* că tu mi-ai zis!

Mă încrunt, chinându-mă să-mi amintesc.

— Cel puțin... da! Era într-un e-mail. Trimis de Violet. Acolo scria „Sam e logodit“. Sunt sigură că asta scria.

— Oh, asta.

Se luminează la față.

— Din când în când folosesc scuza asta ca să scap de persoane agasante.

Face o pauză, apoi adaugă, ca și cum ar fi nevoie de alte lămuriri.

— Femei.

— O *scuză*? repet, neîncrezătoare. Atunci, cine e Willow?

— Willow e fosta mea prietenă, spune el după o pauză. Ne-am despărțit acum două luni.

Fosta prietenă?

Pentru o clipă, nu mă simt în stare să vorbesc. Creierul meu e ca un joc mecanic care se învârtește în gol, încercând să găsească suita corectă. Nu pot face față acestei situații. E logodit. Trebuia să fie *logodit*.

— Dar ar... ar fi trebuit să-mi spui! izbucnesc într-un final. În tot acest timp, m-ai lăsat să cred că ești logodit!

— Nu, n-am făcut asta. N-am pomenit niciodată de asta.

Pare perplex.

— De ce ești furioasă?

— Eu... nu știu! Totul e pe dos.

Respir poticnit, încercând să-mi pun gândurile în ordine. Cum e posibil să nu fie cu Willow? Totul s-a schimbat acum. Și e numai vina lui³.

— Am vorbit atât de mult despre toate cele, încerc să-i explic pe un ton mai calm. Am pomenit de mai multe ori de Willow și n-ai spus niciodată cine este. Cum ai putut să fii atât de secretos?

— Nu sunt secretos!

Râde.

— Ți-aș fi explicat cine este, dacă ar fi venit vorba de ea. Totul s-a sfârșit. Nu contează.

— *Ba* contează!

— De ce?

Îmi vine să urlu de exasperare. Cum poate să mă întrebe „de ce“? Nu e evident?

— Pentru că... pentru că... *se poartă* ca și cum ați fi împreună.

Și brusc realizez că asta mă deranjează cel mai mult.

— Se poartă ca și cum e perfect îndreptățită să-ți facă scandal. De asta nu m-am îndoit nici o clipă că sunteți logodiți. Care-i *faza* cu asta?

Sam se încordează iritat, dar nu spune nimic.

— Trimite e-mailuri pe adresa secretarei tale! Dă tot din casă în e-mailuri publice! Pur și simplu e bizar!

— Willow a fost întotdeauna... exhibiționistă. Îi place să aibă un public.

Nu pare foarte dornic să vorbească despre asta.

— Nu are simțul limitelor.

— Clar că nu! Știi cât de posesivă e? Am auzit-o vorbind la birou.

O voce anunță la difuzor stațiile următoare, dar eu țip ca s-o acopăr.

— Știi că te vorbește de rău în fața fetelor de la birou? Le-a zis că treceți printr-o perioadă mai dificilă și că trebuie să-ți vii în fire și să-ți dai seama ce lucru important poți să pierzi, adică, pe ea.

— Nu trecem printr-o perioadă dificilă.

S-a strecurat o notă de furie în glasul lui.

— Am terminat-o cu ea.

— *Ea* știe chestia asta?

— Știe.

— Ești sigur? Ești absolut sigur că realizează acest lucru?

— Normal.

Pare exasperat.

— Nu e „normal“! Cum v-ați despărțit mai exact? Ai avut o discuție pe îndelete cu ea?

Se lasă tăcerea. Sam îmi evită privirea. *Clar* n-a avut o discuție pe îndelete cu ea. Sunt convinsă de asta. Probabil că i-a trimis un mesaj laconic în care scria „Am terminat-o. Sam“.

— Ei bine, trebuie să-i spui să înceteze cu e-mailurile astea aberante, nu-i așa?

Încerc să-i atrag atenția.

— Sam?

Își verifică din nou telefonul. Tipic. Nu vrea să știe, nu vrea să vorbească despre asta, nu vrea să se implice...

Brusc realizez un lucru. Oh, Doamne, *desigur*.

— Sam, tu *răspunzi* vreodată la e-mailurile lui Willow?

Nu-i răspunde, așa e? Deodată totul e limpede. De asta începe de fiecare dată un mesaj nou. E ca și cum ar pune mesaje pe un perete gol.

— Așadar, dacă nu-i răspunzi niciodată, de unde să știe ce gândești cu adevărat?

Vocea mea crește în intensitate, ca să acopere difuzorul.

— Oh, stai așa, nu știe! De-asta trăiește în lumea ei! De-asta își închipuie că, într-un fel, ești încă al ei!

Sam îmi evită privirea.

— Oh, Doamne, chiar ești un labagiu căpos! strig exasperată, tocmai când amuțește difuzorul.

OK. *Evident* că n-aș fi vorbit așa de tare dacă aș fi știut c-o să se întâmple asta. *Evident* că n-aș fi folosit cuvântul cu „l“. Așa că femeia cu trei copii care stă trei rânduri mai încolo ar face bine să nu-mi mai arunce priviri criminale, ca și cum îi corup cu bună știință odraslele.

— Chiar ești! continui, cu voce joasă, furioasă. Nu poți pur și simplu s-o ignori pe Willow și să-ți închipui că va dispărea. Nu poți să apeși tot timpul pe butonul „Ignore“. N-o să dispară, Sam. Crede-mă pe cuvânt. Trebuie să vorbești cu ea și să-i explici exact cum stau lucrurile și care-i hiba și...

— Uite ce e, las-o moartă.

Sam pare furios.

— Dacă vrea să-mi trimită e-mailuri fără rost, n-are decât s-o facă. Pe mine nu mă deranjează.

— Dar nu e sănătos! E ceva nefiresc! N-ar trebui să fie așa!

— Nu știi nimic despre asta, se răstește el.

Cred c-am atins un punct sensibil.

Și, apropo, asta e de tot râsul. Eu nu știu nimic despre asta?

— Știi totul! Îl contrazic. Am avut de-a face cu mesajele tale, mai știi? Dl Absent, Nu Răspunde, Ignoră Tot și Pe Toți.

Sam mă privește încruntat.

— Doar pentru că nu răspund la fiecare e-mail cu vreo șaiszeci de omuleți zâmbitori...

Nu poate să se apere atacându-mă pe mine. Ce e de preferat, fețe zâmbitoare sau negarea realității?

— Ei bine, tu nu răspunzi *nimănui*, punctez, cu un dispreț suveran. Nici măcar propriului tău tată!

— *Poftim?*

Pare scandalizat.

— Despre ce dracu' vorbești?

— I-am citit e-mailul, îi spun, sfidătoare. Despre faptul că vrea să-ți vorbească și te roagă să vii să-l vezi în Hampshire și cum că are ceva să-ți spună. Spunea că n-ați mai vorbit de secole și că i-e dor de zilele de demult. Și tu nici măcar nu i-ai *răspuns*. N-ai inimă.

Sam izbucnește în râs.

— Oh, Poppy. Habar n-ai despre ce vorbești.

— Ba cred că am.

— Ba cred că n-ai.

— Cred că vei descoperi că înțeleg mai bine decât tine cum stau lucrurile.

Îl privesc cu un aer răzvrătit. Acum sper că tatăl lui Sam a *primit* e-mailul de la mine. Las' că vede el când o ajunge la Hotelul Chiddingford și-l găsește pe tatăl lui acolo îmbrăcat la patru ace, cu un trandafir la butonieră. Atunci poate n-o să mai ia totul în glumă.

Sam a luat din nou telefonul și recitește mesajul.

— Eu nu sunt logodit, spune încruntat. N-am o logodnică.

— Da, am înțeles, mulțumesc, spun sarcastic. N-ai decât o fostă dusă cu pluta care își închipuie că ești proprietatea ei deși v-ați despărțit acum două luni...

— Nu, nu, clatină el din cap. Nu mă urmărești. Noi doi practic împărțim telefonul ăsta, nu?

— Da.

Unde vrea să ajungă?

— Așadar mesajul ăsta ar fi putut să fie pentru oricare dintre noi. Eu n-am o logodnică, Poppy.

Își ridică privirea, cu o expresie destul de sumbră.

— Dar tu ai.

Îl privesc o clipă fără să înțeleg – apoi simt un fior pe șira spinării.

— Nu. Vrei să spui – Nu. *Nu*. Nu vorbi prostii.

Îi smulg telefonul din mână.

— Aici scrie „logodnica“.

Găsesc cuvântul și i-l arăt.

— Vezi? E foarte explicit. Logodnica, la feminin.

— De acord, încuviințează el. Dar nu *există* nici o logodnică, la feminin. Nu există. Așa că...

Mă uit fix la el, simțind că mi se face rău, derulându-mi în minte mesajul scris altfel. *Logodnicul te înșală.*

Nu. *Nu* se poate...

Magnus n-ar face *niciodată*...

Telefonul vibrează și tresărim amândoi. A venit și restul mesajului. Înhaț telefonul, parcurg tot mesajul fără un cuvânt, apoi las telefonul să cadă pe masă, simțind că mă ia cu amețea.

Nu poate să mi se întâmple una ca asta. Nu poate.

Nu știu dacă am numărul potrivit. Dar trebuia să-ți spun. Logodnica te înșală. Cu o persoană pe care o cunoști. Îmi pare rău că-ți fac asta când mai e un pic până la nuntă, Poppy. Dar trebuie să afli adevărul.

Un prieten.

Observ absentă că Sam ia telefonul și citește mesajul.

— Ce mai prieten, spune într-un final, pe un ton sumbru. Oricine ar fi, probabil că vor doar să vă facă neazuri. Probabil că nu e nimic adevărat.

— Exact, încuviințez, dând de mai multe ori din cap. Exact. Sunt sigură că e o minciună. E doar cineva care încearcă să mă dea peste cap fără motiv.

Încerc să par sigură de mine, dar vocea tremurândă mă dă de gol.

— Când e nunta?

— Sâmbătă.

Sâmbătă. Cu patru zile înainte de nuntă, primesc un mesaj ca acesta.

— Nu există nici o persoană... Sam șovăie. Nici o persoană pe care ai... bănuie-o?

Annalise.

Îmi vine în minte înainte chiar de a îndrăzni să formulez gândul. Annalise și Magnus.

— Nu. Adică... nu știu.

Mă întorc, lipindu-mi obrazul de geamul trenului.

Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu vreau să mă gândesc la asta, Annalise e prietena mea. Știu că ea crede că Magnus ar fi trebuit să fie al ei, dar cu siguranță...

Annalise în uniformă, privindu-l pe Magnus și bătând din gene. Mâinile ei zăbovind pe umerii lui.

Nu. Încetează. *Încetează*, Poppy.

Îmi trec mâinile peste față, mă frec la ochi, dorindu-mi să-mi pot smulge gândurile din cap. De ce-a trebuit cine-o fi să-mi trimită mesajul ăsta? De ce-a trebuit să-l citesc?

Nu poate fi adevărat. Nu se poate. E doar ceva obscen, răutăcios, calomnios, oribil...

O lacrimă îmi alunecă printre degete, pe obraz, pe bărbie. Nu știu ce să fac. Nu știu
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

cum să fac față acestei situații. Să-l sun pe Magnus în Bruges? Să-i întrerup petrecerea burlacilor? Dar dacă e nevinovat și se înfurie și încrederea dintre noi e compromisă?

— În câteva minute ajungem.

Tonul lui Sam e blând și grijuliu.

— Poppy, dacă nu te simți în stare de asta, înțeleg perfect...

— Nu. Sunt în stare.

Îmi iau mâinile de la ochi, scot un șervețel și-mi suflu nasul.

— Sunt OK.

— Nu, nu ești.

— Nu, nu sunt. Dar... ce pot să fac?

— Trimite-i un mesaj de răspuns ticălosului. Scrie-i „Vreau un nume“.

Îl privesc cu o undă de admirație. Eu nu m-aș fi gândit în veci la asta.

— OK.

Înghit nodul pe care-l am în gât, făcându-mi curaj.

— OK. Așa o să fac.

Întinzând mâna spre telefon, deja mă simt mai bine. Măcar acționez. Măcar nu stau cu mâinile-n sân, chinându-mă și frământându-mă fără rost. Scriu mesajul, îl trimit, simțind un val de adrenalină și dau pe gât ceaiul. Să te vedem, Număr Necunoscut. Bagă. Spune-mi tot ce știi.

— Ai trimis?

Sam mă privește.

— Da. Acum va trebui să aștept să văd ce-mi răspunde.

Trenul oprește la Basingstoke și călătorii se îndreaptă spre ușă. Arunc paharul la coș, îmi iau geanta și mă ridic și eu.

— Destul cu problemele mele mărunte, îi spun lui Sam, silindu-mă să zâmbesc. Haide. Să mergem să le rezolvăm pe-ale tale.

- [1.](#) Ca s-o spun pe-a dreaptă, am citit doar patru capitole.
- [2.](#) Eu am voie să spun chestia asta pentru că e logodnicul meu și îl iubesc.
- [3.](#) Nu știu foarte lămurit în ce fel. Dar simt instinctiv că e vina lui.

Doisprezece

Hotelul Chiddingford e mare și impunător, alcătuit dintr-o casă superbă în stil georgian, aflată la capătul unei alei, și câteva clădiri de sticlă, nu la fel de frumoase, pe jumătate ascunse de gardul viu. Dar, când ajungem, se pare că eu sunt singura care-i apreciază calitățile. Sam nu e foarte bine-dispus. N-a fost ușor să găsim un taxi, apoi o turmă de oi ne-a ținut pe loc și apoi șoferul s-a rătăcit. Sam trimite mesaje într-o veselie de când ne-am urcat în taxi și, când ajungem, doi tipi în costum pe care nu-i recunosc ne așteaptă pe scările de la intrare.

Sam îmi întinde câteva bancnote șoferului și deschide ușa taxiului aproape s-o rupă.

— Poppy, scuză-mă o clipă. Salutare, băieți...

Ei trei încep un sfat de taină pe alee, iar eu cobor ceva mai greoi. Taxiul dispare încet și eu mă uit în jur la grădinile îngrijite. Au un teren de crichet și arbuști ornamentali și chiar și o capelă micuță, care pariez că e minunată pentru nunți. Locul pare pustiu și aerul e atât de proaspăt, încât mă ia cu frig. Poate e doar din cauza emoțiilor. Sau o reacție întârziată la șoc.

Sau poate că e din cauza faptului că mă aflu aici, în câmp, fără să știu ce naiba caut aici, în timp ce viața mea personală e pe cale să se năruiască.

Îmi scot telefonul ca să-mi alung urâtul. Cum îl simt în mână, mă simt puțin alinată, dar nu îndeajuns. Mai citesc de câteva ori mesajul de la Numărul Necunoscut, ca să mă mai chinui un pic, apoi îi scriu un mesaj lui Magnus. După câteva încercări nereușite, găsesc formularea cea mai bună.

Bună. Ce faci? P.

Nici un pupic.

Când apăs pe „Trimite“, mai că-mi dau lacrimile. E un mesaj simplu, dar mi se pare că fiecare cuvânt are un dublu înțeles, ba chiar mai multe înțelesuri; și un subtext sfâșietor pe care poate o să-l înțeleagă, poate nu¹.

„Bună“ înseamnă *„Bună, mă înșeli? Da sau nu? Te rog, TE ROG, să nu fie adevărat.“*

„Ce“ înseamnă *„Tare-aș vrea să mă suni. Știu că ești la petrecerea burlacilor, dar m-aș simți mult mai liniștită dacă ți-aș auzi vocea și aș ști că mă iubești și n-ai putea să faci una ca asta.“*

„Faci“ înseamnă *„Oh, Doamne, nu pot suporta. Dacă e adevărat? Ce mă fac? Ce-o să-ți spun? Dar dacă NU e adevărat și te-am bănuțit fără motiv...“*

— Poppy.

Sam se întoarce spre mine, făcându-mă să tresar.

— Da! Aici sunt, spun, băgând telefonul în buzunar.

Acum trebuie să mă concentrez. Trebuie să nu mă mai gândesc la Magnus. Trebuie să-i fiu de ajutor.

— Ei sunt Mark și Robbie. Lucrează cu Vicks.

— E pe drum și ea, spune Mark, verificându-și telefonul, în timp ce urcăm scările. Sir Nicholas rămâne unde e deocamdată. Credem că Berkshire e cel mai bun loc pentru el, în caz că riscă să se trezească cu reporterii la ușă.

— Nick n-ar trebui să se ascundă.

Sam se încruntă.

— Nu se ascunde. Stai calmă. Nu vrem să dea fuga la Londra, dând impresia că avem o criză. Trebuie să țină un discurs diseară, ne reunim mâine, vedem cum evoluează lucrurile. Cât despre conferință, mergem înainte deocamdată. Evident, Sir Nicholas trebuia să ajungă aici mâine dimineață, dar va trebui să vedem...

Ezită, strâmbându-se un pic.

— Ce se întâmplă.

— Cum rămâne cu interdicția? Întreabă Sam. Am vorbit cu Julian și spunea că va face tot posibilul...

Robbie oftează.

— Sam, știm deja că nu s-o meargă. Vreau să zic, nu e vorba că *n-o* să încercăm, dar...

Se oprește în mijlocul propoziției când intrăm într-un hol uriaș. Conferința asta e mult mai hi-tech decât conferința anuală a fizioterapeuților. Peste tot sunt logo-uri enorme cu „White Globe Consulting“ și ecrane uriașe împânzesc holul. E clar că cineva filmează ce se întâmplă în sală pentru că pe ecrane apar imagini cu auditoriul așezat rânduri-rânduri. În fața noastră e o ușă dublă, închisă, și de-acolo se aud râsetele publicului, urmate, zece secunde mai târziu, de râsetele care se revarsă din monitoare.

Holul e pustiu, cu excepția unei mese pe care sunt înșirate câteva ecusoane stinghere, la care stă rezemată o fată cu un aer plictisit. Se îndreaptă când ne vede și îmi zâmbește încurcată.

— Se distrează, spune Sam, uitându-se la unul din ecrane.

— Vorbește Malcolm, spune Mark. Se descurcă de minune. Noi mergem aici.

Ne conduce într-o încăpere laterală și închide ușa în urma lui.

— Așadar, Poppy.

Robbie se întoarce politicos spre mine.

— Sam ne-a pus la curent cu... teoria ta.

— Nu e teoria *mea*, spun îngrozită. Eu nu știu nimic despre asta! Eu doar am notat aceste mesaje și mă întrebam dacă au vreo relevanță și Sam a dedus totul...

— Cred că a descoperit ceva.

Sam îi înfruntă ca și cum i-ar provoca să-l contrazică.

— Nota a fost plantată. Cu toții suntem de acord asupra acestui fapt.

— Nota... nu corespunde profilului, o întoarce Robbie.

— Nu corespunde?

Sam pare pe punctul de a exploda.

— N-a scris-o el, la naiba! Altcineva a scris-o și a strecurat-o în rețea. O să aflăm cine-a făcut-o. Poppy i-a auzit vocea. Poppy o să-l identifice.

— OK.

Surprinz un schimb de priviri între Robbie și Mark.

— Vreau doar să-ți spun că trebuie să fim foarte, foarte atenți, Sam. Încă ne gândim cum să le dăm vestea angajaților. Dacă intri în forță și începi să faci acuzații...

— N-o să fac nimic de felul ăsta.

Sam îl privește furios.

— Ai puțină încredere în mine. Ce Dumnezeu!

— Așadar, ce-aveți de gând să faceți?

Mark pare sincer interesat.

— Să dăm o tură. Să tragem cu urechea. Să găsim acul în carul cu fân.

Sam se întoarce spre mine.

— Te simți în stare de asta, Poppy?

— Categoric, încuviințez, încercând să-mi ascund panica.

Aproape că-mi doresc să nu fi preluat acele mesaje.

— Și apoi...

Robbie tot nu pare convins.

— O să hotărâm asta la momentul respectiv.

Se lasă tăcerea.

— OK, spune într-un final Robbie. Încearcă. N-ai decât. Nu văd ce rău ar putea face. Și cum o să explici prezența lui Poppy?

— Noua asistentă? sugerează Mark.

Sam clatină din cap.

— Am angajat o nouă asistentă și jumătate din oamenii de la etajul meu au cunoscut-o deja. Să nu ne complicăm. Poppy se gândește să ni se alăture. Eu îi fac turul. Ești de acord, Poppy?

— Da! E-n regulă.

— Ai lista de la personal?

— Poftim, i-o întinde Robbie. Dar fii discret, Sam.

Mark a crăpat ușa și se uită în hol.

— Încep să iasă, spune. Dă-i drumul.

Ieșim în hol. Ușile s-au deschis și oamenii ies rânduri-rânduri din sală, cu ecusoane în piept, stând de vorbă, unii râzând. Arată cu toții destul de vioi, având în vedere că e 6.30 seara și c-au ascultat prezentări toată după-amiaza.

— Sunt atât de *mulți*.

Mă uit lung la toate grupurile, simțindu-mă intimidată.

— E-n regulă, spune Sam ferm. Știi că e o voce de bărbat. Asta reduce deja numărul. O să dăm pur și simplu ocol camerei și o să-i luăm prin eliminare. Am bănuielile mele, dar... nu vreau să te influențez.

Îl urmez încet în mijlocul agitației. Lumea își ia băuturi de la chelneri, se salută și își strigă glume peste capetele celorlalți. E o cacofonie generală. Mă simt ca și cum mi-aș folosi urechile pe post de radar, încercând să surprind fiecare voce.

— L-ai auzit pe amicul nostru deocamdată? întrebă Sam, aducându-mi un pahar cu suc de portocale.

Îmi dau seama că glumește doar pe jumătate.

Clatin din cap. Mă simt copleșită. Zgomotele din încăpere se contopesc într-un vuiet asurzitor în mintea mea. Cu greu reușesc să disting o voce anume, cu atât mai puțin să recunosc o voce pe care am auzit-o timp de douăzeci de secunde, acum câteva zile bune, pe mobil.

— OK, să procedăm metodic.

Sam pare să vorbească mai mult pentru sine.

— O să dăm ocol camerei în cercuri concentrice. Ți se pare un plan bun?

Îi zâmbesc, dar n-am simțit în viața mea o asemenea presiune. Nimeni altcineva nu poate să facă asta. Nimeni altcineva n-a auzit acea voce. Totul depinde de mine. Acum știu cum se simt câinii polițiști folosiți în aeroporturi.

Ne îndreptăm spre un grup de femei, care stau de vorbă cu doi tipi între două vârste.

— Bună! îi salută Sam politicos. Vă simțiți bine? V-o prezint pe Poppy, care a venit să ne cunoască. Poppy, ți-i prezint pe Jeremy... și Peter... Jeremy, de cât timp lucrezi la noi? Și tu, Peter? Să fie trei ani?

OK. Acum că-i ascult ca lumea, de aproape, e mai ușor. Unul din bărbați are o voce joasă, răgușită, celălalt are accent scandinav. După vreo zece secunde clatin din cap în direcția lui Sam și el trece rapid la un alt grup, bifând discret câte un nume de pe listă.

— Bună tuturor! Vă distrați? V-o prezint pe Poppy, care a venit să ne cunoască. Poppy, l-ai cunoscut deja pe Nihal. Și Tim, cu ce te mai lauzi?

E uluitor cât de diferite sunt vocile, odată ce începi să le ascuți cu atenție. Nu doar tonalitatea, ci și accentele, timbrul, micile defecte de vorbire, pronunțiile nedeslușite, idiosincraziile.

— Dar dumneavoastră? intervin, zâmbindu-i unui tip cu barbă care n-a scos o vorbă.

— Ei bine, a fost un an *difícil*..., începe c-o voce de bas.

Nu. Oho. Clar nu. Îi arunc o privire lui Sam, clătinând din cap, și el mă trage abrupt de braț.

— Scuze, Dudley, trebuie să ne urnim...

Se îndreaptă spre următorul grup și intervine în forță, întrerupând o poveste.

— Poppy, el e Simon... Pe Stephanie cred că ai cunoscut-o.. Simon, Poppy tocmai îți admira haina. De unde-ai luat-o?

Nu-mi vine să cred cât de direct e Sam. Practic ignoră cu desăvârșire femeile și îi trage pe bărbați de limbă fără menajamente. Dar bănuiesc că asta e singura metodă.

Cu cât ascult mai multe voci, cu atât mai sigură mă simt. E mai ușor decât am crezut că va fi, pentru că toate sunt foarte *diferite* de cea de la telefon. Atâta doar că am parcurs deja patru grupuri și le-am eliminat. Studiez neliniștită întreaga încăpere. Dacă parcurg toată camera și tot nu reușesc să dau de tipul de la telefon?

— Salutare tuturor! Vă simțiți bine?

Sam e încă în vervă când ne apropiem de următorul grup.

— V-o prezint pe Poppy, care a venit să ne cunoască. Poppy, el e Tony. Tony, povestește-i lui Poppy despre departamentul tău. Și iată-l pe Daniel și iat-o pe... ah, Willow.

Era cu spatele când ne-am apropiat, așa că n-o văzuse, dar acum am dat ochii cu ea.

Ups.

— Sam! spune ea, după o pauză care-a durat atât de mult, încât am început să mă simt stânjenită. Ea... cine e?

OK. Dacă mesajul meu către Magnus era cu subînțeles, cele trei cuvinte rostite de Willow dau pe afară de înțelesuri. Nu trebuie să fii expert în Limbajul lui Willow ca să înțelegi că a vrut să spună *de fapt*: „Cine DRACU' e fata asta și CE caută aici cu TINE? Dumnezeule, Sam, îți BAȚI JOC DE MINE DINADINS? Pentru că, crede-mă, o să regreți AMARNIC.“

Știți voi. Am parafrazat un pic.

N-am mai simțit niciodată o ostilitate atât de vădită din partea cuiva. E ca un curent electric între noi. Lui Willow îi tresaltă nările și s-a albit la față. Mă privește fix. Strânge atât de tare paharul în mână, încât i se văd tendoanele. Dar zâmbește la fel de suav și tonul ei e la fel de melodios. Ceea ce e chestia cea mai înspăimântătoare, cred.

— Poppy se gândește să ni se alătore, spune Sam.

— Oh.

Willow zâmbește în continuare.

— Minunat. Bun-venit, Poppy.

Îmi dă o senzație bizară. E ca un fel de făptură extraterestră. Dincolo de zâmbetul suav și vocea mieroasă pândește o șopârlă.

— Mulțumesc.

— Oricum, trebuie să ne urnim... Ne vedem, Willow.

Sam mă ia de braț să mă conducă mai departe.

Ooh. N-a fost o idee bună. Îi simt privirea ațintită asupra mea ca o rază laser. Oare Sam n-o simte și el?

Ne îndreptăm spre un alt grup, Sam își face numărul și eu îmi întind gâtul ca să aud mai bine, dar nici o voce nu seamănă câtuși de puțin cu cea a tipului de la telefon. Pe măsură ce înaintăm, îmi dau seama că Sam începe să fie demoralizat, deși încearcă să ascundă asta. După ce părăsim un grup de IT-iști tinerei care beau bere, mă întrebă:

— Pe bune? Chiar *nici unul* din tipii ăștia?

— Nu, spun, ridicând din umeri. Îmi pare rău.

— N-ai de ce!

Râde chinuit.

— Ai auzit ce ai auzit. Nu poți... dacă nu e nici unul din ei...

Se oprește o clipă,

— Sigur nu e blondul? Cel care vorbea despre mașina lui? Nu ți s-a părut deloc cunoscut?

Și acum dezamăgirea din glasul lui e vădită.

— Pe el îl bănuiai?

— Eu... nu știu.

Își aruncă mâinile în lături, oftând.

— Poate. Da. Ar fi avut contactele, e nou-venit în companie, Justin și Ed ar fi putut cu ușurință să-l convingă...

Nu știu ce să-i spun. După cum a zis și el, am auzit ce-am auzit.

— Cred că unii dintre ei au ieșit pe terasă, spun, încercând să-l ajut.

— O să încercăm și acolo, încuviințează. Hai mai întâi să terminăm aici.

Până și *eu* îmi dau seama că nici unul din cei patru tipi cărunți care stau la bar nu poate fi tipul de la telefon – și am dreptate. Cât timp Sam e prins într-o conversație despre discursul lui Malcolm, profit de ocazie să mă trag într-o parte ca să verific dacă mi-a răspuns Magnus. Evident că nu. Dar în capul listei de mesaje văd un e-mail trimis pe adresa samroxton@whiteglobeconsulting.com, și pe pasamroxton@whiteglobeconsulting.com, care mă lasă cu gura căscată.

Sam,

Degeaba încerci. Știu EXACT ce pui la cale și ești PATETIC. Unde-ai găsit-o, la vreo agenție? Credeam că poți mai mult de-atât.

Willow

În timp ce mă uit uluită la ecran, primesc un al doilea mesaj.

Vreau să zic, pentru Dumnezeu, Sam. Nici măcar nu e ÎMBRĂCATĂ corespunzător. Sau fustele drăgălașe de blugi sunt mai nou o ținută potrivită pentru conferință??

Fusta mea nu e drăgălașă! Și nu e ca și cum îmi propuneam să ajung la conferință când m-am îmbrăcat dimineată, da?

Revoltată, îi scriu un răspuns.

De fapt, mie mi se pare superbă. Și fusta ei de blugi nu e drăgălașă. Așa că mai lasă-mă, Willow Vrajitoareo. Sam

Apoi îl șterg. Normal. Sunt pe punctul de a pune telefonul în buzunar când vine și al treilea e-mail de la Willow. Zău așa. Nu poate s-o lase moartă?

Vrei să mă faci geloasă, Sam. Bun. Înțeleg asta. Chiar îmi place. Avem nevoie de ceva să reaprindă scânteia în relația noastră. Dar ÎNCEARCĂ SĂ-MI OFERI CEVA CARE CHIAR SĂ MĂ FACĂ GELOASĂ!!

Pentru că, pe cuvânt, nimeni din cei de față nu e impresionat de figura asta. Vreau să zic, să te fâțâi de colo-colo cu o față comună care în mod vădit HABAR N-ARE CUM SĂ FOLOSEASCĂ FOEHNUL... Mă rog. E patetic, Sam. PATETIC.

Mai vorbim când te comporti ca un adult.

Willow

Îmi trec mâna prin păr, în defensivă. Mi l-am *uscat* cu foehnul dimineață. Doar că e cam greu să ajungi la partea din spate. Vreau să zic, nu că mi-ar păsa de ce crede ea, dar nu pot să nu mă simt puțin jignită...

Ceva îmi întrerupe firul gândurilor și mă uit lung la ecran. Nu-mi vine să cred. Tocmai am primit un e-mail de la Sam. I-a răspuns lui Willow. Chiar i-a răspuns! Atâta doar că a apăsat pe „Răspunde tuturor“, așa că am primit și eu mesajul.

Îmi ridic privirea, uluită, și văd că vorbește în continuare cu tipii cărunți, aparent foarte prins de conversație. Probabil că l-a tastat în mare viteză. Îl deschid și văd un singur rând.

Încetează, Willow. Nu impresionezi pe nimeni.

Clipesc de mai multe ori. N-o să-i placă asta.

Aștept să văd dacă declanșează un nou atac zdrobitor asupra lui Sam, dar nu mai apare nici un e-mail. Poate e la fel de șocată ca și mine.

— Minunat. Vorbim mai târziu.

Vocea lui Sam răsună deasupra agitației.

— Poppy, mai sunt câteva persoane pe care-aș vrea să ți le prezint.

— OK, îmi vin în fire, punând telefonul deoparte. Haide.

Parcurgem restul sălii. Sam a bifat aproape toate numele de pe listă. Trebuie că am
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

ascultat aproape toate vocile masculine din companie și n-am auzit nici una care să semene cu a tipului de la telefon. Chiar încep să mă întreb dacă îmi amintesc bine vocea. Sau dacă nu cumva am visat toată povestea.

În timp ce parcurgem holul mochetat care dă spre terasă, îmi dau seama că Sam e demoralizat. Ca și mine, de altfel.

— Îmi pare rău, mormăi.

— Nu e vina ta.

Își ridică privirea și pare să-mi citească starea de spirit.

— Poppy, vorbesc serios. Știu că-ți dai toată silința.

Chipul i se încrețește pentru o clipă.

— Hei, și îmi cer scuze pentru Willow.

— Oh, încerc să minimalizez incidentul. Nu-ți face griji pentru asta.

Mergem în tăcere câteva clipe. Mi-aș dori să spun ceva de genul „Mulțumesc că mi-ai luat apărarea“, dar mă simt prea stânjenită. Simt că n-ar fi trebuit să am de-a face cu acea corespondență.

Terasa e plină de lampioane și sunt câteva pâlcuri de oameni, dar nici pe departe la fel de mulți ca înăuntru. Bănuiesc că li se pare prea frig. Dar e păcat, pentru că aici e o atmosferă destul de plăcută, de petrecere, de fapt. E un bar și sunt câțiva oameni care chiar dansează, iar în colțul terasei e un tip cu o cameră de filmat, care pare să le ia interviu unor fete care chicotesc.

— Ei, poate avem noroc.

Încerc să par optimistă.

— Poate, încuviințează Sam, dar îmi dau seama că s-a dat bătut deja.

— Ce se întâmplă dacă nu-l găsim nici aici?

— Atunci... măcar am încercat.

Expresia lui Sam e încordată, dar, pentru o fracțiune de secundă, îi reapare zâmbetul.

— Măcar am încercat.

— OK. Ei bine, să-i dăm bătaie.

Adopt tonul meu de încurajare, tonul care spune „poți să recuperezi mobilitatea șoldului“.

— Hai să încercăm măcar.

Ieșim și Sam reia discursul obișnuit.

— Salutare, toată lumea! Vă simțiți bine? V-o prezint pe Poppy, care a venit să ne cunoască. Poppy, el e James. James, povestește-i lui Poppy cu ce te ocupi tu. Și iată-i pe Nick și Paul.

Nu e James, nici Nick, nici Paul. Nici Martin sau Nigel.

Sam a bifat toate numele de pe listă. Aproape că-mi vine să plâng când îi văd expresia. Într-un final, ne îndepărtăm de un grup de interni care nici măcar nu erau pe listă și între care nu s-ar putea afla Scottie.

Am terminat.

— O s-o sun pe Vicks, spune Sam, cu o voce puțin răgușită. Poppy, mulțumesc pentru timpul acordat. A fost un plan stupid.

— N-a fost.

Îi pun mâna pe braț.

— Ar... fi putut să funcționeze.

Sam își ridică privirea și pentru o clipă rămânem nemișcați, cu mâna mea lipită de a lui.

— Ești un om foarte bun, spune într-un final.

— Salutare, Sam! Salutare la toată lumea!

Strigătul unei fete mă face să tresar. Poate am devenit mai sensibilă pentru că am ascultat mai atent vocile oamenilor, dar vocea asta mă irită la culme. Mă întorc și dau cu ochii de o tipă foarte animată, cu o eșarfă roz în păr, care vine spre noi însoțită de cameraman, care are părul negru, tuns periută, și e în blugi.

Ups.

— Bună, Amanda! o salută Sam. Ce se întâmplă?

— Filmăm toți participanții la conferință, spune ea veselă. Doar un scurt mesaj, spuneți „bună“, o să proiectăm ce-am filmat la cina de gală...

Cameramanul îndreaptă camera spre mine și eu mă crispez. N-ar trebui să fiu aici. Nu pot să prezint „un scurt mesaj“.

— Orice vrei tu, mă îndeamnă Amanda. Un mesaj personal, o glumă...

Se uită pe listă, cu un aer intrigat.

— Îmi pare rău, nu știu în ce departament lucrezi...

— Poppy e un oaspete, spune Sam.

— Oh!

Fata se luminează la față.

— Minunat! Știi ce, dat fiind că ești un oaspete special, ce-ar fi să ne acorzi un interviu? Ce părere ai, Ryan? L-ai cunoscut pe Ryan? Îi spune lui Sam. E transferat pe o perioadă de șase luni de la LSE. El s-a ocupat de toate videoclipurile noastre promoționale. Hei, Ryan, ia-i un prim-plan. Poppy e un oaspete special.

Poftim? Nu sunt un „oaspete special“. Vreau să fug, dar cumva mă simt ținută locului de cameră.

— Prezintă-te și Ryan o să-ți pună întrebările! spune Amanda voioasă. Așadar, cum te numești...

— Bună, spun stânjenită, privind la cameră. Mă numesc... Poppy.

Chestia asta e de-a dreptul stupidă. Ce pot să le spun eu unor necunoscuți veniți la o conferință?

Poate o să-i transmit un mesaj lui Willow.

Hei, Willow Vrăjitoareo. Știi ce crezi tu, că mă „fâțâi de colo-colo“ cu prietenul tău? Ei bine, am un anunț de ultimă oră pentru tine. Nu mai e prietenul tău.

Ideea în sine mă face să bufnesc în râs și Amanda îmi zâmbește încurajator.

— Așa! Simte-te în largul tău. Ryan, vrei să începi interviul?

— Sigur. Așadar, Poppy, ce impresie ți-a făcut conferința deocamdată?

Vocea subțire, pițigăiată, din spatele camerei are efectul unui șoc electric.

El e.

Asta e vocea pe care am auzit-o la telefon. Persoana care-mi vorbește acum. Tipul ăsta, tuns periută, cu o cameră pe umăr. *El e.*

— Te distrezi? insistă el și, din nou, în creierul meu se aprinde becuțelul.

Amintirea vocii lui la telefon îmi răsună în minte ca o reluare într-o transmisiune sportivă.

Scottie la telefon. Totul e rezolvat. Exact cum am zis. A fost un succes chirurgical.

— Care a fost prezentarea ta preferată?

— N-a asistat la prezentări, intervine Sam.

— Oh. OK.

Nici o urmă. Fără falsă modestie, o capodoperă. Adio, Moș Crăciun.

— Pe o scară de la 1 la 10, ce notă ai da cocktailului?

Scottie la telefon.

Acesta e Scottie. Fără urmă de îndoială.

— Te simți bine?

Se apleacă după cameră, cu un aer iritat.

— Poți începe să vorbești. Filmăm.

Mă uit fix la acest chip subțire, inteligent, cu inima bătând să-mi spargă pieptul; rugându-mă să nu mă dau de gol. Mă simt ca un iepure hipnotizat de un șarpe.

— E în regulă, Poppy.

Sam se apropie de mine, cu un aer înțelegător.

— Nu-ți face griji. Mulți oameni au trac.

— Nu! reușesc să spun. Nu e... E...

Mă uit la el fără să pot spune nimic. Vocea pur și simplu nu mă ascultă. Mă simt ca într-unul din visele acelea în care cineva te sugrumă și nu poți să strigi.

— Știți ce, nu cred că se simte în stare de asta, spune Sam. Vreți să...

Face un gest din mână.

— Scuze!

Amanda își pune mâna la gură.

— N-am vrut să te sperii! O seară plăcută!

Se îndreaptă spre un alt grup și eu rămân uitându-mă după ei, ca hipnotizată.

— Sărmana Poppy.

Sam zâmbește melancolic.

— Asta-ți mai lipsea. Scuze pentru asta, e o chestie nouă pe care o fac pe la conferințe, deși nu văd ce efect...

— Taci.

Cumva reușesc să-l întrerup, deși de-abia pot să vorbesc.

— Taci, taci.

Sam pare uluit. Mă apropii de el și mă ridic pe vârfuri până când îi ating urechea cu buzele; simt atingerea părului lui pe piele. Trag aer în piept, simțindu-i căldura trupului

și parfumul, apoi murmur, abia auzit: „El e“.

Rămânem încă vreo douăzeci de minute afară. Sam are o convorbire telefonică prelungită cu Sir Nicholas – din care nu aud nimic –, apoi una mai scurtă, încordată, cu Mark, din care surprind frânturi în timp ce se plimbă de colo-colo, cu mâna la tâmplă... *ei bine, codul companiei n-are decât să se ducă dracului... cum ajunge Vicks aici..*

E clar că tensiunea crește. Credeam că Sam o să fie fericit că l-am ajutat, dar arată și mai posomorât ca înainte. Încheie convorbirea exclamând pe un ton răstit:

— Tu de partea cui ești de fapt? *Pentru Dumnezeu, Mark.*

— Așadar... ce-o să faceți? întreb timid când închide.

— Acum verifică e-mailul de serviciu al lui Ryan. Dar e un tip deștept. Probabil că n-a folosit rețeaua companiei. Probabil a stabilit totul prin telefon sau de pe o adresă privată.

— Și atunci?

— Asta dezbatem, se încruntă el, exasperat. Problema e că n-avem *timp* pentru discuții legate de protocol. N-avem *timp* să ne consultăm cu avocații. Dacă ar fi după mine...

— Ai cere să fie arestat, să i se confişte toate proprietățile și să fie supus testului cu detectorul de minciuni, exclam fără să mă pot abține. Undeva într-o temniță întunecată.

Sam zâmbește involuntar, preț de o clipă.

— Ceva de genul.

— Cum se simte Sir Nicholas?

— Pare vesel. Îți închipui. Se ține tare. Dar e mult mai afectat decât lasă să se vadă.

Chipul lui se încrețește pentru o clipă și își încrucișează brațele pe piept.

— Ca și tine, îi spun blând, iar Sam își ridică brusc privirea ca și cum l-am prins în flagrant delict.

— Cred că da, spune, după o pauză prelungită. Eu și Nick ne știm de mult. E un tip cumsecade. A făcut multe lucruri remarcabile de-a lungul vieții. Dar, dacă mizeria asta devine publică și nu e infirmată, va fi singurul lucru pe care și-l vor aminti oamenii despre el. Va fi același titlu, repetat la infinit, până în ziua morții lui. „Sir Nicholas Murray, suspectat de acte de corupție“. Nu merită asta. Și mai ales nu merită să fie trădat de propriul lui consiliu.

Ne cufundăm într-o tăcere posomorâtă, apoi Sam se adună.

— Mă rog. Haide. Ne așteaptă. Vicks trebuie să ajungă.

Ne întoarcem, trecem pe lângă un grup de fete așezate la o masă, pe lângă o grădină ornamentală, și ne îndreptăm spre ușile duble uriașe prin care se intră în hotel. Telefonul meu a tot zbârnâit și îl scot încet din buzunar să-mi verific căsuța, doar să văd dacă mi-a răspuns Magnus...

Mă chiorăsc uluită la ecran. Nu-mi vine să cred. Scâncesc involuntar și Sam îmi aruncă o privire intrigată.

Tocmai am primit un e-mail și îl deschid, rugându-mă să nu spună lucrul de care mă tem.

La naiba. *La naiba.*

Îl privesc dezolată. Ce mă fac? Aproape c-am ajuns în dreptul hotelului. Trebuie să vorbesc. Trebuie să-i spun.

— Hm, Sam.

Simt o gheară în gât.

— Hm, așteaptă o clipă.

— Ce e?

Se oprește, încruntat, și simt un gol în stomac.

OK. Uite care-i treaba. În apărarea mea, dacă aș fi știut că Sam va fi prins într-o criză urgentă, de proporții, legată de note verbale transmise unor surse și consilieri guvernamentali și ITN News, nu i-aș fi trimis niciodată acel e-mail tatălui lui. Evident că nu.

Dar n-am știut. Și am trimis e-mailul. Și acum...

— Ce e?

Sam pare iritat.

De unde Dumnezeu să încep? Cum să-l potolesc?

— Te rog, nu te supăra, lansez preventiv, deși e ca și cum aș arunca un cub de gheață în calea unei păduri incendiate.

— În ce privință?

E o notă amenințătoare în tonul lui.

— Faza e...

Îmi dreg glasul.

— Am crezut că fac un lucru bun. Dar îmi dau seama că tu s-ar putea să nu fii de acord...

— Ce Dumnezeu ai...

Se oprește, oripilat, ca și cum tocmai ar fi înțeles.

— Oh, Dumnezeule. Nu. *Te rog* nu-mi spune că le-ai spus prietenilor tăi despre asta...

— Nu! exclam îngrozită. Normal că nu!

— Atunci ce e?

Suspiciunile lui nefondate parcă mi-au dat puțin curaj. Măcar nu le-am spus nimic prietenilor mei. Măcar n-am vândut știrea la *The Sun*.

— E o problemă de familie. E vorba de tatăl tău.

Sam face ochii mari, dar nu spune nimic.

— Pur și simplu mă simțeam foarte prost că nu comunicați. Așa că i-am răspuns la e-mail. Își dorește foarte mult să te vadă, Sam. Vrea să reluați legătura! Nu mergi niciodată în Hampshire, nu-l vizitezi niciodată...

— Pentru Dumnezeu, mormăie, mai mult pentru sine. *Chiar* n-am timp de chestia asta.

— N-ai timp pentru propriul tău tată?

Cuvintele lui mă scot din fire.

— Știi ce, Dle Mare-și-Tare, poate că prioritățile tale nu sunt bine puse-n ordine. *Știu* că ești ocupat, *știu* că această criză e importantă, dar...

— Poppy, oprește-te aici. Faci o mare greșală.

Pare atât de impasibil, încât simt un val de furie. Cum *îndrăznește* să fie atât de

sigur de el tot timpul?

— Poate că tu ești cel care face o mare greșeală!

Cuvintele îmi scapă înainte să mă pot stăpâni.

— Poate că tu ești cel care lasă viața să treacă pe lângă el fără să se implice! Poate că Willow are dreptate!

— *Poftim?*

Sam pare furibund când mă aude pomenind numele lui Willow.

— O să pierzi! O să pierzi șansa de a avea o relație care ar putea să-ți ofere atât de multe, pentru că nu vrei să vorbești, nu vrei să asculți...

Sam se uită în jur, părând stânjenit.

— Poppy, potolește-te, mormăie. Te lași purtată de emoții.

— Ei bine, tu ești prea calm!

Sunt pe punctul de a exploda.

— Ești prea stoic!

Îmi vine brusc în minte imaginea acelor senatori romani, care așteptau cu toții în arenă să fie masacrați.

— Știi ceva, Sam? Te prefaci într-o stană de piatră.

— *Stană de piatră?*

Izbucnește în râs.

— Da, stană de piatră. Într-o bună zi o să te trezești și te vei fi prefăcut într-o

statuie, dar n-o să-ți dai seama. O să fii prins în tine însuși.

Îmi tremură vocea; nu știu exact de ce. N-are nici o importanță pentru mine dacă se preface în statuie sau nu.

Sam mă studiază precaut.

— Poppy, habar n-am despre ce vorbești. Dar trebuie să lăsăm asta la o parte acum. Am alte treburi pe cap.

Îi sună telefonul și răspunde.

— Bună, Vicks. Ai ajuns. OK, vin acum.

— Știu că e o situație de criză, spun, agățându-mă de brațul lui. Dar un bătrân așteaptă vești de la tine, Sam. Tânjește să te audă. Măcar pentru cinci minute. Și știi ceva? Te invidiez.

Sam oftează din rărunchi.

— *Pentru Dumnezeu.* Poppy, ai înțeles totul pe dos.

— Așa deci?

Mă uit lung la el, simțind cum toate emoțiile îngropate adânc în mine încep să țâșnească la suprafață.

— Mi-aș dori să am șansa pe care o ai tu. Să-mi văd tatăl. Nu știi cât de norocos ești. Asta-i tot.

O lacrimă îmi alunecă pe obraz și o șterg furioasă.

Sam rămâne tăcut. Pune telefonul în buzunar și mă privește în ochi. Când vorbește într-un final, tonul lui e blând.

— Uite ce e, Poppy, îți înțeleg sentimentele. Nu vreau să bagatelizez relațiile de familie. Am o relație foarte bună cu tata și îl văd cât de des pot. Dar nu e foarte ușor, având în vedere că locuiește în Hong Kong.

Rămân cu gura căscată. *Atât* de mult s-au înstrăinat? Nici măcar nu *știe* că tatăl lui s-a întors în țară?

— Sam! exclam. Nu înțelegi! S-a întors. Locuiește în Hampshire! Ți-a trimis un e-mail. Vrea să te vadă. Tu nu citești *nimic*?

Sam își lasă capul pe spate, râzând în hohote, iar eu mă uit lung la el, ofensată.

— OK, spune într-un final, ștergându-și lacrimile de răs. S-o luăm de la capăt. Să lămurim chestia asta. Te referi la e-mailul de la David Robinson, nu-i așa?

— Nu, nu! Mă refer la cel de la...

Mă opresc în mijlocul propoziției, cuprinsă de îndoială. Robinson? Robinson? Îmi înșfac telefonul și verific adresa. Davidr452@hotmail.com.

Eu am presupus pur și simplu că venea de la David Roxton. Părea *evident* că vine de la David Roxton.

— În ciuda presupunerilor tale, am *citit* acel e-mail, spune Sam. Și am decis să-l ignor. Crede-mă, David Robinson nu e tatăl meu.

— Dar s-a semnat „Tata“.

Sunt complet buimăcită.

— Așa a scris în mesaj. „Tata“. E... tatăl tău vitreg? Tatăl adoptiv?

— Nu e tatăl meu în nici un fel, spune Sam, răbdător. Dacă vrei neapărat să știi, când eram la facultate, aveam o gașcă de prieteni. El era unul din ei. David Andrew Daniel Robinson. D.A.D. Robinson. Noi îi spuneam „Tata“. OK? Ai înțeles cum stă
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

treaba?

O ia spre hotel ca și cum am închis discuția, dar eu rămân țintuită locului, în stare de șoc, încă procesând informațiile. Nu reușesc să depășesc momentul. „Tata“ *nu e* tatăl lui Sam? „Tata“ e un amic? De unde era să știu asta? N-ar trebui să te poți semna „Tata“ dacă nu ești tatăl cuiva. Ar trebui să existe o *lege* în privința asta.

Nu m-am simțit atât de imbecilă în viața mea.

Atâta doar...Atâta doar. Stând acolo, toate mesajele de la David Robinson mi se derulează involuntar în minte.

N-am mai vorbit de mult. Mă gândesc deseori la tine... Ai primit vreunul din mesajele mele telefonice? Nu-ți face griji, știu că ești ocupat... După cum ziceam, aș vrea mult să discut ceva cu tine. Ai drum prin Hampshire cumva?

OK. Deci poate că n-am nimerit-o cu tatăl lui Sam și căsuța și câinele credincios. Dar cuvintele astea mă mișcă în continuare. Dovedesc atâta smerenie. Atâta modestie. Acest David e în mod vădit un prieten foarte vechi care vrea să ia legătura cu Sam. Poate că asta e încă o relație pe care Sam o lasă să se stingă. Poate c-o să se vadă și va fi ca și cum anii n-ar fi trecut peste ei, iar apoi Sam îmi va mulțumi și-mi va spune că trebuie să prețuiescă mai mult prietenia, pur și simplu nu și-a dat seama de asta, și eu i-am schimbat viața...

Fug după Sam și-l prind din urmă.

— Așadar, e un prieten bun? Încep. David Robinson? Îți e, cum ar veni, un prieten apropiat, de suflet?

— Nu.

Sam nici măcar nu încetinește.

— Dar trebuie să fi fost prieteni cândva.

— Probabil.

Oare tonul lui ar putea fi mai lipsit de entuziasm? Oare realizează cât de pustie îi va fi viața dacă nu stă în legătură cu oamenii la care a ținut cândva?

— Așadar, cu siguranță e cineva de care încă te mai simți legat! Dacă l-ai vedea, poate ați reuși să vă apropiați din nou! Ar aduce un lucru pozitiv în viața ta!

Sam se oprește brusc, uitându-se fix la mine.

— Ce treabă ai tu cu asta, de fapt?

— Nici una, spun, în defensivă. M-am gândit doar... că ți-ar plăcea să iei legătura cu el.

— *Țin* legătura cu el.

Sam pare exasperat.

— Ne vedem cam o dată pe an, la un pahar de vorbă, și de fiecare dată e aceeași poveste. Are o nouă idee de afaceri pentru care îi trebuie investitori, idee care de obicei implică un produs ridicol sau o schemă piramidală. Când nu e vorba de echipamente de fitness, e vorba de termopane sau apartamente în proprietate multiplă în Turcia... Îi dau o parte din bani, deși știu că n-ar trebui s-o fac. Apoi se alege praful de afacere și nu mai primesc nici o veste de la el până-n anul următor. E un ciclu absurd căruia trebuie să-i pun capăt. De-asta i-am ignorat e-mailul. O să-l sun într-o lună sau două, poate, dar, sincer, ultimul lucru care-mi lipsește acum e David Robinson, la naiba...

Se întrerupe și se uită lung la mine.

— Ce e?

Înghit cu zgomot. N-am cum s-o dau cotită. N-am cum.

— Te așteaptă la bar.

Poate Sam *încă* nu s-a prefăcut în statuie. Pentru că, în timp ce ne îndreptăm spre hotel, nu spune nimic, dar deslușesc cu ușurință emoțiile care i se perindă pe chip, o gamă largă²: de la enervare la furie, la frustrare, la...

Mă rog. Ne-am întors la enervare.

— Îmi pare rău, spun, *încă* o dată. Am crezut...

Mă poticnesc. I-am explicat deja ce-am crezut. Nu prea a ajutat, sinceră să fiu.

Pătrundem prin ușile duble și dăm cu ochii de Vicks venind în fugă spre noi, cu telefonul la ureche, cu un aer chinuit.

— Sigur, spune, în timp ce se apropie de noi. Mark, stai o clipă. Tocmai m-am întâlnit cu Sam.

Se uită la noi și intră direct în subiect.

— Sam, îmi pare rău. Mergem pe comunicatul inițial.

— *Poftim?*

Sam a răcnit atât de tare, încât tresar.

— Sper că glumești.

— N-am găsit nimic împotriva lui Ryan. Nici o dovadă c-ar fi făcut ceva nepermis. Nu mai avem timp. Îmi pare rău, Sam. Știu c-ai încercat, dar...

Se lasă o tăcere încordată. Sam și Vicks nici măcar nu se privesc, dar limbajul corporal e foarte elocvent. Vicks strânge protector la piept laptopul și un teanc de

hârtii. Sam își masează fruntea cu mâinile încleștate.

Cât despre mine, încerc să devin una cu tapetul.

— Vicks, știi bine că asta e vrăjeală.

Sam pare că încearcă din greu să nu-și iasă din fire.

— Știm ce s-a întâmplat. Ce facem, ignorăm toate informațiile proaspete?

— Nu sunt informații, sunt presupuneri! Nu știm ce s-a întâmplat!

Vicks se uită de la un capăt la altul al culoarului și spune șoptit.

— Și dacă nu transmitem un comunicat rapid la ITN, am *încurcat-o* cu toții, la naiba.

— Avem timp, spune el, pe un ton răzvrătit. Putem să vorbim cu tipul ăsta, Ryan. Să-l luăm la întrebări.

— Cât o să dureze chestia asta? Și ce-o să obții?

Vicks își duce o mână la tâmplă.

— Sam, astea sunt acuzații grave. Nu se bazează pe nimic. Până nu găsim dovezi concrete, concludente...

— Așadar ne dăm deoparte. Ne spălăm pe mâini. Au câștigat.

Tonul lui Sam e calm, dar îmi dau seama că fierbe de furie.

— Echipa tehnică investighează în continuare la Londra.

Vicks pare extenuată.

— Dar dacă nu găsesc *dovezi*...

Se uită la ceas.

— E aproape nouă. Dumnezeu! *Nu* mai avem timp, Sam.

— Lasă-mă să vorbesc eu cu ei.

— OK, oftează ea. Nu aici. Ne-am mutat într-o cameră mai mare, unde putem vorbi pe Skype.

— Bun. Haide.

O iau amândoi grăbiți înainte și eu mă țin după ei, neștiind dac-ar trebui să-i urmez sau nu. Sam pare atât de preocupat, încât nu îndrăznesc să scot nici un sunet. Vicks ne conduce printr-o sală de recepții plină de mese, în hol, pe lângă bar...

A uitat de David Robinson?

— Sam, mormăi repede. Stai! N-o lua pe lângă bar, ar trebui s-o luăm pe alt drum...

— Sam! strigă o voce răgușită. Aici erai!

Îmi stă inima-n loc. El trebuie să fie. Acela e David Robinson. Tipul brunet, cu părul creț și rar și un costum gri-deschis, metalizat, la care a asortat o cămașă neagră și o cravată albă de piele. Vine cu pași mari spre noi, cu un zâmbet larg pe chipul lui rotund și un pahar de whisky în mână.

— A trecut prea mult de când nu ne-am văzut!

Îl strânge în brațe pe Sam.

— Cu ce-ți fac cinste, bătrâne? Sau totul e din partea casei? În cazul ăsta, eu vreau un whisky dublu!

Izbucnește într-un râs strident, care mă face să vreau să intru în pământ.

Mă uit disperată la expresia încordată a lui Sam.

— El cine e? întrebă Vicks, uluită.

— E o poveste lungă. Un amic din facultate.

— Eu știu toate secretele lui Sam! exclamă David Robinson, bătându-l zdravăn pe spate pe Sam. Vreți să vă spun toate secretele compromițătoare, băgați cincizeci de lire la băiatu'. Glumesc! Accept și douăzeci.

Izbucnește din nou în hohote de râs.

Declar pe această cale că nu mai rezist.

— Sam.

Vicks își ascunde cu greu iritarea.

— Trebuie să mergem.

— Să mergeți?

David Robinson se dă înapoi, prefăcându-se șocat.

— *Să mergeți?* Când eu de-abia am venit?

— David.

Sam e de o politețe atât de glacială, încât mă ia cu frig.

— Îmi cer scuze pentru asta. A apărut o schimbare în program. Rămâne să ne auzim mai târziu.

— După ce am făcut patruzeci de minute până aici?

David clatină din cap, cu o expresie teatrală de dezamăgire.

— N-ai nici zece minute pentru vechiul tău amic. Și eu ce să fac, să beau de unul singur, ca un figurant?

Mă simt din ce în ce mai prost. Eu l-am băgat pe Sam în beleaua asta. Trebuie să fac ceva în privința asta.

— Îți țin eu companie! intervin brusc. Sam, du-te. Îi țin eu de urât lui David. Eu sunt Poppy Wyatt, bună!

Îi întind mâna și încerc să nu mă strâmb simțindu-i atingerea ca de moluscă.

— Du-te.

Mă uit în ochii lui Sam.

— Du-te.

— OK.

Sam șovăie o clipă, apoi încuviințează.

— Mulțumesc. Treceți totul pe nota companiei.

El și Vicks s-au urnit deja.

— Ei bine!

David pare că nu prea știe cum să reacționeze.

— Faină treabă! Unora nu le mai ajungi cu prăjina la nas, zic eu.

— E foarte ocupat în momentul de față, spun, pe un ton de scuză. Vreau să zic... *chiar* foarte ocupat.

— Și tu cu ce te ocupi? Ești asistenta lui Sam?

— Nu chiar. L-am ajutat pe Sam cu unele treburi. Neoficial.

— Neoficial.

David îmi face nerușinat cu ochiul.

— Am înțeles perfect. Totul intră în preț. Să nu bată la ochi.

OK, acum m-am prins: tipul ăsta e de groază. Nu-i de mirare că Sam și-a făcut un obicei să-l evite.

— Mai vrei ceva de băut? Întreb cât mai amabil cu putință. Și apoi poate-mi povestești cu ce te ocupi. Sam spunea că investești? În... echipamente de fitness?

David rânjește și dă paharul pe gât.

— M-am ocupat o vreme cu asta. Prea multă atenție la sănătate și igienă, asta e problema cu *acel* domeniu. Prea mulți inspectori. Prea multe norme de papă-lapte. Încă un whisky dublu, dacă faci cinste.

Comand whisky-ul și un pahar mare de vin pentru mine, stânjenită la culme. Tot nu-mi vine să cred cât de rău am dat-o în bară cu asta. Nu mă mai amestec niciodată în mesajele altcuiva, niciodată.

— Și după echipamentele de fitness? insist. Cu ce te-ai mai ocupat?

— Ei bine.

David Robinson se sprijină relaxat pe spătarul scaunului, trosnindu-și degetele.

— Apoi am investit în bronzatul artificial...

După o jumătate de oră, sunt buimăcită complet. Oare există vreo afacere în care n-a investit omul ăsta? Fiecare poveste pare să urmeze același tipar. De fiecare dată am auzit aceleași formule. *O ocazie unică, vreau să zic, unică, Poppy... o investiție*

serioasă... la limită... bani grei, vreau să zic, bani grei, Poppy... evenimente mai presus de voința mea.. băncile imbecile... investitori lipsiți de viziune... reglementări afurisite...

Nici urmă de Sam. Sau Vicks. Nici un mesaj pe telefon. Sunt încordată la maxim, întrebându-mă ce se întâmplă. Între timp, David a dat pe gât două pahare de whisky, a ras trei pachete de chipsuri și acum bagă în el o porție de humus cu chipsuri taco.

— Te interesează jucăriile pentru copii, Poppy? mă întreabă brusc.

De ce m-ar interesa așa ceva?

— Nu prea, spun politicos, dar mă ignoră.

A scos din servietă o păpușă care se pune pe deget, reprezentând un animal cafeniu de pluș, și o plimbă pe masă.

— Domnul Urs Marsupial. Copiii sunt înnebuniți după el. Vrei să încerci și tu?

Nu, nu vreau să încerc. Dar, ca să-l țin în continuare de vorbă, accept, dând din umeri.

Habar n-am cum să folosesc o păpușă pe care o pui pe deget, dar David pare fascinat de cum mi-am pus-o.

— Ești un talent înnăscut! Dacă te duci cu astea la o petrecere pentru copii, într-un loc de joacă, oriunde, *se vând ca pâinea caldă*. Și marele avantaj e profitul net. Poppy, nu ți-ar veni să crezi.

Bate cu pumnul în masă.

— În plus, e o activitate flexibilă. Poți să le vinzi în paralel cu serviciul. O să-ți arăt tot setul...

Umblă din nou în servietă și scoate o mapă de plastic.

Îl privesc uluită. Cum adică, să le *vând*? Doar nu vrea să zică...

— Ți-am scris corect numele?

Își ridică privirea de la mapă și eu mă uit cu gura căscată. De ce îmi scrie numele pe o mapă pe care scrie *Contractul Oficial de Franciză Mr. Wombat*?

— Începi prin a lua o cantitate mică. Să zicem... o sută de bucăți.

Dă degajat din mână.

— Astea se vând cu ușurință într-o zi. Mai ales cu noul nostru cadou, Domnul Magician.

Pune pe masă un vrăjitor de plastic și îmi face cu ochiul.

— Următorul pas e cel mai incitant. Recrutarea!

— Stai așa!

Îmi smulg păpușa de deget.

— Nu vreau să vând păpuși! Nu fac chestia asta!

David pare că nici nu m-a auzit.

— Cum ziceam, e un program foarte flexibil. Ai numai profit, direct în buzunarul tău...

— Nu vreau nici un profit în buzunarul meu!

Mă aplec peste masa de bar.

— Nu vreau să mă bag în chestia asta! Mulțumesc oricum!

Ca să fie și mai elocvent, îi iau stiloul și tai numele „Poppy Wyatt“ de pe mapă și

David tresare, ca și cum l-aș fi rănit.

— Mă rog! Nu era nevoie să faci asta! Voiam doar să-ți fac un serviciu.

— Mulțumesc.

Încerc să păstrez un ton politicos.

— Dar n-am timp să vând urși marsupiali. Sau...

Mă uit la vrăjitor.

— El cine e? Dumbledore?

Totul e atât de aiurea. Ce treabă are un magician cu un urs marsupial, de fapt?

— Nu!

David pare ofensat la culme.

— Nu e Dumbledore. Acesta e Domnul Magician. Dintr-un nou serial TV. Urma să fie un mare hit.

— *Urma?* Ce s-a întâmplat?

— A fost anulat temporar, spune el, foarte demn. Dar rămâne un produs foarte interesant. Versatil, rezistent, apreciat și de fete și de băieți... Aș putea să-ți ofer 500 de bucăți la... 200 de lire?

Nu e întreg?

— Nu vreau nici un vrăjitor de plastic, îi spun cât mai politicos cu putință. Mulțumesc oricum.

Subit, mă izbește un gând.

— Așadar, câte figurine din astea cu Dl Magician ai?

David pare că se codește să răspundă. În cele din urmă, spune:

— Cred că în momentul de față am zece mii în stoc.

Și ia o gură de whisky.

Zece mii? Oh, Doamne. Bietul David Robinson. Acum chiar îmi e milă de el. Ce-o să facă el cu zece mii de vrăjitori de plastic? Mi-e groază să-l întreb câți urși marsupiali are.

— Poate că Sam cunoaște pe cineva care ar vrea să vândă, îi spun pe un ton încurajator. Pe cineva care are copii.

— Poate.

David își ridică privirea cu un aer sumbru.

— Spune-mi o chestie. Sam mă mai învinovățește pentru că i-am inundat casa?

— N-a pomenit nimic de asta, spun sincer.

— Ei bine, poate că pagubele n-au fost atât de mari pe cât părea. Afurisitele de acvarii albaneze.

David pare deprimat.

— Foarte kitsch. Și nici peștii nu erau grozavi. Îți dau un sfat, Poppy. Să n-ai de-a face cu peștii.

Brusc îmi vine să râd și îmi mușc buza.

— OK, încuviințez cu un aer cât mai serios. O să țin minte.

Rade ultimul chips, expiră cu zgomot și se uită în direcția holului. Ooh. Pare că nu
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

mai are stare. Nu pot să-l las să plece de nebun.

— Așadar, cum era Sam când era student? Întreb, ca să mai anim conversația.

— Un student eminent.

David pare cam îmbufnat.

— Știi genul. Era în echipa de canotaj. Am știut dintotdeauna c-o să ajungă bine. A luat-o puțin pe căi greșite în anul 2. A intrat în niște buclucuri. Dar e de înțeles.

— Cum așa? Întreb, încruntându-mă, neputând să-l urmăresc.

— Ei bine, știi tu.

David dă din umeri.

— După ce-a murit mama lui.

Am înghețat, cu paharul în aer. *Ce a zis adineauri?*

— Scuze...

Încerc să-mi ascund șocul, dar nu prea reușesc.

— Ai zis că mama lui Sam a murit?

— Nu știai?

Sam pare surprins.

— Când a intrat în anul 2. Cred că a avut probleme cu inima. Era bolnavă mai de mult, dar nimeni nu se aștepta să dea ortul popii așa curând. Sam a fost foarte afectat, bietul de el. Deși eu îi spuneam tot timpul, poți s-o iei pe mama în loc, oricând poftești...

Nu-l mai ascult. Mi se învârte capul. Zicea că i s-a întâmplat unui prieten de-al lui. Îmi amintesc cuvintele lui: „*Prietenul meu și-a pierdut mama când eram la facultate... Am stat multe nopți de vorbă cu el. Multe nopți... Nu trece niciodată...*“

— Poppy?

David îmi flutură mâna dinaintea ochilor.

— Te simți bine?

— Da!

Mă silesc să zâmbesc.

— Scuze. Doar că... am crezut că un prieten de-al lui și-a pierdut mama. Nu Sam. Probabil că am înțeles eu greșit. Greșeala mea. Hm, mai vrei un whisky?

David nu-mi răspunde. Rămâne tăcut o vreme, apoi mă privește gânditor, strângând paharul în mână. Descrie traiectorii cu degetele lui mari, groase, de jur-împrejurul paharului și le urmăresc fascinată.

— N-ai înțeles greșit, spune în cele din urmă. Sam ți-a zis asta, nu-i așa? Ți-a zis că i s-a întâmplat unui prieten.

Mă uit lung la el, uluită. Îl luasem drept un cretin prost-crescut. Dar a nimerit drept la țintă.

— Da, recunosc într-un final. El mi-a zis. Cum ai ghicit?

— Așa e Sam, e o fire retrasă, spune David, dând din cap. Când s-a întâmplat – când a murit mama lui –, n-a spus nimănui de la facultate câteva zile bune. Doar celor doi prieteni cei mai apropiați.

— Așa deci.

Ezit.

— Aici intri... și tu?

— Eu!

David râde amar.

— Nu, eu nu. Eu nu fac parte din cercul apropiaților. Tim și Andrew. Ei sunt oamenii lui de încredere. Formau o echipă la canotaj. Îi știi?

Clatin din cap.

— Se au ca frații și acum, ăștia trei. Tim lucrează la Merrill Lynch, Andrew e avocat pledant la nu știu ce firmă. Și, desigur, Sam e foarte apropiat de fratele lui, Josh, adaugă David. E cu doi ani mai mare ca el. Obişnuia să-l viziteze. L-a adus pe Sam pe calea cea bună când o luase razna. A vorbit cu profesorii. E un tip cumsecade.

Nu știam nici că Sam are un frate. Stând acolo, digerând aceste informații, mă simt cam spășită. Nici măcar n-auzisem de Tim, Andrew sau Josh. Dar de fapt, de ce ar fi *trebuit* să aud de ei? Probabil că îi trimit mesaje direct lui Sam. Probabil că țin legătura ca oamenii normali. Abordându-l direct. Nu ca Willow Vrăjitoarea și vechii prieteni care încearcă să-l stoarcă de bani.

În tot acest răstimp mi-am închipuit că văd viața lui Sam în ansamblul ei. Dar nu era toată viața lui, nu? Era doar o căsuță poștală. Și l-am judecat după asta.

Are prieteni. Are o viață. Are o relație cu familia lui. Are o mulțime de chestii despre care habar n-aveam. Am fost o imbecilă să-mi închipui că văd povestea în întregime. Nu știu decât un capitol. Atât.

Iau o gură de vin, încercând să amortesc tristețea inexplicabilă care m-a copleșit. N-o să aflu niciodată toate celelalte capitole din viața lui Sam. N-o să mi le spună niciodată și eu n-o să-l întreb. O s-o luăm fiecare pe drumul lui și o să rămân cu

impresia pe care mi-am format-o deja. Acea versiune a lui, reprezentată de căsuța poștală a asistentei.

Mă întreb ce impresie și-a făcut el despre mine. Oh, Doamne. Mai bine să nu mă gândesc la asta.

Ideea în sine mă face să pufnesc în râs și David mă studiază intrigat.

— Ești o tipă amuzantă, nu?

— Sunt?

Îmi zbârnâie telefonul și-l trag înspre mine, fără să-mi pese că nu e politicos. Mă anunță că am un mesaj vocal de la Magnus.

Magnus?

Am ratat un apel de la Magnus?

Brusc, gândul îmi zboară departe de Sam, David și locul în care mă aflu înapoi la restul vieții mele. Magnus. Nunta. Mesajul anonim. *Logodnica te înșală...* O mulțime de gânduri mi se învălmășesc în minte, toate în același timp, ca și cum au năvălit împreună pe ușă. Sar în picioare, intru în mesagerie, împungând tastele, deopotrivă nerăbdătoare și emoționată. Deși, la ce mă aștept? O mărturisire? Negarea acuzațiilor? De unde să știe Magnus că am primit un mesaj anonim?

— Hei, Pops.

Vocea inconfundabilă a lui Magnus e înecată de o muzică sacadată în fundal.

— Poți te rog s-o suni pe doamna profesoară Wilson și să-i amintești că sunt plecat? Mulțumesc, iubito. Numărul e pe biroul meu. Ciao! Mă distrez de minune!

Ascult de două ori mesajul, căutând indicii, deși habar n-am ce fel de indicii sper să găsesc³. Când închid, simt un gol în stomac. Nu mai rezist. Nu *vreau* chestia asta. Dacă

n-aș fi primit acel mesaj, acum aș fi fericită. Aș aștepta cu nerăbdare nunta și aș visa la luna de miere și mi-aș exersa noua semnătură. Aș fi *fericită*.

Am rămas fără subiecte de conversație, așa că mă descalț, îmi ridic picioarele pe banchetă și îmi strâng genunchii la piept, posomorâtă. Observ că angajații de la White Globe Consulting au început să se strângă în grupulețe în jurul nostru. Surprinzând frânturi de conversații neliniștite, pe șoptite, și de câteva ori am auzit cuvântul „notă“. Probabil că începe să se răspândească vestea. Mă uit la ceas și simt o gheară în piept. E 9.40. Nu mai sunt decât douăzeci de minute până la buletinul de știri ITN.

Pentru a mia oară mă întreb ce-o face Vicks și Sam. Mi-aș dori să-i pot ajuta. Mi-aș dori să pot face ceva. Mă simt lipsită de orice putere, așteptând aici...

— OK!

O voce tăioasă de femeie îmi întrerupe firul gândurilor și, când îmi ridic privirea, dau cu ochii de Willow, care s-a oprit chiar în fața mea și mă privește încruntată. S-a schimbat într-o rochie de seară cu spatele gol și până și umerii îi zvâcnesc de nervi.

— O să te întreb fără ocolișuri și sper să-mi răspunzi la fel. Fără jocuri. Fără să te ascunzi după deget. Fără șiretlicuri.

Efectiv îmi scuipe cuvintele în față. Zău așa. Ce șiretlicuri își închipuie că am folosit?

— Bună, spun, politicos.

Problema e că nu pot s-o văd pe femeia asta fără să-mi amintesc de mesajele ei demente, cu majuscule. E ca și cum i-ar fi întipărite pe față.

— Cine ești? se zburlește la mine. Spune-mi doar atât. Cine ești? Și, dacă nu-mi spui, crede-mă pe cuvânt...

— Sunt Poppy, o întrerup.

— Poppy.

Pare foarte circumspectă, ca și cum „Poppy“ trebuie să fie numele meu fictiv de la agenția de dame de companie.

— Îl cunoști pe David? adaug, politicoș. E un vechi prieten din facultate al lui Sam.

— Oh.

Văd o sclipire de interes pe chipul ei când aude aceste cuvinte.

— Bună, David, eu sunt Willow.

Își ațintește privirea asupra lui și jur că parcă mi se răcorește fața.

— Încântat, Willow. Ești o prietenă de-a lui Sam?

— Eu sunt Willow, repetă, cu ceva mai multă emfază.

— Un nume frumos, spune el, înclinând din cap.

— Sunt Willow. *Willow*.

Vocea ei are o notă tăioasă acum.

— Sam trebuie să-ți fi pomenit de mine. *Wi-llow*.

David își încrețește gânditor fruntea.

— Nu cred.

— Dar...

Pare gata să explodeze de furie.

— Sunt *cu* el.

— Chiar acum nu ești, este? spune David jovial și-mi face complice cu ochiul.

De fapt începe să-mi fie simpatic acest David. Odată ce treci peste cămașa oribilă și investițiile dubioase, e un tip OK.

Willow pare s-o ia razna.

— Asta e... Lumea se duce de râpă, spune, aproape pentru sine. Nu mă cunoști pe mine, dar o cunoști pe *ea*? spune, arătând spre mine.

— Am presupus că e drăguța lui Sam, spune David pe un ton nevinovat.

— Ea? *Tu*?

Willow mă măsoară din cap până-n picioare, cu un aer uimit, disprețuitor, care mă calcă pe nervi.

— De ce nu? spun, ferm. De ce n-aș avea o relație cu el?

Pentru o clipă, Willow nu spune nimic, doar clipește foarte repede.

— Bun, asta e. Mă înșală, murmură în sfârșit, cu o voce pătimășă. Adevărul a ieșit în sfârșit la iveală. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Asta explică... multe.

Oftează din rărunchi, trecându-și mâinile prin păr.

— Încotro o vom lua acum? spune, adresându-se unui public nevăzut. Cum *dracu'* procedăm?

E complet țicnită. Îmi vine să râd în hohote. Unde se crede, jucându-și rolul în propria piesă? Pe cine crede că impresionează cu interpretarea ei?

Și i-a scăpat din vedere un aspect crucial. Cum poate Sam s-o înșele dacă *nu e iubita lui*?

Pe de altă parte, oricât de mult mi-ar plăcea s-o tachinez, nu vreau să răspândesc zvonuri nefondate.

— N-am zis că *am* o relație cu el, punctez. Am zis doar „De ce n-aș avea o relație cu el?”. Așadar, tu ești iubita lui?

Willow tresare, dar, observ, *nu* răspunde.

— Cine dracu' ești? mă atacă din nou. Intri în viața mea, habar n-am cine ești sau de unde-ai apărut...

Iarăși joacă teatru de duzină. Mă întreb dacă nu cumva s-a înscris la facultatea de teatru și au dat-o afară pentru că juca prea melodramatic⁴.

— E... complicat.

Cuvântul „complicat“ pare s-o înfurie și mai mult pe Willow.

— Oh, „complicat“, spune, schițând ghilimelele în aer. „Complicat“. Stai un pic.

Îmi studiază circumspect ținuta cu ochii îngustați.

— Asta e cămașa lui Sam?

Ah. Ahaha. Sigur n-o să-i placă chestia asta. Poate e mai bine să nu-i răspund.

— Asta e cămașa lui Sam? Spune-mi imediat!

Tonul ei e atât de agresiv și poruncitor, încât mă încordez.

— Porți cămașa lui Sam? Spune-mi! E cămașa lui? Răspunde-mi!

— Vezi-ți de epilatul tău brazilian!

Până să-mi dau seama ce zic, mi-a scăpat porumbelul. Ups.

OK. Când ai făcut o gafă foarte stânjenitoare, secretul e să nu exagerezi. În loc de asta, ține capul sus și prefă-te că nu s-a întâmplat nimic. Poate că Willow nici măcar n-a auzit ce-am zis. Sunt sigură că n-a auzit. Sigur că nu.

O studiez pe furiș și a făcut ochii cât cepele, de zici c-o să-i iasă din orbite. OK, deci a *auzit*. Și, după expresia amuzată a lui David, a auzit și el.

— Vreau să zic...de treaba ta, mă corectez, dregându-mi glasul. De treaba ta.

Peste umărul lui David o văd brusc pe Vicks. Trece grăbită printre grupurile de angajați de la White Globe Consulting și, văzându-i expresia sumbră, simt un gol în stomac. Mă uit la ceas. Zece fără un sfert.

— Vicks!

A observat-o și Willow. I se proțăpește în față, cu brațele încrucișate.

— Unde e Sam? Cineva mi-a zis că e cu tine.

— Scuză-mă, Willow.

Vicks încearcă să treacă pe lângă ea.

— Spune-mi doar unde e Sam.

— Habar n-am, Willow! se răstește Vicks la ea. Poți să te dai la o parte? Trebuie să vorbesc cu Poppy.

— *Poppy*? Trebuie să vorbești cu *Poppy*?

Willow pare pe punctul de a exploda de furie.

— Cine dracu' mai e și Poppy asta?

Aproape că mi-e milă de Willow. Ignorând-o cu desăvârșire, Vicks vine în dreptul

meu, se apleacă spre mine și mă întrebă șoptit:

— Știi cumva unde-o fi Sam?

— Nu.

Îmi ridic alarmată privirea.

— Ce s-a întâmplat?

— Ți-a trimis vreun mesaj? Vreun semn?

— Nu!

Îmi verific de două ori telefonul.

— Nimic. Credeam că e cu tine.

— A fost.

Se freacă din nou cu mâinile la ochi și rezist tentației de a o apuca de mână.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi cobor și mai mult vocea.

— Te rog, Vicks. O să păstrez secretul. Jur.

Rămâne tăcută un moment, apoi înclină din cap.

— OK. Timpul a expirat. Cred c-am putea spune că Sam a pierdut lupta.

Simt o dezamăgire profundă. După atâtea eforturi.

— Ce-a zis Sam?

— N-a zis prea multe. A plecat trântind ușa.

— Ce-o să se întâmple cu Sir Nicholas? întreb, cât de încet pot.

Vicks nu-mi răspunde, dar își întoarce privirea într-o parte, ca și cum n-ar vrea să înfrunte acel gând.

— Trebuie să plec, spune brusc. Dă-mi de veste dacă vorbești cu Sam. Te rog.

— OK.

Aștept să iasă Vicks, apoi îmi ridic privirea, cu un aer degajat. Cum mă așteptam, Willow mă fixează cu privirea, ca o cobră.

— Ei bine, zice.

— Ei bine, spun, zâmbindu-i suav, și tocmai atunci privirea i se oprește asupra mâinii mele.

Rămâne cu gura căscată. Pentru o clipă, pare c-a amuțit.

— Cine ți-a dat inelul ăla? spune într-un final.

Ei drăcie, de unde și până unde o privește pe ea?

— O tipă pe nume Lucinda, spun, ca s-o enervez. Știi, îl pierdusem. Și ea mi l-a dat înapoi.

Willow trage aer în piept și jur că e cât pe-acți să-mi sară la beregată când auzim vocea lui Vicks în sistemul de amplificare, la volum maxim.

— Îmi pare rău că întrerup petrecerea, dar trebuie să fac un anunț important. Toți angajații White Globe Consulting sunt rugați să vină imediat în sala mare de conferință. Repet, în sala mare de conferință, *imediat*. Mulțumesc.

Toată lumea începe să vorbească în același timp în jurul nostru și oamenii încep să se îndrepte spre ușa dublă, câțiva grăbindu-se să-și mai umple o dată paharul.

— S-ar părea că e momentul să plec, spune David, ridicându-se în picioare. Probabil că și tu trebuie să pleci. Transmite-i salutări lui Sam.

— De fapt, eu nu sunt o angajată a companiei, spun, ca să lămuresc lucrurile. Dar da, trebuie să plec. Îmi cer scuze.

— Serios?

David clatină din cap, cu un aer buimăcit.

— Atunci are dreptate, spune, arătând spre Willow. Nu ești iubita lui Sam și nu lucrezi pentru această companie. Cine naiba ești și ce legătură ai cu Sam?

— După cum ziceam.

Zâmbesc involuntar văzându-i expresia intrigată.

— E... complicat.

— Nu-mi vine să cred.

Ridică din sprânceană, apoi scoate o carte de vizită și mi-o pune în mână.

— Spune-i lui Sam. Mini-animale de companie exotice. Am o ocazie minunată pentru el.

— O să-i spun, încuviințez, cu un aer grav. Mulțumesc.

Îl privesc îndreptându-se spre ieșire, apoi pun bine cartea de vizită să i-o dau lui Sam.

— Așadar.

Willow mi s-a proțăpuit din nou în față, cu brațele încrucișate.

— Ce-ar fi s-o iei de la început?

— Vorbești *serios*?

Nu-mi pot ascunde exasperarea.

— N-ar trebui să fii în *altă* parte acum?

Arăt spre mulțimea care se înghesuie în sala de conferință.

— Oh, da, sigur.

Nici n-a clipit.

— N-am de gând să tratez un anunț plicticos legat de companie ca pe o prioritate.

— Crede-mă, o să vrei să auzi acest anunț plicticos legat de companie.

— Presupun că tu știi exact despre ce e vorba, îmi aruncă Willow sarcastic.

— Da, încuviințez, simțindu-mă brusc foarte deprimată. Știu exact despre ce e vorba. Și... cred c-o să-mi iau ceva de băut.

Mă îndrept spre bar. O văd pe Willow reflectată în oglindă și, după câteva secunde, îmi întoarce spatele și se îndreaptă spre sala de conferință, cu o expresie răzvrătită. Simplul fapt c-am vorbit cu ea m-a secăt de energie.

Nu, toată ziua m-a secăt de energie. Îmi comand un pahar mare de vin, apoi mă îndrept încet spre sala de conferință. Vicks se află pe scenă și se adresează unui auditoriu șocat, fascinat. Monitorul din spatele ei e dat pe TV, fără sonor.

— ... după cum spuneam, nu știm exact cum va suna raportul, dar am transmis un comunicat și acesta e singurul lucru pe care-l putem face în momentul de față. Aveți întrebări? Nihal?

— Unde e Sir Nicholas acum? se aude vocea lui Nihal din mijlocul mulțimii.

— E în Berkshire. Va trebui să vedem cum procedăm cu restul conferinței. Evident, veți fi cu toții anunțați de îndată ce s-a luat o decizie.

Mă uit la chipurile din jurul meu. Justin e la câțiva pași de mine, privind-o pe Vicks, părând întruchiparea șocului și îngrijorării. Tocmai a ridicat mâna.

— Justin? spune Vicks, nu prea încântată.

— Vicks, bravo.

Vocea lui mieroasă răsună până în celălalt capăt al sălii.

— Nu pot decât să-mi închipui cât de grele au fost ultimele ore pentru tine. Ca membru al echipei de management, aș dori să-ți mulțumesc pentru eforturile tale deosebite. Orice a zis sau n-a zis Sir Nicholas, oricare ar fi adevărul, și desigur nici unul din noi nu poate ști *de fapt...* apreciem loialitatea ta față de companie. Bravo, Vicks!

Inițiază un ropot de aplauze.

Ooh. Șarpe. E clar că nu sunt singura care gândește așa, pentru că imediat se ridică o altă mână.

— Malcolm! exclamă Vicks, vădit ușurată.

— Aș vrea doar să subliniez în fața întregii echipe că Sir Nicholas *nu* a făcut aceste afirmații.

Din nefericire, vocea lui Malcolm e puțin cam înfundată și nu sunt sigură că-l aude toată lumea.

— Am primit nota originală trimisă de el și era *complet* diferită...

— Mă tem că trebuie să te întrerup acum, intervine Vicks. Începe buletinul de știri. Dați mai tare, vă rog.

Unde e Sam? Ar trebui să fie aici. Ar trebui să-i dea replica lui Justin și să-l facă arșice. Ar trebui să urmărească știrile. Pur și simplu nu pricep.

Începe melodia bine-cunoscută care anunță *Știrile de la 10* la ITN și pe ecranul uriaș de pe scenă intră genericul. Simt o emoție inexplicabilă, deși povestea asta n-are nimic de-a face cu mine. Poate n-o să dea știrea, îmi repet. Auzi tot timpul despre știri care n-au mai intrat.

Big Ben a început să bată. Imediat o să înceapă să anunțe știrile principale. Simt o gheară în stomac și iau o gură de vin. Să te uiți la știri e cu totul altceva când e un lucru care te privește direct. Probabil că prim-miniștrii se simt așa tot timpul. Doamne, n-aș vrea să fiu în locul lor pentru nimic în lume. Probabil că-și petrec seară de seară pitindu-se după canapea și uitându-se la știri printre degetele răsfirate.

Dang! „Noi atacuri în Orientul Mijlociu stârnesc temeri legate de stabilitate.“
Dang! „Prețurile la locuințe înregistrează o revenire surprinzătoare – dar oare va dura?“
Dang! „O notă verbală interceptată ridică semne de întrebare privind integritatea unui consilier guvernamental de prim-rang.“

Asta e. Vor da știrea.

S-a lăsat o tăcere aproape ireală în sală. Nu s-a auzit nici o exclamație, nici o reacție. Cred că toată lumea își ține răsuflarea, așteptând întreaga știre. A început reportajul despre Orientul Mijlociu și transmit imagini cu un schimb de focuri pe o stradă prăfuită, dar abia dacă aud. Mi-am scos telefonul și-i scriu un mesaj lui Sam.

Te uiți? Toată lumea e în sala de conferință. P

Nu primesc nici un răspuns. Ce face? De ce nu-i aici cu restul lumii?

Mă uit fix la telefon în timp ce pe ecran intră imagini cu grafice legate de prețul locuințelor și un interviu cu o familie care încearcă să se mute în Thaxted, unde-o mai fi și asta. Îmi doresc ca prezentatorii să vorbească mai repede; să termine odată cu asta. În viața mea nu m-au interesat mai puțin prețurile la locuințe⁵.

Apoi, deodată, au terminat cu primele două știri și am revenit în studio iar, prezentatoarea spune, cu o expresie gravă:

— Astăzi, au fost ridicate semne de întrebare privind integritatea lui Sir Nicholas Murray, fondatorul companiei White Globe Consulting și consilier guvernamental. Într-o notă confidențială obținută în exclusivitate de ITN, acesta face referire la acte de corupție și luarea de mită, aparent susținând aceste practici.

Se aud câteva exclamații șocate și șușoteli în sală. Mă uit la Vicks. Expresia ei e surprinzător de calmă în timp ce se uită la ecran. Bănuiesc că știa la ce să se aștepte.

— Dar, într-o răsturnare de situație, ITN a descoperit cu câteva minute în urmă că e posibil ca un alt angajat de la White Globe Consulting să fi scris de fapt nota atribuită lui Sir Nicholas, deși sursele oficiale din cadrul companiei au negat că ar avea cunoștință de acest fapt. Corespondentul nostru, Damian Stanforth, pune următoarea întrebare: oare Sir Nicholas este personajul negativ... sau victima unei înscenări?

— *Poftim?*

Vocea lui Vicks răsună până în celălalt capăt al sălii.

— *Ce mama...*

A izbucnit un murmur general, punctat de „Sst“ și „Ascultați“ și „Tăceți“. Cineva a dat volumul la maxim. Mă uit țintă la ecran, complet buimăcită.

Oare Sam a găsit vreo dovadă? Oare le-a pus-o dinainte? Brusc îmi vibrează telefonul și-l pescuiesc din buzunar. E un mesaj de la Sam.

Cum a reacționat Vicks?

Mă uit la ea și tresar.

Arată ca și cum e gata să mănânce pe cineva.

— White Globe Consulting este o influență majoră în lumea afacerilor de trei decenii încoace..., se aude un comentariu în *voice-over*, însoțit de un cadru general al sediului White Globe Consulting.

Tu ai făcut asta?

Adrenalina îmi țâșnește din degete și mesajul aproape că se scrie singur.

Eu am făcut-o.

Ai luat direct legătura cu ITN?

Corect.

Deși cei de la IT n-au găsit nici o dovadă. Ce s-a întâmplat?!

N-au găsit.

Înghit în sec, încercând să înțeleg. Nu știu nimic despre PR. Eu sunt fizioterapeut, pentru Dumnezeu. Dar până și *eu* aș zice că nu suni la ITN cu o poveste despre o campanie de denigrare fără o bază.

Cum

Când încep să scriu, îmi dau seama că nici măcar nu știu cum să formulez întrebarea, așa c-o trimit ca atare. Se lasă tăcere o bucată de vreme apoi primesc un mesaj de vreo două pagini.

Îl privesc uluită. Acesta e cel mai lung mesaj pe care mi l-a trimis vreodată Sam, cu vreo 2000%.

Am acceptat să fac o declarație oficială. Îmi voi menține declarația. Măine le acord un interviu în exclusivitate despre nota originală, directorii care s-au spălat pe mâini de Nick, tot. E o înscenare. Campania de PR a mers prea departe. Trebuie să se spună povestea adevărată. L-am rugat pe Malcolm să mi se alăture, dar n-a vrut. Are trei copii. Nu-și poate asuma riscul. Așa că sunt pe cont propriu.

M-a luat cu amețeală. Sam s-a pus pe el în pericol. S-a transformat într-un informator. Nu-mi vine să cred c-a acționat atât de radical. Dar în același timp... o cred.

E ceva foarte serios.

Habar n-am ce altceva să-i scriu. Sunt în stare de șoc.

Cineva trebuia să aibă curajul să rămână alături de Nick.

Mă uit la cuvintele lui, cu fruntea încrețită, cântărind lucrurile.

Dar nu dovedește nimic, nu-i așa? E doar cuvântul tău.

După o clipă răspunde:

Pune la îndoială autenticitatea poveștii. E de-ajuns. Unde ești acum?

În sala de conferințe.

Știe cineva că-mi trimiți mesaje?

Mă uit la Vicks, care vorbește animat cu un tip, ținând totodată un telefon la ureche. Tocmai atunci se uită în direcția mea și nu știu dacă e din cauza expresiei mele, dar ochii i se îngustează infimitezimal. Se uită la telefonul meu, apoi din nou la chipul meu. Simt o undă de teamă.

Nu cred. Nu încă.

Poți să ieși fără să fii observată?

Număr până la trei, apoi studiez cu un aer degajat încăperea, ca și cum m-ar interesa luminile. O văd pe Vicks cu coada ochiului. Acum se uită țintă la mine. Țin telefonul cât mai jos și scriu:

Unde ești exact?

Afară.

Nu m-ajută prea mult.

Mai mult nu știu. Habar n-am unde sunt.

După o secundă vine un al doilea mesaj.

E întuneric, dacă te ajută. Și merg pe iarbă.

Ești într-un mare bucluc?

Nu mai primesc nici un răspuns. Cred că asta înseamnă „da“.

OK. N-o să mă uit înspre Vicks. Pur și simplu casc, îmi scarpin nasul – da, bun, degajat –, fac stânga împrejur și mă strecor în spatele acestui grup mare. Apoi mă ascund după coloana asta uriașă.

Acum pândesc de după ea.

Vicks se uită în jur cu un aer exasperat. Mai multe persoane încearcă să-i atragă

atenția, dar îi trimite la plimbare. Aproape că *văd* reflectate în ochii ei raționamentele pe care le face – cât din gândurile ei o să-i alocе fetei ciudate care s-ar putea să știe ceva, dar ar putea la fel de bine să fie o pistă falsă?

În cinci secunde am ieșit în hol. În zece secunde parcurg holul pustiu, evitând privirea barmanului căruia i s-au înecat corăbiile. O să aibă destui mușterii imediat. În cincisprezece secunde sunt afară, îl ignor pe portar, alerg pe aleea cu pietriș, luând colțul până când ajung să pășesc pe iarbă și mă simt ca și cum aș fi evadat.

Merg încet, așteptând să-mi recapăt suflul. Sunt încă în stare de șoc.

O să-ți pierzi slujba din cauza asta?

Din nou tăcere. Mai merg un pic, obișnuindu-mă cu cerul înstelat, cu aerul răcoros în care se simte o adiere, cu iarba moale. Hotelul e deja la mai bine de 300 metri distanță și încep să mă relaxez.

Poate.

Pare destul de relaxat în privința asta. Dacă un mesaj constând într-un singur cuvânt poate transmite asta⁶.

Sunt afară acum. Încotro s-o iau?

Dumnezeu știe. Am ieșit prin spate și-am mers de nebun.

Asta fac și eu acum.

Atunci ne găsim noi.

Nu mi-ai zis că mama ta a murit.

Am scris și trimit mesajul înainte să-mi dau seama ce fac. Mă uit fix la ecran, oripilată de propria mea lipsă de tact. Nu-mi vine să cred că tocmai i-am spus chestia asta. Și taman acum. Ca și cum asta e pe lista lui de priorități acum.

Nu. Nu ți-am zis.

Am ajuns la marginea a ceea ce pare a fi un teren de crochet. Înaintea mea se întinde o zonă împădurită. Oare aici să fie? Sunt pe punctul să-i scriu să-l întreb, când primesc un nou mesaj.

Pur și simplu m-am săturat să le spun oamenilor. De momentul de stinghereală. Știi?

Clipesc de mai multe ori. Nu-mi vine să cred că mai știe cineva de momentul de stinghereală.

Înțeleg.

Ar fi trebuit să-ți spun.

În nici un caz n-am de gând să-l fac să se simtă vinovat. Nu asta am vrut să spun. N-am vrut să declanșez reacția asta. Scriu cât de repede pot:

Nu. Nu „ar fi trebuit“. Să nu zici „ar fi trebuit“. Țsta e principiul meu.

Țsta e principiul tău în viață?

Principiul meu în viață? Nu e tocmai ce voiam să spun. Dar îmi place că el își închipuie că am un principiu călăuzitor.

Nu, principiul meu în viață este...

Mă opresc, reflectând. Un principiu de viață. Asta e o chestie majoră. Îmi vin în minte destule principii bune, dar unul de viață...

Mă ții în suspans aici.

Încetează, mă gândesc.

Apoi, brusc, mă lovește inspirația. Sigură de mine, scriu:

Dacă e la coș, e un bun public.

Tăcere, apoi primesc răspunsul:

Îl privesc uluită. O față zâmbitoare. Sam Roxton mi-a trimis o față zâmbitoare! O clipă mai târziu primesc un al doilea mesaj.

Știu. Nici mie nu-mi vine să cred.

Izbucnesc în râs, apoi mă trece un frison când simt adierea vântului. Totul e minunat. Dar sunt în mijlocul câmpului în Hampshire, fără haină pe mine, și habar n-am încotro merg sau ce fac. Haide, Poppy. Concentrează-te. Nu se vede luna și toate stelele sunt ascunse de nori. De-abia văd ce scriu.

Unde EȘTI? În pădure? Nu văd nimic.

Dincolo de pădure. În celălalt capăt. Îți ies înaintea.

Încep să-mi croiesc drum printre copaci cu grijă, înjurând când îmi zgârii piciorul într-un rug. Probabil că sunt urzici și cuiburi de șerpi pe-aici. Probabil că sunt și capcane. Îmi scot telefonul, încercând să scriu și să evit rugii în același timp.

Noul meu principiu în viață: nu intra în păduri întunecate și înspăimântătoare de una singură.

Tăcere o clipă – apoi îmi vibrează telefonul.

Nu ești de una singură.

Strâng mai tare telefonul în mână. E adevărat, știind că e la celălalt capăt, mă simt în siguranță. Mai merg un pic, cât pe-aci să mă împiedic de o rădăcină de copac, întrebându-mă unde s-o fi pitit luna. Bănuiesc că e în creștere. Sau descrește. Care-o fi.

Uită-te după mine. Sunt pe drum.

Mă chiorăsc uluită la mesajul lui. Să mă *uit* după el? Cum să mă uit după el?

E întuneric beznă, n-ai observat?

După telefonul meu. Uită-te după lumină. Nu striga. Ar putea să ne audă cineva.

Scrutez întunericul. Nu văd absolut nimic, doar umbrele întunecate ale copacilor și grămezi amenințătoare de rugi. Totuși, mă gândesc că cel mai rău lucru care mi se poate

*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

întâmpla e să cad după vreun povârniș și să-mi rup toate cele. Mai fac câțiva pași înainte, ascultând sunetul pașilor mei, inspirând aerul umed, reavăn.

Ești OK?

Tot aici sunt.

Am ajuns într-un luminiș și șovăi o clipă, mușcându-mi buza. Înainte de a merge mai departe, vreau să-i spun lucrurile pe care n-o să i le pot spune când îl văd. O să fiu prea stânjenită atunci. E altfel când le scrii.

Voiam doar să-ți zic că, după părerea mea, ai făcut ceva incredibil. Asumându-ți un asemenea risc.

Trebuia s-o facă cineva.

E tipic pentru el să-și minimalizeze meritele.

Nu. Nu trebuia. Dar tu ai făcut-o.

Aștept o vreme, simțind adierea vântului pe față și ascultând țipătul unei bufnițe undeva deasupra mea, dar nu-mi răspunde. Nu-mi pasă, o să insist. Trebuie să-i spun lucrurile astea, pentru că am sentimentul că n-o să i le spună nimeni altcineva.

Ai fi putut să alegi o cale mai ușoară.

Evident.

Dar n-ai făcut-o.

Ăsta e principiul meu în viață.

Și deodată, pe neașteptate, îmi vine să plâng. Nu știu de ce. Nu știu de ce mă simt brusc afectată. Vreau să-i scriu „Te admir“, dar nu mă simt în stare. Nici măcar într-un mesaj. În loc de asta, după o clipă de ezitare, scriu.

Te înțeleg.

Normal că mă înțelegi. Ai face exact la fel.

Mă uit lung la ecran, stânjenită. *Eu?* Ce legătură are asta cu mine?

Ba nu.

Am ajuns să te cunosc binișor, Poppy Wyatt. Ai face-o.

Nu știu ce să spun, așa că merg înainte prin pădure, spre ceea ce pare un întuneric și mai adânc. Strâng atât de tare telefonul în mână, încât o să mi se pună un cârcel. Dar cumva nu mă îndur să slăbesc strânsoarea. Am senzația că, cu cât îl strâng mai tare, cu atât mai strâns e firul care mă leagă de Sam. Mă simt ca și cum l-aș ține de mână.

Și nu vreau să-i dau drumul. Mi-aș dori ca momentul acesta să nu se mai termine. Chiar dacă merg împleticindu-mă și mi-e frig și sunt în mijlocul câmpului. Suntem într-un loc în care nu vom mai reveni niciodată.

Mânată de un impuls îi scriu:

Mă bucur că am găsit tocmai telefonul tău.

O clipă mai târziu primesc răspunsul:

Și eu.

Simt o scânteie în ființa mea. Poate că doar e politicos. Dar nu cred.

A fost plăcut. Bizar dar plăcut.

Bizar dar plăcut e o descriere potrivită, da. ☺

Mi-a mai trimis o fețișoară zâmbitoare! Nu-mi vine să cred!

Ce s-a întâmplat cu bărbatul cunoscut cândva drept Sam Roxton?

Își lărgeste orizonturile. Apropo, unde-au dispărut pupicii tăi?

Mă uit lung la telefon, surprinsă și eu.

Nu știu. Cred că m-ai vindecat.

Nu i-am trimis niciodată pupici lui Sam, realizez acum. Nici măcar o dată. Ciudat. Ei bine, pot să recuperez acum. Țin apăsată tasta pentru „X“, aproape chicotind.

Xxxxxxxx

După o clipă vine și răspunsul:

Xxxxxxxxxxxx

Ha! Râzând înfundat, îi trimit un șir și mai lung de pupici:

Xxxxxxxxxxxxxxxxxx

Xxxxxxxxxxxxxxxxxx

Xoxoxoxoxoxoxoxoxoxo

Xoxoxoxoxoxoxoxoxoxoxo

☺ ☺ XXX ☺ ☺ XXX ☺ ☺ XXX

Te văd.

Scrutez din nou în tunicul, dar probabil are o vedere mai bună decât mine, pentru că eu nu văd nimic.

Serios?

Ajung.

Mă aplec înainte, întinzându-mi gâtul, chiorându-mă după o rază de lumină, dar nu văd nimic. Probabil c-a văzut altă lumină.

Nu te văd.

Ajung.

Ești departe.

Ba nu. Ajung.

Și deodată îi aud pașii din ce în ce mai aproape. E în *spatele* meu, la vreo zece metri cred. Nu-i de mirare că nu-l vedeam.

Ar trebui să mă întorc. Ar trebui să mă întorc chiar acum. Acesta e momentul în care reacția firească ar fi să mă întorc și să-l întâmpin. Să-l strig; să-i fac cu mâna, cu telefonul.

Dar rămân ținută locului. Nu mă simt în stare să mă mișc. Pentru că, de îndată ce-o s-o fac, va fi momentul să redevenim politicoși și pragmatici și să revenim la normal. Și n-aș îndura asta. Vreau să rămân aici. În locul unde putem să ne spunem orice. Sub puterea vrăjii.

Sam se oprește chiar în spatele meu. Pentru o clipă, domnește o tăcere fragilă, de neîndurat, pe care aștept s-o spulbere el. Dar se pare că el simte exact la fel. Nu spune nimic. Nu aud decât sunetul respirației lui. Încet mă cuprinde cu brațele din spate. Închid ochii și mă sprijin de pieptul lui, având o senzație de ireal.

Sunt într-o pădure cu Sam și mă strânge în brațe și chiar n-ar trebui s-o facă. Nu știu ce fac. Nu știu unde vreau să ajung cu chestia asta.

Atâta doar că... știu. Desigur că știu. Pentru că, atunci când îmi cuprinde blând mijlocul, nu scot nici un sunet. Când mă întoarce cu fața spre el, nu scot nici un sunet. Și când simt atingerea bărbii lui nerase pe pielea mea, nu scot nici un sunet. Nu e nevoie. Noi continuăm să vorbim. Fiecare gest, fiecare atingere a pielii lui rostesc un cuvânt, un gând; continuă conversația dintre noi. Și încă n-am terminat. Încă nu.

Nu știu cât timp rămânem acolo. Cinci minute, poate. Zece minute.

Dar momentul nu poate dura la infinit și se termină. Balonul de săpun nu se sparge, cât mai curând se evaporă, lăsându-ne înapoi în lumea reală. Realizăm că ne strângem în brațe; ne desprindem stânjeniți unul de altul; simțim aerul rece al nopții trecând printre noi. Îi evit privirea, dregându-mi glasul, ștergând urmele atingerii lui.

— Așadar, ne...

— Da.

Nici unul din noi nu spune nimic în timp ce ne croim drum înapoi prin pădure. Nu mi vine să cred ce s-a petrecut adineauri. Deja pare ceva dintr-un vis. Ceva imposibil.

S-a întâmplat în pădure. Nu ne-a văzut și nu ne-a auzit nimeni. Așadar, s-a întâmplat
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

cu adevărat?²

Îi sună telefonul lui Sam și de data asta răspunde.

— Bună, Vicks.

Și așa deodată, totul s-a sfârșit. La marginea pădurii, văd un grup de oameni care traversează pajiștea, venind spre noi. Și încep reacțiile. Probabil că sunt un pic amețită de întâlnirea noastră, pentru că nu reușesc să procesez nimic din ce se întâmplă. Sunt conștientă de faptul că Vicks, Robbie și Mark țipă cu toții la Sam, că el rămâne calm și că Vicks e gata să izbucnească în lacrimi, ceea ce pare că nu-i stă în fire, și se vorbește despre trenuri și mașini și conferințe de presă de urgență, și apoi Mark spune „E Sir Nicholas, te caută pe tine, Sam“ și toată lumea se dă cu un pas înapoi, aproape respectuos, când Sam răspunde la telefon.

Apoi, deodată, au venit mașinile care trebuie să ducă pe toată lumea înapoi la Londra și ne îndreptăm spre alee, iar Vicks le dă ordine tuturor și toată lumea trebuie să fie la 7 dimineața la birou.

Primesc un loc în aceeași mașină cu Sam. Când mă urc în mașină, Vicks bagă capul înăuntru și-mi spune:

— Mulțumesc, Poppy.

Nu-mi dau seama dacă e ironică sau nu.

— Pentru puțin, spun, în caz că nu e, totuși. Și... îmi pare rău. Pentru...

— Mda, spune ea încordată.

Apoi mașina pornește. Sam trimite mesaje, concentrat și încruntat. Nu îndrăznesc să scot nici un sunet. Îmi verific telefonul să văd dacă am vreun mesaj de la Magnus, dar n-am primit nimic. Așa că-l las să cadă pe banchetă și mă uit pe geam, lăsând felinarele să pălească într-un val de lumină, întrebându-mă unde naiba mă duc.

Nici măcar nu mi-am dat seama c-am ațipit.

Dar cumva iată-mă cu capul sprijinit de pieptul lui Sam și el mă strigă și brusc mă trezesc complet și mi-a amorțit gâtul și mă uit pe geamul mașinii dintr-un unghi ciudat.

— Oh.

Mă ridic în capul oaselor, strâmbându-mă când mă ia cu amețeală.

— Scuze. Doamne. Trebuia să...

— Nu-i nimic. Aici stai?

Mă chiorăsc pe geam, buimăcită. Suntem în Balham. Suntem în fața blocului meu. Mă uit la ceas. E trecut de miezul nopții.

— Da, spun, nevenindu-mi a crede. Aici stau. De unde ai...

Sam arată spre telefonul meu, aflat încă pe banchetă.

— Ți-am găsit acolo adresa.

— Oh. Corect.

Nu prea pot să mă plâng că mi-a încălcat dreptul la intimitate.

— N-am vrut să te trezesc.

— Nu. Sigur. E-n regulă, spun, dând din cap. Mersi.

Sam ia telefonul și pare pe punctul să mi-l întindă – apoi ezită.

— Ți-am citit toate mesajele, Poppy. Pe toate.

— Oh.

Îmi dreg glasul, neștiind cum să reacționez.

— Ooh. Mă rog. E... e cam mult, nu crezi? Vreau să zic, știu că și eu ți-am citit e-mailurile, dar nu era nevoie să...

— E Lucinda.

— Poftim?

Mă uit lung la el, fără să pricep.

— Pariez că Lucinda e persoana.

Lucinda?

— Dar ce... De ce?

— Te minte. Sistematic. N-ar fi putut să fie în toate locurile în care zice c-a fost, la acele ore. E imposibil, fizic vorbind.

— De fapt... am observat și eu asta, recunosc. M-am gândit că vrea să umfle ora de plată, la timpul lucrat, sau ceva de genul...

— O plătești cu ora?

Îmi scarpin nasul, simțindu-mă cam nătângă. De fapt, nu. Are un onorariu fix.

— Ai observat vreodată că Magnus îți trimite invariabil mesaj la zece minute după ea?

Clatin încet din cap. De ce-aș observa chestia asta? Primesc un catralion de mesaje zilnic de la tot felul de oameni. Și, oricum, cum de-a observat *el*?

— Mi-am început cariera ca analist.

Pare ușor stânjenit.

— Țta e genul de chestie la care mă pricep.

— Ce anume? întreb, intrigată.

Sam scoate o foaie și eu îmi pun șocată mâna la gură. Nu-mi vine să cred. A făcut un grafic. Cu date și ore. Apeluri. Mesaje. E-mailuri. A făcut toate astea cât am dormit eu?

— Ți-am analizat mesajele. O să vezi ce se întâmplă.

Mi-a analizat mesajele. Cum analizezi mesajele cuiva?

Îmi întinde hârtia și clipesc uimită.

— Ce...

— Vezi cum se corelează?

Se corelează. Habar n-am la ce se referă. Pare genul de chestie care se dă la un test la mate.

— Hm...

— Uită-te la data asta, îmi arată pe foaie. Ți-au trimis amândoi e-mail în jur de 6 seara întrebându-te ce faci, cu chef de vorbă. Apoi, la 8, Magnus te anunță că rămâne să lucreze după program la Biblioteca Municipală și, după câteva minute, Lucinda îți scrie că alege jartierele pentru domnișoarele de onoare într-un en-gros din Shoreditch. La opt seara? Să fim serioși.

Rămân tăcută câteva clipe. Acum îmi amintesc de e-mailul acela despre jartiere. Mi s-a părut cam ciudat, chiar și atunci. Dar nu poți să te pripești cu concluziile pe baza unui singur e-mail, nu?

— Oricum, cine te-a rugat să-mi analizezi mesajele?

Știu că par foarte înțepată, dar nu mă pot abține.

— Cine-a zis că asta te privește pe tine?

— Nimeni. Tu dormeai.

Își aruncă brațele în lături.

— Îmi pare rău. Am început doar să mă uit de plictiseală și apoi am observat tiparul.

— Două e-mailuri nu constituie un tipar.

— Nu sunt doar două, spune, arătând spre hârtie. A doua zi, Magnus are un seminar special la seral de care a „uitat“ să-ți spună. Cinci minute mai târziu, Lucinda îți scrie despre un atelier de dantelărie din Nottinghamshire. Dar cu două ore mai devreme era în Fulham. De la Fulham la Nottinghamshire? În timpul orei de vârf? Nu e plauzibil. Eu aș zice că e un alibi.

Cuvântul „alibi“ îmi dă fiori.

— După două zile, Magnus îți trimite mesaj ca să anuleze un prânz. O clipă mai târziu, Lucinda îți trimite e-mail, spunându-ți că e ocupată până peste cap până-n două. Nu-ți dă nici o altă justificare pentru e-mail. De ce-ar fi trebuit să te-anunțe că e ocupată până peste cap până la o oră aleatorie?

Își ridică privirea, așteptând un răspuns. Ca și cum aș avea unul.

— Nu...nu știu, spun într-un final. Nu știu.

În timp ce Sam continuă, îmi masez pentru o clipă ochii cu mâinile încleștate. Înțeleg acum de ce face Vicks chestia asta. Ideea e să alungi lumea exterioară, măcar pentru o clipă. Cum de n-am văzut chestia asta? Cum de n-am văzut nimic din ce se întâmpla?

Magnus și Lucinda. Pare o glumă proastă. Unul din ei ar fi trebuit să-mi organizeze nunta. Celălalt ar trebui să fie implicat în nunta mea. Să-și lege viața de *a mea*.

Dar stai așa. Mă izbește un gând. Cine mi-a trimis mesajul anonim? Teoria lui Sam nu poate fi corectă, pentru că cineva trebuie să mi-l fi trimis. Nu putea fi nici unul din prietenii lui Magnus și nu cunosc nici un prieten de-al Lucindei, așa că cine naiba...

— Mai ții minte când Magnus ți-a zis că trebuia să se vadă cu un doctorand? Și Lucinda a anulat brusc întâlnirea cu tine? Și a trimis-o pe Clemency în locul ei? Dacă te uiți la ore...

Sam continuă să vorbească, dar nici nu-l mai aud. Brusc mi-a stat inima-n loc. Desigur. Clemency.

Clemency.

Clemency e dislexică. Ea ar fi putut să scrie „logodnică“ în loc de „logodnic“. Ea ar fi fost prea îngrozită de Lucinda ca să semneze mesajul. Dar ar fi vrut ca eu să știu. Dacă există ceva ce-ar trebui să știu.

Iau telefonul cu degetele tremurânde și caut din nou mesajul. Acum că-l recitesc, parcă aud vocea blândă, timidă, a lui Clemency rostind acele vorbe. Îmi amintește de ea. Pare stilul ei.

Clemency n-ar inventa așa ceva. Probabil e convinsă că e adevărat. Probabil că a văzut ceva... a auzit ceva.

Mă sprijin de banchetă. Mă dor toate oasele. Mă simt epuizată, stoarsă, și parcă-mi vine să plâng.

— ... Mă rog.

Sam pare să-și dea seama că nu-l mai ascult.

— Vreau să zic, e doar o teorie, atât.

Împăturește foaia și mi-o dă.

— Mulțumesc. Mulțumesc că faci asta.

— Eu...

Dă din umeri, puțin stânjenit.

— Cum ziceam. La asta mă pricep.

O vreme rămânem amândoi tăcuți, deși am senzația că încă mai comunicăm. Am impresia că gândurile noastre planează deasupra capetelor noastre, împletindu-se, descriind spirale, întâlnindu-se pentru o clipă, apoi despărțindu-se din nou. Pornind fiecare pe drumul său.

— Așadar, oftez într-un final. Nu te mai țin. E târziu. Mulțumesc pentru...

— Nu, mă întrerupe. Nu fi absurdă. *Eu* îți mulțumesc.

Dau din cap. Cred că amândoi suntem, probabil, prea vlăguiți ca să ținem discursuri.

— A fost...

— Da...

Îmi ridic privirea și fac greșeala de a mă uita în ochii lui, reflectând lumina felinarului. Și, pentru o clipă, gândul mă poartă înapoi...

Nu. *Nu*, Poppy. Nu s-a întâmplat cu adevărat. Nu te gândești la asta. Șterge acea amintire.

— Așadar. Hm.

Întind mâna spre mânerul portierei, silindu-mă să revin la realitate, în lumea rațiunii.

— Tot mai trebuie să-ți dau telefonul înapoi...

— Știi ce? Păstrează-l, Poppy. De-acum e-al tău.

Îmi apasă degetele pe telefon, strângându-le o clipă în mâna lui.

— L-ai câștigat. Și te rog nu te obose să-mi mai transmiți restul mesajelor. De mâine, toate e-mailurile pentru mine vor fi trimise pe adresa noii mele asistente. Misiunea ta s-a încheiat.

— Ei bine, mulțumesc!

Deschid portiera – apoi, pradă unui impuls, mă întorc spre el.

— Sam... Sper c-o să fii OK.

— Nu-ți face griji pentru mine. Mă descurc.

Schițează zâmbetul lui minunat și brusc simt impulsul să-l strâng în brațe. E pe cale să-și piardă slujba și totuși și-a păstrat zâmbetul.

— Sper că *tu* vei fi OK. Îmi pare rău pentru... tot.

— Oh, *eu* o să fiu OK!

Râd nervos, deși habar n-am ce înseamnă asta de fapt. Viitorul meu soț și-o trage probabil cu cea care ne organizează nunta. În ce sens aș putea să fiu OK?

Șoferul își drege glasul și tresar. E miezul nopții. Mă aflu într-o mașină în mijlocul drumului. Haide, Poppy. Pune-i punct. Urnește-te. Conversația trebuie să se încheie aici.

Așa că, deși e ultimul lucru pe care-aș vrea să-l fac, mă silesc să cobor din mașină, să închid portiera și să strig „Noapte bună!“, apoi mă îndrept spre ușa de la intrare și-o deschid, pentru că știu instinctiv că Sam n-o să plece decât după ce se asigură c-am

intrat. Apoi rămân în prag, urmărind mașina cu privirea.

Când ia colțul, îmi verific telefonul, cumva sperând, așteptând...

Dar ecranul rămâne întunecat și nu dă nici un semnal. Și, pentru prima dată după multă vreme, mă simt complet singură.

1. OK, n-o să-l înțeleagă. Știu.
2. OK, poate nu o gamă atât de largă.
3. Oare Magnus își face de cap cu doamna profesoară Wilson? Nu. În nici un caz. Are barbă.
4. Și apropo, în ce sens am intrat în viața *ei*?
5. Și ștacheta n-a fost niciodată prea sus la capitolul ăsta.
6. Eu cred că poate. Ține de viteza de reacție.
7. Încă o dilemă pentru Antony. Sau nu.

Treisprezece

Dimineața, știrea e în toate ziarele. Pe prima pagină. Am dat fuga la chioșcul de ziare imediat ce m-am trezit și am luat toate ziarele pe care le aveam.

Dau poze cu Sir Nicholas, cu primul-ministru, cu Sam, cu Ed Exton, ba chiar și o poză cu Vicks în *Daily Mail*. Titlurile sunt presărate cu termeni cum ar fi „corupție“, „campanie de denigrare“ și „integritate“. Nota verbală e preluată în întregime de toate ziarele și au chiar și un citat oficial de la Nr. 10 legat de Sir Nicholas în calitatea sa de consilier guvernamental. Inclusiv două caricaturi distincte care-l reprezintă pe Sir Nicholas cu saci de bani pe care scrie „Fericire“.

Dar Sam are dreptate: părerile sunt împărțite. În mod vădit, unii ziariști cred că Sir Nicholas chiar a scris acea notă. La fel de vădit, alții cred că n-a făcut-o. Într-un ziar apare un editorial conform căruia Sir Nicholas e un tip arogant și plin de el și de bună seamă ia de mult timp mită; într-un altul se afirmă că Sir Nicholas e recunoscut pentru integritatea sa plină de modestie și că e imposibil să fie el vinovatul. Dacă scopul lui Sam era să ridice semne de întrebare privind autenticitatea acuzațiilor, cu siguranță a reușit.

I-am trimis un mesaj azi dimineață:

Ești OK?

Dar nu mi-a răspuns. Bănuiesc că e prins. Ca să folosesc un eufemism.

În ceea ce mă privește, eu mă simt ca naiba. Mi-a luat câteva ore bune să adorm azi noapte, de nervi, dar apoi m-am trezit la șase, sărind ca arsă, cu inima bătând să-mi sară din piept, întinzând deja mâna spre telefon. Magnus îmi trimisese un mesaj alcătuit

din trei cuvinte:

Mă distrez grozav. M xxx

Mă distrez grozav. Ce-mi spune chestia asta? Absolut nimic.

Poate că se distrează grozav, încântat că nu bănuiesc nimic despre amanta lui. Sau poate că se distrează grozav cu gândul la o viață de monogamie și fidelitate, fără să aibă habar că, nu se știe cum, Clemency și-a făcut o idee greșită despre el și Lucinda¹. Sau poate că se distrează grozav după ce a hotărât să nu mă mai înșele niciodată și îmi va mărturisi totul când se întoarce².

Nu mai rezist. Vreau că Magnus să fie aici, în aceeași țară, în aceeași cameră cu mine. Trebuie să-l întreb „M-ai înșelat cu Lucinda?“ și să văd ce-mi spune și apoi, poate, vom reuși să depășim acest impas, iar eu voi putea hotărî cum să procedez. Până atunci, mă simt într-un soi de Purgatoriu.

Când mă ridic să-mi mai fac un ceai, îmi surprind reflexia în oglinda din baie și tresar. Părul îmi stă ca naiba. Am mâinile pline de cerneală tipografică. Am arsuri la stomac și sunt trasă la față. S-a dus naibii regimul meu de înfrumusețare pentru nuntă. Conform planului, aseară ar fi trebuit să aplic o mască de hidratare a tenului. Nici măcar nu m-am demachiat.

Inițial, ziua de azi era alocată pregătirilor pentru nuntă dar, de fiecare dată când mă gândesc la asta, simt o gheară în stomac și îmi vine să plâng sau să zbier la cineva. (Mă rog, la Magnus.) Dar n-are rost să stau aici și să clocesc. Trebuie să ies. Trebuie să fac *ceva*. După câteva înghițituri de ceai, mă hotărâsc să mă duc la lucru. N-am nici o programare, dar am niște treburi administrative de care pot să mă ocup. Și măcar asta o să mă oblighe să fac un duș și să mă adun.

Ajung prima și stau în liniște și pace, sortând dosarele pacienților, relaxându-mă printr-o activitate monotonă. Care durează vreo cinci minute, după care Angela intră fără chef pe ușă și începe să zdrăngăne, pornind calculatorul, punând de cafea și dând drumul la televizorul fixat pe perete.

— Chiar trebuie? întreb, strâmbându-mă când aud zgomotul.

Mă simt ca și cum aș fi mahmură, chiar dacă n-am băut aproape deloc aseară, și nu țin morțiș să aud zarva asta. Dar Angela se uită lung la mine, ca și cum aș fi încălcat un drept fundamental al omului.

— Întotdeauna mă uit la *Daybreak*.

N-are rost să mă cert cu ea. Aș putea foarte bine să mă mut cu dosarele în cabinetul meu, dar n-am energia necesară, așa că îmi bag capul între umeri și încerc să nu văd și să nu aud.

— Ai un pachet!

Angela îmi trânteste o gentuță în față.

— StarBlu. E costumul de baie pe care l-ai comandat pentru luna de miere?

Mă uit la el fără să-l văd. Eram o cu totul altă persoană când am comandat asta. Îmi amintesc cum am intrat pe net într-o pauză de prânz ca să-mi aleg costumul de baie și fusta de plajă. Nici într-o mie de ani nu mi-aș fi închipuit că, cu patru zile înainte de nuntă, voi sta aici, întrebându-mă dacă n-ar fi cazul să anulez toată treaba.

— ... Și, la știrea zilei, discutăm despre suspiciuni de corupție la nivel guvernamental.

Vocea prezentatorului îmi atrage atenția.

— Invitatul nostru este cineva care-l cunoaște de treizeci de ani pe Sir Nicholas

Murray, Alan Smith-Reeves. Alan, e o poveste încurcată. Ce părere ai?

— Îl știu pe tipul ăla, spune Angela, plină de ea, când începe să vorbească Alan Smith-Reeves. Lucra în aceeași clădire cu mine la fostul meu job.

— Oh, așa deci, încuviințez politicoasă, în timp ce pe ecran apare o poză cu Sam.

Nu pot să mă uit. E de-ajuns să-l văd și simt o durere în piept, dar nici măcar nu știu de ce. Să fie din cauză că are probleme? Să fie pentru că e singura persoană care știe despre Magnus, în afară de mine? Să fie pentru că azi-noapte eram într-o pădure, în brațele lui, și acum probabil că nu-l voi mai revedea niciodată?

— E destul de arătos, spune Angela, studiindu-l cu un ochi critic. E drăguțul lui Sir Nicholas?

— Nu! exclam, mai vehement decât aș fi vrut. Nu vorbi prostii!

— Bine! se strâmbă ea la mine. Ce-ți pasă ție, de fapt?

Nu pot să-i răspund. Trebuie să scap de-aici. Mă ridic.

— Vrei o cafea?

— Am pus deja. Bună dimineața.

Angela mă privește intrigată.

— Te simți bine? Ce-i cu tine aici, de fapt? Credeam că ți-ai luat liber.

— Voiam doar să rezolv niște chestii.

Îmi iau geaca de blugi.

— Dar poate n-a fost o idee foarte bună.

— Iat-o!

Ușa se deschide, iar Ruby și Annalise țâșnesc înăuntru.

— Tocmai vorbeam despre tine! spune Ruby, surprinsă. Ce cauți aici?

— Voiam să rezolv niște hârțoage. Dar am plecat.

— Nu, nu pleca! Stai o clipă.

Ruby mă apucă de umăr, apoi se întoarce spre Annalise.

— Așadar, Annalise. Ce-ar fi să-i *spui* lui Poppy chestia despre care vorbeam? Așa nu mai trebuie să-i scrii o scrisoare.

Ooh. A adoptat expresia ei de directoare de școală. Și Annalise pare rușinată. Ce se întâmplă aici?

— Nu vreau s-o spun.

Annalise își mușcă buza, ca un copil de șase ani.

— O să-i scriu o scrisoare.

— Spune-i-o. Apoi ai scăpat.

Ruby o privește țintă, cu acea expresie severă pe care nu poți s-o ignori.

— OK!

Annalise trage aer în piept, ușor îmbujorată.

— Poppy, îmi pare rău că m-am purtat urât în privința lui Magnus deunăzi. Am greșit și voiam doar să mă răzbun pe tine.

— Și? o împunge Ruby.

— Îmi pare rău că ți-am făcut probleme. Magnus îți aparține ție, nu mie. Îți e merit

ție, nu mie. Și n-o să mai pomenesc niciodată de faptul că am făcut schimb, încheie dintr-o răsuflare. Promit.

Pare atât de stânjenită, încât mă simt chiar mișcată. Nu-mi vine să cred că Ruby a reușit chestia asta. Ar trebui să-i dea *ei* un post de conducere la White Globe Consulting. L-ar pune la punct pe Justin Cole în doi timpi și trei mișcări.

— Ei bine... mulțumesc, spun. Ți mulțumesc pentru asta.

— Îmi pare nespus de rău, Poppy, să știi.

Annalise își frânge mâinile, cu un aer foarte spășit.

— Nu vreau să-ți stric nunta.

— Annalise, crede-mă pe cuvânt. N-o să-mi strici nunta.

Zâmbesc, dar simt, îngrozită, c-o să-mi dea lacrimile.

Dacă îmi va strica ceva nunta, va fi faptul c-o să fie anulată. Că Magnus nu m-a iubit deloc, de fapt. Că am fost o imbecilă care s-a lăsat amăgită...

Oh, Doamne. Chiar o să-mi dea lacrimile.

— Drăguță?

Ruby mă privește atent.

— Te simți bine?

— Sunt bine! exclam, clipind întruna.

— Emoțiile dinaintea nunții, spune Annalise. Oh, Doamne, Poppy, te transformi în sfârșit în Mirezilla? Haide! Te-ajut și eu. Eu o să fiu domnizilla de onoare. Hai să mergem să facem o criză de isterie undeva. Asta o să-ți schimbe dispoziția.

Schițez un zâmbet și îmi șterg lacrimile. Nu știu cum să reacționez. Să le spun despre Magnus? La urma urmelor, sunt prietenele mele și simt nevoia să vorbesc cu cineva.

Dar, pe de altă parte, dacă totul chiar e o confuzie? N-am mai primit nici un semn de la Numărul Necunoscut³. Toată treaba se bazează pe presupuneri. Nu pot să încep să dau sfară-n țară că Magnus mă înșală pornind de la un singur mesaj anonim. Și să mă trezesc că Annalise răspândește povestea pe Facebook și-l numește „porc fustangiu“ și începe să huiduiască în timpul cununiei⁴.

— Sunt doar obosită, spun într-un final.

— Un mic-dejun care să te înveselească! declară Ruby. Asta-ți trebuie.

— Nu! exclam îngrozită. N-o să mă mai încapă rochia!

Presupunând că mai are loc nunta. Simt din nou că-mi vine să plâng. E îndeajuns de stresant să te pregătești de nuntă. Să te pregătești pentru nuntă *sau* pentru o posibilă anulare/despărțire în ultima clipă poate să te facă să albești peste noapte.

— Ba da, mă contrazice Ruby. Toată lumea știe că miresele slăbesc cu două numere înainte de nuntă. Ai o marjă largă la dispoziție, drăguță. Profită de ea! Îndoapă-te! N-o să mai ai ocazia asta!

— *Chiar* ai slăbit cu două numere? întreabă Annalise, studiindu-mă cu o undă de invidie. Nu se poate.

— Nu, spun posomorâtă. Poate doar o jumătate de număr.

— Ei bine, asta-ți dă oricum dreptul la o cafea cu lapte și o gogoasă, spune Ruby, luând-o spre ieșire. Haide. Trebuie să mănânci ceva pentru bună-dispoziție. Avem o jumătate de oră. Hai să băgăm ceva la ghiozdan.

Când lui Ruby îi vine o idee, o și pune-n practică. A pornit-o deja cu pași mari pe

trotuar și intră la Costa, două case mai încolo. Când ajungem eu și Annalise, ea se îndreaptă deja spre teighea.

— 'Neața! începe voios. Vrem trei cafele cu lapte, trei gogoși, trei cornuri simple, trei cornuri cu migdale...

— Ruby, încetează!

Mă bufnește râsul.

— Trei pâinici cu ciocolată – o să le dăm pacienților dacă nu mai putem noi –, trei briose cu măr...

— Trei cutii de bomboane mentolate, intervine Annalise.

— Bomboane mentolate?

Ruby o privește disprețuitor.

— *Bomboane mentolate?*

— Și niște melci cu scorțișoară, adaugă repede Annalise.

— Așa mai vii de-acasă. Trei melci cu scorțișoară...

Îmi sună telefonul și simt un gol în stomac. Oh, Doamne, cine-o fi? Dacă e Magnus?

Dacă e Sam?

Îl scot din buzunar și mă trag mai departe de Ruby și Annalise, care se ceartă legat de ce prăjituri să mai ia. Când mă uit la ecran, am o senzație de rău, parcă am o gheară în stomac. E Număr Necunoscut. Oricine-o fi mă sună în sfârșit.

Ăsta e. Acum voi afla adevărul. Indiferent care-ar fi acela. Sunt atât de emoționată, încât efectiv îmi tremură mâna când răspund și, la început, nu reușesc să zic nimic.

— Alo? aud o voce de fată. Alo? Mă auziți?

Oare e Clemency? Nu-mi dau seama.

— Bună, reușesc să spun într-un final. Bună ziua. Poppy la telefon. Tu ești, Clemency?

— Nu.

Fata pare surprinsă.

— Oh, înghit cu zgomot. Așa deci.

Nu e Clemency? Cine-o fi, atunci? Mintea îmi gonește frenetic. Cine altcineva ar fi putut să-mi trimită mesajul? Oare asta înseamnă că Lucinda *nu* e amestecată de fapt? Le văd pe Annalise și Ruby studiindu-mă intrigate de la casă și mă îndepărtez.

— Așadar.

Încerc, disperată, să adopt un ton demn, mai curând decât tonul cuiva care va fi umilit la culme și va trebui să-și anuleze nunta.

— Voiati să-mi spuneți ceva?

— Da. Trebuie să iau urgent legătura cu Sam Roxton.

Cu *Sam*?

Valul de tensiune care creștea în mine se sparge subit. Nu e Număr Necunoscut, până la urmă. Sau, cel puțin, e Alt Număr Necunoscut. Nu știu dacă sunt dezamăgită sau ușurată.

— De unde aveți acest număr? mă întrebă fata. Îl cunoașteți pe Sam?

— Hm... da. Da, îl cunosc.

Încerc să mă adun.

— Îmi cer scuze. A fost o neînțelegere. V-am confundat cu altcineva. Vreți să-mi lăsați un mesaj pentru Sam?

Rostesc cuvintele instinctiv, înainte să-mi dau seama că nu-i mai transmit mesajele lui Sam. Totuși, pot să preiau un mesaj pentru el, nu? De dragul vremurilor de odinioară. Doar ca să-l ajut.

— Am încercat figura asta.

Are un ton cam arogant.

— Nu înțelegeți. Trebuie să vorbesc cu el. Astăzi. Chiar acum. E urgent.

— Oh. Ei bine, pot să vă dau adresa lui de e-mail.

— Glumiți, mă întrerupe iritată. Sam nu-și citește niciodată e-mailurile. Dar, credeți-mă, e vorba de ceva important. *Trebuie* să vorbesc cu el, cât mai repede posibil. E legat de telefon, de fapt. De telefonul la care vorbiți acum.

Poftim?

Mă uit uimită la telefon, întrebându-mă dacă nu cumva o iau razna. De unde știe o necunoscută la ce telefon vorbesc eu acum?

— Cine ești? întreb uluită și ea oftează din rărunchi.

— Nimeni nu-și mai amintește de mine, așa-i? Am fost asistenta lui Sam. Mă numesc Violet.

Slavă Domnului că n-am mâncat melcii cu scorțișoară, asta-i tot ce pot să zic. Se dovedește că Violet e ditamai lungana, cu picioare subțiri, ieșind din pantalonii scurți

de blugi fără tiv, și pete negre în jurul ochilor, cu urme de machiaj⁵. Arată ca un hibrid între o girafă și un maki.

S-a dovedit că stă în Clapham și că poate să ajungă aici în cinci minute. Așa că iat-o aici, la Costa, molfăind o lipie cu pui și trăgând dintr-un suc natural. Ruby și Annalise s-au întors la cabinet, din fericire, pentru că aș fi clacat dacă trebuia să le explic întreaga odisee. Totul e de-a dreptul suprarealist.

După cum mi-a repetat de mai multe ori Violet, dacă nu s-ar fi *întâmplat* să fie în Londra, între două contracte, și nu s-ar fi *întâmplat* să vadă titlurile din ziare când s-a dus să-și ia lapte, n-ar fi auzit în veci despre scandal. Și, dacă nu s-ar fi *întâmplat* să aibă un dram de minte, nu ar fi realizat brusc că ea a știut tot timpul ce se *întâmplă*. Dar oare oamenii îi sunt recunoscători? Vor să audă ce are de zis? Nu. Sunt niște idioți cu toții.

— Ai mei sunt plecați într-o pacoste de *croazieră*, spune, pe un ton disprețuitor. Am încercat să mă uit în agenda lor, dar nu știu cine e trecut la ce nume, da? Așa c-am încercat să sun pe numărul lui Sam, apoi pe-al lui Nick... dar n-am dat decât de asistente prost-crescute. Nimeni n-a vrut să m-asculte. Dar trebuie să-i spun cuiva.

Bate cu palma în masă.

— Pentru că *știu* că se *întâmplă* ceva. Poate chiar am bănuț de la început? Dar Sam n-a vrut să m-asculte? Ai observat și tu că nu te-ascultă niciodată?

Se uită pentru prima dată mai atent la mine.

— Tu cine ești, de fapt? Mi-ai zis că l-ai ajutat. Cum adică?

— E cam complicat, spun, după o pauză. L-a lăsat cineva cu ochii-n soare.

— Oh, da?

Mai ia o gură din sendviș și mă privește interesată.

— Cum așa?

Oare chiar a uitat?

— Mă rog... ă... tu ai plecat fără să-i dai un preaviz. Mai ții minte? Se presupunea că ești asistenta lui?

— Coreect.

Face ochii mari.

— Mda. Slujba aia chiar nu mi se potrivea. Și cei de la agenție m-au sunat și mi-au zis să iau primul avion, așa că...

Se încruntă, pe gânduri, ca și cum și-ar pune pentru prima dată problema asta.

— Bănuiesc că s-a cam înfuriat. Dar au destui angajați. Se descurcă el.

Dă nonșalant din mână.

— Așadar, ești angajată acolo?

— Nu.

Cum pot să-i explic?

— Am găsit telefonul acesta și l-am împrumutat și așa am ajuns să-l cunosc pe Sam.

— Îmi amintesc de telefonul ăsta. Da.

Se uită lung la el, încrețindu-și nasul.

— Nu răspundeam niciodată la el.

Îmi rețin cu greu un zâmbet. Probabil c-a fost cea mai incapabilă asistentă din istorie.

— Dar *de-asta* știu că se întâmpla ceva suspect.

Își termină sendvișul parcă așteptând aplauze.

— Din cauza tuturor mesajelor. De pe ăla – și arată spre telefon.

— Mesaje? Ce mesaje?

— Erau o mulțime de mesaje vocale pe el. Nu pentru Sam, pentru un tip pe nume Ed. Nu știam ce să fac cu ele. Așa că le-am ascultat și le-am notat. Și nu mi-a plăcut cum sunau.

— De ce nu?

Inima îmi bate să-mi sară din piept.

— Erau toate de la același tip, care spunea ceva despre modificarea unui document. Cum o să procedeze. Cât va dura. Cât va costa. Chestii de-astea. Nu suna a lucru curat, știi? Dar nu suna nici a ceva *illegal*, nu neapărat.

Își încrețește nasul.

— Suna doar... bizar.

M-a luat cu amețea. Nu reușesc să procesez. Mesaje vocale pentru Ed despre notă. Pe telefonul ăsta. Pe *telefonul ăsta*.

— I-ai spus lui Sam?

— I-am trimis un e-mail și mi-a zis să le ignor. Dar eu n-am *vrut* să le ignor. Înțelegi ce vreau să zic? Pur și simplu am avut o intuiție.

Soarbe din sucul de fructe.

— Și apoi azi dimineață deschid ziarul și citesc declarațiile lui Sam despre o notă

verbală despre care zice c-a fost falsificată și îmi zic, asta e!

Bate din nou cu palma în masă.

— *Asta se întâmpla de fapt.*

— Câte mesaje erau în total?

— Vreo patru? Cinci?

— Dar nu mai e nici unul acum. Cel puțin, eu n-am găsit nici unul.

Abia găsesc forța de a întreba:

— Le-ai... le-ai șters?

— Nu!

Zâmbește triumfător.

— *Asta-i faza! Le-am salvat. Mai precis le-a salvat prietenul meu, Aran. Copiam un mesaj într-o seară și el îmi zice „Iubito, salvează-le în server.“ Și eu zic „Cum salvez un mesaj vocal?“. Așa c-a venit la birou și mi le-a salvat pe toate într-un fișier. Poate să facă tot felul de chestii, adaugă, mândră. Lucrează și el ca model, dar în paralel creează jocuri pe calculator.*

— Un fișier?

Nu reușesc s-o urmăresc.

— Așadar, unde e fișierul acum?

— Probabil că e încă acolo, spune, ridicând din umeri. Pe computerul secretarei. Trebuie să fie o iconiță cu „Mesaje vocale“ pe desktop.

O iconiță pe computerul secretarei. Cum intri în biroul lui Sam. În tot acest timp, a
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

fost chiar acolo, chiar sub nasul nostru...

— Oare mai e acolo?

Simt un val de panică.

— Nu l-o fi șters cineva?

— Nu văd de ce, ridică din umeri. Când am ajuns eu, nu ștersese nimeni nimic. Pe computer erau o grămadă de tâmpenii și vechituri prin care trebuia să-mi croiesc drum.

Mai că-mi vine să râd isteric. Atâta panică. Atâtea eforturi. Și am fi putut pur și simplu să ne uităm pe computerul din antecamera biroului lui Sam.

— Oricum, eu plec în State mâine și trebuia să spun cuiva, dar nu reușesc să iau legătura cu Sam în momentul de față.

Clatină din cap.

— Am încercat prin e-mail, prin SMS, prin telefon... Îmi tot spun, dac-ai ști ce am să-ți zic...

— Stai să încerc și eu, spun, după o pauză, și îi scriu un mesaj lui Sam.

Sam, sună-mă NEAPĂRAT. Chiar acum. E ceva legat de Sir Nicholas. S-ar putea să-ți fie de ajutor. Nu-ți irotesc timpul. Crede-mă. Sună-mă imediat. Te rog.
Poppy.

— Ei bine, mult succes.

Violet își dă ochii peste cap.

— După cum ziceam, nu poate fi contactat. Secretara lui mi-a zis că nu vorbește cu
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

nimeni. Nu răspunde la e-mailuri, nu răspunde la telefon...

Se oprește brusc când în încăperea răsună melodia lui Beyoncé. Pe ecran a apărut deja „Sam Mobil“.

— OK, spune, cu ochii cât cepele. Sunt impresionată.

Duc telefonul la ureche și răspund.

— Bună, Sam.

— Poppy.

Vocea lui îmi înseninează ziua. Mi-aș dori să-i spun atâtea. Dar nu pot. Nu acum.

Poate că niciodată.

— Ascultă, îi spun. Ești în birou? Du-te la computerul secretarei tale. Repede.

După o pauză infimizezimală, spune:

— OK.

— Uită-te pe desktop, îi spun. Există un director numit „Mesaje vocale“?

Urmează un scurt răstimp de tăcere – apoi aud vocea lui Sam.

— Da, există.

— OK! răsuflu ușurată.

Nici nu mi-am dat seama că-mi țineam respirația.

— Trebuie să ai mare grijă de directorul acela. Și acum ți-o dau pe Violet.

— *Violet?*

Pare uluit.

— Sper că nu te referi la Violet, fosta mea secretară, cea cu capu-n nori.

— E lângă mine acum. Ascultă ce-are de zis, Sam. Te rog.

— Bună, Sam, spune Violet nonșalantă. Scuze că te-am lăsat cu ochii-n soare și toate cele. Dar ai avut-o pe Poppy să te-ajute, nu-i așa?

Cât vorbește ea, mă duc și-mi mai iau o cafea, deși sunt atât de surescitată, încât probabil că n-ar trebui să mai beau. A fost de-ajuns să-i aud vocea lui Sam și m-a dat peste cap. Imediat am simțit nevoia să-i spun tot. Îmi doream să mă cuibăresc lângă el și să-i cer sfatul.

Dar e imposibil. În primul rând, pentru că e îngropat până peste cap în propriile lui probleme. În al doilea rând, pentru că, ce mi-e el de fapt? Nu mi-e amic. Nu mi-e coleg. E doar un tip întâlnit întâmplător care n-are ce căuta în viața mea. Totul s-a sfârșit. Tot ce putem face e să ne luăm rămas-bun.

Poate c-o să ne trimitem mesaje stinghere din când în când. Poate că peste un an o să ne întâlnim stânjeniți. O să fim amândoi schimbați și o să ne salutăm stângaci, regretând deja decizia de a fi venit la întâlnire. O să râdem amintindu-ne cât de bizară a fost toată povestea cu telefonul. N-o să pomenim deloc de ce s-a întâmplat în pădure. *Pentru că nu s-a întâmplat cu adevărat.*

— Te simți bine, Poppy?

Violet s-a oprit în fața mea și-mi flutură telefonul dinainte.

— Poftim.

— Oh!

Îmi vin în fire și iau telefonul din mâna ei.

— Mersi. Ai vorbit cu Sam?

— A deschis fișierul în timp ce vorbea cu mine. E foarte entuziasmat. A zis să-ți transmit că te sună mai târziu.

— Oh. Mă rog... nu e nevoie.

Îmi iau cafea.

— Treaba lui.

— Hei, mișto piatră.

Violet îmi înhață mâna⁶.

— E smarald?

— Da.

— Marfă. Așadar, cine-i norocosul?

Scoate un Iphone.

— Pot să-i fac o poză? Adun sugestii pentru când o să ajungă Aran multimiliardar. Așadar, ți l-ai ales chiar tu?

— Nu, îl pregătise deja când m-a cerut în căsătorie. E moștenire de familie.

— Romantic, aprobă Violet. Oho. Așadar nu te-așteptai să te ceară?

— Nu. Deloc.

— A fost ceva de genul „Drace!“?

— Cam așa, da, încuviințez.

Mi se pare foarte departe acum seara aceea în care Magnus m-a cerut în căsătorie. Eram atât de amețită. Aveam senzația că pășisem într-un balon magic unde totul era perfect și luminos și nimic rău nu mă mai putea atinge. *Doamne*, cât de fraieră eram...

Simt o lacrimă căzându-mi pe obraz, înainte s-o pot opri.

— Hei.

Violet mă privește îngrijorată.

— Ești OK?

— Nu-i nimic, zâmbesc, ștergându-mi ochii. Doar că... lucrurile nu merg prea grozav. S-ar putea ca logodnicul meu să mă fi înșelat și nu știu ce să fac.

De cum am rostit cuvintele, deja mă simt mai bine. Inspir adânc și îi zâmbesc lui Violet.

— Îmi pare rău. Prefă-te că n-ai auzit. Nu cred că te interesează.

— Nu. Nici o problemă.

Își ridică picioarele pe scaun și mă privește țintă.

— Cum de nu ești sigură dacă te înșală sau nu? Ce te face să crezi că te-ar înșela?

— Cineva mi-a trimis un mesaj anonim. Atâta tot.

— Atunci ignoră-l.

Violet mă privește atent.

— Sau ceva îți spune că-i adevărat? Pare genul de lucru pe care l-ar face?

Rămân tăcută o clipă. *Tare* mi-aș dori să pot spune „Niciodată! Nici într-o mie de ani!”. Dar îmi vin în minte prea multe momente. Momente pe care n-am vrut să le văd;

pe care am ales să le ignor. Magnus flirtând cu diverse fete la petreceri. Magnus înconjurat de studentele lui, cuprinzându-le umerii cu un gest degajat. Magnus aproape molestat de Annalise.

Faza e că Magnus e popular în rândul fetelor. Și lui îi cam plac.

— Nu știu, spun, fără să-mi ridic privirea din ceașcă. Poate.

— Și bănuiești cu cine te-ar putea înșela?

— Poate.

— Și-atunci?

Violet pare c-a intrat în priză.

— Înfruntă-i. Ai vorbit cu el? Ai vorbit cu ea?

— El e la Bruges, pentru petrecerea burlacilor. Nu pot să vorbesc cu el. Și ea e...

Mă poticnesc.

— Nu, nu pot. Vreau să zic, e doar o posibilitate. Probabil că e complet nevinovată.

— Ești *sigură* că e la petrecerea burlacilor? Întreabă Violet, ridicând din sprânceană, apoi zâmbește larg. Nu, doar te tachinam.

Îmi împunge amical brațul.

— Sunt sigură că acolo e. Gagico, eu trebuie să plec să-mi fac bagajul. Sper ca totul să se rezolve cu bine. Transmite-i salutări lui Sam.

Când iese din cafenea, vreo șase bărbați întorc capul după ea. Sunt sigură că dacă Magnus ar fi fost aici, ar fi întors și el capul.

O vreme fixează posomorâtă cafeaua. Oare de ce îmi tot spune lumea c-ar trebui să
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

înfrunt realitatea? *Chiar* înfrunt diverse lucruri. De multe ori. Dar nu e ca și cum aș putea să mă duc să-i cer explicații lui Magnus în timpul petrecerii burlacilor sau s-o abordez pe Lucinda și s-o acuz din senin. Vreau să zic, îți trebuie *dovezi* pentru asta. Trebuie să ai *informații* clare. Un mesaj anonim nu e de-ajuns.

Din telefonul meu se revarsă din nou Beyoncé și mă încordez involuntar. Să fie...

Nu. E Număr Necunoscut. Dar *care* Număr Necunoscut, la naiba? Iau o gură de cafea, să-mi fac curaj, și răspund.

— Bună ziua, Poppy Wyatt la telefon.

— Bună ziua, Poppy. Mă numesc Brenda Fairfax. Sun din partea Hotelului Berrow. Am fost plecată în concediu câteva zile, altfel, desigur, aș fi sunat imediat. Îmi cer scuze.

Doamna Fairfax. După atâta timp. Mai că-mi vine să bufnesc în răs.

Când te gândești cu câtă disperare îmi doream s-o aud. Și acum chestia asta chiar nu mai contează. Am recuperat inelul. Nimic nu mai contează. De ce mă sună, de fapt? L-am anunțat pe recepționar că am găsit inelul. Toată treaba s-a lămurit.

— Nu-i nevoie să vă scuzați...

— Ba da! Ce încurcătură *groaznică*.

Pare foarte fâstâcită. Poate că recepționarul i-a făcut morală. Poate i-a zis să mă sune și să-și ceară scuze.

— Vă rog, nu vă faceți griji. M-am speriat un pic, dar acum totul s-a rezolvat.

— Și era un inel atât de valoros!

— E în regulă, spun, încercând s-o liniștesc. Nu s-a întâmplat nici o nenorocire.

— Dar tot nu pricep! Una din chelnerițe mi-l adusese și mă pregăteam să-l pun în seif, știți. Asta mă pregăteam să fac.

— Sincer, nu e nevoie să-mi explicați.

Chiar mi-e milă de ea.

— Se mai întâmplă. A fost o alarmă de incendiu, n-ați mai știut ce faceți...

— Nu!

Doamna Fairfax pare puțințel cam ofensată.

— Nu s-a întâmplat nimic de genul acesta. După cum ziceam, mă pregăteam să-l pun în seif. Dar, până să apuc să fac asta, o altă doamnă a dat fuga spre mine și mi-a zis că e inelul ei. O altă invitată.

— O altă invitată? întreb, după o pauză, buimăcită.

— Da! A zis că e inelul ei de logodnă și că-l căutase disperată peste tot. Era foarte convingătoare. Chelnerița a confirmat că stătuse la acea masă. Și apoi și l-a pus pe deget. Ei bine, cum puteam eu să-i pun la îndoială spusele?

Mă frec la ochi, întrebându-mă dac-am auzit bine.

— Vreți să spuneți că altcineva mi-a luat inelul? Și-a pretins că era al ei?

— Da! A declarat sus și tare că inelul îi aparține. Și l-a pus imediat pe deget și i se potrivea. De fapt, îi venea foarte bine. Știu că, tehnic, ar fi trebuit să-i cer o dovadă că-i aparține și, în urma acestui incident nefericit, vom revizui protocolul oficial...

— Doamnă Fairfax, o întrerup, fără să-mi pese câtuși de puțin de protocolul oficial. Pot să vă întreb dacă... era cumva o persoană brunetă, cu părul lung? Și purta o bentiță cu strasuri?

— Da. Brunetă, părul lung, purta, cum spuneți, o bentiță de strasuri și o rochie portocalie, *superbă*.

Închid ochii, nevenindu-mi a crede. Lucinda. Era Lucinda.

Inelul nu i s-a agățat în căptușeala de la geantă. L-a luat dinadins. Știa cât de panicată voi fi. Știa cât de important este. Dar l-a luat și a pretins că e al ei. Dumnezeu știe de ce.

Când îmi iau rămas-bun de la doamna Fairfax îmi zvâcnesc tâmplele. Gâfâi și-mi încleștez mâinile. Până aici. N-oi avea eu dovezi că se culcă cu Magnus, dar cu siguranță pot s-o iau la întrebări în legătură cu asta. Și o s-o fac chiar acum.

De fapt, nu știu cu ce se ocupă Lucinda azi. Nu mi-a mai trimis nici un mesaj sau e-mail de vreo două zile, ceea ce e un lucru neobișnuit. Efectiv îmi tremură mâinile în timp ce-i scriu mesajul.

Bună, Lucinda! Cum merge? Ce mai faci? Pot să te-ajut? Poppy

Îmi răspunde aproape imediat:

Mai rezolv niște chestii pe-acasă. Nu-ți face griji, n-ai cu ce să mă ajuți. Lucinda

Lucinda locuiește în Battersea. Fac douăzeci minute cu taxiul până acolo. N-am de gând să-i las răgazul să inventeze ceva. O s-o iau prin surprindere.

Chem un taxi și spun adresa, apoi mă sprijin de banchetă, încercând să-mi păstrez curajul și calmul, deși, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai buimăcită mă simt. Lucinda mi-a luat inelul. Asta înseamnă că e o *hoță*? Oare a făcut o copie după el și a păstrat originalul ca să-l vândă? Mă uit la inelarul meu, cuprinsă brusc de îndoială. Oare pot fi sigură că e originalul?

Sau voia cumva să mă ajute? A uitat că e la ea? Oare ar trebui să-i acord prezumția de nevinovăție...

Nu, Poppy. Nici gând.

Când ajung în fața blocului ei de cărămidă roșie, un tip în blugi tocmai deschide ușa de la intrare. Mă furișez repede după el și urc cele trei rânduri de scări până la apartamentul Lucindei. Așa o s-o iau complet pe neașteptate.

Poate c-o să-mi deschidă ușa cu inelul veritabil pe deget, plus alte bijuterii furate de la prieteni care nu bănuiesc nimic. Poate n-o să-mi răspundă nimeni la ușă pentru că ea e în Bruges, de fapt. Poate-o să-mi deschidă Magnus, înfășurat într-un cearșaf...

Oh, Doamne. *Încetează*, Poppy.

Bat la ușă cum ar bate un curier și, probabil că mi-a ieșit figura, pentru că deschide larg ușa, cu o expresie iritată, cu telefonul la ureche, rămânând apoi țintuită locului, cu gura căscată.

O privesc lung, fără o vorbă. Mă uit dincolo de ea, la valiza mare din hol, la pașaportul pe care-l ține-n mână, și din nou la valiză.

— Cât de repede posibil, spune. La Terminalul 4. Mulțumesc.

Închide și mă privește furioasă, provocându-mă parcă s-o întreb ce face.

Îmi muncesc creierul încercând să găsesc o replică inspirată și caustică, dar copilul din mine mi-o ia înainte.

— Mi-ai luat inelul!

În timp ce-mi țâșnesc cuvintele de pe buze, simt cum mă îmbujorez la față, ceea ce intensifică impresia generală. Poate-ar trebui și să bat din picior.

— Oh, pentru Dumnezeu.

Lucinda strâmbă disprețuitor din nas, ca și cum să acuzi persoana care-ți organizează nunta de furt e o încălcare gravă a codului bunelor maniere.

— L-ai recuperat, nu?

— Dar l-ai *luat*!

Intru în apartamentul ei, deși nu m-a poftit înăuntru, și, fără să vreau, mă uit în jur. N-am mai fost în apartamentul Lucindei până acum. E destul de elegant și evident a angajat un decorator, dar e o harababură de lucruri aruncate grămadă, pe toate suprafețele, și pahare de vin peste tot. Nu-i de mirare că insistă să ne întâlnim în holurile hotelurilor.

— Uite ce e, Poppy, oftează îmbufnată. Am treabă, OK? Dacă ai venit să faci remarci prost-crescute, va trebui să te rog să pleci!

Pardon?

Ea e cea care-a făcut un lucru urât. Ea e cea care-a luat un inel de logodnă neprețuit și a pretins că-i al ei. Cum a reușit s-o dea cotită și să dea impresia că *eu* sunt cea care a greșit, prin simplul fapt că am pomenit de asta?

— Acum, dacă ai terminat, chiar *sunt* ocupată...

— Stai așa.

Sunt surprinsă de tonul meu hotărât.

— N-am terminat. Vreau să știu motivul pentru care mi-ai luat inelul. Aveai de gând să-l vinzi? Aveai nevoie de bani?

— Nu, n-aveam nevoie de bani.

Îmi aruncă o privire cruntă.

— Vrei să știi de ce l-am luat, domnișoară Poppy? Pentru că ar fi trebuit să fie *al meu*.

— *Al tău?* Cu...

Nu reușesc să pronunț nici cuvântul până la capăt, darmite o întreagă propoziție.

— Doar știi că eu și Magnus am fost împreună.

Aruncă chestia asta degajat, ca și cum ar pune o mostră de material pe masă.

— Poftim? Nu! Nimeni nu mi-a spus asta. Ați fost logodiți?

Mintea mea se cutremură sub efectul șocului. Magnus a avut o relație cu Lucinda? Magnus a mai fost *logodit*? N-a pomenit niciodată de o fostă logodnică, cu atât mai puțin c-ar fi fost Lucinda. Cum de nu știu nici unul din lucrurile astea? *Ce se întâmplă aici?*

— Nu, n-am fost niciodată logodiți, spune ea îmbufnată, apoi îmi aruncă o privire ucigătoare. Dar ar fi trebuit să fim. M-a cerut în căsătorie. Cu inelul ăla.

Simt o gheară în piept și nu-mi vine să cred. Magnus a cerut în căsătorie pe altcineva cu *inelul meu*? Cu *inelul nostru*? Aș vrea să mă întorc și să plec, să fug, să-mi astup urechile... dar nu pot. Trebuie să aflu tot adevărul. Nimic nu pare să mai aibă vreo logică.

— Nu înțeleg. Nu pricep. Ai zis că ar fi *trebuit* să fiți logodiți. Ce s-a întâmplat?

— I-a pierit curajul, asta s-a întâmplat, spune ea furioasă. Laș nenorocit!

— Oh, Doamne. În ce stadiu? Planificaserăți deja nunta? Nu ți-a *tras clapa*, nu? întreb, îngrozită brusc. Nu te-a părăsit la altar?

Lucinda închide ochii ca și cum re trăiește momentul. Acum îi deschide și îmi aruncă o privire veninoasă.

— *Mult* mai rău. A clacat în timpul cererii în căsătorie, la naiba.

— Poftim?

Mă uit lung la ea, fără să pricep.

— Ce vrei să...

— Eram într-o vacanță la schi, acum doi ani.

Fruntea i se încrețește în timp ce-și amintește.

— Nu eram proastă, știam c-a luat inelul familiei la el. Știam c-are de gând să mă ceară de soție. Așa că într-o seară cinasem și eram doar noi doi în cabană. Focul ardea în șemineu și el a îngenuncheat pe covor și a scos o cutiuță. A deschis-o și înăuntru era un inel superb, de colecție, cu smarald.

Lucinda face o pauză, respirând poticnit. Eu nu îndrăznesc nici să clipesc.

— M-a luat de mână și mi-a zis „Lucinda, draga mea, vrei să...”

Trage aer în piept ca și cum abia poate să continue.

— Și voiam să spun „da“! Eram gata! Așteptam numai să termine ce avea de spus. Dar apoi s-a oprit. A început să transpire. Și apoi s-a ridicat și a zis „La naiba. Îmi pare rău, nu pot să fac chestia asta. Îmi pare rău, Lucinda“.

N-a făcut-o. *N-a făcut-o*. Mă uit fix la ea, nevenindu-mi a crede, cât pe-aci să izbucnesc în răs.

— Și tu ce i-ai spus?

— Am zbierat „*Ce să faci, dobitocule? Nici măcar nu m-ai cerut în căsătorie, la naiba!*“. Dar el n-a mai zis nimic. A închis cutiuța și a pus inelul deoparte. Și asta a fost tot.

— Îmi pare rău, spun, patetic. E groaznic.

— I-e atât de teamă să-și ia un angajament, încât nu s-a putut angaja la a face o *cerere* în căsătorie, naiba să-l ia! N-a putut nici măcar *asta* să ducă până la capăt!

E neagră de furie și nu pot s-o învinovățesc.

— Atunci, de ce naiba ai acceptat să-i organizezi nunta? Întreb, uimită. Asta nu-ți pune sare pe rană, zi de zi?

— Măcar atât putea să facă, să-și răscumpere greșeala.

Mă privește încruntată.

— Aveam nevoie de o slujbă. Deși, de fapt, mă gândesc să optez pentru altă carieră. Să planifici o nuntă e un *coșmar*, la naiba.

Nu-i de mirare că Lucinda a fost atât de irascibilă în tot acest răstimp. Nu-i de mirare că e atât de agresivă cu mine. Dac-aș fi știut măcar o *clipă* că e o fostă iubită de-a lui Magnus...

— N-aveam de gând să păstrez inelul, adaugă îmbufnată. Voiam doar să te sperii un pic.

— Ei bine, ai reușit de minune.

Nu-mi vine să cred c-am primit-o pe femeia asta în viața mea, că i-am făcut confidențe, că i-am mărturisit toate speranțele mele pentru ziua nunții... și că e o „fostă“ de-a lui Magnus. Cum a putut el să lase să se întâmple una ca asta? Cum și-o fi închipuit c-o să meargă?

Mă simt ca și cum mi s-ar fi luat un vâl de pe ochi. Am senzația că mă trezesc în sfârșit la realitate. Și încă nu mi-am înfruntat teama cea mai mare.

— Am motive să cred că te-ai culcat cu Magnus, îmi scapă vorbele din gură. Nu când erați împreună, vreau să zic. Acum. Recent. Săptămâna trecută.

Se lasă tăcerea și îmi ridic privirea, sperând că va nega în stilul ei caustic. Dar, când îi întâlnesc privirea, îmi întoarce spatele.

— Lucinda?

Își înșfacă valiza și începe s-o tragă spre ușă.

— Plec. M-am săturat de toată povestea asta. Merit o vacanță. Dacă trebuie să mai vorbesc chiar și-o secundă despre nunți...

— *Lucinda?*

— Oh, pentru Dumnezeu! exclamă ea, iritată. Poate că m-am culcat cu el de câteva ori, de dragul vremurilor de demult. Dacă nu reușești să-l ții în lesă, n-ar trebui să te măriți cu el.

Îi sună telefonul și răspunde.

— Bună. Da. Cobor imediat. Scuze.

Mă împinge afară din apartament, trânteste ușa și-o încuie de două ori.

— Nu poți să *pleci* pur și simplu!

Tremur toată.

— Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat!

— Ce vrei să-ți spun?

Își aruncă mâinile în lături.

— Chestiile astea se întâmplă. N-ar fi trebuit să afli, dar asta e.

Își împinge valiza în lift.

— Oh, și apropo, dacă-ți închipui cumva că noi două suntem singurele fete pentru care a scos inelul din seif, mai gândește-te. Suntem ultimele pe o lungă listă, drăguță.

— Poftim?

Simt că mi se taie respirația.

— Ce fel de listă? Lucinda, așteaptă! Despre ce vorbești?

— Găsește singură răspunsul, Poppy. E problema ta. Eu am rezolvat cu florile și programul slujbei și bomboanele de nuntă și nenorocitele de... lingurițe pentru desert.

Apasă pe buton și ușile liftului se închid încet.

— Te las pe tine să te ocupi de asta.

[1.](#) OK, puțin probabil.

[2.](#) OK, și mai puțin probabil.

[3.](#) A.k.a. Clemency. Probabil.

[4.](#) Și dacă vă închipuiți că n-ar face asta, n-o cunoașteți pe Annalise.

[5.](#) Fie asta e un look de fițe, cum vezi în revistele de modă, fie nu s-a demachiat ieri.

(Pe bune acum. *Eu* vorbesc.)

6. Nimeni nu mi-a mai înhățat mâna să se uite la inel. Asta e categoric o invadare a spațiului meu personal.

Paisprezece

După plecarea Lucindei, rămân nemișcată câteva minute bune, în stare de șoc. Apoi, brusc, îmi vin în fire. Mă îndrept spre casa scării și cobor. Când ies din bloc, îmi închid telefonul. Nu vreau să-mi distragă nimic atenția. Am nevoie să reflectez. Am nevoie să fiu singură. Cum spunea și Lucinda, trebuie să găsesc singură răspunsul.

O iau la pas pe trotuar fără să-mi pese încotro merg. Gândurile îmi gravitează în jurul a ceea ce știu sigur, a presupunerilor, a speculațiilor, și înapoi la ceea ce știu. Dar, treptat, pe măsură ce merg, gândurile par să mi se așeze. Am luat o hotărâre fermă. Am un plan.

Nu știi de unde izvorăște hotărârea mea subită: dacă Lucinda mi-a dat un impuls sau dacă m-am săturat în sfârșit să evit confruntările și să mă consum în sinea mea. Dar o să înfrunt această situație. Partea cea mai ciudată e că aud în minte vocea lui Sam încurajându-mă, îndemnându-mă și spunându-mi că pot s-o fac. Și asta îmi dă curaj. Îmi dă încredere în forțele mele. O să fiu O Nouă Poppy.

Când ajung la colțul străzii Battersea Rise, mă simt pregătită. Îmi scot telefonul, îl deschid și, fără să citesc nici unul din mesajele noi, apăs pe numărul lui Magnus. Desigur că nu-mi răspunde, dar nici nu mă așteptam.

— Bună, Magnus, spun pe tonul cel mai serios și ferm de care mă simt în stare. Sună-mă cât de curând posibil. Trebuie să discutăm ceva.

OK. Bun. E o atitudine sobră. Un mesaj scurt și la obiect pe care să-l înțeleagă. Acum închide.

Închide, Poppy.

Dar nu pot. Mă simt ca și cum mâna mi-ar fi lipită de telefon. Când comunic cu el, sau chiar și cu mesageria lui, mă simt descoperită complet. Vreau să-i vorbesc. Vreau

să-i aud vocea. Vreau să știe cât de șocată și rănită mă simt.

— Pentru că... am aflat ceva, OK? mă trezesc că-i spun. Am vorbit cu buna ta prietenă, *Lucinda*.

Accentuez un pic „*Lucinda*“, cu vocea încărcată de furie.

— Și ce mi-a zis m-a cam șocat, ca să nu zic mai mult, așa că trebuie să vorbim cât mai repede posibil. Pentru că, dacă nu cumva ai vreo explicație miraculoasă, ceea ce nu cred că ai, pentru că de ce ar *minți* *Lucinda*? Pentru că *cineva* minte cu siguranță, *Magnus*. *Cineva* sigur...

Biip.

La naiba, s-a întrerupt.

Închid din nou telefonul, ocărându-mă în sinea mea. S-a ales praful de mesajul scurt și la obiect. S-a ales praful de *Noua Poppy*. Nu așa trebuia să iasă.

Oricum, nu contează. Măcar l-am sunat. Măcar nu mi-am astupat ochii și urechile, încercând să evit toată treaba. Și acum, următorul lucru de pe listă. Ies în stradă, ridic mâna și chem un taxi.

— Bună ziua, spun, urcându-mă în mașină. În *Hampstead*, vă rog.

Știu că *Wanda* e acasă azi, pentru că a zis că se pregătește pentru o emisiune la radio la care trebuie să participe diseară. Și, într-adevăr, când mă apropii de casă, dinăuntru se aude urlând muzica. Habar n-am dacă e și *Antony* acasă, dar nu-mi pasă. Pot să audă amândoi ce am de zis. Mă îndrept spre casă tremurând, ca și deunăzi – dar altfel. Într-un mod pozitiv. Într-un mod care spune „să-i dăm drumul“.

— *Poppy*!

Wanda îmi deschide cu un zâmbet larg.

— Ce surpriză plăcută!

Îmi trage o șampilă, apoi se uită mai atent la mine.

— Ai venit într-o vizită de curtoazie sau voiai să...

— Trebuie să vorbim.

Pentru un scurt răstimp se lasă tăcerea. Îmi dau seama că a realizat că nu mă refer la o simplă șuetă.

— Înțeleg. Ei bine, poftim înăuntru!

Îmi zâmbește din nou, dar colțurile lăsate ale ochilor și buzele ușor încręțite îi trădează neliniștea. Wanda are o figură foarte expresivă: tenul ei ca un trandafir englezesc e palid și fragil precum hârtia creponată și ridurile din jurul ochilor ei se încrętesc în nenumărate forme, în funcție de starea ei de spirit. Cred că așa se întâmplă când nu ți-ai injectat botox, nu te machiezi și nu mergi la solar. În loc de astea, chipul tău are expresii.

— Să pun de-o cafea?

— De ce nu?

O urmez în bucătărie, unde e o dezordine de vreo zece ori mai mare decât pe vremea când stăteam aici cu Magnus. Strâmb involuntar din nas din cauza mirosului neplăcut din încăpere, care probabil vine de la buchetul de flori încă nedesfăcut, ce se ofilește încet pe bufet. În chiuvetă se află un pantof bărbătesc, precum și o perie de păr, și pe toate scaunele tronează teancuri de dosare vechi de carton.

— Ah.

Wanda arată nelămurit în jur ca și cum ar spera că unul din scaune s-ar putea elibera ca prin magie, de unul singur.

— Tocmai făceam puțină ordine. Cât de departe trebuie să mergi cu arhivatul? Aceasta e întrebarea.

Odinioară m-aș fi chinuit să găsesc o remarcă inteligentă despre arhive. Dar acum o privesc în ochi și-i spun fără ocolișuri:

— De fapt, despre altceva voiam să vorbim.

— Așa e, zice Wanda după o pauză. Mă gândeam eu. Hai să ne așezăm.

Ia un teanc de dosare de pe un scaun, scoțând la iveală un pește mare înfășurat în hârtie. OK. Deci de la asta venea mirosul.

— *Acolo* era. Extraordinar.

Se încruntă, șovăie o clipă, apoi pune dosarul la loc peste el.

— Hai să încercăm în salon.

Mă așez pe una din canapelele cu noduri și Wanda își trage un fotoliu de pe vremuri, îmbrăcat în goblen, în fața mea. Mirosul încăperii, o combinație de fum, covoare Kilim vechi și flori uscate, te copleșește. Prin ferestrele cu vitralii originale se revarsă o lumină aurie. Camera asta e Tavish prin definiție. Ca și Wanda. A adoptat poziția ei obișnuită, intransigentă, cu genunchii depărtați, cu fusta ei în stil tirolez drapată în jurul ei, cu capul aplecat înainte, cu părul ei ciufulit, vopsit cu henna, căzându-i peste față.

— Magnus – încep – și mă și poticnesc.

— Da?

— Magnus...

Mă poticnesc din nou. Pentru o clipă domnește tăcerea.

Femeia asta joacă un rol atât de important în viața mea, dar abia dac-o cunosc. Avem o relație civilizată, distantă, în cadrul căreia n-am discutat decât despre lucruri lipsite de importanță. Acum am senzația că sunt pe punctul de a sfâșia paravanul dintre noi. Dar nu știu cum să încep. Cuvintele mi se învoldurează în minte ca un roi de muște. Trebuie să prind una.

— Câte fete a cerut Magnus în căsătorie?

Nu-mi propusesem să încep așa, dar, de fapt, de ce nu?

Wanda pare prinsă cu mâța-n sac.

— Poppy!

Înghite în sec.

— Dumnezeule. Cred sincer că Magnus... Asta e o chestiune...

Își trece mâinile peste față și observ că are unghiile murdare.

— Magnus e la Bruges. Nu pot să vorbesc cu el. Așa că am venit să vorbesc cu tine.

— Am înțeles.

Expresia ei devine gravă.

— Lucinda mi-a zis că e un întreg șir și că eu și ea suntem ultimele pe listă. Magnus nu mi-a pomenit de nimeni altcineva. Nu mi-a zis nici măcar că a avut o relație cu Lucinda. *Nimeni* nu mi-a zis.

Fără să vreau, în tonul meu se strecoară o notă înciudată.

— Poppy. Chiar n-ar trebui...

Îmi dau seama că-și găsește cu greu cuvintele.

— Magnus ține foarte mult la tine și chiar n-ar trebui să-ți faci griji... în legătură cu asta. Ești o fată foarte drăguță.

O vrea ea să fie amabilă, dar felul în care o spune mă face să mă încordez. Ce înțelege ea prin „foarte drăguță“? Oare e un fel condescendent de a-mi spune „Nu te duce capul, dar arăți OK?“.

Trebuie să-i spun ceva. Trebuie. Acum ori niciodată. Hai, Poppy.

— Wanda, mă faci să mă simt inferioară.

Cuvintele îmi țâșnesc de pe buze.

— Chiar mă consideri inferioară vouă sau e doar impresia mea?

Oof. Am zis-o. Nu-mi vine să *cred* că i-am zis asta cu voce tare.

— Poftim?

Wanda a făcut ochii așa mari, încât observ pentru prima dată cât de albaștri sunt, de un albastru viu, ca brebeneii. Sunt uluită de cât de șocată pare, dar acum nu mai pot să dau înapoi.

— Am un sentiment de inferioritate când sunt aici, spun, simțind un nod în gât. Întotdeauna. Și mă întrebam doar dacă mă considerați cu adevărat astfel sau...

Wanda își înfige mâinile în părul ei ciufulit. Găsește un creion, îl scoate și îl pune, absentă, pe masă.

— Cred că amândouă avem nevoie de o tărie, spune într-un final.

Se ridică greoi din fotoliul căruia i s-au lăsat arcurile și toarnă două pahare de whisky dintr-o sticlă din bar. Îmi întinde unul, îl duce la gură pe-al ei și ia o dușcă zdravănă.

— M-ai cam dat peste cap.

— Îmi pare rău.

Imediat mă simt prost.

— Nu!

Ridică mâna să mă oprească.

— În nici un caz! Draga mea! *Nu* trebuie să-ți ceri scuze pentru exprimarea *bona fide* a felului cum percepi tu situația, indiferent dacă e un construct sau nu.

Habar n-am ce tot zice acolo. Dar cred că încearcă să fie amabilă.

— Eu trebuie să-mi cer scuze, continuă, dacă te-ai simțit vreodată stânjenită, cu atât mai mult „inferioară“. Deși e o idee atât de absurdă încât nici nu pot să...

Se întrerupe, cu un aer intrigat.

— Poppy, pur și simplu nu înțeleg. Pot să întreb ce te-a făcut să crezi asta?

— Sunteți cu toții atât de inteligenți.

Ridic din umeri, stânjenită.

— Publicați chestii în reviste de specialitate și eu nu public nimic.

Wanda a rămas interzisă.

— Dar de ce ar trebui să publici chestii în reviste de specialitate?

— Pentru că...

Îmi scarpin nasul.

— Nu știu. Nu e vorba de asta. Sunt chestii... cum ar fi că nu știu cum se pronunță Proust.

Wanda pare și mai intrigată.

— În mod vădit, știi cum se pronunță.

— OK, acum știu! Dar *nu știam*. La prima noastră întâlnire am făcut numai gafe și Antony a zis că diploma mea în fizioterapie e ceva „năstrușnic“ și am fost așa stânjenită...

Mă poticnesc, simțind brusc un nod în gât.

— Ah.

Văd o scânteie în ochii Wandeii.

— Acum, nu trebuie să-l iei niciodată în serios pe Antony. Nu te-a avertizat Magnus? Are un simț al umorului, cum să-i spunem, mai „alunecos“. I-a jignit pe atât de mulți din prietenii noștri cu glume deplasate, încât deja am pierdut numărătoarea.

Își dă ochii peste cap, pentru o clipă doar.

— Chiar *e* un om bun dincolo de toate astea, după cum o să descoperi.

Nu mă simt în stare să-i răspund, așa că iau o gură de whisky. Nu beau whisky de obicei, dar ăsta e exact ce-mi trebuia. Când îmi ridic privirea, Wanda mă fixează atent.

— Poppy, nu suntem înclinați spre *efuziuni* sentimentale. Dar, crede-mă, Antony are o părere foarte bună despre tine, ca și mine. S-ar întrista foarte tare dacă ar afla de neliniștile tale.

— Atunci care-a fost faza cu cearta din biserică? mă trezesc aruncându-i, înfuriată, până să mă pot stăpâni.

Wanda arată ca și cum tocmai i-aș fi tras o palmă.

— Ah. Ne-ai auzit. Îmi cer scuze. Nu mi-am dat seama.

Mai ia o gură de whisky, cu un aer chinuit.

Brusc, mi s-a luat de politețuri și de bătut apa-n piuă. Vreau să intru în miezul problemei.

— OK.

Las paharul din mână.

— Mă aflu aici pentru că am aflat că Magnus s-a culcat cu Lucinda. Așa că vreau să anulez nunta. Ca urmare, ai putea măcar să fii sinceră și să recunoști cât de mult m-ați detestat de la început.

— *Lucinda?*

Wanda își duce mâna la gură, părând șocată la culme.

— Oh, Magnus. *Pramatia*. Oare când i-o veni mintea la cap?

Pare foarte afectată de veste.

— Poppy, îmi pare nespus de rău. Magnus este... cum să spun? O persoană cu anumite slăbiciuni.

— Așadar... ați bănuț c-ar putea să facă asta? întreb, uitându-mă fix la ea. A mai făcut-o?

— Mă temeam c-o să facă o prostie, spune, după o pauză. Mă tem că, oricâte calități o fi moștenit Magnus de la noi, n-a moștenit și simțul datoriei. De-asta ne făceam griji în legătură cu nunta. Magnus are antecedente în ceea ce privește intrarea pripită în relații sentimentale, după care dă înapoi, se răzgândește, complică lucrurile

pentru toată lumea...

— Așadar a *mai* făcut-o și altădată.

— Într-un fel, se strâmbă ea. Deși niciodată n-am ajuns până la biserică. A mai avut trei logodnice și înțeleg că Lucinda a fost cât pe-acți să devină a patra. Când ne-a anunțat, *din nou*, că se însoară cu o fată pe care abia a cunoscut-o, mă tem că nu ne-am grăbit să sărbătorim.

Mă privește cu o expresie sinceră.

— Ai dreptate. Într-adevăr, am încercat să-l facem să se răzgândească atunci, în biserică, în mod vehement. Ne gândeam că ar trebui să petreceți un an împreună, ca să vă cunoașteți mai bine. În nici un caz nu ne doream să fii rănită din cauza prostiei fiului nostru.

Mă simt amețită. Habar n-aveam că Magnus a mai cerut pe cineva în căsătorie înaintea mea. Cu atât mai puțin patru fete, cu Lucinda cu tot (care înseamnă jumătate). Cum e posibil? Oare e vina mea? L-am întrebat vreodată explicit în legătură cu trecutul lui?

Da. Da! *Normal* că l-am întrebat. Îmi amintesc întreaga scenă. Eram împreună în pat, după cina aceea la restaurantul chinezesc. Ne-am povestit despre toate relațiile noastre de dinainte. Și OK, am tăiat și eu un picuț la montaj¹, dar n-am sărit peste *patru cereri în căsătorie*. Magnus nu mi-a zis o vorbă. Nici o vorbă. Dar toți ceilalți știau.

Acum, desigur, privirile stranii pe care și le aruncau Antony și Wanda și încordarea din vocile lor se explică. Am fost atât de paranoică. Mi-am închipuit că se refereau la cât de varză sunt.

— Am crezut că mă detestați, spun, mai mult pentru mine. Și am crezut că v-ați supărat că a folosit inelul familiei pentru că... nu știu. Nu meritam.

— Nu *meritai*?

Wanda pare îngrozită.

— Cine ți-a băgat ideile astea în cap?

— Atunci care era problema?

Simt înălțându-se din nou în mine valul de amărăciune.

— Știu că n-ați fost încântați de asta, așa că nu e nevoie să te prefaci.

Pentru o clipă, Wanda pare pradă unei lupte lăuntrice.

— Vrei să fiu perfect sinceră?

— Da, spun ferm. Te rog.

— Fie, oftează Wanda. Magnus a scos deja de-atâtea ori inelul familiei de la bancă, încât eu și Antony avem propria noastră teorie.

— Anume?

— E atât de ușor să ia inelul familiei.

Își întinde mâinile în lături.

— Nu trebuie să se gândească prea mult. Poate s-o facă mânat de un impuls. Teoria noastră e că, atunci când va vrea *cu adevărat* să-și ia un angajament, o să-și găsească propriul lui inel. O să-l aleagă cu grijă. O să reflecteze mai mult. Poate chiar o s-o lase pe viitoarea lui soție să-și aleagă singură inelul.

Schițează un zâmbet trist.

— Așadar, când am aflat c-a folosit din nou inelul familiei... mă tem c-a fost un semnal de alarmă.

— Oh. Înțeleg.

Îmi răsucesc inelul pe deget. Brusc, îl simt atârându-mi greu pe deget. Mi-am închipuit că inelul familiei era ceva special. Mi-am închipuit că exprima un angajament *mai* serios din partea lui Magnus. Dar acum îl văd așa cum îl vede Wanda. O alegere ușoară, la îndemână, care nu te obligă să gândești. Nu-mi vine să cred cum toate ideile mele au fost date peste cap. Nu-mi vine să cred cât de greșit am interpretat lucrurile.

— Nu c-ar mai conta acum, adaugă Wanda, cu un aer abătut, dar îmi pare foarte rău că lucrurile s-au sfârșit așa. Ești o fată minunată, Poppy. Foarte simpatică. Mi-ar fi plăcut foarte mult să te am ca noră.

Mă aștept să mi se ridice perii de pe ceafă când aud expresia „foarte simpatică”; să mă aricesc toată... dar, nu știu de ce, nu se întâmplă asta. Pentru prima dată de când o cunosc pe Wanda, pot să iau de bun ceea ce-mi spune. Prin „foarte simpatică” nu înțelege „un IQ scăzut și o diplomă prăpădită”. Înțelege pur și simplu „foarte simpatică”.

— Și mie îmi pare rău, spun – și nu mint.

Chiar sunt abătută. Tocmai când am ajuns s-o citesc pe Wanda, totul s-a sfârșit.

Credeam că Magnus e perfect și că singura mea problemă sunt ai lui. Acum am impresia că e taman pe dos. Wanda e o persoană minunată; păcat că fiul ei nu e.

— Poftim.

Îmi scot inelul de pe deget și i-l întind.

— Poppy!

Pare șocată.

— De bună seamă...

— Totul s-a sfârșit. Nu vreau să-l mai port. E al vostru. Sinceră să fiu, niciodată n-

am avut sentimentul că-mi aparține.

Îmi iau geanta și mă ridic.

— Cred c-ar trebui să plec.

— Dar...

Wanda pare uluită.

— Te rog, nu te pripzi. Ai vorbit cu Magnus?

— Nu încă, oftez. Dar nu prea mai contează. S-a sfârșit.

Și cu asta am cam încheiat conversația. Wanda mă conduce la ușă și îmi strânge mâna la despărțire și simt un elan de afecțiune pentru ea. Poate c-o să ținem legătura. Poate o să-l pierd pe Magnus, dar o voi fi câștigat pe Wanda.

Ușa impunătoare de la intrare se închide și eu îmi croiesc drum printre rododendronii năpădiți de buruieni pe aleea care duce spre poartă. Mă aștept să izbucnesc în lacrimi dintr-o clipă în alta. Logodnicul meu perfect nu e perfect de fapt. E un mincinos infidel pe care nu se poate conta. Va trebui să anulez o întreagă nuntă. Frații mei n-o să mă mai conducă la altar până la urmă. Ar trebui să fiu vrainște. Dar, în timp ce cobor dealul, nu simt nimic.

Nu mă simt în stare să merg cu metrour. Nici nu-mi permit să mai iau încă un taxi. Așa că mă îndrept spre o bancă mai adăpostită, la soare, mă așez și rămân o vreme cu privirea pierdută în gol. În minte mi se învârt tot soiul de gânduri, ciocnindu-se și ricoșând, ca și cum ar pluti în imponderabilitate.

S-a dus naibii și asta... Mă întreb dac-o să reușesc să-mi vând rochia de mireasă... Ar fi trebuit să știu că totul era prea bun ca să fie adevărat... Trebuie să-l anunț pe preot... Cred că Toby și Tom nu l-au simpatizat niciodată pe Magnus, nu c-au recunoscut vreodată asta... Oare Magnus m-a iubit vreodată cu adevărat?

În cele din urmă oftez din rărunchi și-mi deschid telefonul. Trebuie să revin la lumea reală. Am o mulțime de mesaje, vreo zece de la Sam și, pentru o clipă, în prostia mea, îmi spun „*Oh Doamne, e medium, știe...*“

Dar, de îndată ce le deschid, realizez cât de nătângă pot fi. Evident că mesajele n-au nimic de-a face cu viața mea personală. Toate se referă strict la treaba cu compania.

Poppy, ești pe-acolo? E incredibil. Fișierul era pe calculator. Mesajele vocale erau salvate acolo. Asta confirmă totul.

Ești pe-acolo?

Sună-mă când poți. Aici lucrurile s-au pus în mișcare deja. Au început să cadă capete. Avem conferință de presă în după-amiaza asta. Vicks vrea să vorbească și cu tine.

Bună, Poppy, avem nevoie de telefon. Poți să mă suni asap?

Nici nu mă mai obolesc să citesc restul mesajelor și apăs pe „Apelează“. O clipă mai târziu sună și brusc simt o gheară în stomac. Habar n-am de ce.

— Bună, Poppy! În sfârșit! E Poppy, aud vocea lui Sam, în vervă, și multă zarvă în fundal. Aici petrecem cu toții. Nici nu *bănuiești* ce înseamnă mica ta descoperire.

— Nu e descoperirea mea, spun, sinceră. E a lui Violet.

— Dar dacă nu i-ai fi răspuns la telefon lui Violet și nu te întâlneai cu ea... Vicks spune „Bate palma!“. Vrea să-ți facă cinste. Cu toții vrem.

Sam pare în culmea fericirii.

— Așadar, ai primit mesajul meu? Tipii de la IT vor să se uite la telefon, în caz că mai există ceva pe el.

— Oh. Corect. Sigur. Ți-l aduc la birou.

— E în regulă?

Pare preocupat.

— Ți dau peste cap programul? Ce făceai?

— Oh... nimic.

Doar îmi anulez nunta. Doar mă simt complet imbecilă pe toate planurile.

— Pentru că pot să trimit un curier...

— Nu, serios.

Mă silesc să zâmbesc.

— E în regulă. Vin imediat.

1. Nu e musai să se știe despre tipul blond de la Balul Bobocilor.

Cincisprezece

De data asta nu mă confrunt cu nici o piedică la intrare – practic, mă așteaptă un întreg comitet de primire. Sam, Vicks, Robbie, Mark și încă vreo câteva persoane pe care nu le recunosc stau înșirați în dreptul ușilor de sticlă, așteptându-mă deja cu ecusonul pregătit și urmează străngeri de mână și o mulțime de explicații care se prelungesc până ajungem la lift și pe care le urmăresc doar pe jumătate, deoarece se tot întrerup reciproc. Dar în mare faptele ar fi acestea: mesajele vocale sunt 100% compromițătoare. Mai mulți angajați au fost luați la întrebări. Justin a clacat și practic a recunoscut tot. Un alt angajat de la vârf, Pete Stanbridge, e implicat de asemenea, lucru care a lăsat pe toată lumea cu gura căscată. Nimeni nu reușește să dea de Ed Exton. Au loc întâlniri între avocați. Nimeni nu știe deocamdată dacă va avea loc o anchetă penală, dar ideea e că a fost dovedită nevinovăția lui Sir Nicholas. El în culmea fericirii. La fel și Sam.

Cei de la ITN nu sunt chiar în culmea fericirii, dat fiind că povestea s-a transformat din „Consilier guvernamental corupt“ în „Problema din interiorul companiei a fost rezolvată“, dar fac totuși un nou reportaj și susțin că ei sunt cei care au descoperit totul.

— Asta o să aibă repercusiuni asupra întregii companii, spune Sam, entuziast, în timp ce străbatem holul. O să schimbe întreaga configurație.

— Așadar, ați câștigat, remarc și el se oprește, zâmbind mai larg ca oricând.

— Da. Am câștigat.

Se urnește din nou și mă invită în biroul lui.

— Iat-o! În persoană. Poppy Wyatt.

Doi tipi în blugi se ridică de pe canapea, dau mâna cu mine și se prezintă drept Ted și Marco.

— Așadar, la tine e faimosul telefon, spune Marco. Pot să mă uit un pic?

— Desigur.

Scot telefonul din buzunar și i-l întind. Tipii îl examinează câteva clipe, apăsând pe butoane, chiorându-se la ecran, trecându-l de la unul la altul.

Nu mai există nici un mesaj vocal compromițător acolo, îmi vine să le spun. Credeți-mă, v-aș fi pomenit de ele.

— Te superi dacă îl păstrăm? întrebă în cele din urmă Marco, ridicându-și privirea.

— *Să-l păstrați?*

Dezamăgirea din glasul meu e atât de vădită, încât face ochii mari.

— Scuze. E un telefon al companiei, așa că am presupus că...

— Nu mai e, spune Sam, încruntat. I l-am dat lui Poppy. E al ei.

— Oh.

Marco scoate un fel de oftat. Pare ușor încurcat.

— Faza e că va trebui să-l examinăm îndeaproape. S-ar putea să dureze ceva. Aș putea să-ți promit că ți-l vom înapoia, dar cine știe cât va dura...

Se uită la Sam, ca și cum i-ar cere sfatul.

— Vreau să zic, sunt sigur că putem să-ți luăm un alt telefon, ultraperformant, orice model dorești...

— Absolut, încuviințează Sam. La orice preț.

Îmi zâmbeste larg.

— Poți să-ți alegi cel mai performant telefon disponibil.

Nu vreau cel mai performant telefon disponibil. Vreau telefonul ăla. Telefonul nostru. Vreau să-l țin la adăpost, nu să-l las pe mâna celor de la IT, ca să-l dezmembreze.

Dar... ce pot să spun?

— Sigur, zâmbesc, deși simt un gol în stomac. Luați-l. Nu-i decât un telefon.

— Cât privește mesajele, contactele tale, tot restul...

Marco și Ted se privesc încurcați.

— Ce-ar trebui să facem cu ele?

— Vrem să păstrăm cartela SIM, explică Ted. La asta vrem să ne uităm. N-o să citim nici unul din mesajele tale personale, desigur, adaugă repede.

— Nu, nu, Marco clatină vehement din cap.

— Am nevoie de mesajele mele.

Sunt alarmată de cum îmi tremură vocea. Am senzația că îmi este violată intimitatea. Dar n-am ce face. Ar fi absurd și egoist din partea mea să refuz.

— Am putea să le printăm, sugerează Ted. Ce părere ai? Îți printăm totul și atunci ai arhiva.

— Câteva din ele sunt mesajele mele, punctează Sam.

— Da, câteva sunt ale lui, încuviințez.

— Poftim?

Marco se uită de la mine la Sam.

— Scuze, nu prea înțeleg. Al cui e telefonul?

— E telefonul lui de fapt, dar l-am folosit și eu...

— L-am folosit amândoi, explică Sam. În paralel. L-am împărțit.

— L-ați împărțit?

Marco și Ted par atât de șocați, încât mai că-mi vine să râd.

— N-am mai întâlnit niciodată pe cineva care să împartă telefonul cu altcineva, spune Marco sec. E ceva anormal.

— Nici eu, spune Ted, cutremurându-se. Nu mi-aș împărți telefonul nici măcar cu iubita mea.

— Așadar... voi cum v-ați descurcat? întrebă Marco, privindu-ne curios.

— Au fost și momente plăcute, spune Sam, ridicând din sprânceană.

— Cu siguranță au fost și momente plăcute, încuviințez. De fapt, chiar recomand experiența.

— Și eu. Toată lumea ar trebui să încerce chestia asta măcar o dată.

Sam îmi zâmbeste larg și, fără să vreau, îi zâmbesc la rândul meu.

— O...kay.

Marco ridică din sprânceană ca și cum a realizat că are de-a face cu doi nebuni.

— Ei bine, ne apucăm imediat de asta. Haide, Ted.

— Cât va dura? întrebă Sam și Ted se încruntă.

— S-ar putea să dureze o vreme. Cam o oră?

Ies din biroul lui Sam și el închide ușa. Pentru o clipă, ne privim în tăcere și observ o zgârietură pe obrazul lui. N-o avea azi-noapte.

Azi-noapte. Într-o clipă, gândul mă poartă înapoi în pădure. Stau în întuneric, simțind mirosul reavăn de pământ în nări, auzind sunetele pădurii, simțindu-i brațele în jurul meu, gura...

Nu. *Încetează, Poppy. Nu te gândi la asta. Nu-ți aminti, nu te întreba și...*

— Ce zi, spun într-un final, căutând ceva neutru.

— Că bine zici.

Sam îmi face semn să mă așez pe canapea și mă așez stânjenită, ca și cum urmează să dau un interviu pentru o slujbă.

— Așadar. Acum c-am rămas numai noi... Cum te simți? Cum merge cu cealaltă problemă?

— N-am prea multe noutăți.

Ridic din umeri, cu un aer voit degajat.

— Oh, cu excepția faptului că voi anula nunta.

În timp ce rostesc cuvintele, am o ușoară senzație de greață. Oare de câte ori va trebui să rostesc aceste cuvinte? De câte ori va trebui să dau explicații? Cum voi reuși să trec peste zilele următoare?

Sam dă din cap, strâmbându-se.

— OK. E destul de nasol.

— Nu e grozav.

— Ai vorbit cu el?

— Cu Wanda. I-am făcut o vizită. Și i-am zis „Wanda, chiar mă consideri inferioară vouă sau e doar o impresie de-a mea?“

— Nu te cred! exclamă Sam, încântat.

— Exact așa i-am zis.

Râd involuntar când îi văd expresia, deși o parte din mine și-ar dori să plângă.

— Ai fi fost mândru să mă vezi.

— Bravo, Poppy!

Ridică mâna ca să batem palma.

— Știu că ți-a trebuit curaj. Și ce ți-a răspuns?

— Era doar o impresie de-a mea, recunosc. De fapt, e o persoană foarte drăguță. Păcat că fiu-său e cum e.

O vreme se lasă tăcerea. Am o senzație de ireal. Nunta va fi anulată. Am zis-o cu voce tare, așa că trebuie să fie adevărat. Dar mi se pare la fel de plauzibil ca „Ne-au invadat extraterestrii“.

— Și, ce planuri ai?

Sam mă privește în ochi și, pentru o clipă doar, am impresia că întrezăresc o altă întrebare în ochii lui. O întrebare legată de noi doi.

— Nu știu, zic, după o pauză.

Încerc să răspund la întrebarea lui, fără cuvinte, dar nu știu dacă ochii mei spun ce ar trebui să spună. Nu știu dacă Sam mă înțelege. După un minut, nu mai rezist să mă uit

la el și îmi plec repede privirea.

— O s-o iau încet, cred. O să am multe porcării de rezolvat.

— Sunt sigur.

Ezită.

— Vrei o cafea?

Am băut atât de multă cafea azi, încât sunt gata să mă urc pe pereți... dar, pe de altă parte, nu mai suport atmosfera asta încărcată. Nu am o percepție clară a lucrurilor. Nu reușesc să-l citesc pe Sam. Nu știu la ce mă aștept sau ce vreau. Suntem doi oameni care au fost aduși laolaltă pentru un scurt răstimp de hazard și care acum iau parte la o tranzacție. Atât.

Și atunci de ce simt un gol în stomac de fiecare dată când deschide gura? Ce Dumnezeu sper că va spune?

— N-ar strica deloc o cafea, mersi. Ai cafea decofeinizată?

Îl urmăresc pe Sam făcându-și de lucru cu aparatul de cafea aflat pe o măsuță lângă perete și chinându-se să pornească dozatorul de lapte. Cred că e o diversiune binevenită pentru amândoi.

— Nu-ți face griji, spun, într-un final, văzându-l cum se luptă cu maneta, cu un aer înciudat. Pot s-o beau și fără lapte.

— Detești cafeaua fără lapte.

— De unde știi chestia asta? râd, surprinsă.

— I-ai scris odată Lucindei într-un e-mail.

Se întoarce, cu un zâmbet în colțul gurii.

— Crezi că ești singura care și-a băgat nasul în mesajele altora?

— Ai o memorie bună, spun, ridicând din umeri. Ce altceva îți mai amintești?

Se lasă tăcerea. Când îi întâlnesc privirea, inima începe să-mi bată mai repede. Ochii lui negri și adânci au o expresie atât de serioasă. Cu cât mă uit mai mult în ochii lui, cu-atât mai mult *m-aș* uita. Dacă se gândește și el la același lucru ca mine, atunci...

Nu. Încetează, Poppy. Evident că nu se gândește la asta. Și nici măcar nu știu la ce mă gândesc eu, nu foarte lămurit...

— De fapt, nu te mai chinui cu cafeaua.

Sar în picioare.

— O să ies un pic.

— Ești sigură?

Sam pare uluit.

— Da, nu vreau să te încurc.

Îi evit privirea când trec pe lângă el.

— Am niște treburi de rezolvat. Ne vedem într-o oră.

Nu rezolv nici o treabă. Pur și simplu n-am energie pentru asta. Viața mea și-a ieșit din matcă și știu că va trebui să acționez, dar pur și simplu nu mă simt în stare să înfrunt realitatea chiar acum. De la biroul lui Sam o iau la pas până la catedrala Sf. Pavel. Mă așez pe trepte în bătaia soarelui, urmărind turiștii, și mă prefac că mi-am luat vacanță de la propria mea viață. Apoi, într-un final, mă întorc. Când sunt condusă în biroul lui, Sam vorbește la telefon și înclină din cap spre mine, arătând stânjenit spre telefon.

— Cioc-cioc!

Ted bagă capul pe ușă, făcându-mă să tresar.

— Am terminat. Am pus trei oameni să se ocupe de asta.

Intră în birou, ținând în brațe un teanc uriaș de coli A4.

— Singura problemă e că a trebuit să printăm fiecare mesaj pe o coală separată. E cât *Război și pace*, la naiba.

— Ooh.

Nu-mi vine să cred câte coli ține în brațe. Sunt sigură că e imposibil să fi trimis *atâtea* mesaje și e-mailuri. Vreau să zic, n-am ținut telefonul decât câteva zile.

— Așa.

Ted lasă colile pe masă, cu un aer profesionist, și le împarte în trei teancuri.

— Unul din băieți le-a sortat în timp ce le scoteam. Astea sunt toate ale lui Sam. E-mailuri de afaceri și așa mai departe. Primate, trimise, ciorne, tot. Sam, poftim.

I le întinde în timp ce Sam se ridică de la birou.

— Minunat, mersi, zice Sam, răsfoindu-le.

— Am printat și toate documentele atașate. Ar trebui să fie toate pe computerul tău, Sam, dar, pentru orice eventualitate... Și astea sunt ale tale, Poppy.

Bate cu palme al doilea teanc.

— Ar trebui să fie totul aici.

— Bun. Mersi.

Răsfoiesc colile.

— Și apoi vine al treilea teanc.

Ted își încrețește fruntea, cu un aer intrigat.

— N-am știut ce să facem cu astea. Sunt... sunt ale amândurora.

— Cum adică? întreabă Sam, ridicându-și privirea.

— E corespondența dintre voi. Toate mesajele și e-mailurile și mai știu eu ce pe care vi le-ați trimis. În ordine cronologică.

Ted dă din umeri.

— Nu știu care din voi vrea să le ia sau dacă ar trebui pur și simplu să le aruncăm... au vreo importanță pentru voi?

Lasă teancul din mână și mă uit uluită la coala de deasupra. E o poză destul de neclară cu mine în oglindă, ținând telefonul în mână și făcând semnul cercetașelor. Uitasem c-am făcut vreodată chestia asta. Dau pagina și descopăr un singur mesaj de la Sam:

Aș putea să trimit asta la poliție și să le cer să te aresteze.

Apoi, pe pagina următoare, răspunsul meu:

Îți sunt sincer recunoscătoare. Ms. ☺ ☺ ☺

Toate astea par să se fi întâmplat acum o mie de ani. Pe când Sam nu era decât un

necunoscut aflat la celălalt capăt al firului. Pe când încă nu-l întâlnisem și habar n-aveam ce fel de om este... Simt o mișcare lângă umărul meu. Sam a venit să se uite și el.

— E ciudat, când le vezi tipărite așa, spune.

— Știu, încuviințez.

Dau peste o poză cu dinți cariați și izbucnim amândoi odată în râs.

— Sunt o mulțime de poze cu dinți, nu-i așa? spune Ted, privindu-ne intrigat. Chiar ne întrebam care-i faza. Lucrezi în stomatologie cumva, Poppy?

— Nu chiar.

Dau paginile mai departe, fascinată. Aici e tot ce ne-am spus. Pagini de mesaje, pe care ni le-am trimis unul altuia, ca o carte a ultimelor câteva zile.

HÂRCÂIND. Folosește „N“-ul de la SURCLASÂND. Obții un scor triplu, plus 50 de puncte bonus.

Ți-ai făcut programare la dentist? O să-ți distrugi dinții!!!

Îți stă strâmb cravata.

De ce nu poți să dormi?

Viața mea se sfârșește mâine.

Înțeleg de ce chestia asta ți-ar provoca insomnie. De ce se sfârșește?

Nu știam că e scris numele tău pe invitația mea.

Am trecut doar să iau punguța de cadouri pentru tine. Serviciu inclus. Nu-i nevoie să-mi mulțumești.

Cum a reacționat Vicks?

Când ajung la mesajele de aseară, mi se taie brusc respirația. Când văd acele cuvinte, am senzația că sunt din nou acolo, re trăind tot ce s-a întâmplat.

Nu îndrăznesc să mă uit la Sam, nici să-mi arăt în vreun fel emoția, așa că răsfoiesc mai departe, cu un calm aparent, ca și cum nu mă afectează prea mult, surprinzând doar mesaje răzlețe.

Știe cineva că-mi trimiți mesaje?

Nu cred. Nu încă.

Noul meu principiu în viață: nu intra în păduri întunecate și înspăimântătoare de una singură.

Nu ești de una singură.

Mă bucur că am găsit tocmai telefonul tău.

Și eu.

Xoxoxoxoxoxoxoxoxoxo

Ești departe.

Ba nu. Ajung.

Și brusc simt un nod în gât. Ajunge. Încetează. Trântesc colile înapoi în teanc și îmi ridic privirea, cu un zâmbet degajat.

— Ooh!

— Mda, ei bine, după cum ziceam, spune Ted, ridicând din umeri, n-am știut ce să facem cu ele.

— O rezolvăm noi, spune Sam. Mersi, Ted.

Expresia lui e impasibilă. Habar n-am dacă a simțit ceva în timp ce citea acele mesaje.

— Așadar, putem face ce vrem cu telefonul, da? întrebă Ted.

— E-n regulă, încuviințează Sam. Salutare, Ted.

În timp ce Ted se face nevăzut, Sam se îndreaptă din nou spre aparatul de espresso și se apucă să facă din nou cafea.

— Hai să-ți fac o cafea. M-am prins cum merge acum.

— Serios, nu-i nevoie, încep, dar din dozator se revarsă brusc lapte fierbinte, cu un suierat atât de puternic, încât nici n-are rost să încerci să spui ceva.

— Poftim.

Îmi întinde o ceașcă.

— Mersi.

— Așadar... vrei tu astea? arată spre teancul de hârtii.

Simt un val de căldură străbătându-mi ființa și iau o gură de cafea, încercând să câștig timp. Telefonul s-a dus. Doar aceste hârtii mai păstrează amintirea acelei perioade stranii și minunate. Evident că le vreau.

Dar, nu știu de ce, nu pot să recunosc asta față de Sam.

— Mi-e indiferent, spun, încercând să adopt un ton nonșalant. Le vrei tu?

Sam nu spune nimic, doar ridică din umeri.

— Vreau să zic, n-am *nevoie* de ele...

— Nu, clatină el din cap. Sunt niște chestii relativ lipsite de importanță.

Primește un mesaj și scoate telefonul din buzunar. Studiază ecranul, apoi se strâmbă.

— Oh, Doamne. Exact *asta* îmi mai lipsea.

— Ce s-a întâmplat? întreb, alarmată. E legat de mesajele vocale?

— Nu-i vorba de asta.

Mă privește cu un aer încruntat.

— Ce naiba i-ai scris lui Willow?

— Poftim? îl întreb, făcând ochii mari.

— E pusă pe hartă din cauză că i-ai fi trimis nu știu ce e-mail. De ce naiba i-ai scris lui Willow, de fapt?

— Nu i-am scris!

Mă uit țintă la el, perplexă.

— Nu i-aș scrie în veci! Nici măcar n-o cunosc!

— Ei bine, ea zice altceva...

E întrerupt de un nou zbârnâit al telefonului.

— OK. Poftim... îți pare cunoscut?

Îmi întinde telefonul și încep să citesc mesajul.

'tu-i mama ei de treabă, Willow Vrăjitoareo, nu poți SĂ-L LAȘI PE SAM ÎN PACE ȘI SĂ NU MAI SCRII CU MAJUSCULE NESUFERITE? Și, ca să știi: nu ești prietena lui Sam. Așadar, ce-ți pasă ce făcea el aseară cu o fată „drăgălașă“? Ce-ar fi să-ți găsești o viață?????

Mă ia cu frig.

OK. Poate c-am scris ceva de genul ăsta azi-dimineață, în timp ce eram în metrou. Doar pentru că mă exasperase încă un e-mail delirant de la Willow. Doar ca să mă descarc un pic. Dar nu l-am *trimis*. Vreau să zic, cu siguranță nu l-am *trimis*. Nu l-aș fi *trimis* niciodată, în veci...

Oh, Doamne...

— Eu...hm...

Când îmi ridic în sfârșit privirea, îmi simt gura uscată.

— S-ar putea să fi scris asta în glumă. Și să-l fi trimis din greșeală. Pur și simplu din greșeală. Vreau să zic, n-am *vrut*, adaug, ca să elimin orice îndoială. N-aș fi făcut-o în nici un caz *dinadins*.

Studiez din nou cuvintele și mi-o închipui pe Willow citindu-le. Probabil c-a făcut o criză de furie. Aproape că mi-aș fi dorit s-o văd. Nu reușesc să-mi rețin un râs înfundat închipuindu-mi-o făcând ochii mari, cu nările tresăltând, scoțând flăcări pe nas...¹

— Ți se pare nostim? se burzuluiește Sam.

— Mă rog, nu, spun, șocată de tonul lui. Vreau să zic, îmi pare sincer rău. Evident.
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

Dar *a fost* doar o greșeală...

— Ce contează dacă a fost o greșeală sau nu?

Îmi smulge telefonul din mână.

— E o belea pe capul meu și ultima chestie de care aveam nevoie...

— Stai așa! ridic mâna să-l opresc. Nu pricep. De ce e pe capul *tău*? De ce e problema *ta*? Eu am trimis e-mailul, nu tu.

— Crede-mă pe cuvânt.

Îmi aruncă o privire furioasă.

— Cumva va sfârși prin a deveni problema mea.

OK, asta n-are nici o logică. De ce-ar fi problema lui? Și de ce e atât de furios? Știu că n-ar fi trebuit să trimit e-mailul ăla, dar nici Willow n-ar fi trebuit să-i trimită mii și mii de mesaje țicnite și delirante. De ce-i ia partea *ei*?

— Uite ce e, încerc să adopt un ton calm. O să-i trimit un e-mail și-o să-mi cer scuze. Dar cred că exagerezi. Nu mai e prietena ta. Asta n-are nimic de-a face cu tine.

Nici măcar nu se uită la mine. Tastează pe telefon. Oare îi scrie lui Willow?

— N-ai uitat-o definitiv, nu-i așa?

Simt o durere surdă când realizez brusc adevărul. Cum de nu mi-am dat seama mai devreme?

— N-ai uitat-o definitiv pe Willow.

— Ba da.

Se încruntă iritat.

— Ba nu! Dacă ai fi uitat-o, nu ți-ar păsa de e-mailul ăsta. Ai crede că a meritat-o. Ai crede că e amuzant. Mi-ai lua partea *mie*.

Îmi tremură vocea și am senzația oribilă că încep să mă îmbujorez.

Sam pare uluit.

— Poppy, de ce ești atât de supărată?

— Din cauză că...din cauză că..., mă poticnesc, gâfâind.

Din motive pe care n-aș putea să i le mărturisesc niciodată. Motive pe care nu pot să le recunosc nici față de mine însămi. Simt că mi se face rău la stomac, mă simt atât de umilită. Pe cine încercam să *păcălesc*?

— Din cauză că... n-ai fost sincer! exclam în cele din urmă. Mi-ai turnat toate vrăjelile alea cum că „Totul s-a sfârșit și Willow ar trebui să înțeleagă asta“. Cum poate să înțeleagă ceva dacă tu reacționezi astfel? Te porți ca și cum ar fi încă o parte importantă din viața ta și ai fi încă responsabil pentru ea. Și asta-mi dovedește că n-ai uitat-o definitiv.

— Vorbești prostii.

Pare furibund.

— Atunci de ce nu-i spui să nu te mai bată la cap? De ce nu termini cu ea odată pentru totdeauna și nu pui punct? Să fie pentru că nu *vrei* să pui punct, Sam?

Vocea îmi crește în intensitate, de nervi.

— Îți *place* relația voastră bizară, la distanță?

Sam respiră poticnit.

— N-ai *nici un* drept să vorbești despre ceva ce nu înțelegi...

— Oh, îmi cer scuze! râd sarcastic. Ai dreptate. Nu vă înțeleg deloc pe voi doi. Poate c-o să vă împăcați și vă doresc numai bine.

— Poppy, pentru Dumnezeu...

— Ce e?

Trântesc ceașca pe masă, vărsând cafea peste teancul cu mesajele noastre.

— Oh, le-am stricat. Scuze. Dar presupun că nu conțin nimic important, așa că nu contează.

— *Poftim?*

Sam pare că nu reușește să mă urmărească.

— Poppy, putem să discutăm calm și...să ne venim în fire?

Nu cred că pot să fiu calmă. Simt că nu mă pot controla. Tot soiul de emoții ascunse, întunecate, țâșnesc la suprafață. Nu-mi mărturisisem deschis speranțele nici măcar față de mine însămi. Nu realizasem cât de multe lucruri am luat de bune...

Mă rog. Am fost o imbecilă care s-a amăgit și trebuie să plec de aici cât mai repede cu putință.

— Scuze.

Trag aer în piept și, cumva, reușesc să schițez un zâmbet.

— Scuze. Sunt doar puțin stresată. Cu nunta și restul. Totul e în regulă. Uite ce e, mulțumesc că mi-ai împrumutat telefonul. Mi-a făcut plăcere să te cunosc și îți doresc numai bine. Cu sau fără Willow.

Îmi înșfac geanta, simțind că îmi tremură puțin mâinile.

— Așa..., ă... sper că totul se va rezolva cu bine pentru Sir Nicholas și o să urmăresc știrile... Nu-ți face griji, știu drumul...

Nu mă simt în stare să-i întâlnesc privirea când mă îndrept spre ușă.

Sam a rămas cu gura căscată.

— Poppy, nu pleca așa. Te rog.

— Nu plec în nici un fel! spun, zâmbind. Serios. Am treburi de rezolvat. Am o nuntă de anulat, oameni cărora să le provoc atacuri de cord minore...

— Așteaptă, Poppy.

Vocea lui mă face să mă opresc și mă întorc.

— Voiam doar să-ți spun... mulțumesc.

Ochii lui negri mă privesc țintă și, pentru o clipă doar, străpung scutul meu țepos, protector.

— Și eu, încuviințez, cu un nod în gât. Mulțumesc.

Ridic mâna, schițând un ultim gest de adio, și o iau de-a lungul holului. Cu capul sus. Mergi înainte. Nu te uita în urmă.

Când ajung în stradă, simt o bură de lacrimi pe obraz și în mine e o învolburare nebună de gânduri furioase, deși nu sunt sigură pe cine sunt furioasă de fapt. Probabil pe mine însămi.

Dar există un lucru care-mi poate schimba dispoziția. O jumătate de oră mai târziu, am intrat într-un magazin Orange, am încheiat cel mai scump contract, cu toate serviciile incluse, și am un Iphone elegant, ultimul răcnet. Sam a zis „la orice preț“ – ei bine, am luat-o de bună.

Și acum trebuie să-i fac botezul. Ies din magazin și mă îndrept spre un loc deschis, cu pavaj, pentru trafic pietonal. Formez numărul lui Magnus și dau încântată din cap când intră direct mesageria. Asta și voiam.

— OK, *javră*.

Pronunț cuvântul cu tot veninul de care mă simt în stare.

— Am vorbit cu Lucinda. Știu tot. Știu că te-ai culcat cu ea, știu că ai cerut-o în căsătorie, știu că inelul ăsta s-a plimbat din mână-n mână, știu că ești un mincinos ordinar și, ca să știi și tu... nunta s-a anulat. M-ai auzit? *Anulat*. Așa că sper că vei găsi ce să faci cu costumul. Și cu viața ta. La revedere, Magnus. Sau nu.

Există anumite momente în viață pentru care s-a inventat înghețata Magnum cu ciocolată albă și ăsta e unul din acele momente².

Încă nu mă simt în stare să încep să dau telefoane. Nu mă simt în stare să-i spun preotului, sau fraților mei, sau vreuneia din prietenele mele. Sunt prea epuizată pentru asta. Mai întâi trebuie să-mi refac energia. Așa că, în momentul în care ajung acasă, deja am un plan.

În seara asta: o să mă uit la DVD-uri cu filme care te înveselesc, o să mănânc Magnum și o să plâng pe săturate. Și o să-mi aplic o mască de păr³.

Mâine: o să anunț pe toată lumea că nunta s-a anulat, o să fac față reacțiilor, o s-o privesc pe Annalise încercând să nu sară în sus de bucurie etc., etc.

Am trimis mesaje cu noul meu număr de mobil tuturor cunoscuților și am primit deja câteva mesaje amicale, dar n-am pomenit nimănui de nuntă. Vestea poate să aștepte până mâine.

Nu vreau să mă uit la nimic în care e vorba de nunți, evident⁴, așa că într-un final optez pentru desene animate, care se dovedesc cea mai lacrimogenă alegere. Mă uit la *Povestea jucăriilor 3*⁵, la *Deasupra tuturor*⁶ – și, în jur de miezul nopții, am ajuns la
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

În căutarea lui Nemo. Sunt cuibărită pe canapea, în pijamaua mea veche și cu șalul gros, cu un pahar de vin alb la îndemână, cu părul unsuros din cauza măștii și cu ochii umflați cât cepele. *În căutarea lui Nemo* oricum mă face întotdeauna să plâng, dar de data asta încep să bocesc încă dinainte ca Nemo să se rățească⁷. Tocmai mă întreb dacă ar fi cazul să mă uit la altceva, ceva mai puțin violent, când sună interfonul.

Ceea ce e bizar. N-aștept pe nimeni. Dacă nu cumva... o fi venit Toby și Tom cu o zi mai devreme? Ar fi ceva tipic pentru ei să apară la miezul nopții, după ce-au luat autobuzul cel mai ieftin. Telefonul e aproape de canapea, așa că ridic receptorul, pun pauză la *În căutarea lui Nemo* și spun timid „Da“.

— Sunt Magnus.

Magnus?

Mă ridic în capul oaselor, tresărind ca și cum aș fi simțit un șoc electric. Magnus. Aici. În fața ușii mele. Oare a auzit mesajul?

— Bună.

Înghit în sec, încercând să-mi vin în fire.

— Credeam că ești în Bruges.

— M-am întors.

— Așa deci. Și de ce n-ai descuiat cu cheia ta?

— M-am gândit că poate ai schimbat broasca.

— Oh.

Îmi dau la o parte o șuviță din ochii roșii de plâns. Așadar a *auzit* mesajul.

— Ei bine... nu le-am schimbat.

— Pot să urc atunci?

— Cred că da.

Las receptorul din mână și mă uit în jur. La naiba. E ca la porci aici. Pentru o clipă, cuprinsă de panică, sunt cât pe-aci să sar în picioare, să arunc ambalajele de Magnum, să-mi clătesc părul, să așez pernele, să-mi dau cu fard și să găesc o ținută de interior elegantă și asortată. Asta ar face Annalise.

Și poate că asta mă face să mă opresc. Cui îi pasă dacă am ochii roșii și o mască de păr? Nu mă mai mărit cu tipul ăsta, așa că nu contează cum arăt⁸.

Aud cheia în broască și, sfidându-l, dau drumul din nou filmului. Nu-mi mai opresc viața în loc din cauza lui. Mi-a ajuns cât timp am făcut asta. Dau volumul un pic mai tare și îmi torn mai mult vin în pahar. Lui n-o să-i ofer deloc, așa că să nu-și facă iluzii. *Nici Magnum*⁹.

Aud scârțâitul bine-cunoscut al ușii și știu c-a intrat în cameră, dar rămân cu privirea ațintită asupra ecranului.

— Bună.

— Bună, ridic din umeri, ca și cum aș spun „Cum zici tu“.

Îl văd cu coada ochiului expirând. Pare puținel cam încurcat.

— Așadar.

— Așadar.

Pot să mă fac și eu că plouă.

— Poppy.

— Poppy. Vreau să zic, Magnus, mă strâmb.

M-a prins. Fără să vreau, îmi ridic privirea spre el, iar el se năpustește imediat spre mine, strângându-mi mâinile, cum a făcut prima dată când ne-am întâlnit.

— Încetează! efectiv mârâi la el, trăgându-mi mâinile. N-ai dreptul să faci asta.

— Îmi pare rău!

Își ridică mâinile ca picat cu ceară.

— Nu știu cine ești, spun, uitându-mă abătută la Nemo și Dory. M-ai mințit în toate privințele. Nu pot să mă căsătoresc cu cineva care mă minte și mă înșală. Așa c-ar fi mai bine să pleci. Nici măcar nu știu ce cauți aici.

Magnus oftează din rărunchi.

— Poppy... OK. Am făcut o greșeală. Recunosc. M-ai prins.

— O „greșeală“? repet, pe un ton sarcastic.

— Da, o greșeală! Nu sunt perfect, OK?

Își trece mâinile prin păr, frustrat.

— Asta îți dorești de la un bărbat? Să fie perfecțiunea întruchipată? Ți dorești un bărbat fără defecte? Pentru că, crede-mă pe cuvânt, nu există un astfel de bărbat. Și dacă din cauza asta anulezi nunta, pentru că am făcut o simplă greșeală...

Își întinde mâinile spre mine, în timp ce în ochi i se reflectă lumina de la televizor.

— Sunt *om*, Poppy. Sunt o ființă umană imperfectă, cu defecte.

— Nu vreau un bărbat fără defecte, mă răstesc la el. Vreau un bărbat care să nu se culce cu cea care-mi organizează nunta.

— Din păcate, nu ne alegem defectele. Și mi-am regretat de nenumărate ori

slăbiciunea.

Oare cum reușește să adopte un ton atât de nobil, ca și cum el ar fi victima aici?

— Vai, sărmanul de tine.

Dau volumul mai tare la film, dar, spre surprinderea mea, Magnus îmi smulge telecomanda din mână și închide televizorul. Îl privesc cu ochii mari în tăcerea care s-a instalat brusc.

— Poppy, nu poți vorbi serios. Nu se poate să vrei să anulezi totul pentru o simplă...

— Nu e vorba doar de asta.

Simt din nou o durere înțepătoare, cunoscută, în piept.

— Nu mi-ai spus niciodată despre toate celelalte logodnice ale tale. Nu mi-ai spus niciodată că ai cerut-o în căsătorie pe Lucinda. Am crezut că inelul acela era *special*. I l-am lăsat mamei tale, apropo.

— Am mai cerut fete în căsătorie până acum, spune el încet. Dar acum nu-mi dau seama de ce am făcut-o.

— Pentru că erai îndrăgostit de ele?

— Nu, spune, cu o violență subită. Nu eram. Eram nebun. Poppy, noi doi...ce e între noi doi e altfel. E ceva ce-ar putea să dăinuie. Știu asta. Trebuie doar să trecem peste nuntă...

— Să trecem *peste* ea?

— Nu asta am vrut să zic.

Oftează iritat.

— Uite, haide, Poppy. Totul e pregătit pentru nuntă. Totul e aranjat. Nu e vorba de ce s-a întâmplat cu Lucinda, e vorba de noi doi. Putem s-o scoatem la capăt împreună. Vreau s-o fac. Chiar vreau să fac asta.

Vorbește cu atâta patimă, încât îl privesc surprinsă.

— Magnus...

— Oare asta te-ar putea face să te răzgândești?

Spre uimirea mea, se lasă pe un genunchi, în fața canapelei, și scoate ceva din buzunar. Îl privesc fără un cuvânt cum deschide o cutiuță de bijuterii. Înăuntru e un inel din aur împletit, cu un diamant micuț într-o parte.

— De unde.. de unde ai asta?

Abia reușesc să-mi regăsesc vocea.

— L-am cumpărat pentru tine din Bruges.

Își drege glasul ca și cum i-ar fi rușine să recunoască.

— Mă plimbam pe stradă într-o zi. L-am văzut într-o vitrină și m-am gândit la tine.

Nu-mi vine să cred. Magnus a cumpărat un inel pentru mine. Special pentru mine. Îmi răsună în minte vocea Wandei: *„Când va vrea cu adevărat să-și ia un angajament, o să-și găsească propriul lui inel. O să-l aleagă cu grijă. O să reflecteze mai mult.“*

Dar, cu toate astea, nu pot să mă liniștesc.

— De ce ai ales inelul ăsta? insist. Ce anume te-a făcut să te gândești la mine?

— Aurul împletit.

Zâmbește rușinat.

— Mi-a amintit de părul tău. Nu culoarea, evident, adaugă repede. Strălucirea.

A fost un răspuns bun. Romantic. Îmi ridic privirea și el mă privește cu un zâmbet optimist în colțul gurii.

Oh, Doamne. Când Magnus are aerul acesta drăgălaș, de cățeluș, e aproape irezistibil.

În mintea mea e un vârtej de gânduri. Așadar a făcut o greșală. O greșală foarte mare. O să arunc totul pe fereastră din cauza asta? Oare eu sunt perfectă? Să fim serioși, acum 24 de ore eram în pădure cu un alt bărbat, strângându-l în brațe.

Simt o împunsătură de durere în piept când mă gândesc la Sam și încerc să mă scutur. Încetează. Nu te gândi la asta. M-a luat valul, asta-i tot. Poate asta i s-a întâmplat și lui Magnus.

— Ce părere ai?

Magnus mă privește atent.

— Îmi place la nebunie, șoptesc. E minunat.

— Știu, încuviințează el. E superb. Ca și tine. Și aș vrea să-l porți. Așa că, Poppy...

Își lasă mâna caldă peste a mea.

— Scumpa mea Poppy... vrei?

— Oh, Doamne, Magnus, spun, încurcată. Nu știu...

Mesaje noi licăresc pe noul meu Iphone și îl verific, ca să mai câștig puțin timp. Am un e-mail nou de la samroxtonpa@whiteglobeconsulting.com.

Îmi stă inima-n loc. I-am trimis numărul meu nou lui Sam în după-amiaza asta, ca să-l aibă. Și, pe ultima sută de metri, am adăugat „Scuze pentru azi după-amiază“ și câțiva

pupici. Doar ca să mai detensioneze atmosfera. Și acum îmi răspunde. La miezul nopții. Oare ce vrea să-mi spună? Deschid mesajul cu degetele tremurânde, în timp ce posibilitățile cele mai năstrușnice mi se învârt prin minte.

— Poppy?

Magnus pare puțin ofensat.

— Iubito? Putem să ne concentrăm un pic?

Sam e onorat de mesajul dumneavoastră. O să vă răspundă cât de curând cu putință. Până atunci, vă mulțumim pentru interesul dovedit.

Mă simt umilită citind cuvintele. Mesajul de „plimbă ursul“. Și-a pus asistenta să-mi trimită mesajul de plimbă ursul.

Îmi amintesc brusc ce mi-a zis atunci în restaurant: *„Trebuie să ai și tu un mesaj din asta... Se dovedesc foarte utile și când vrei să scapi de persoane care te hărțuiesc.“* Ei bine, nu se putea exprima mai explicit de-atât, nu?

Și acum nu mai simt doar o împunsătură de durere în piept – simt o durere sfâșietoare. Am fost atât de nătângă. Oare ce-mi închipuiam? Măcar Magnus nu s-a amăgit că între el și Lucinda a fost mai mult de o aventură trecătoare. În unele privințe mi-a fost mai fidel decât i-am fost eu. Vreau să zic, dacă ar ști măcar *jumătate* din ce s-a petrecut în ultimele câteva zile...

— Poppy?

Magnus mă privește fix.

— Ai primit vreo veste proastă?

— Nu.

Arunc telefonul pe canapea și cumva reușesc să-i zâmbesc larg.

— Ai dreptate. Cu toții facem greșeli stupide. Ne lăsăm purtați de val. Ne lăsăm cu toții amăgiți de lucruri care nu sunt... care nu sunt adevărate. Dar ideea e că...

M-am cam poticnit aici.

— Da? insistă Magnus, blând.

— Ideea e că... mi-ai cumpărat un inel. Din proprie inițiativă.

De îndată ce rostesc cuvintele, gândurile mele par să se așeze și să ia o formă solidă. Toate visele cu care m-am amăgit se risipesc. Aceasta e realitatea, stându-mi dinainte. Acum știu ce vreau. Scot inelul din cutiuță și-l examinez o clipă, simțind că-mi zvâcnesc tâmpilele.

— L-ai ales chiar tu pentru mine. Și îmi place la nebunie. Și, Magnus... da.

Îl privesc în ochi pe Magnus, fără să-mi mai pese de Sam; dorindu-mi să merg înainte, cât mai departe de aici, într-un loc nou.

— Da?

Mă privește fix, ca și cum n-ar fi sigur că m-a auzit bine.

— Da, încuviințez.

Fără un cuvânt, Magnus îmi ia inelul din mână. Îmi ia mâna stângă în a lui și îmi strecoară inelul pe deget.

Nu-mi vine să cred. Mă mărit.

1. Licență poetică.
2. Nici măcar faptul că numele îmi amintește de persoana pe care vreau s-o uit nu-mi taie cheful.
3. Aș putea la fel de bine să continui cu regimul de înfrumusețare.
4. Ceea ce, se dovedește, exclude din start majoritatea DVD-urilor pe care le am.
5. Să vezi bocit.
6. Să tot bocești.
7. Ce fel de film începe prin a-ți arăta un pește-femelă și toate oușoarele ei fosforescente devorate de un rechin, zău așa? Se presupune că e pentru *copii*.
8. NB: N-ar trebui să nu conteze, oricum, cum arăt?
9. Pentru că le-am mâncat pe toate.

Şaisprezece

Magnus nu crede în superstiții. Aici îi seamănă tatălui lui. Așa că, deși azi e ziua nunții noastre – deși *toată lumea* știe că aduce ghinion –, a rămas la mine azi-noapte. Când i-am spus c-ar trebui să meargă la ai lui s-a îmbufnat și a zis că mă comport ridicol și ce rost are să-și strângă lucrurile doar pentru o noapte? Apoi a adăugat, de bună seamă oamenii care cred în chestii din astea sunt cei...

Apoi s-a oprit. Dar știu prea bine că voia să spună „cei săraci cu duhul“. Mai bine că n-a continuat sau ne-am fi certat *serios*. Și-așa sunt cam irascibilă cu el. Ceea ce nu e de dorit în ziua nunții tale. Ar trebui să plutesc pe un norișor roz. N-ar trebui să scot din cinci în cinci minute capul din bucătărie spunându-i „Și *încă* o chestie pe care o faci mereu...“

Acum știu foarte bine de ce au inițiat tradiția asta conform căreia mirii trebuie să stea despărțiți în ajunul nunții. N-are nimic de-a face cu romantismul, sexul, castitatea sau mai știu ce. E ca nu cumva să vă luați la ceartă și să te îndrepti spre altar furioasă la culme pe alesul tău, repetându-ți toate adevărurile neplăcute pe care o să i le spui de îndată ce bifați treaba cu nunta.

Voiam să-l oblig să se culce în camera de zi, dar acolo se aflau Toby și Tom, în sacii lor de dormit¹. Măcar l-am convins să promită că va ieși din casă înainte să mă îmbrac în rochia de mireasă. Vreau să zic, asta ar fi culmea.

În timp ce-mi torn o cafea, îl aud declamând în baie și simt o nouă împunsătură de iritare. Își exersează discursul. Aici. În apartamentul ăsta. N-ar trebui să fie o *surpriză* discursul lui? Nu știe chiar *nimic* despre nunți? Mă apropii de ușa de la baie, gata să-i fac morală – apoi mă opresc. Aș putea la fel de bine să trag un pic cu urechea.

Ușa e întredeschisă și, trăgând cu ochiul, îl văd vorbind singur în oglindă, îmbrăcat în halat. Spre surprinderea mea, pare destul de încins. E roșu la față și gâfâie. Poate că încearcă să intre în rol. Poate c-o să țină un discurs foarte pătimaș despre cum i-am
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

împlinit viața și o să-i facă pe toți să plângă.

— Toată lumea a zis că n-o să mă căsătoresc niciodată. Toată lumea a zis că n-o s-o fac.

Magnus face o pauză atât de lungă, încât mă întreb dacă și-a uitat cumva discursul.

— Ei bine, uitați. Iată-mă. OK? Iată-mă.

Ia o gură din ceva ce pare a fi gin cu apă tonică și se privește cu un aer războinic.

— Iată-mă. Însurat, OK? Însurat.

Îl studiez, nesigură. Nu mi-e foarte clar ce e în neregulă cu discursul acesta, dar sigur e ceva. E un detaliu minuscul care nu e în regulă... ceva stingher... ceva care face notă discordantă...

M-am prins. Nu pare fericit.

De ce nu arată fericit? E ziua nunții lui.

— Am făcut-o.

Toastează către imaginea din oglindă, încruntat.

— Așa că voi toți care ziceați că nu pot s-o fac n-aveți decât să vă duceți dracului.

— Magnus! exclam involuntar, șocată. Nu poți să zici „să vă duceți dracului“ în discursul tău de nuntă!

Magnus tresare și, când se întoarce, aerul războinic a dispărut pe dată.

— Poppy! Iubito! Nu știam că m-ai auzit.

— Țsta e discursul tău? îl întreb.

— Nu! Nu chiar.

Ia o gură de băutură.

— E o operă încă incompletă.

— Ei bine, nu l-ai scris încă?

Mă uit la paharul lui.

— Ăla e gin cu apă tonică?

— Cred c-am dreptul să beau un gin cu apă tonică în ziua când mă însor, nu ești de acord?

Expresia belicoasă revine. Ce-a *pățit*?

Dacă am fi într-unul din serialele alea americane mereu strălucitoare, care se petrec în bucătării de lux, acum m-aș duce la el, i-aș cuprinde brațul și i-aș spune blând:

— O să fie o zi minunată, iubitul.

Și chipul lui s-ar împlânzi și el ar zice „Știu“ și ne-am săruta și aș alunga tensiunea cu farmecul și tactul meu plin de afecțiune.

Dar n-am chef de așa ceva. Dacă el are dreptul să fie belicos, pot să fiu și eu.

— Bun, îl privesc încruntată. N-ai decât să te îmbeți. Bună idee.

— N-o să mă îmbăt. Dumnezeu! Dar trebuie să beau *ceva* să împlânzesc un pic...

Se oprește brusc și îl privesc șocată. Oare cum își propunea să termine propoziția asta?

Să împlânzesc *corvoada*? Să împlânzesc *pacostea*?

Probabil că gândurile lui urmează același făgaș, pentru că o încheie grăbit:

— ... *emoțiile*. Trebuie să-mi împlânzesc emoțiile sau o să fiu prea agitat ca să pot să mă concentrez. Iubito, arăți minunat. Ce frumos îți stă părul. O să arăți splendid.

A revenit la atitudinea lui obișnuită, seducătoare, în vervă, ca atunci când soarele iese de după nori.

— Părul meu nici măcar nu e aranjat, spun, zâmbind fără să vreau. Stilistul e pe drum.

— Ei bine, nu-l lăsa să ți-l strice.

Îmi strânge părul în pumn și-l sărută.

— Nu te mai încurc. Ne vedem la biserică.

— OK.

Mă uit după el, simțindu-mă ușor tulburată.

Și senzația persistă toată dimineața. Nu sunt tocmai îngrijorată. Mai curând nu știu dacă nu cumva *ar trebui* să fiu îngrijorată. Vreau să zic, să analizăm faptele. Adineauri mă sufoca, implorându-mă să mă însor cu el – acum e țâfnos, ca și cum i-aș fi pus pistolul la tâmplă. Să fie doar emoțiile? Oare așa se poartă întotdeauna bărbații în ziua nunții? Ar trebui să accept chestia asta ca un comportament tipic masculin, ca atunci când face guturai și începe să caute pe Google „simptome cancer secreție nazală“?²

Dacă ar mai trăi tata, aș putea să-l întreb pe el.

Dar asta e un gând de care *chiar* nu trebuie să mă las purtată, nu astăzi, sau o să fiu vraise. Clipesc de mai multe ori și-mi șterg nasul cu un șervețel. Haide, Poppy. Înveseleşte-te. Nu mai inventa probleme care nu există. Mă mărit!

Toby și Tom ies din culcuș tocmai când apare stilistul și fac porții uriașe de ceai în
*****ebook converter DEMO - www.ebook-converter.com*****

căni pe care le-au adus cu ei³. Încep imediat să glumească cu stilistul și să-și pună bigudiuri în păr, făcându-mă să mă tăvălesc de răs, și îmi doresc pentru a nu știu câta oară să-i văd mai des. Apoi o șterg să ia micul-dejun la o cafenea și Ruby și Annalise ajung cu două ore mai devreme pentru că n-au mai avut răbdare și stilistul declară că a terminat și mătușă-mea Trudy mă sună pe mobil să-mi spună că aproape au ajuns și că i s-a dus un fir la ciorap, oare de unde-ar putea să-și ia o pereche nouă?⁴

Apoi începe un vârtej în care toată lumea își usucă părul cu foehnul, își face manichiura, se machiază, se coafează, vin florile, își pun rochiile, își scot rochiile să meargă la toaletă, se livrează sendvișurile, ne confruntăm cu un cvasidezastu cu loțiunea autobronzantă (de fapt, era doar o pată de cafea pe genunchiul lui Annalise) și cumva, până să-mi dau seama, se face ora două și au sosit mașinile și mă privesc în oglindă, în rochia de mireasă cu voal. Tom și Toby mă încadrează, atât de chipeși în fracurile lor, încât trebuie din nou să-mi stăpânesc lacrimile. Annalise și Ruby au plecat deja spre biserică. Gata. Astea sunt ultimele mele clipe ca tânără necăsătorită.

— Mama și tata ar fi fost atât de mândri de tine, spune Toby, răgușit. Superbă rochie.

— Mersi, spun, încercând să par nonșalantă.

Cred că n-arăt prea rău ca mireasă. Rochia e foarte lungă și dreaptă, decoltată la spate, tivită cu dantelă la mâneci. Am părul prins în coc⁵. Voalul e subțire ca borangicul și port o coroniță cu mărgele și un buchet superb de crini. Dar, cumva, ca și în cazul lui Magnus dimineață, ceva parcă nu e în regulă...

Expresia mea e problema, realizez brusc, abătută. Nu e cum ar trebui să fie. Am o privire încordată și colțurile gurii mi se tot lasă în jos și nu radiez de fericire. Încerc să zâmbesc larg, cu gura până la urechi – dar acum arăt pur și simplu bizar, ca un soi de mireasă-clovn, care-ți dă fiori.

— Ești OK?

Tom mă privește curios.

— Perfect!

Îmi trag voalul mai jos, încercând să-mi acopăr mai mult fața. Ideea e că nu contează ce expresie am. Toată lumea o să se uite la trenă.

— Hei, surioară.

Toby se uită la Tom, ca și cum ar aștepta să-l susțină.

— Să știi, dacă *s-ar* întâmpla cumva să te răzgândești, noi n-am avea nici o problemă. Te-am ajuta s-o ștergi. Am discutat despre asta, nu-i așa, Tom?

— Trenul de 4.30 de la Sf. Pancras, încuviințează Toby. Ajungi la Paris la ora cinei.

— S-o șterg?

Mă uit lung la el, abătută.

— Ce vrei să spunei? De ce-ai plănui una ca asta? Nu vă place de Magnus?

— Nu! Hopa! N-am zis niciodată asta.

Toby își ridică mâinile în defensivă.

— Doar... sugerăm posibilitatea. Îți prezentăm toate opțiunile. Considerăm că e de datoria noastră.

— Ei bine, *n-o* mai considerați de datoria voastră, spun, mai răstit decât aș fi vrut. Trebuie să ajungem la biserică.

— Am luat ziarele când am ieșit, apropo, adaugă Tom, întinzându-mi un teanc de ziare. Vrei să citești ceva în mașină?

— Nu, mă dau înapoi îngrozită. Normal că nu! O să mi se ia cerneala pe rochie!

Doar fratele meu mai mic ți-ar putea sugera să citești ziarul în drum spre propria nuntă. Ceva de genul, o să fie atât de plicticos, încât ar fi cazul să avem ceva să ne umple timpul.

Cu toate astea, nu rezist tentației de a răsfoi pe fugă *The Guardian* cât se duce Toby pentru ultima dată la baie. La pagina 5 e o poză cu Sam, sub titlul „Un scandal cutremură lumea afacerilor“, și, de cum îl văd, simt o gheară în stomac.

Dar parcă nu mă mai strânge așa tare. Sunt sigură.

Mașina e o limuzină Rolls Royce neagră, care arată chiar spectaculos pe strada mea comună din Balham și un pâlț de vecini s-au strâns să se uite când ies. Fac o piruetă și toată lumea aplaudă când urc în mașină. Pornim și mă simt ca o mireasă în toată regula, care radiază de fericire.

Atâta doar că probabil nu arăt chiar așa de radios pentru că, în timp ce parcurgem Buckingham Palace Road, Tom se apleacă înspre mine și-mi spune:

— Poppy? Ai rău de mașină sau ceva?

— Poftim?

— Arăți ca și cum ți-ar fi rău.

— Ba nu, mă strâmb la el.

— Ba da, spune Toby, privindu-mă intrigat. Ești cam... verde la față.

— Da, verde.

Tom se luminează la față.

— Asta voiam să zic. Ca și cum îți vine să vomți. Îți vine să vomți?

Tipic când ai frați. Nu puteam să am surori, care să-mi spună că arăt superb și să-mi împrumute fardul lor de obraz?

— Nu, nu-mi vine să vomit! Și nu contează cum arăt.

Mă uit în altă parte.

— N-o să mă vadă nimeni prin voal.

Îmi zbârnâie Iphone-ul și îl scot din poșetuța de mireasă. E un mesaj de la Annalise:

N-o luați pe Park Lane! Accident! Am rămas blocate!

— Hei!

Mă aplec în față spre șofer.

— Pe Park Lane a fost un accident.

— Că bine ziceți, încuviințează. O să evităm drumul acela atunci.

În timp ce mașina o cotește pe o străduță laterală, surprind un schimb de priviri între Tom și Toby.

— Ce e? întreb într-un final.

— Nimic, spune Toby, pe un ton liniștitor. Relaxează-te. Vrei să-ți spun niște bancuri, să-ți iei gândul de la asta?

— Nu. Mersi.

Mă uit pe geam, privind cum dispar străzile. Și deodată, până să mă simt pregătită, am ajuns. Când coborâm din mașină, clopotele bisericii bat ritmic, la unison. Un cuplu întârziat pe care nu-l recunosc urcă în fugă scările. Femeia își ține pălăria cu mâna. Îmi zâmbesc și îi salut stânjenită, dând din cap.

Se întâmplă cu adevărat. Chiar fac chestia asta. Asta e cea mai fericită zi din viața mea. Ar trebui să-mi amintesc fiecare clipă. Mai ales cât de fericită sunt.

Tom mă privește și se strâmbă.

— Poppy, arăți groaznic. O să-i spun preotului că ți-e rău.

Și trece glonț pe lângă mine, intrând în biserică.

— Nu, nu face asta! Nu mi-e rău! exclam furioasă, dar e prea târziu.

Nu-l mai poți întoarce din drum. După câteva clipe, părintele Fox iese din biserică, cu o expresie îngrijorată.

— Oh, Doamne, fratele tău are dreptate, spune, de cum mă vede. N-arăți prea bine.

— N-am nimic!

— Ce-ar fi să-ți tragi sufletul câteva clipe, înainte să începem slujba?

Mă conduce într-o cămăruță laterală.

— Ia loc un pic, bea niște apă, vrei un biscuit? Sunt câțiva în camera anexă. Oricum trebuie să le așteptăm pe domnișoarele de onoare. Înțeleg c-au rămas blocate în trafic?

— Ies să le aștept, spune Tom. Trebuie să ajungă.

— Eu mă duc să aduc biscuiții, intervine Toby. Te descurci, surioară?

— Da.

Ies cu toții și rămân singură în încăperea tăcută. Pe un raft e sprijinită o oglinjoară și, când mă văd în ea, tresar. Chiar arăt ca și cum mi-ar fi rău. Ce se *întâmplă* cu mine?

Îmi zbârnâie telefonul și mă uit surprinsă la el. Am primit un mesaj de la doamna Randall.

6-4, 6-2. Mulțumesc, Poppy!

A reușit! S-a întors pe terenul de tenis! Asta e cea mai bună veste pe ziua de azi. Și brusc îmi doresc să fiu la lucru, departe de aici, absorbită de efortul de a trata pe cineva, făcând ceva util...

Nu. Încetează. Nu fi *nătângă*, Poppy. Cum poți să-ți dorești să fii la lucru în ziua nunții tale? Probabil că sunt o ciudățenie a naturii. Nici o altă mireasă nu și-ar dori să fie la birou. În nici una din revistele pentru mirese nu găsești articole intitulate „Cum să arăți radioasă, mai curând decât gata să dai la boboci“.

Tocmai am primit un alt mesaj, de data asta de la Annalise.

În sfârșit!!!! Ne-am pus în mișcare! Ai ajuns deja?

OK. Hai să ne concentrăm pe momentul de față. Simplul fapt că trimit un mesaj mă ajută să mă mai relaxez.

Tocmai am ajuns.

După o clipă îmi răspunde:

Ooof! Ne mișcăm cât de repede putem. Oricum ar trebui să întârzii. Aduce noroc. Mai ai jartiera albastră?

Annalise era atât de obsedată de ideea c-ar trebui să port o jartieră albastră, încât azi-dimineață mi-a adus trei din care să aleg. Îmi pare rău, *care-i* faza cu jartierele? Sincer, ultima chestie pe care mi-o doresc acum e să port o panglică de elastic strânsă în jurul piciorului, care-mi întrerupe circulația – dar i-am jurat c-o s-o port.

Desigur! Deși acum probabil c-o să-mi cadă de tot piciorul. O surpriză plăcută pentru Magnus în noaptea nunții.

Zâmbesc în timp ce-i trimit mesajul. Acest dialog stupid mă înveselește. Las telefonul din mână, iau o gură de apă și inspir adânc. OK. Mă simt mai bine. Primesc un nou mesaj și ridic telefonul să văd ce mi-a răspuns Annalise.

Dar e de la Sam Mobil.

Timp de câteva clipe rămân țintuită locului. Simt pe dată că-mi zvâcnește ceva în stomac, de parc-aș fi o puștoaică. Oh, Doamne. E *patetic*. E stânjenitor. Cum văd numele „Sam“, mă topesc toată.

O parte din mine ar vrea să-l ignore. Ce-mi pasă de ce are el de zis? De ce ar trebui să-i aloc fie și o fărâmbă de timp sau atenție, când e ziua nunții mele și am alte lucruri pe cap?

Dar știu că n-aș reuși să rezist de-a lungul ceremoniei simțind cum îmi stă pe creier un mesaj necitit. Îl deschid cât mai calm cu putință, ținând cont că abia îmi pot mișca degetele – și e un mesaj tipic, monosilabic, în stilul lui Sam.

Bună.

Bună? Asta ce vrea să însemne, pentru Dumnezeu?

Mă rog, n-aș vrea să fiu nepoliticoasă. O să-i trimit un răspuns la fel de exuberant.

Bună.

După o clipă, primesc un nou mesaj:

E un moment potrivit?

Poftim?

Vorbește serios? Sau e sarcastic? Sau...

Apoi realizez. Desigur. El crede c-am anulat nunta. Nu știe. Nici nu bănuiește.

Și deodată mesajul lui îmi apare într-o nouă lumină. Nu vrea să demonstreze nimic. Doar îmi spune „Bună“.

Înghit în sec, încercând să găsesc o formulă de a-i spune. Cumva nu mă simt în stare să-i spun ce fac. Nu imediat.

Nu prea.

O să fiu concis atunci. Tu ai avut dreptate și eu am greșit.

Mă uit perplexă la mesaj. În ce privință am avut dreptate? Tastesz încet:

Cum adică?

Răspunsul vine aproape instantaneu.

Legat de Willow. Tu ai avut dreptate și eu am greșit. Îmi pare rău că am reacționat așa. Nu voiam să accept că ai dreptate, dar aveai. Am vorbit cu ea.

Ce i-ai spus?

I-am spus că totul s-a sfârșit, *finito*. Să înceteze cu e-mailurile sau o acuz de hărțuire.

Nu se poate. Nu-mi vine să cred.

Cum a reacționat?

A fost foarte șocată.

Pariez.

Se lasă tăcerea o vreme. Am primit un nou mesaj de la Annalise, dar nu-l deschid. Nu mă simt în stare să rup firul conversației cu Sam. Strâng telefonul în mână, fixând ecranul, așteptând să văd dacă-mi mai trimite vreun mesaj. *Trebuie* să-mi mai trimită un mesaj...

Și apoi aud semnalul sonor.

Sigur nu e o zi ușoară pentru tine. Azi trebuia să fie nunta, nu?

Simt un gol în stomac. Ce să-i răspund? Ce?

Da.

Ei bine, uite ceva care-o să te înveselească.

Să mă înveselească? Tocmai mă chiorăsc intrigată la ecran când primesc un mesaj cu o poză care mă face să izbucnesc în râs, surprinsă. E o poză cu Sam așezat pe scaun la dentist. Zâmbește larg și în dreptul butonierei are un abțibild pe care scrie „Am fost un pacient cuminte!!“.

A făcut asta pentru mine, îmi trece involuntar prin mine. S-a dus la dentist de dragul meu.

Nu. Nu fi nătângă. S-a dus ca să-și îngrijească dinții. Ezit, apoi scriu:

Ai dreptate, chiar m-a înveselit. Bravo. Era și timpul!

După o clipă îmi răspunde:

Ești liberă să ne vedem la o cafea?

Și, brusc, fără nici un avertisment, simt c-o să-mi dea lacrimile, ceea ce mă îngrozește. Cum poate să mă sune *acum* și să mă invite la o cafea? Cum de nu-și dă seama că lucrurile s-au schimbat? Oare ce-și *închipuia* c-o să fac? Tastesz cu degetele tremurânde.

M-ai trimis să plimb ursul.

Poftim?

Mi-ai trimis e-mailul de „plimbă ursul“.

Eu nu trimit niciodată e-mailuri, doar știi asta. Trebuie să fi fost asistenta mea. E prea eficientă.

Nu l-a trimis el?

OK, acum chiar o să clachez. O să izbucnesc în plâns sau într-un râs isteric, sau *ceva*. Îmi pusesem gândurile în ordine. Știam cum stau lucrurile și care e locul fiecăruia. Acum în mintea mea e din nou un vârtej.

Primesc un nou mesaj de la Sam:

Nu te-ai supărat, nu?

Închid ochii. Trebuie să-i explic. Dar ce... Cum...

Într-un final, cu ochii închiși, îi scriu:

Nu înțelegi.

Ce anume nu înțeleg?

Nu mă simt în stare să scriu cuvintele. Nu știu de ce, pur și simplu nu pot. În schimb, întind brațul cât de mult pot, îmi fac o poză, apoi mă uit ce-a ieșit.

Da. Am cuprins totul în cadru: vălul, coronița, o porțiune din rochia de mireasă, colțul buchetului de crini. Nu lasă nici o urmă de îndoială asupra a ceea ce se întâmplă.

Apăs pe numărul lui și apoi pe „Trimite“. Gata. L-am trimis pe calea undelor. Acum știe. Probabil că n-o să mai primesc nici un semn de la el după asta. Asta a fost. A fost o întâlnire scurtă și ciudată și acesta e sfârșitul. Oftând, mă trântesc pe un scaun. Clopotele au amuțit și în cămăruță domnește o tăcere stranie, desăvârșită.

Până când telefonul începe să zbârnâie. Frenetic, într-una, ca o sirenă de ambulanță. Mă uit șocată la Iphone și văd cum începe să mi se umple căsuța: mesaj după mesaj, toate de la Sam.

Nu.

Nu, nu, nu, nu, nu.

L

Oprește-te.

Nu poți face asta.

E pe bune?

Poppy, de ce?

Îi citesc mesajele gâfâind. Nu voiam să încep o conversație, dar, în cele din urmă, nu mai rezist, trebuie să-i răspund.

Ce vrei să fac, să plec pur și simplu? 200 de oameni așteaptă să apar.

Răspunsul lui Sam vine pe dată:

Crezi că te iubește?

Răsucesc pe deget inelul de aur împletit, încercând disperată să-mi croiesc drum printre toate gândurile contradictorii care-mi țâșnesc în minte. Oare Magnus mă iubește? Vreau să zic... ce e dragostea? Nimeni nu știe ce e dragostea, de fapt. Nimeni n-o poate defini. Nimeni n-o poate dovedi. Dar, dacă cineva alege un inel special pentru tine de la Bruges, e cu siguranță un început bun, nu?

Da.

Cred că Sam se aștepta la răspunsul meu, pentru că îmi răspunde imediat, prin trei mesaje, unul după altul.

Nu.

Te înșeli.

Oprește-te. Oprește-te. Nu. Nu.

Îmi vine să țip la el. Nu-i corect. *Nu poate* să-mi spună toate astea acum. *Nu poate* să mă dea peste cap acum.

Ei bine, ce-ai vrea să fac???

Îl trimit tocmai când se deschide ușa. E părintele, urmat de Toby, Tom, Annalise și Ruby, care vorbesc toți odată, agitați, într-o babilonie totală.

— Oh, Doamne! Ce aglomerație! Credeam că nu mai ajungem...

— Da, dar nu puteau să înceapă fără voi, este? E ca la avion.

— Ba pot, să știi. Odată mi-au dat jos bagajul din avionul cu care trebuia să plec pentru că probam o pereche de blugi și n-am auzit anunțul...

— E o oglindă acolo? *Trebuie* să-mi dau din nou cu luciu de buze...

— Poppy, ți-am adus niște biscuiți...

— Nu vrea biscuiți! *Trebuie* să-și păstreze silueta pentru clipa cea mare, mă atacă Annalise. Ce s-a întâmplat cu voalul? E făcut grămadă. Și rochia îți stă șui! Stai să...

— Totul e în regulă, madam?

Ruby mă îmbrățișează în timp ce Annalise îmi aranjează trena.

— Ești gata?

— Eu...

Mă simt amețită.

— Cred că da.

— Arăți grozav.

Toby ronțăie un biscuite digestiv.

— Mult mai bine. Hei, Felix voia să-ți spună și el „bună“. E în regulă?

— Oh, sigur.

Mă simt lipsită de orice putere, stând acolo, cu toți învârtindu-se în jurul meu. Sunt ținută locului la propriu, pentru că Annalise încă îmi ajustează trena. Îmi zbârnâie telefonul și părintele Fox zâmbește glacial.

— Ar fi mai bine să-l închizi, nu crezi?

— Îți închipui dacă îți suna în timpul slujbei? chicotește Annalise. Vrei să ți-l țin eu?

Întinde mâna și mă uit fix la ea, ca paralizată. Tocmai am primit un nou mesaj de la Sam. Răspunsul lui. O parte din mine își dorește atât de mult să-l citească, încât aproape că nu mai am stare.

Dar o altă parte îmi spune să mă opresc. Nu face asta. Cum pot să-l citesc acum, când mă pregătesc să mă îndrept spre altar? O să mă dea peste cap. Sunt aici în ziua nunții mele, înconjurată de prieteni și familie. *Asta* e viața mea reală. Nu un tip cu care mă simt conectată în eter. E momentul să ne luăm rămas-bun. E momentul să tai acest fir.

— Mersi, Annalise.

Închid telefonul și privesc o clipă cum se întunecă ecranul. Nu mai e nimeni acolo. Nu-i decât o cutie de metal lipsită de viață, lipsită de reacție.

I-l întind lui Annalise și ea și-l vâă în decolteu.

— Ții buchetul prea sus.

Mă privește încruntată.

— Pari foarte încordată.

— N-am nimic, spun, evitându-i privirea.

— Hei, știi ce?

Ruby vine într-un foșnet de mățăsurii.

— Am uitat să-ți zic, o să avem un pacient celebru! Omul ăla de afaceri care-a tot apărut la știri. Sir Nicholas nu-știu-cum?

— Vrei să zici... Sir Nicholas Murray? Întreb, nevenindu-mi a crede.

— În persoană, spune, cu un zâmbet larg. M-a sunat asistenta lui și i-a programat o

ședință cu mine! A zis că i-a fost recomandat de cineva în care are mare încredere. Cine Dumnezeu crezi c-o fi fost?

— Nu... nu știu, bălmăjesc.

Sunt atât de mișcată. Și un pic îngrozită. Nici într-o mie de ani nu mi-aș fi închipuit că Sir Nicholas îmi va urma sfatul. Cum pot să mai dau ochii cu el? Dacă aduce vorba de Sam? Dacă...

Nu. Încetează, Poppy. Când o să-l revăd pe Sir Nicholas, voi fi o femeie măritată. Tot acel episod bizar va fi uitat de mult. Totul o să fie în regulă.

— O s-o anunț pe organistă că suntem gata să începem, spune părintele. Toată lumea să-și ia locul în procesiune.

Annalise și Ruby își iau locul în spatele meu. Tom și Toby mă încadrează, fiecare cu brațul petrecut pe sub al meu. Se aude o bătaie la ușă și se ivește figura ca de bufniță a lui Felix.

— Poppy, arăți minunat.

— Mersi! Intră!

— Voiam doar să-ți urez baftă.

Vine spre mine, ocolind cu grijă rochia.

— Și să-ți zic că sunt foarte fericit că te alături familiei. Noi toți suntem. Părinții mei cred că ești o persoană extraordinară.

— Serios? întreb, încercând să-mi ascund îndoielile. Amândoi?

— Oh, da.

Dă hotărât din cap.

— Te adoră. Au fost foarte necăjiți când au auzit că nunta a fost anulată.

— *Anulată?* repetă patru voci uluite, în cor.

— Nunta a fost anulată? întreabă Tom.

— Când a fost anulată? întreabă Annalise. Nu ne-ai zis nimic, Poppy! De ce nu ne-ai zis?

Grozav. Asta-mi mai lipsea, să fiu interogată de tot alaiul meu de nuntă.

— A fost doar ceva temporar, încerc să minimalizez lucrurile. Știți voi. O criză pe ultima sută de metri, din cauza emoțiilor. Se întâmplă oricui.

— Mama l-a făcut cu ou și cu oțet pe Magnus.

Lui Felix îi sclipesc ochii în spatele ochelarilor.

— A zis că e un imbecil și că n-o să mai găsească niciodată pe cineva mai bun ca tine.

— Serios?

Fără să vreau, simt o scânteie de mândrie.

— Oh, era furibundă.

Felix pare foarte amuzat.

— Efectiv i-a aruncat inelul în față.

— A aruncat cu inelul de smarald? întreb, uluită.

Inelul ăla valorează câteva mii de lire. De bună seamă, nici măcar Wanda n-ar arunca cu el de colo-colo.

— Nu, inelul de aur împletit. Ȃla.

Arată spre inelul de la mâna mea.

— Când îl scotea din sertarul măsuței de toaletă să i-l dea lui Magnus. I l-a aruncat în față și i-a făcut o tăietură pe frunte.

Râde înfundat.

— Nu l-a tăiat rău, normal.

Mă uit fix la el, simțind că-mi stă inima-n loc. Ce-a zis adineauri? Wanda a scos inelul din aur împletit din sertarul măsuței de toaletă?

— Credeam...

Încerc să par degajată.

— Credeam că Magnus l-a cumpărat din Bruges?

Felix mă privește fără să înțeleagă.

— Oh, nu. E al mamei. *A fost* al mamei.

— Așa deci.

Îmi umezesc buzele uscate.

— Așadar, Felix, ce s-a întâmplat, mai exact? De ce i l-a dat lui? Mi-aș dori să fi fost acolo!

Încerc să adopt un ton degajat.

— Povestește-mi tot.

— Ei bine...

Felix își mijește ochii, ca și cum ar încerca să-și amintească.

— Mama i-a zis lui Magnus să nu se mai obosească să-ți dea din nou inelul cu smarald. Și a scos inelul de aur și a zis că abia așteaptă să te aibă ca noră. Apoi tata a zis „De ce te obosești, e clar că Magnus n-are tăria de caracter necesară să se căsătorească“ și Magnus s-a înfuriat și a zis că o are și tata a zis „Amintește-ți de slujba de la Birmingham“ și apoi au avut o ceartă-monstru, ca de obicei, și apoi... am comandat ceva de mâncare.

Clipește de mai multe ori.

— Cam asta a fost.

În spatele meu, Annalise s-a aplecat înainte ca să asculte.

— Așadar, *de-asta* ai schimbat inelul. Știam eu că nu ești alergică la smaralde.

— Asta e inelul Wandei. Magnus nu l-a cumpărat special pentru mine. Aproape că mi se face rău când mă uit la inel. Apoi mai realizez ceva.

— Ce slujbă de la Birmingham?

— Știi tu. Cea la care a renunțat. Tata îi face tot timpul morală lui Magnus pentru că nu duce lucrurile la capăt. Scuze, credeam că știi.

Felix mă privește curios, dar tocmai atunci de sus încep să se audă acorduri răsunătoare de orgă, făcându-ne pe toți să tresărim.

— Oh, începem. Ar fi mai bine s-o șterg. Ne vedem înăuntru!

— Da, OK.

Cumva, reușesc să dau din cap. Dar am senzația că sunt pe-o altă planetă. Trebuie să procesez tot ce-am auzit.

— Sunteți gata?

Părintele Fox e în prag, făcându-ne semn să venim. Când ajungem în naos, mi se taie respirația. Biserica e plină de aranjamente florale spectaculoase și doamne cu pălării și domnește o atmosferă încordată, ca și cum toată lumea și-ar ține respirația. În față de tot întrezăresc doar capul lui Magnus, văzut din spate.

Magnus. Doar gândul la el face să mi se întoarcă stomacul pe dos. Nu pot... am nevoie de timp să mă gândesc...

Dar n-am timp. Muzica de orgă crește în intensitate. Corul intervine brusc, cu un acord triumfal. Părintele Fox s-a făcut nevăzut în direcția altarului. Caruselul se învârte deja și eu sunt în el.

— Totul e în regulă?

Toby îi rânjește lui Tom.

— Să nu-i pui piedică, Yeti.

Și deodată ne-am urnit. Ne îndreptăm spre altar și lumea îmi zâmbește și eu încerc să adopt o expresie fericită, senină, dar în sinea mea e cam tot atâta liniște ca în acceleratorul de particule de la CERN.

Nu contează... e doar un inel... Exagerez... Dar m-a mințit...

Ooh, uită-te la pălăria Wandei...

Doamne, muzica asta e incredibilă, Lucinda a avut dreptate să aleagă corul...

Ce slujbă în Birmingham? De ce nu mi-a pomenit niciodată de asta?

Oare plutesc? La naiba. OK, acum e mai bine...

Haide, Poppy. Hai să vedem lucrurile în perspectivă. Ai o relație minunată cu

Magnus. Nu contează dacă ți-a luat el inelul sau nu. O slujbă de acum o sută de ani în Birmingham nu contează. Cât despre Sam...

Nu. Uită de Sam. Aceasta e realitatea. Asta e nunta mea. E nunta mea și nici măcar nu pot să mă concentrez ca lumea. Ce se întâmplă cu mine?

O s-o fac. Pot s-o fac. Da. Da. Dați-i drumul...

De ce naiba e așa transpirat Magnus?

Când ajung la altar, toate celelalte gânduri sunt alungate temporar de acesta din urmă. Îl privesc cu gura căscată, îngrozită. Arată oribil. Dacă eu arăt ca și cum mi-ar fi rău, el arată ca și cum ar avea malarie.

— Bună, spune, cu un zâmbet chinuit. Arăți minunat.

— Ești OK? îl întreb în șoaptă, în timp ce-i întind buchetul lui Ruby.

— De ce n-aș fi OK? îmi răspunde, în defensivă.

Nu pare tocmai cel mai bun răspuns, dar nu prea pot să-l iau la bani mărunți.

Muzica s-a oprit și părintele Fox se adresează întregii adunări, pe un ton exuberant, cu un zâmbet larg. S-ar părea că-i place la nebunie să officieze cununii.

— Iubiți fii și fiice, ne-am adunat aici dinaintea Domnului...

În timp ce aud cuvintele bine-cunoscute răsunând în biserică, încep să mă relaxez. OK. Asta e. Despre *asta* e vorba. *Asta* am așteptat cu nerăbdare. Jurămintele. Legămintele. Acele cuvinte străvechi, magice, care au fost repetate de atâtea ori în această incintă, generație după generație.

Da, poate c-am avut poticneli și momente de panică pe ultima sută de metri. Ce cuplu nu are parte de ele? Dar, dacă reușim cumva să ne concentrăm pe legămintele, dacă putem să facem din ele ceva special...

— Magnus.

Părintele Fox se întoarce spre Magnus și întreaga adunare pare că-și ține respirația.

— Juri s-o iei de soție pe această femeie, să trăiți laolaltă după poruncile Domnului, legați prin taina sfintei cununii? Juri s-o iubești, s-o alini, s-o respecti și să-i fii alături, la bine și la rău, și, lepădându-te de orice altă femeie, să-i fii credincios, până când moartea vă va despărți?

Magnus are o privire ușor sticloasă și găfâie. Arată ca și cum își face curaj pentru finala olimpică de 100 de metri.

— Magnus? Îl îndeamnă părintele Fox.

— OK, își spune, mai mult pentru sine. OK. Asta e. Pot să fac chestia asta.

Inspiră adânc și, cu o voce răsunătoare, teatrală, care reverberează în întreaga biserică, declară mândru:

— Da.

Da?

Da?

Oare nu *asculta?*

— Magnus, îi șoptesc, pe un ton în care s-a strecurat o nouă tăioasă. Nu se spune „da“.

Magnus se uită lung la mine, vădit buimăcit.

— Normal că se spune „da“.

Simt un val de exasperare. N-a ascultat nici un cuvânt. Pur și simplu a zis „da“

pentru că asta se zice în filmele americane. *Știam* eu c-ar fi trebuit să ne repetăm jurămintele. Ar fi trebuit să ignor comentariile sarcastice ale lui Antony și să-l oblig pe Magnus să le repete.

— Nu se spune „Da“, se spune „Jur“!

Încerc să nu arăt cât de enervată sunt.

— N-ai ascultat întrebarea – „Juri“. „*Juri*“.

— Oh.

Chipul lui Magnus se luminează, semn c-a priceput.

— Am înțeles. Scuze. „Jur“, atunci. Deși, nu cred să conteze prea mult, adaugă, ridicând din umeri.

Poftim?

— Mergem mai departe? Întreabă repede părintele Fox. Poppy, spune, zâmbindu-mi larg. Juri să-l iei de soț pe acest bărbat...

Îmi pare rău, nu pot s-o las așa.

— Îmi cer scuze, părinte, spun, ridicând mâna. Încă ceva. Scuze.

Ca să fie totul clar, mă întorc spre adunare.

— Trebuie doar să lămuiesc un lucru mărunț, nu durează mult...

Mă întorc din nou spre Magnus și-i șoptesc, pe un ton furios:

— Cum adică „nu cred să conteze“? *Ba* contează! E o întrebare. Trebuie să *răspunzi* la ea.

— Iubito, cred că interpretezi lucrurile *un pic* prea literal.

Magnus pare vădit stânjenit.

— Putem să mergem mai departe?

— Nu, nu putem să mergem mai departe! E o întrebare literală! Juri să mă iei? E o întrebare. *Tu* ce crezi că e?

— Mă rog, dă din umeri Magnus. Știi tu. Un simbol.

E ca și cum a aprins un fitil. Cum poate să spună una ca asta? *Știe* cât de importante sunt jurămintele pentru mine.

— Nu toate lucrurile în viață sunt *simboluri*, la naiba! explodez. E o întrebare concretă, reală, și tu n-ai răspuns cum trebuia! Nu crezi *nici un* cuvânt din ce rostești aici?

— Pentru Dumnezeu, Poppy... Magnus își coboară vocea. Chiar crezi că acum e momentul?

Ce propune, să rostim jurămintele și să discutăm dacă am crezut cu adevărat ce-am spus *după*?

OK, poate c-ar fi trebuit să discutăm despre jurămintele înainte de a ne afla în fața altarului. Realizez asta acum. Dacă aș putea să dau timpul înapoi, aș proceda altfel. Dar nu pot. E acum ori niciodată. Și, în apărarea mea, Magnus știa cum sună jurămintele de cununie, nu-i așa? Vreau să zic, nu l-am luat prin surprindere cu ele, nu? Nu sunt tocmai un secret, este?

— Da! vocea îmi crește în intensitate. Acum e momentul! Chiar acum!

Mă întorc spre întreaga adunare, care mă privește cu gura căscată.

— Mâna sus cine crede că, în timpul cununiei, mirele ar trebui să creadă jurămintele pe care le rostește?

Se lasă o tăcere absolută. Apoi, spre uimirea mea, Antony ridică încet mâna, urmat de Wanda, care pare rușinată. Văzându-i, Annalise și Ruby ridică și ele mâna. În treizeci de secunde, toată lumea din strane a ridicat mâna. Tom și Toby au ridicat *amândouă* mâinile, ca și unchiul și mătușa mea.

Părintele Fox a rămas interzis.

— *Chiar* le cred, spune Magnus, dar o spune pe un ton atât de șovăielnic și neconvingător, încât până și părintele se strâmbă.

— Serios? mă întorc spre el. Să te lepezi de toate celelalte femei? La bine și la rău? Până când moartea ne va despărți? Ești perfect convins de asta? Sau ai vrut doar să le dovedești tuturor că poți să mergi până la capăt cu nunta?

Și, deși nu-mi propuneam s-o spun, de cum am rostit cuvintele, simt că sunt adevărate.

Despre *asta* e vorba. Toate se explică acum. Discursul lui încordat de azi-dimineață. Fruntea lui asudată. Până și cererea lui în căsătorie. Nu e de mirare că a venit după numai o lună. N-a fost niciodată vorba de noi doi, scopul era să demonstreze ceva. Poate e legat de faptul că tatăl lui îl acuză că nu poate duce nimic la bun sfârșit. Sau de nenumăratele femei pe care le-a cerut în căsătorie până acum. Dumnezeu știe. Dar toată povestea a început cu stângul. Totul a fost pe dos. Și eu m-am lăsat amăgită pentru că așa am vrut.

Simt brusc c-o să-mi dea lacrimile. Dar *refuz* să clachez.

— Magnus, îi spun, pe un ton mai blând. Ascultă-mă. N-are rost să faci asta. Nu te însura cu mine doar ca să dovedești că nu ești genul care se dă bătut. Pentru că te *vei* da bătut, mai devreme sau mai târziu. Oricare ar fi intențiile tale. O să se întâmple.

— Aiurea, spune el, furios.

— O s-o faci. Nu mă iubești îndeajuns de mult ca să rezistăm împreună.

— Ba da!

— Ba *nu*, Magnus, spun, aproape cu lehamite. Nu îți luminez viața cum ar trebui. Și tu n-o luminezi pe-a mea.

Fac o pauză.

— Nu îndeajuns. Nu îndeajuns cât să țină toată viața.

— Serios?

Magnus pare șocat.

— Nu?

Îmi dau seama că i-am rănit orgoliul.

— Nu. Îmi pare rău.

— N-are de ce să-ți pară rău, spune, vădit ofensat. Dacă asta simți...

— Dar asta simți și tu! exclam. Fii sincer! Magnus, noi n-am fost niciodată meniți să rămânem împreună pururi. Nu suntem evenimentul principal. Cred că suntem...

Mă încrunt, încerc să găsesc formula potrivită.

— Cred că suntem fiecare o notă de subsol la povestea celuiilalt.

Pentru o clipă se lasă tăcerea. Magnus pare c-ar vrea să găsească o replică, dar nu reușește. Îi ating mâna, apoi mă întorc spre preot.

— Părinte, îmi pare rău. V-am făcut să vă pierdeți vremea. Cred c-ar trebui probabil să încheiem aici.

— Înțeleg, spune. Dumnezeuule. Înțeleg.

Își șterge fruntea cu o batistă, părând fâstâcit.

— Ești sigură... poate dacă discutați un pic în sala de adunare...

— Nu cred că asta ar mai schimba ceva, spun blând. Cred c-am spus tot ce era de spus. Nu ești de acord, Magnus?

— Dacă spui tu.

Magnus pare sincer afectat și pentru o clipă mă întreb...

Nu. Nu e nici o umbră de îndoială. Fac ceea ce trebuie să fac.

— Ei bine... ce facem acum? întreb, ezitând. Mai ținem petrecerea?

Magnus pare nesigur, apoi dă din cap.

— Am putea la fel de bine s-o ținem. Doar am plătit pentru ea.

Cobor de pe treapta din fața altarului, apoi mă opresc. OK, stânjenitor moment. Pe-ăsta nu l-am repetat. Adunarea ne privește, uluită, să vadă ce-o să se întâmple în continuare.

— Așadar... hm... ar trebui..., mă întorc spre Magnus. Vreau să zic, nu prea putem să ieșim împreună din biserică.

— Ia-o tu înainte, spune, ridicând din umeri. Vin și eu după tine.

Părintele Fox îi face semn doamnei de la orgă, care începe brusc marșul nupțial.

— Nu! exclam îngrozită. Fără muzică! Vă rog!

— Mii de scuze!

Părintele Fox îi face semne frenetice să se oprească.

— Încercam să-i fac semne să nu cânte. Mă tem că doamna Fortescue e cam tare de urechi. Probabil că nu prea a prins ce s-a întâmplat.

E o confuzie generală. Nici măcar nu știu dacă ar trebui să țin în mână buchetul sau nu. În cele din urmă, i-l smulg din mână lui Ruby, care îmi strânge brațul, compătimitor, în timp ce Annalise îmi șoptește: „Ai înnebunit?”.

Muzica s-a oprit într-un final, așa că încep să-mi croiesc drum spre ieșire în tăcere, evitând privirile tuturor, stânjenită la culme. Oh, Doamne, e oribil. Ar trebui să existe o strategie de ieșire pentru această eventualitate. Ar trebui să existe o opțiune în Cartea de Rugăciuni Obștești. *Procesiune pentru mireasa ce s-a răzgândit.*

Domnește o tăcere desăvârșită în timp ce pășesc de-a lungul culoarului de piatră. Toți mă privesc ca împietriți. Dar observ că oamenii încep să-și deschidă telefoanele, după cacofonia de bipuri care încep să răsunе în strane. Minunat. Bănuiesc c-o să fie un concurs să vadă cine postează primul pe Facebook.

Brusc, o femeie aflată la capătul unei strane întinde mâna să mă oprească. Poartă o pălărie enormă, roz, și n-am nici cea mai vagă idee cine-o fi.

— Stai!

— Eu?

Mă opresc și mă uit lung la ea.

— Da, tu.

Pare ușor fâstăcită.

— Îmi cer scuze că te întrerup, dar am primit un mesaj pentru tine.

— Pentru *mine*? întreb, intrigată. Dar nici măcar nu vă cunosc.

— Totul e extrem de ciudat.

Se înroșește.

— Scuze, ar trebui să mă prezint. Sunt nașa lui Magnus, Margaret. Nu cunosc prea multe persoane aici. Dar în timpul slujbei am primit un mesaj pe telefon, de la un anume Sam Roxton. Cel puțin... nu e pentru tine, e *despre* tine. Spune așa: „Dacă sunteți cumva la nunta lui Poppy Wyatt...”

Se aude o exclamație surprinsă din spatele ei.

— Am primit și eu mesajul ăla! spune o fată. Exact la fel sună! „Dacă sunteți cumva la nunta lui Poppy Wyatt...”

— Și eu! Și eu la fel! se aud voci din toate părțile. Tocmai l-am primit! „Dacă sunteți cumva la nunta lui Poppy Wyatt...”

Am amuțit. Ce se întâmplă? Sam le-a trimis mesaj invitațiilor? Încep să se ridice din ce în ce mai multe mâini; se aud din ce în ce mai multe telefoane care zbârnâie și exclamații.

Oare le-a trimis mesaj *tuturor nuntașilor*?

— Am primit *cu toții* același mesaj? întreabă Margaret, privind uluită la întreaga adunare. În regulă, să vedem. Dacă ați primit mesajul, haideți să-l citim cu voce tare. Eu dau startul. Unu, doi, trei... „Dacă sunteți cumva...”

Când începe zumzetul vocilor, la unison, simt că mă ia cu leșin. Nu poate fi adevărat. Sunt două sute de oameni aici și majoritatea se alătură corului, citind cu voce tare de pe telefon, toți ca unul. Cuvintele reverberează în întreaga biserică, sunând ca o rugăciune în cor sau o scandare la fotbal sau ceva de genul.

— „... la nunta lui Poppy Wyatt, aș vrea să vă cer o favoare. Opriți ceremonia. Opriți-o. Amânați-o, trageți de timp. Face o greșală. Măcar rugați-o să se mai gândească.”

Am rămas țintuită locului, în mijlocul culoarului, strângând în mână buchetul, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Nu-mi vine să cred că a făcut asta. De unde a făcut rost de toate numerele de telefon? De la Lucinda?

— „Să vă spun de ce. După cum a zis cândva o minte luminată: O astfel de comoară n-ar trebui lăsată pe mâinile filistinilor. Și Poppy e o comoară, deși nu-și dă seama de asta.“

Mă uit involuntar la Antony, care-și ține telefonul în mână și a făcut ochii mari.

— „Nu e momentul pentru discuții sau un comportament rezonabil. De aceea iau această măsură extremă. Și sper c-o veți face și voi. Făcând tot ce puteți. Spunând tot ce credeți de cuviință. Nunta aceasta e o greșeală. Vă mulțumesc.“

Când lectura ia sfârșit, toți par ușor bulversați.

— Ce mama...

Magnus se apropie cu pași mari dinspre altar.

— Cine e tipul ăsta?

Nu pot să-i răspund. Cuvintele lui Sam mi se învârt în minte. Vreau să înhaț telefonul cuiva și să le recitesc.

— O să-i răspund! exclamă brusc Margaret. „Cine sunteți?“ citește cu voce tare în timp ce tastează pe telefon. „Sunteți iubitul ei?“

Apasă pe „Trimite“ cu un gest teatral și în biserică se lasă o tăcere mormântală, până în momentul când îi zbârnâie telefonul.

— A răspuns!

Face o pauză pentru efect dramatic, apoi citește cu voce tare:

— „Iubit? Nu știu. Nu știu dacă mă iubește. Nu știu dacă o iubesc.“

În adâncul ființei mele, simt o dezamăgire apăsătoare. Sigur că nu mă iubește. Crede doar că n-ar trebui să mă mărit cu Magnus. Încearcă doar să îndrepte ceva ce consideră a fi strâmb. E cu totul altceva. Nu înseamnă că ar simți ceva pentru mine. Cu atât mai puțin că...

— „Tot ce pot să spun e că ea e cea la care mă gândesc.“

Margaret face o pauză și vocea ei se îmblânzește când citește continuarea.

— „Tot timpul. Vocea ei e cea pe care vreau s-o aud. Chipul ei tânjesc să-l văd.“

Simt un nod în gât. Înghit în sec, încercând să-mi păstrez calmul. El e cel la care mă gândesc. Tot timpul. Vocea lui e cea pe care vreau s-o aud. De fiecare dată când îmi zbârnâie telefonul, sper că e el.

— Cine e tipul ăsta?

Lui Magnus pare că nu-i vine a crede.

— Da, cine e? strigă Annalise cu o voce pițigăiată din dreptul altarului și toată lumea izbucnește în râs.

— E doar... un tip. I-am găsit întâmplător telefonul...

Mă poticnesc, neștiind ce să spun. Nici n-aș ști cum să explic cine e Sam și ce însemnă unul pentru celălalt.

Telefonul lui Margaret zbârnâie din nou și toți amuțesc, curioși să vadă ce se mai întâmplă.

— E de la el, spune.

— Ce zice? întreb, cu o voce tremurătoare.

E atât de liniște în biserică, încât aproape că-mi aud bătăile inimii.

— Zice „Și o să aștept în fața bisericii. Spuneți-i“.

E aici.

Nici măcar nu-mi dau seama c-am luat-o la fugă decât atunci când unul din ajutoarele dascălului se dă la o parte din calea mea, cu un aer alarmat. Ușa masivă a bisericii e închisă și trebuie să trag de vreo cinci ori de ea până reușesc s-o deschid. Țâșnesc afară și mă opresc pe prima treaptă, gâfâind, uitându-mă dintr-un capăt în altul al străzii, după el...

Uite-l. Pe celălalt trotuar. Stă în pragul unui Starbucks, în blugi și o cămașă bleumarin. Când îmi întâlnește privirea, ochii i se încrețesc, dar nu zâmbește. Se uită fix la mâinile mele. Citesc o întrebare chinuitoare în ochii lui.

Oare nu știe? Nu poate *ghici* răspunsul?

— El e? murmură Annalise, care a apărut lângă mine. E superb. Pot să-l iau eu pe Magnus?

— Annalise, dă-mi telefonul, spun, fără să-mi iau ochii de la Sam.

— Poftim.

O clipă mai târziu țin telefonul în mână, deja deschis, și-i trimit un mesaj.

Bună.

Tastează ceva și după o clipă primesc răspunsul.

Faină ținută.

Involuntar, mă uit la rochia de mireasă.

Ah, vechitura asta...

Se lasă o tăcere prelungită – apoi îl văd pe Sam tastând din nou. Are capul plecat și nu-și ridică privirea, nici măcar când a terminat de scris; nici măcar când am primit mesajul.

Ei bine, te-ai măritat?

Încadrez cu grijă și fac o poză cu inelarul de la mâna stângă, pe care nu se află nimic.

Sam Mobil.

Trimite.

O mulțime de nuntași se înghesuie în spatele meu să vadă, dar eu nu mă urnesc. Sunt cu ochii pe Sam, să-i văd reacția la primirea mesajului. Văd cum i se înseninează expresia; văd apărându-i pe chip un zâmbet luminos, fericit. Și în sfârșit se uită la mine.

Aș putea să mă cufund în zâmbetul ăla.

Acum scrie din nou.

Ai chef de-o cafea?

— Poppy.

O voce mă întrerupe și, întorcându-mă, dau cu ochii cu Wanda, privindu-mă neliniștită de sub borul pălăriei ei, care seamănă cu o molie uriașă, moartă.

— Poppy, îmi cer scuze. M-am purtat imoral și egoist.

— Ce vrei să spui? spun, buimăcită pe moment.

— Legat de al doilea inel. I-am spus lui Magnus... sau cel puțin i-am sugerat să... Wanda se poticnește, stânjenită.

— Știu. I-ai spus lui Magnus să pretindă c-a ales inelul special pentru mine, nu-i așa?

Îi pun mâna pe braț.

— Wanda, îți mulțumesc. Dar ar fi mai bine să-l iei înapoi și pe acesta.

Îmi scot inelul de aur împletit de pe deget și i-l întind.

— Mi-ar fi plăcut să faci parte din familia noastră, spune, melancolică. Dar asta n-ar fi trebuit să-mi afecteze judecata. Am greșit.

Se uită la Sam.

— El e alesul, nu-i așa?

Încuviințez și chipul i se îmblânzește, ca o petală de trandafir strânsă în pumn, căreia îi dai drumul.

— Du-te atunci. Du-te.

Și, fără să mai zăbovesc nici o clipă, cobor treptele, traversez în fugă, ocolind mașinile, ignorând claxoanele, smulgându-mi voalul, până sunt la un pas de Sam. Pentru o clipă, rămânem nemișcați, privindu-ne, gâfâind.

— Ia zi, ai trimis câteva mesaje, zic într-un final.

— Doar câteva, încuviințează el.

— Interesant, spun. Te-a ajutat cumva și Lucinda?

— S-a dovedit foarte dornică să saboteze nunta, încuviințează el, cu un aer amuzat.

— Dar nu înțeleg. Cum de-ai reușit s-o găsești?

— Are un site foarte elegant, spune, zâmbind sec. Am sunat-o pe mobil și a fost mai mult decât dornică să mă ajute. De fapt, a trimis chiar ea mesajul. Nu știai că aveți un sistem automat ultraperformant pentru contactarea tuturor invitațiilor?

Sistemul de comunicare prin SMS al Lucindei. În sfârșit și-a dovedit utilitatea.

Îmi trec buchetul dintr-o mână într-alta. N-am realizat până acum cât de mult atârnă niște flori.

— Ai o ținută foarte elegantă pentru Starbucks, spune Sam, măsurându-mă din cap până-n picioare.

— Întotdeauna port o rochie de mireasă când ies la o cafea, spun, nonșalantă. Cred că dă o notă de distincție, nu ești de acord?

Mă uit înspre biserică și nu-mi pot reține râsul. Întreaga adunare pare să se fi revărsat în stradă și se uită ca la teatru.

— Ce se așteaptă să vadă? întreabă Sam, observându-i la rîndul lui.

Ridic din umeri.

— Cine știe? Ai putea oricând să începi să dansezi. Sau să spui bancuri. Sau... să săruți mireasa?

— Nu mireasa.

Mă cuprinde cu brațele și mă trage încet spre el. Aproape că ne atingem nasurile. Privesc drept în ochii lui. Simt căldura pielii lui.

— Pe tine.

— Pe mine.

— Fata care mi-a furat telefonul.

Buzele lui îmi ating colțul gurii.

— Hoața.

— Era aruncat la coș.

— Tot furt se cheamă.

— Nu, nu e, încep, dar acum buzele lui sunt lipite de ale mele și nu mai pot spune nimic.

Și brusc viața e minunată.

Știu că mai sunt lucruri de lămurit; știu că realitatea n-a dispărut. Vor fi explicații și acuzații și probleme. Dar în clipa de față sunt în brațele unui bărbat pe care cred că s-ar putea să-l iubesc. Și nu m-am măritat cu cel pe care știu că nu-l iubesc. Și, din perspectiva mea, e un început foarte promițător.

În cele din urmă ne desprindem unul de celălalt și, de peste drum, o aud pe Annalise

făcând galerie. Ceea ce e o chestie cam de prost gust, dar asta-i Annalise.

— Ți-am adus ceva de citit, apropo, spune Sam. În caz că te plictiseai cumva.

Scoate din haină un teanc de coli A4 pătate de cafea. Când le văd, simt că-mi stă inima-n loc. Le-a păstrat. Chiar și după ce ne-am despărțit așa. A păstrat mesajele noastre.

— E ceva interesant? Întreb, reușind să adopt un ton degajat.

— Nu-i rău.

Le răsfoiește, apoi își ridică privirea.

— Abia aștept continuarea.

— Serios?

Și felul cum se uită la mine îmi dă fiori.

— Așadar, știi ce se întâmplă în continuare?

— Oh... cam bănuiesc.

Își lasă degetele să-mi alunece pe ceafă și simt un val de dorință. Sunt *absolut* pregătită pentru noaptea nunții⁶. N-am nevoie de șampanie sau de aperitive sau de cele trei feluri de mâncare sau de primul dans. Nici măcar de ultimul dans.

Dar, pe de altă parte, ar mai fi un mic detaliu: cele două sute de oameni care mă urmăresc de peste drum ca și cum ar aștepta instrucțiuni. Unii dintre ei au bătut cale lungă până aici. Nu pot să-i las baltă.

— Uite... ar trebui să avem o petrecere, îi spun, timid, lui Sam. O să fie, cum ar veni, toți prietenii și rudele mele, toți la un loc, o adunare care ar intimida pe oricine, plus toți prietenii și rudele tipului cu care trebuia să mă mărit azi. Și bomboane cu

migdale. Ai chef să vii?

Sam ridică din sprânceană.

— Crezi că Magnus o să vrea să mă împuște?

— Nu știu.

Mă chiorăsc la Magnus aflat peste drum. Ne privește de acolo, cu toți ceilalți. Dar, din câte îmi dau seama, nu pare *prea* însetat de sânge⁷.

— Nu cred. Vrei să-i trimit un mesaj să-l întreb?

— Dacă vrei, spune, ridicând din umeri, și-și scoate telefonul din buzunar.

Magnus. Tipul cu care sunt acum e Sam. Știu că nu e o practică obișnuită, dar pot să vin cu el la petrecerea de nuntă? Poppy xxx

PS: Ce-ar fi să vii și tu cu un oaspete?

După o clipă primesc răspunsul.

Dacă vrei neapărat. Mag

Ceea ce nu e un răspuns foarte entuziast, dar nici nu pare c-are de gând să împuște pe cineva⁸.

Sunt pe punctul de a-mi pune telefonul la loc când zbârnâie din nou și mă uit surprinsă la ecran. E un mesaj de la Sam. Probabil că l-a trimis adineauri. Îl deschid, fără să mă uit la Sam, și descopăr:

<3

E o inimioară. Mi-a trimis o inimioară. Fără să-mi spună nimic. Ca un secret între noi.

Mi s-au umezit ochii, dar cumva reușesc să-mi păstrez calmul în timp ce-i scriu răspunsul:

Și eu.

Aș vrea să adaug mai multe... dar nu. E timp pentru asta mai târziu.

Apăs pe „Trimite“, apoi îmi ridic privirea, zâmbindu-i larg, îl iau de braț și îmi ridic trena de pe trotuarul plin de praf.

— Ei bine. Haide. Să dăm o raită pe la nunta mea.

SFÂRȘIT⁹

1. Tot acolo sunt și acum, într-o stare de nesimțire.
2. Chiar s-a întâmplat.
3. Aparent cănila mea sunt „de gagici“.
4. Mătușă-mea Trudy are impresia că nu există magazine decât în Taunton.
5. Până la urmă *a fost* îndeajuns de lung. Cam la limită.
6. OK. Poate nu „noaptea nunții“. Ar trebui să aibă un termen special, însemnând „noapte petrecută cu iubitul pentru care ți-ai părăsit logodnicul“.

7. De fapt, arată mult mai bine decât arăta când urma să se însoare cu mine.
8. Eu una aş paria pe bani *grei* că până la sfârşitul serii Magnus o să se giugiulească cu Annalise.
9. Note de Poppy Wyatt.